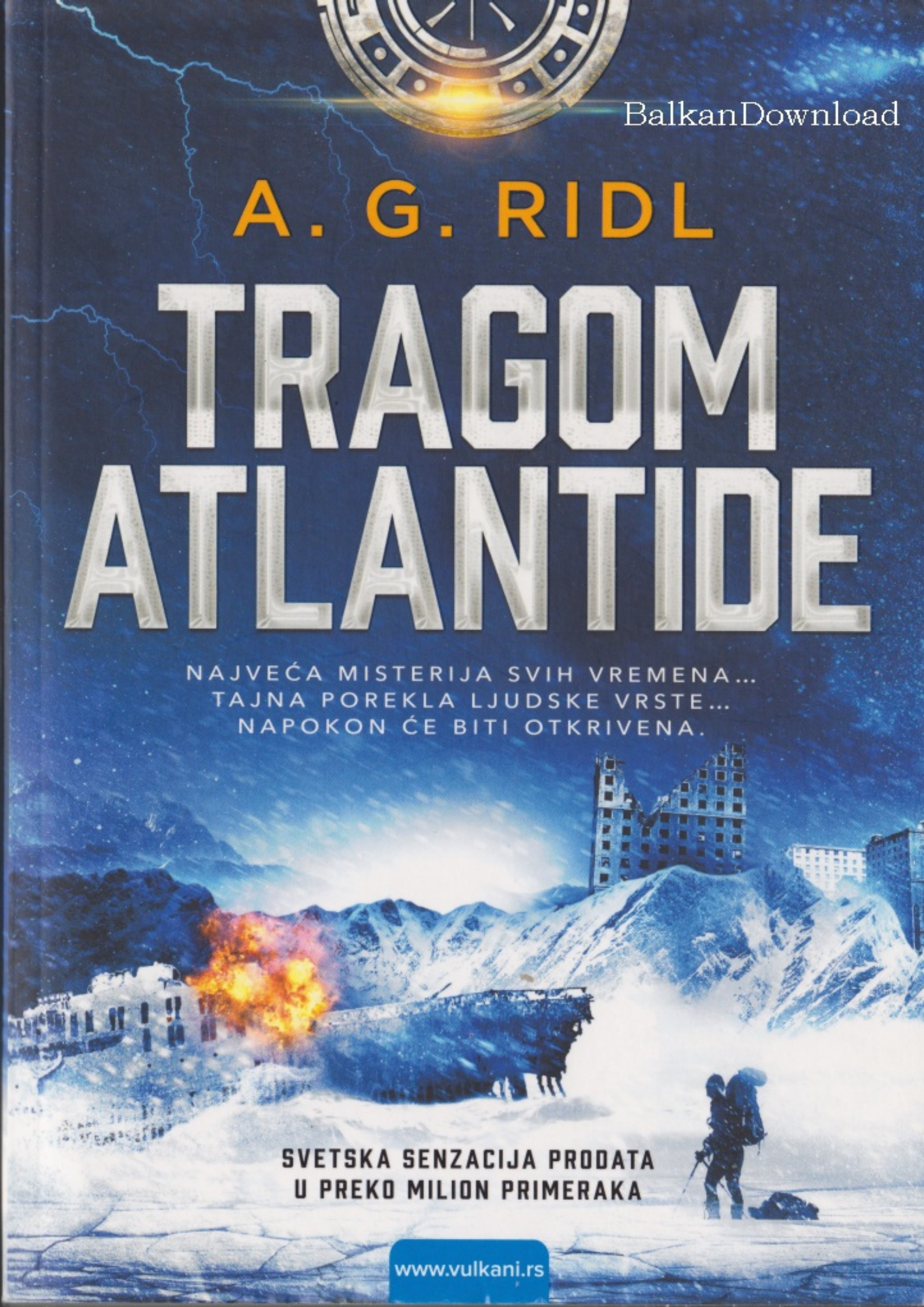

BalkanDownload

A. G. RIDL

TRAGOM ATLANTIDE

NAJVEĆA MISTERIJA SVIH VREMENA...
TAJNA POREKLA LJUDSKE VRSTE...
NAPOKON ĆE BITI OTKRIVENA.

**SVETSKA SENZACIJA PRODATA
U PREKO MILION PRIMERAKA**

www.vulkani.rs

TRAGOM ATLANTIDE

A. G. RIDL

Preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2015.

Naziv originala:
A. G. Riddle
THE ATLANTIS GENE

Copyright © 2013 by A. G. Riddle
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

Ovaj roman je plod mašte, izuzev delova koji to nisu.

PROLOG

ISTRAŽIVAČKI BROD *ZALEĐENI VODOPAD*

ATLANTSKI OKEAN

160 KM OD ANTARKTIKA

Karl Selig je dvogledom osmatrao ogromni ledeni breg, oslonjen o brodsku ogradu. Još jedan komad sante se odlomio i pao, otkrivajući još veći deo crnog predmeta. Podsećao je na... podmornicu, iako to nije mogao biti.

„Hej, Stive, dođi da vidiš ovo.”

Stiv Kuper, Karlov prijatelj s postdiplomskih studija, pustio je bovu i prišao Karlu na drugoj strani broda. Uzeo je dvogled. Pogled mu se zaustavio na ledenom bregu. „Auh. Šta je to? Podmornica?”

„Možda.”

„Šta je ispod nje?”

Karl je zgrabio dvogled. „Ispod nje je...” Osmatrao je oblast ispod podmornice. Opazio je nešto. Podmornica, ako je to uopšte podmornica, štrcala je iz drugog metalnog predmeta, sivog i znatno većeg od nje. Sivi predmet za razliku od podmornice nije odražavao svetlost. Podsećao je na talase koji trepere iznad horizonta na vrelom auto-putu ili u širokoj pustinji, ali nije bio topao. Nije topio led oko sebe. Ugledao je natpis na podmornici: *U-977i Kriegsmarine*. Nacistička podmornica. Viri iz... neke strukture.

Karl je spustio dvogled. „Probudi Naomi i pripremi čamac. Pogledaćemo o čemu je reč.”

Stiv je brzo sišao pod palubu. Karl je čuo kako budi Naomi u jednoj od dve kabine na brodiću. Korporacija koja je novcem podržala istraživanje zahtevala je da je povede. Karl je klimnuo glavom na sastanku. Nadao se da im neće smetati. I nije se razočarao. Kad su pre pet nedelja isplovili iz Kejptauna u Južnoafričkoj Republici, Naomi je ponela dva kompleta za presvlačenje, tri ljubavna romana i dovoljno votke da ubije rusku armiju. Jedva da su je videli od isplovljavanja.

Sigurno joj je strahovito dosadno, pomislio je Karl. Za njega je ovo putovanje bilo životna prilika.

Ponovo je uperio dvogled na ogromni komad leda, koji se pre gotovo mesec dana odlomio od Antarktika. Gotovo devedeset procenata ledenog brega nalazi se pod vodom. Ona jedna desetina iznad površine u ovom slučaju je pokrivala sto dvadeset dva kvadratna kilometra - što ga je činilo pedeset procenata većim od Menhetna.

Doktorirao je na uticaju topljenja ledenih bregova na morska strujanja. Stiv i on su četiri nedelje raspoređivali visokotehnološke bove oko ledenog brega. Merili su temperaturu i odnos između slane i slatke vode. Periodično su premeravali ledeni breg sonarom, da bi zabeležili promene u njegovoj veličini. Hteli su da saznaju što više o raspadanju ledenih santi nakon otkidanja od Antarktika. Na snežnom kontinentu bilo je devedeset procenata svetskog leda. Svet će se dramatično promeniti kad se za nekoliko decenija sav taj led otopi. Nadao se da će mu ovo istraživanje pomoći da više sazna o tom procesu.

Pozvao je Stiva čim je obezbedio novac za istraživanje. „Moraš da kreneš sa mnom - ne, veruj mi kad ti kažem da će sve biti u redu.” Stiv se, oklevajući, složio. Stiv je bio veoma zadovoljan zbog toga što je Karl živnuo na ekspediciji. Svakodnevno su vršili očitavanja i svake noći raspravljali o prikupljenim podacima. Stivova akademska karijera se pre polaska na put krunila i topila, kao ledeni breg koji su sledili. Besciljno je plovio od jedne do druge jalove teorije. Svi su strepeli da će dići ruke od doktorata.

Početni podaci istraživanja bili su veoma zanimljivi. Danas su, kao da to nije bilo dovoljno, pronašli i nešto čudesno. Pojaviće se na naslovnim stranicama novina i časopisa. Šta će na njima pisati? *Nacistička podmornica pronađena na Antarktiku*? To i nije tako nezamisliva tvrdnja.

Karl je znao za nacističku opsednutost Antarktikom. Poslali su ekspedicije u taj deo sveta 1938. i 1939. godine. Išli su tako daleko da su deo ledenog kontinenta proglasili novom nemačkom provincijom - Novom Švapskom. U Drugom svetskom ratu nestalo je nekoliko nemačkih podmornica: nije zabeleženo ni da su zarobljene ni da su potopljene. Ljubitelji teorija zavera zato tvrde da su napustile Treći rajh pre propasti, pune nacističkih glavešina, opljačkanih dragocenosti i najnovije tehnologije.

Nova pomisao javila se na obodu Karlovog uma. Nagrada raspisana

za pronalaženje nacističkog blaga sigurno je pozamašna. Više neće morati da se oslanja na mecene da bi prikupio novac za naučna istraživanja.

Pristajanje uz ledeni breg bio je novi izazov. More je bilo nemirno, pa im je to pošlo za rukom tek iz trećeg pokušaja. Pristali su nekoliko kilometara od podmornice i neobične strukture ispod nje.

Navukli su alpinističku opremu. Karl je održao kratko predavanje Naomi, s osnovnom porukom „ne diraj ništa”, pre no što su se Stiv i on spustili na ledenu izbočinu ispod brodića.

Četrdeset pet minuta su se ćutke peli uz голу ledenu planinu. Led je bivao sve grublji i opasniji. Usporavao ih je. Stiv je zaostajao za Karlom.

„Moramo da požurimo, Stivi.”

Stiv je uspeo da ga stigne. „Izvini. Izgubio sam kondiciju posle jednogmesecnog lenčarenja na brodu.”

Karl je podigao pogled prema suncu. Temperatura će naglo pasti čim zađe. Mogli bi se smrznuti. Dani su ovde dugi. Sunce izlazi u pola tri po podne i zalazi u deset. Ostalo im je samo nekoliko sati dnevne svetlosti. Ubrzao je korak.

Čuo je kako Stiv iza njega brže korača u cipelama za sneg. Zaključio je da se očajnički trudi da ga stigne. Neobični zvuci odzvanjali su s ledene površine: prvo tiho brujanje, a zatim brzo lupanje. Činilo se da hiljadu detlića napada led. Zaustavio se i oslušnuo. Okrenuo se prema Stivu. Pogledi su im se sreli baš kada se sitna pukotina, nalik paukovoj mreži, pojavila na ledu ispod Stivovih nogu. Užasnuto je spustio pogled. Potrčao je iz sve snage ka nedirnutom ledu oko Karla.

Karl je imao utisak da posmatra nestvarnu usporenu filmsku scenu. Potrčao je ka svom prijatelju. Bacio mu je konopac s pojasa. Stiv ga je uhvatio u deliću sekunde, pre no što se tutnjava prolomila vazduhom. Led ispod njega obrušio se i propao u džinovsku pukotinu.

Uže se odmah zateglo. Trznulo se i oborilo Karla s nogu. Pao je licem napred. Nemoćno je klizao po ledu. Pašće za Stivom u ledeni kanjon. Trudio se da se zaustavi, ali ga je uže vuklo u propast. Opustio je stisak Konopac mu je kliznuo iz ruke, što ga je samo malo usporilo. Zario je čizme s dugim kramponima u led, koji je poleteo uvis, sve do njegovog lica. Zaustavio se i snažno stisnuo konopac na ivici pukotine. Konopac je zavibrirao, stvarajući neobičan zvuk, sličan tihom zvuku violine.

„Stive! Drži se! Izvući ću te!”

„Nemoj!”

„Molim? Jesi li ti lud?“
„Dole nečeg ima! Polako me spusti!“
Karl je progovorio posle kraćeg razmišljanja. „Šta je to?“
„Liči na tunel ili cev od sivog metala. Ne vidim ga jasno.“
„Dobro. Drži se. Malo ću pustiti konopac.“ Otpustio ga je tri metra.
Stiv se nije oglašavao, pa je nastavio sa otpuštanjem.
„Stani!“ povikao je Stiv.
„Šta je to?“
„Nisam siguran.“ Stivov glas bio je prigušen.
Karl je provirio preko ivice pukotine u ledu. Pogledao je dole.
Stivova glava virila je iz otvora pećine. „Podseća na katedralu. Odaja je ogromna. Na zidovima ima natpisa. Simbola. Ovakve nikad ranije nisam video. Videću o čemu se radi.“
„Stive, nemoj, čekaj!“
Stiv je ponovo nestao. Prošlo je nekoliko minuta. Da li je osetio novu blagu vibraciju? Pažljivo je osluškivao. Nije mogao da je čuje, ali ju je osećao. Led je brže pulsirao. Ustao je. Ustuknuo je za korak od ivice. Led iza njega je pucao. Pukotine su se širile svuda, i to velikom brzinom. Trčao je svom snagom ka sve široj pukotini. Skočio je. Malo mu je falilo da stigne do druge strane. Uhvatio se za ivicu ledene pukotine. Visio je jednu beskraju sekundu. Vibracije u ledu postajale su sve snažnije. Posmatrao je kako se led oko njega kruni i obrušava. I komad za koji se držao je popustio. Pao je u bezdan.

REILKINDOWNLOAD

Naomi je s broda gledala kako sunce zalazi za gigantski ledeni breg. Uzela je satelitski telefon i otkucala broj koji je dobila pre ukrcavanja.
„Rekli ste da vas pozovem ako pronađemo nešto zanimljivo.“
„Ne govori ništa. Ne prekidaj vezu. Za dva minuta ćemo odrediti tvoj položaj. Dolazimo.“
Spustila je telefon na pult. Prišla je šporetu i nastavila da meša pasulj.

REILKINDOWNLOAD

Čovek na drugom kraju satelitske veze podigao je glavu kad su GPS koordinate zasvetlele na ekranu. Prepisao je lokaciju i pretražio bazu podataka satelitskih slika. Dobio je jedan rezultat.
Kliknuo je na njega. Pred njim se ukazalo središte ledenog brega s

tamnim tačkama. Uvećao je sliku nekoliko puta, a kada se slika izoštrila, iznenađen, ispustio je šoljicu kafe na pod. Izleteo je iz svoje kancelarije i potrčao hodnikom u direktorovu kancelariju. Upao je unutra i prekinuo sedokosog čoveka usred priče.

„Pronašli smo je!”

Prvi deo

DŽAKARTA U PLAMENU

1

CENTAR ZA PROUČAVANJE AUTIZMA (CPA)

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Doktorka Kejt se probudila sa jezivim osećajem da je još neko osim nje u sobi. Uzalud je pokušala da otvori oči. Osećala se mamurno, kao drogirana. Udisala je ustajali vazduh, koji je imao miris vlažnog podzemlja. Zadrhtala je od bola kad se blago uspravila. Ležala je na tvrdom krevetu - verovatno na kauču. Sigurno nije bila na svojoj postelji u stanu na devetnaestom spratu stambene zgrade u Džakarti. *Gde sam?*

Čula je tihe korake patika po tepihu. „Kejt”, promrmљao je neki muškarac. Proveravao je da li je budna.

Uspela je da malo otvori oči. Slabašni zraci sunca probijali su se u sobu kroz metalne roletne na niskim i širokim prozorima. Treperava svetlost iz ćoška je u razmacima od po nekoliko sekundi ispunjavala prostoriju. Podsećala je na blesak kamere koja snima fotografiju za fotografijom u pravilnim vremenskim intervalima.

Duboko je udahнула pre no što se naglo uspravila u sedeći položaj. Čovek se izmakao i ispustio nešto iz čega se prosula smeđa tečnost po podu. To je bio Ben Adelson, laboratorijski asistent. „Isuse, Kejt. Žao mi je. Mislio sam... da bi ti prijala kafa, ako si budna.” Sagnuo se da pokupi ostatke razbijene šoljice. Nastavio je kad ju je izbliza pogledao: „Kejt, nemoj da se ljutiš, ali grozno izgledaš.” Neko vreme je nemo gledao u nju. „Reci mi šta se dešava, molim te.”

Protrljala je oči. U glavi joj se malo razbistriilo. Polako je shvatila gde je. Već pet dana je danonoćno radila u laboratoriji. Nije prestajala s radom nakon poslednjeg razgovora sa sponzorom istraživanja. Rečeno joj je da predstavi rezultate ili da se oprostí od novčanih sredstava. Znala je da sponzor misli ozbiljno. Nije upoznala osoblje s opasnošću koja je pretila istraživanju autizma, da se ne bi zalud brinulo. Ili će predstaviti neke rezultate i nastaviti s radom, ili neće. U ovom drugom slučaju će se vratiti kući. „Kafa divno zvuči, Bene. Hvala ti.”

Čovek je izašao iz kombija i spustio crnu masku preko lica. „Koristi nož kad uđemo. Izbegavaj pucnjavu, mogla bi privući neželjenu pažnju.” Pomoćnica je klimnula i spustila masku.

S rukavicama na rukama, krenuo je ka vratima. Oklevajući je zastao. „Da li si sigurna da je alarm isključen?”

„Jesam. Presekla sam spoljnu liniju. Verovatno će se oglasiti u zgradi.”

„Šta?” Zlovoljno je zavrteo glavom. „Isuse, možda već zovu. Požurimo.” Otvorio je vrata i jurnuo unutra.

Iznad vrata je bio znak:

Centar za istraživanje autizma

Službeni ulaz

Ben se vratio s novom šoljom kafe. Kejt mu se ljubazno zahvalila. Spustio se u stolicu preko puta nje. „Ubićeš se preteranim radom. Znam da već četiri noći uzastopce spavaš na radnom mestu. Tajnovita si. Niko ne sme da ulazi u laboratoriju. Gomilaš zabeleške i ne govoriš ništa o ARC-247. Nisam samo ja zabrinut.”

Otpila je gutljaj kafe. Džakarta se pokazala kao teško mesto za izvođenje kliničkih testova. Ipak, rad na Javi imao je i svojih prednosti, a kafa je bila jedna od njih.

Nije mogla da kaže Benu šta radi u laboratoriji, ne još. Sav trud bi mogao biti uzaludan. Najverovatnije će svi ostati bez posla. A imala je još jedan motiv da ga drži u neizvesnosti. Mogao bi postati saučesnik u zločinu ako bi ga upoznala s onim što radi.

Klimnula je ka treptavom svetlu u uglu kancelarije. „Šta ovo svetlo predstavlja?”

Ben se osvrnuo ka njemu. „Nisam siguran. Mislim da je to znak za uzbunu.”

„Da li je izbio požar?”

„Nije. Obilazio sam prostorije kad sam stigao. Nije požar. Baš sam nameravao da krenem u temeljnu inspekciju klinike kad sam primetio da su tvoja vrata odškrinuta.” Posegnuo je u jednu od desetak kartonskih kutija koje su ispunjavale Kejtinu kancelariju. Prebirao je po uramljenim diplomama. „Zašto ih ne okačiš na zid?”

„Čemu to?“ Nije volela da kaci diplome po zidovima. I šta bi od toga imala? Bila je jedini istraživač i lekar na projektu. Osoblje je znalo njen CV, a niko ih nije posećivao. U kancelariju nije dolazio niko izuzev dvadesetak osoba koje su brinule o autističnoj deci. One bi Stanford i Džons Hopkins smatrale imenima davno preminulih rođaka, a diplome njihovim krštenicama.

„Ja bih okačio magistarsku diplomu s Univerziteta *Džons Hopkins*, da je imam.“ Ben je pažljivo vratio diplomu u kutiju. Još malo je preturao po njoj.

Kejt je popila kafu. „Stvarno?“ Podigla je praznu šoljicu. „Ja bih je menjala za još jednu šoljicu kafe.“

„Da li to znači da ti odsad pa nadalje mogu naređivati?“

„Ne preteruj“, dobacila je Benu, koji je napuštao kancelariju. Petljala je s tvrdim plastičnim cilindrom koji je kontrolisao roletne. Ubrzo se kroz prozor ukazala žičana ograda koja je delila njihovu zgradu od pretrpanih ulica Džakarte. Jutarnja gužva bila je u punom jeku. Autobusi i automobili mileli su ulicama, dok su motocikli zujali po uskom prostoru između njih. Biciklisti i pešaci su prekrivali svaki centimetar trotoara. A pre nego što je došla ovamo, mislila je da je saobraćaj u San Francisku nepodnošljiv.

U Džakarti se osećala kao stranac, ali ne samo zbog haotičnog saobraćaja. Jednostavno nije bila kod kuće. Možda nikad i neće biti u ovom gradu. Rado bi se odselila u bilo koje mesto na svetu, izuzev San Franciska. Martin Grej, njen očuh, rekao je: „Džakarta će biti sjajno mesto za nastavak tvojih istraživanja... i... novi početak.“ Napomenuo je da vreme leči i najdublje rane. Vreme joj je ovih dana nezaustavljivo curilo kroz prste.

Okrenula se prema stolu i počela da sklanja fotografije koje je Ben povadio iz kutija. Pažnju joj je privukla bleđa fotografije velike plesne sale s parketom. Kako je dospela među stvari vezane za posao? To je bila jedina fotografija iz kuće u Zapadnom Berlinu, nedaleko od Tirlgartenštrasea, u kojoj je provela detinjstvo. Slabo se sećala masivne trospratne rezidencije. Podsećala je na ambasadu ili plemićki dom iz nekog drugog vremena.

Ličila je na zamak, tačnije na prazni zamak. Mati joj je umrla na porođaju. Otac ju je voleo, ali je retko kad bio kod kuće. Pokušavala je da zamisli njegov lik, ali nije mogla. Nejasno se sećala hladnog decembarskog dana kad ju je poveo u šetnju, sećala se svoje sićušne šake u njenoj i osećaja sigurnosti. Šetali su se Tirlgartenštraseom sve

do Berlinskog zida. Tamo su naišli na tužnu scenu, porodice koje su polagale vence i fotografije. Ljudi su se molili da Zid padne i nadali se da će se tada sresti s najmilijima. Druga sećanja bila su vezana za njegove odlaske i povratke, i suvenire s dalekih mesta. Osoblje je davalo sve od sebe da joj nadoknadi odsustvo roditelja. Bili su brižni, ali pomalo hladni. Kako se zvala kućepaziteljka ili učiteljica koja je živela s njom i drugo osoblje s poslednjeg sprata? Naučila je nemački od nje. Nije zaboravila nemački, ali nije mogla da se seti učiteljičinog imena.

Raspolagala je samo jednim kristalno čistim sećanjem iz prvih šest godina života. Odnosilo se na onu noć u plesnoj sali, kad se Martin pojavio i isključio muziku. Rekao joj je da se njen otac neće vratiti kući - nikada više - i da će nadalje živeti s njim.

Želela je da izbriše to sećanje, kao što je zaboravila narednih trinaest godina. Preselila se s Martinom u Ameriku. Gradovi su se spajali u jedan, dok je on išao s jedne na drugu ekspediciju i dok je ona menjala škole internatskog tipa. Nigde se nije osećala kao kod kuće.

Istraživačka laboratorija bila je najviše nalik pravom domu. Provodila je svaki trenutak u njoj. Posle San Franciska u potpunosti se posvetila radu. Ono što se začelo kao odbrambeni mehanizam postalo je njen životni stil. Istraživački tim postao je njena porodica, a subjekti njena deca.

I sve to će uskoro nestati.

Morala je da se što pre pribere i da popije još kafe. Gomilu fotografija gurnula je u kutiju ispod stola. *Gde je Ben?*

Izašla je iz kancelarije i krenula prema kuhinji za osoblje. Bila je prazna, baš kao i lonče za kafu. Upozoravajuća svetlost je i ovde treperila.

Nešto nije bilo u redu. „Bene?“, pozvala ga je.

Sati će proći do dolaska ostalog osoblja. Imali su neobično radno vreme, ali su dobro obavljali svoj posao. Radni učinak joj je bio važniji od discipline.

Zaputila se u istraživačko krilo, koje se sastojalo od niza skladišnih prostorija i kancelarija raspoređenih oko velike sterilne laboratorije u kojoj su razvijali genetsku retrovirusnu terapiju za lečenje autizma. Provirila je kroz staklo. Ben nije bio u laboratoriji.

Zgrada je ovako rano bila jezivo prazna i tiha. Nije bila mračna, ali se ne bi moglo reći ni da je svetla. Sunčevi zraci prodirali su u hodnike kroz prozore. Podsećali su na reflektore koji tragaju za znacima života.

Njeni koraci bučno su odjekivali dok je odmicala prostranim istraživačkim krilom. Zavirivala je u svaku prostoriju. Žmirkala je da bi se izborila s blistavim suncem Džakarte. Sve prostorije bile su prazne. Ostao je još samo stambeni sektor - sobe, kuhinje i pomoćne prostorije za smeštaj stotine autistične dece, subjekte istraživanja.

Čula je korake u daljini, brže od njenih. Neko je trčao. Požurila je u pravcu tog zvuka. Ben ju je uhvatio za ruku kad je zašla za ugao. „Kejt! Prati me što brže možeš!”

2

MANGARAJSKA ŽELEZNIČKA STANICA DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid Vejl se vratio u senku biletarnice železničke stanice. Gledao je kako muškarac kupuje *Njujork tajms* na kiosku. Platilo je prodavcu i prošao pored kante za smeće, ne bacivši novine u nju. To znači da ni on nije očekivani kontakt.

Putnički voz je polako ulazio u stanicu iza kioska za štampu. Bio je pun indonežanskih radnika. Žurili su na posao. Dolazili su u metropolu iz obližnjih mesta. Sredovečni muškarci visili su s obe strane dvokrilnih vrata. Tinejdžeri i mladići sedeli su i na krovu voza. Čučali su ili ležali čitajući novine, igrajući se mobilnim telefonima ili pričajući. Prepuni prigradski voz bio je simbol Džakarte, grada koji je pucao po šavovima pod pritiskom porasta stanovništva željnog modernizacije. Masovni saobraćaj bio je najvidljivije ogledalo gradske borbe da se udomi dvadeset osam miliona duša.

Putnici su napuštali voz. Razlili su se po stanici kao kupci po američkim prodavnicama na Crni petak.¹ Nastao je kaos. Ljudi su se gurali i vikali. Pokušavali su da izađu iz stanice, dok su se drugi trudili da uđu u nju. To je bila svakodnevna slika na svim železničkim stanicama velikog grada, što ih je činilo savršenim mestima za sastanak.

Dejvid nije skidao pogled s kioska. Zvučnik u uvu mu je zakrčao. „Sakupljač Posmatraču Radnje. Vodi računa. Nulti čas plus dvadeset.”

Kontakt je kasnio. Tim je bivao sve nervozniji. Nad svima je visilo neizrečeno pitanje: da li da se povučemo?

Dejvid je prineo mobilni licu. „Primljeno, Posmatrač Radnje. Trejderu, Brokeru, izveštaj.”

S uzdignutog položaja je dobro video dvojicu operativaca. Jedan je sedeo na klupi posred užurbane gomile. Drugi je popravljao svetiljku pored toaleta. Izvestili su da nisu primetili anonimnog doušnika, čoveka koji je tvrdio da poseduje podatke o predstojećem terorističkom napadu nazvanom Tobanski protokol.

Operativci su bili kvalitetni, dvojica najboljih iz ispostave u Džakarti. Dejvid ih je jedva primetio u gomili. Motrio je na stanicu obuzet blagim nemir.

Radio je ponovo zakrčao. To je bio Hauard Kigan, direktor Sahat-kule, antiterorističke organizacije u kojoj je radio. „Sakupljaču, Procenjivač, izgleda da se Prodavcu današnje tržište nije dopalo.”

Dejvid je bio šef ispostave u Džakarti. Kigan je bio njegov pretpostavljeni i mentor. Starac sigurno nije hteo da se ogreši o Dejvida otkazivanjem operacije, ali poruka je bila jasna. Dopotovao je iz dalekog Londona u očekivanju značajnijeg prodora. To je bio veliki rizik s obzirom na ostale operacije Sahat-kule.

„Slažem se”, reče Dejvid. „Otkazujemo predstavu.”

Dva operativca su smireno napustila položaje. Nestali su u gomili užurbanih Indonežana.

Dejvid je poslednji put pogledao u kiosk sa štampom. Visoki čovek s crvenom vetrovkom nešto je plaćao. Kupio je *Njujork tajms*.

„Trejderu, Brokeru, ostanite na svojim mestima. Kupac razgleda robu”, reče Dejvid.

Čovek u crvenoj vetrovki pomerio se za korak. Podigao je novine i nekoliko sekundi čitao naslove. Sklopio ih je i bacio u kantu za smeće. Požurio je ka prepunom vozu koji je polazio iz stanice.

„Kontakt primećen. Krećem za njim.” Dejvidov um je ubrzano radio dok je napuštao senku biletarnice i zalazio u gomilu. Zašto je kontakt kasnio? I njegov izgled - bio je... pogrešan. Upadljiva crvena vetrovka, držanje (upućivalo je na vojnika ili operativca), način hoda.

Kontakt se progurao u voz i počeo da se probija kroz naizgled neprohodnu gužvu. Muškarci su stajali, a žene sedele. Bio je viši od većine putnika. Dejvid je video njegovu glavu. Ugurao se u voz i zastao. Zašto čovek u crvenoj vetrovki tako žuri? Da li je nešto video? Da li ga je neko uplašio? Čovek se osvrnuo prema Dejvidu. Njegov pogled mu je

sve rekao.

Dejvid se okrenuo u mestu i izgurao četvoricu ljudi na peron. Gurao ih je od voza, dok su užurbani putnici pokušavali da se ukrcaju u isti taj voz i popune prazninu koju je napravio. Hteo je da vikne, ali eksplozija je već potresla voz. Staklene i metalne krhotine zasule su stanicu. Udarni talas ga je bacio na betonski peron. Stanica se preplavila leševima, a ranjenici, kojih je bilo svuda po peronima, trzali su se od bolova. Vazduh su ispunili krici i vapaji. Kroz gusti dim kao sneg su padali komadi pepela i krhotine. Nije mogao da pomeri telo. Činilo mu se da će svakog časa izgubiti svest.

Na trenutak se vratio u Njujork. Bežao je od zgrade koja se obrušavala. Sledećeg trenutka našao se pod njom, zarobljen. Čekao je. Nečije ruke su ga zgrabile i izvukle. „Imamo te, ortak”, rekli su spasioci. Sirene kamiona s oznakama njujorških vatrogasaca i plavaca parale su vazduh dok ga je sunce milovalo po licu.

Ovog puta nije završio u ambulantnim kolima, već u crnom dostavnom kombiju, ispred železničke stanice. Ljudi oko njega nisu bili njujorški vatrogasci, već operativci Trejder i Broker. Ubacili su ga u kombi i dodali gas da bi izmakli policijskim i vatrogasnim vozilima koja su stizala na mesto terorističkog napada.

3

CENTAR ZA PROUČAVANJE AUTIZMA (CPA)

DŽAKARTA, INDONEZIJA

U igraonici četiri prštalo je od aktivnosti. Scena je bila tipična. Igračke na sve strane. Desetoro dece u prostoriji igralo se svako za sebe. Osmogodišnji Adi ljuljao se napred-nazad u uglu i s lakoćom sklapao slagalicu. Kad je dovršio zadatak, pogledao je Bena s ponosnim osmehom na licu.

Kejt nije mogla da veruje svojim očima.

Dečaćić je upravo sklopio slagalicu pomoću koje je njen tim pronalazio savante - autističnu decu sa specijalnim umnim sposobnostima. Slagalice se nije mogla sastaviti bez koeficijenta

inteligencije između 140 i 180. Ona nije mogla da je složi. Samo jedno dete obuhvaćeno istraživanjem je moglo - Satja.

Gledala je kako dete brzo sklapa slagalicu, rastura je i ponovo sastavlja. Adi je ustao i seo na klupu pored sedmogodišnjeg Surje. Manji dečak je prišao slagalici i složio je sa istom lakoćom.

Ben se obratio Kejt. „Možeš li da veruješ? Misliš li da ju je složio zahvaljujući memoriji? Da je zapamtio kako Satja to radi?”

„Ne, ali možda”, reče Kejt. Nepovezano je razmišljala. Za zaključak joj je potrebno više vremena i podataka. Mora biti sigurna da je napredak ostvaren.

„Na tome si radila, zar ne?”, reče Ben.

„Tako je”, odvratila je odsutnim glasom. Ovo je nemoguće. Rezultati nikako ne mogu da se pokažu ovako brzo. Ova deca su do juče pokazivala klasične znake autizma - ako tako nešto uopšte postoji. Istraživači i lekari su u autizmu sve više prepoznavali spektar poremećaja sa širokom paletom simptoma. Nemogućnost komunikacije i asocijalnost predstavljali su srž. Većina autistične dece izbegavala je kontakt očima i druženje. Neka se nisu odazivala na svoje ime. U nekoliko slučajeva izbegavala su sve kontakte. Adi i Surja doskoro nisu mogli da slože ni prostu dečju slagalicu ili da pogledaju nekog u oči, a da i ne govorimo o tome da zapamte komplikovanu slagalicu dok gledaju druge kako je slažu.

Mora da obavesti Martina, i to što pre. On će se pobrinuti da ne ostanu bez sredstava.

„Šta bi htela da uradim?”, uzbuđeno će Ben.

„Odvedi ih do sobe za posmatranje broj dva. Moram da telefoniram.” Neverica, iscrpljenost i radost nadmetali su se za nadmoć u njenom umu. „Takođe, moraćemo da primenimo dijagnostiku, ADI-R. Ne, ADOS 2, ona će biti brža. Predlažem da sve snimimo.” Osmehnula se i stisla Bena za rame. Želela je da kaže nešto dubokomisleno, nešto što bi odgovaralo značaju trenutka. Tragala je za rečima dostojnim naučnice koja će se uskoro proslaviti zahvaljujući veličanstvenom otkriću. Ispostavilo se da nije sposobna za ništa izuzev umornog osmeha. Ben je klimnuo. Uхватili su decu za ruke. Otvorila je vrata. Izašli su u hodnik i naišli na dvoje ljudi. Ne, to nisu bili ljudi, već monstrumi u crnim vojnim uniformama. Nosili su šlemove, platnene maske, tamne naočari slične skijaškim, pancire i crne gumene rukavice.

Kejt i Ben su izmenjali poglede pune neverice. Stali su ispred dece.

Pročistila je grlo i rekla: „Ovo je istraživačka laboratorija. Nemamo nikakvu gotovinu, ali uzmite opremu. Uzmite šta god želite. Nećemo...”

„Umukni!” Muškarac je imao grub glas osobe koja je čitavog života pila i pušila. Obratio se sitnijem saučesniku u crnoj odeći, očigledno ženskog pola: „Uzmi ih!”

Žena je krenula ka deci. Kejt joj je smelo presekla put. „Nemojte! Uzmite šta god hoćete! Povedite mene umesto...”

Muškarac je uperio pištolj na nju. „Sklonite se, doktorko Vorner. Ne želim da vas povredim, ali neću oklevati da to učinim.”

Zna moje ime.

Krajičkom oka je videla da se Ben kreće. Hteo je da stane između nje i monstruma s pištoljem.

Adi je pokušao da beži. Žena ga je uhvatila za košulju.

Ben se našao ispred nje. Jurnuli su na čoveka s pištoljem. Oborili su ga. Pištolj je opalio. Kejt je videla kako Ben pada s čoveka odevenog u crno. Svuda je bilo krvi.

Pokušala je da ustane, ali joj napadač nije dopustio. Bio je previše snažan. Oborio ju je na pod. Čula je glasno krckanje.

4

SIGURNA KUĆA SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je trideset minuta nakon eksplozije u vozu sedeo za jeftinim stolom na rasklapanje u sigurnoj kući. Primaio je medicinsku pomoć i pokušavao da shvati šta se dogodilo.

„Au!” Odmakao se od alkoholne vate kojom mu je bolničar mazao lice. „Hvala ti, ali bolje je da se kasnije time pozabaviš. Dobro sam. To su površinske rane.”

Hauard Kigan je ustao sa svog mesta ispred kompjuterskih ekrana na drugoj strani prostorije. Prišao mu je. „To je bila zamka.”

„Otkud ti to? To nema smisla.”

„Ima. Moraš da vidiš ovo. Stiglo je neposredno pre eksplozije.” Kigan mu je dodao papir.

<<< VEOMA POVERLJIVO >>>

<<< SAHAT-KULA >>>

<<< CENTROM >>>

Sahat-kula je napadnuta.

Ispostave u Kejptaunu i Mar del Plati su uništene.

Napadnute su i ispostave u Karačiju, Delhiju, Daki i Lahoru.

Preporučujemo primenu Zaštitnog zida.

Molimo za savet.

<<< KRAJ BILTENA >>>

Kigan je vratio papir u džep sakoa. „Lagao je o našem bezbednosnom problemu.”

Dejvid je protrljao slepoočnice. Suočavali su se s najgorim mogućim scenarijem. Mora da razmisli, iako ga je glava još bolela od udarnog talasa eksplozije. „Nije lagao.”

„U najmanju ruku ga je potcenio. Najverovatnije nas je lagao da bi umanjio naše odbrambene kapacitete ili da bi nam skrenuo pažnju s većeg napada na Sahat-kulu.”

„Napad na Sahat-kulu ne znači da teroristička pretnja nije stvarna. Možda su oni samo uvod.”

„Možda. U ovom trenutku možemo biti sigurni samo ujedno: Sahat-kula je priterana uza zid. Obezbeđenje ispostave je tvoj najpreči zadatak. Ovde je naš glavni centar za jugoistočnu Aziju. Moguće je da je tvoj glavni štab već napadnut.” Kigan je podigao torbu. „Vraćam se u London. Tamo ću biti korisniji. Srećno, Dejvide.”

Rukovali su se. Dejvid je ispratio mentora iz sigurne kuće.

Pritrčao mu je dečak sa svežnjem novina. Mahao je njima urlajući: „Da li ste čuli? Džakarta je napadnuta!”

Dejvid ga je odgurnuo. Klinac mu je čušnuo novine u ruku i otrčao dalje. Za tren oka je nestao iza ugla.

Hteo je da baci novine, ali... bile su preteške. Nešto se nalazilo u njima. Odmotao ih je. Iz njih je ispala tridesetak centimetara duga crna cev: bomba iz kućne radinosti.

CENTAR ZA PROUČAVANJE AUTIZMA (CPA)

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Edi Kusnadi, šef Policije Zapadne Džakarte, brisao je znoj sa čela dok je ulazio na mesto zločina - neku naučnu laboratoriju u zapadnom delu grada. Sused je prijavio pucnjavu. Morao je da proveriti dojavu zato što se laboratorija nalazila u prestižnoj četvrti. Lako je pretpostaviti da je tamošnje stanovništvo dobro povezano s ljudima na vlasti. Mesto je očigledno bilo neka vrsta medicinske ustanove. Neke prostorije podsećale su na obdanište.

Paku, jedan od najboljih detektiva u civilu, pozvao ga je u sobu u zadnjem delu zgrade, u kojoj su našli onesvešćenu ženu. Ležala je u lokvi krvi pored mrtvog muškarca. Policajci su stajali oko njih.

„Ljubavna svađa?”

„Ne bi se reklo”, reče Paku.

Šef je čuo kako deca plaču u pozadini. Indonežanka je ušla u sobu i zavrištala kad je ugledala tela.

„Izvedite gospođu odavde”, reče šef. Dva policajca su je izgurala iz sobe. Obratio se Pakuu, jedinom preostalom: „Ko su oni?”

„Žena je doktorka Ketrin Vornier.”

„Doktorka? Ovo je, dakle, klinika?”

„Nije. Ovo je istraživački centar. Vornierova je vođa projekta. Žena koju ste upravo videli je jedna od dadilja koje vode brigu o deci. Proučavaju decu sa posebnim potrebama”

„To ne zvuči veoma unosno. Ko je taj tip pored nje?”, reče šef.

„On je laboratorijski tehničar. Dadilja je otišla kući kad se tehničar ponudio da pazi na decu. Tvrdi i da dvoje dece nedostaje.”

„Da li su pobjegli?”

„Misli da nisu. Rekla je i da zgrada raspolaže bezbednosnim sistemom”, reče Paku.

„Ima li sigurnosnih kamera?”

„Nema. Ali u nekim sobama s decom postoje kamere. Proveravamo

snimke.”

Šef policije se nagnuo da bi osmotrio ženu na podu. Bila je mršava, ali ne previše. To mu se dopadalo. Opipao joj je puls. Okrenuo ju je na stranu, da bi video ima li povreda na glavi. Uočio je manje modrice na zglobovima. Nije bilo drugih rana. „Kakva zbrka. Vidi da li ima para. Ako ima novac, privedi je u stanicu, a ako ga nema, ostavi je u bolnici.”

6

IMARI KORPORACIJA, ISTRAŽIVAČKI KOMPLEKS

PORED BURANGA, KINA

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Direktor projekta ušao je u kancelariju doktora Šen Čanga i spustio fasciklu na njegov sto. „Imamo novu terapiju.”

Doktor Čang je zgrabio fasciklu i počeo da lista stranice.

Direktor je šetao po sobi. „Veoma je obećavajuća. Požurite. Hoću da mašina bude spremna i da je subjekti prime za nekoliko sati.”

Čang je spustio fasciklu i podigao pogled.

Hteo je nešto da kaže, ali ga je direktor ućutkao. „Ne želim da slušam tu priču. Singularnost može da se desi u svakom trenutku - danas, sutra, ili se možda već desila. Nemamo vremena za oprez.”

Naučnik je počeo da govori, ali ga je direktor odlučno prekinuo: „Nemoj da mi pričaš da ti je potrebno još vremena. Imao si ga dovoljno. Potrebni su nam rezultati. Reci mi šta će ti biti neophodno.”

Čang se obruši u stolicu. „Poslednji test predstavljao je veliki napor za lokalnu električnu mrežu. Prevazišli smo kapacitete instalacija. Mislimo da je problem rešen, ali su lokalne energetske institucije sigurno sumnjičave u pogledu našeg poduhvata. Najveći problem je što imamo malo primata.”

„Ne želim da ga testirate na primatima. Pripremite pedesetoricu ljudi.” Čang se ispravio u stolici i progovorio snažnijim glasom. „Biće nam potrebno mnogo više podataka pre početka testova na ljudima, čak i da zanemarimo moralni aspekt. Od srca bih vam preporučio da to ne činite. Nećemo moći da počnemo bez...”

„Imate ih, doktore. Nalaze se u ovoj fascikli. Prikupljamo nove podatke. To nije sve. Imamo dva subjekta s aktiviranim atlantičanskim genom.” Čangove oči su se raširile. „Imate... dva... kako?”

Direktor je pokazao na fasciklu hitro kao kobra. „Fascikla, doktore! Sve je u njoj! Subjekti će uskoro stići. Bolje bi vam bilo da budete spremni. Od vas očekujemo samo jedno: da kopirate genetsku terapiju.”

Čang je listao stranice i s nevericom mrmljao sebi u bradu. Podigao je glavu s papira. „Subjekti su deca?”

„Da. Da li je to problem?”

„O, ne. Možda jeste, a možda i nije.”

„*Možda i nije* je dobar odgovor. Pozovi me ako ti zatrebam, doktore. Imaš četiri sata. Ne moram da ti govorim koliko je ovo važno.”

Doktor Čang ga nije čuo. Bio je zaokupljen beleškama doktorke Ketrin Vornor.

7

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je zurio u crnu cev kroz uski prozor na antieksplzivnom štitu. Odvrtanje poklopca s cevi metalnom rukom trajalo je u beskraj. S nestrpljenjem je čekao da vidi njenu unutrašnjost. Kopkala ga je i njena težina. Bila je previše laka da bi bila bomba. Ekseri, sačma ili lageri bili bi mnogo teži.

Poklopac je konačno otpao. Nakrenuo je cev. Iz nje je kliznula rolna debelog sjajnog papira. Fotografija.

Odmotao ju je. Ugledao je satelitsku fotografiju ledenog brega u tamnoplavom moru. U njegovom središtu bio je valjkasti crni predmet. Podmornica je štrčala iz leda. Na poleđini poruke je pisalo:

Tobanski protokol postoji.

4 + 12 + 47 = 4/5; Džouns

7 + 22 + 47 = 3/8; Anderson

10 + 4 + 47 = 5/4; Ejms

Gurnuo je fotografiju u debelu tamnožutu fasciklu. Otišao je do sobe za nadzor. Jedan tehničar mu se obratio. „Još ga nismo videli.”

„Ima li ičeg s aerodroma?” pitao je Dejvid.

Odgovorio mu je čovek za tastaturom. „Da, sleteo je pre nekoliko minuta na Aerodrom *Sukarno-Hata*. Hoćete li da ga zadržimo?”

„Ne. Potreban mi je ovde. Pobrinite se da ga ne vide u sobi za nadzor na spratu iznad. Ja ću se pozabaviti njime.”

8

Vesti iz sveta, BBC - elektronsko izdanje

Potencijalni teroristički napadi u stambenim četvrtima Mar del Plate u Argentini i Kejptauna u Južnoafričkoj Republici

***** Najnovije vesti: Nove eksplozije u Karačiju, Pakistanu i Džakarti u Indoneziji. Slede detalji s lica mesta!!! *****

Kejptaun, Južna Afrika // Pucnjava iz automatskog oružja i eksplozije granata rano jutros narušile su mir Kejptauna. Grupa od dvadesetak naoružanih upala je u stambenu zgradu i ubila petnaestoro ljudi.

Policija nije izdala zvanično saopštenje povodom napada.

Očevici govore da je napad bio u stilu specijalnih jedinica. Novinar BBC-ja na licu mesta zabeležio je izjavu očevica: „Da, video sam to vozilo. Bilo je nalik tenku, znate, kao jedno od onih oklopnih vozila za prevoz pešadije. Vozilo se podiglo na trotoar i iz njega su iskočili momci nalik nindžama i robot-vojnicima. Kretali su se mehanički. Čitava zgrada kao da je eksplodirala. Staklo je padalo svuda okolo. Pobegao sam. To jeste opasna četvrt, ali nikad nisam video ništa slično. Prvo sam pomislio da je to napad na trgovce drogom. Šta god da je bilo, ne sluti na dobro.”

Drugi svedok opisao je napadače kao bezlične. Potvrdio je da grupa nije imala nikakva obeležja na vozilu ili uniformama.

Rojtersov reporter, koji se jedva probio do mesta događaja, i to samo da bi ga policija odmah udaljila, saopštio je sledeće: „Napadnuto

mesto ličilo mi je na neku sigurnu kuću. Moglo je pripadati CIA ili MI6. Takvu tehnologiju imaju samo organizacije s velikim budžetom. Video sam odaju s moćnim serverom i sobu za nadzor sa zidom pokrivenim kompjuterskim ekranima. Leševa je bilo na sve strane. Polovina je bila u civilu. Ostali su imali crni pancir, kakav su po izjavama svedoka nosili i napadači.”

Nije jasno da li su napadači pretrpeli gubitke i ostavili pale saborce za sobom, ili neka tela pripadaju i braniocima zgrade.

BBC je tražio komentar izveštaja od CIA i MI6. Obe službe su odbile saradnju.

Ne zna se da li je ovaj incident na bilo koji način povezan sa sličnim događajem u Mar del Plati u Argentini, gde je oko dva ujutru po lokalnom vremenu u snažnoj eksploziji u siromašnom kvartu stradalo dvanaestoro ljudi. Prolaznici kažu da je do eksplozije došlo nakon napada neidentifikovane i teško naoružane grupe.

Niko nije preuzeo odgovornost za napad u Mar del Plati, baš kao ni za onaj u Kejptaunu.

„Veoma je zabrinjavajuće što ne znamo ko je umešan”, komentarisao je Ričard Bukmejer, profesor Američkog univerziteta. „Na osnovu prvih izveštaja ne može se zaključiti da li su žrtve ili napadači pripadnici neke terorističke mreže... sigurno je da ovakve akcije podrazumevaju nivo sofisticiranosti koji nijedna od postojećih terorističkih organizacija ne poseduje. Svedoci smo pojave novog igrača ili značajne evolucije neke grupe. Oba scenarija zahtevaju ozbiljno preispitivanje onog što mislimo da znamo o globalnom terorizmu.”

Ubrzo slede novi podaci s terena.

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je proučavao mapu sigurnih kuća Sahat-kule u Džakarti kad je tehničar nadzora ušao. „Ovde je.”

Dejvid je sklopio mapu. „Dobro je.”

TRILKINDOWNLOAD

Džoš Koen je išao ka neupadljivoj stambenoj zgradi, štabu Sahat-kuline ispostave u Džakarti. Najveći broj zgrada u njenom okruženju bio je prazan. Bila je to mešavina napuštenih stambenih projekata i zapuštenih skladišta.

Na zgradi je stajao natpis „Sahat-kula obezbeđenje”. Sahat-kula obezbeđenje je za spoljašnji svet bila samo jedna od sve brojnijih privatnih agencija za usluge obezbeđenja. Zvanično je nudila zaštitu pojedincima i telohraniteljske usluge korporativnim glavešinama i uticajnim strancima, posetiocima Džakarte. Bavila se i istragama, kad lokalne vlasti ne bi bile „dovoljno raspoložene za saradnju”. Kompanija je, kad se sve uzme u obzir, bila savršeni paravan za obaveštajnu delatnost.

Ušao je u zgradu. Prošao je dugim hodnikom i otvorio teška čelična vrata. Prišao je vratima lifta. Ploča pored vrata se povukla. Položio je šaku na reflektivnu površinu i rekao: „Džoš Koen. Potvrdi moj glas.”

Druga ploča se povukla. Novi otvor je bio na nivou lica. Crveni zrak ga je skenirao od glave do pete. Stajao je mirno i otvorenih očiju.

Vrata na liftu su se otvorila i zatvorila. Lift se tiho peo. Džoš je znao da se prikupljeni podaci o njegovom telu obrađuju negde u zgradi, da se utvrđuje da nema bubica, bombi ili problematičnih stvarčica kod sebe. Da je bilo šta od toga imao sa sobom, lift bi se ispunio bezbojnim gasom bez mirisa. Probudio bi se u pritvoru. A to bi onda bila poslednja prostorija koju bi video. Ako prođe proveru, lift će ga odvesti na četvrti

sprat, do štaba ispostave Sahat-kule u Džakarti, do mesta koje je već četiri godine bilo njegov dom.

Sahat-kula je bila odgovor na terorizam koji se prelivao preko državnih granica, antiteroristička tajna organizacija koja je delovala na globalnom nivou. Nije poštovala ni zakone ni pravila. Obavljala je svoj posao bez birokratskih ograničenja. Dobri momci ubijali su loše momke, i to je otprilike bilo to. Jednostavnije i delotvornije od toga nije moglo biti.

Sahat-kula je bila nezavisna, apolitična, antidogmatska i, što je najvažnije, izuzetno delotvorna organizacija. Obaveštajne službe iz svih država sveta su joj zbog svega toga pružale podršku, iako nisu znale gotovo ništa o njoj. Niko nije znao kad je počela s radom, ko njome upravlja, kako je osnovana, niti gde je njeno sedište. Kad se pre tri godine pridružio Sahat-kuli, Džoš je pretpostavio da će, kao njen član, doznati odgovore na ova pitanja. Ali prevario se. Brzo je napredovao. Postao je šef obaveštajne analitike u Džakarti, ali nije znao ništa više o organizaciji nego onoga dana kada je regrutovan iz Cijine Kancelarije za analizu terorizma. Takva situacija im je, po svoj prilici, odgovarala.

U Sahat-kuli je svaka ispostava raspolagala samo sopstvenim informacijama. Sve su delile informacije s Centralom i dobijale podatke od nje, ali nijedna ćelija nije imala širu sliku. Džoš se zato veoma začudio kad je pre šest dana dobio poziv za Samit šefova analitike svih ispostava organizacije. Pitao je Dejvida Vejla, šefa ispostave u Džakarti, da li je reč o nekoj šali. Rečeno mu je da nije i da su svi direktori obavešteni o održavanju skupa.

Džošovo iznenađenje zbog poziva brzo je nestalo pred otkrićima s kojima se suočio na konferenciji. Broj prisutnih je bio prvo iznenađenje. Bilo ih je dve stotine trideset osam. Pretpostavljao je da je Sahat-kula relativno mala organizacija, s pedesetak ćelija strateški raspoređenih po čitavom svetu. Konferenciji su prisustvovali analitičari iz svih krajeva zemaljske kugle. Ako je svaka ćelija bila iste veličine kao ona u Džakarti - odnosno da ima pedesetak agenata - onda u njima radi više od deset hiljada ljudi, plus osoblje u centrali, a njih još najmanje hiljadu. Taj broj je neophodan za upoređivanje i analizu podataka, da i ne pominjemo koordinaciju ispostava.

Veličina organizacije bila je zapanjujuća - nije mnogo zaostajala za CIA, koja je imala dvadesetak hiljada zaposlenih kad je Džoš radio u njoj, od čega se većina bavila analitikom u Lengliju u Virdžiniji, a ne na

terenu. Samo što Sahat-kula kao organizacija ima prednost nad Čijom jer nema birokratsko i organizaciono telo.

Što se specijalnih operacija tiče, mogućnosti svake svetske vlade su izgledale beznačajno u poređenju s potencijalom Sahat-kule. Svaka ćelija ima po tri grupe. Trećina osoblja su agenti slični Cijinim operativcima.

Radili su kao ubačeni agenti u terorističkim organizacijama, kartelima i drugim organizacijama pod kontrolom loših momaka ili na mestima na kojima su mogli da pronalaze izvore: u lokalnim vladama, bankama i policijskim stanicama. Njihov cilj je bilo prikupljanje informacija u direktnom kontaktu s ljudima. Tako prikupljene informacije smatrane su najkvalitetnijim.

Analitičari su bili druga trećina ljudstva u svakoj ispostavi. Provodili su najveći deo vremena hakujući i nagađajući. Hakovali su sve i svakoga: telefonske pozive, elektronsku poštu, tekstualne poruke. Kombinovali su obaveštajne podatke dobijene od elektronskih i ljudskih izvora. Prosleđivali su ih Centrali. Džošova najvažnija dužnost bila je da se pobrine da ispostava u Džakarti sakupi što više obaveštajnih podataka i da izvuče zaključke iz njih. Izvlačenje zaključaka zvučalo je bolje od nagađanja, ali se njegov posao u suštini svodio baš na to. Nagađao je i davao preporuke šefu ispostave. On je, posle savetovanja s Centralom, organizovao lokalne operacije, koje je izvodila grupa za tajne operacije - poslednja trećina osoblja.

Grupa za tajne operacije ispostave Džakarta stekla je ugled jednog od najboljih udarnih timova organizacije. Džoš je zbog tog ugleda uživao status zvezde na konferenciji. Njegova ćelija izborila se za status lidera Azijsko-pacifičkog regiona. Svi su hteli da znaju kakvim se sredstvima služe.

Ali nisu ga svi smatrali zvezdom. Bilo mu je drago što je sreo mnogo starih prijatelja na konferenciji, ljude s kojima je radio u Čiji ili saradnike iz drugih vlada. Divno se osećao jer je mogao ponovo da komunicira s ljudima koje zna godinama. Sahat-kula je sledila stroga pravila: svaki novi član dobijao je novo ime, njegova prošlost se brisala i nije smeo da otkriva identitet nikome van ispostave. Kompjuter im je menjao glas u svim telefonskim razgovorima. Svi lični kontakti bili su strogo zabranjeni.

Susret licem u lice - sa svim šefovima analitike iz svake ćelije - uništio je taj veo tajni. Tako nešto protivilo se svim operacionim protokolima organizacije. Znao je da razlog sigurno postoji - hitan i

neodložan - za preuzimanje ovolikog rizika. Nije mogao ni da pretpostavi kakvu će tajnu Centrala otkriti na konferenciji. I još nije mogao da poveruje u sve to. Žurio je sad da novosti saopšti Dejvidu Vejlu.

Prišao je liftu i nestrpljivo čekao da se vrata otvore i da krene pravo u kancelariju šefa ispostave.

Bilo je devet ujutru. Ispostava je radila punom parom. Analitičarsko odeljenje ličilo je na Njujoršku berzu. Analitičari su se gurali oko monitora, prepirali se i pokazivali na njih. Vrata odeljenja za pripremu operacija na terenu bila su širom otvorena. Operativci su se spremali za akciju. Specijalci koji su kasnili stajali su ispred ormarića, oblačili pancire, i gurali rezervne šaržere u prazne džepove. Ranoranioci su obično sedeli na drvenim klupama i razgovarali o sportu i oružju pre jutarnjeg sastanka. Samo bi poneka surova vojnička šala zapretila da naruši prisnu atmosferu.

Ovo mesto bilo je Džošov dom. Morao je da prizna da mu je nedostajalo dok je bio na konferenciji, gde je došao do vrednih saznanja, koje je smatrao svojom nagradom. Saznanje da je deo velike zajednice šefova analitike, ljudi koji dele isto životno iskustvo, koji imaju iste probleme i strahove, za njega je bilo vrlo utešno. U Džakarti je bio šef analitike. Vodio je kvalitetan tim. Odgovarao je samo šefu ispostave i nije imao nikoga s kim bi mogao otvoreno da razgovara. Obaveštajni rad je usamljeničko zanimanje, pogotovo za one na vrhu. Neki njegovi prijatelji platili su visoku cenu. Nekolicina je ostarila pre vremena, a neki su se udaljili od ljudi i ogrubeli. Nakon susreta s njima pitao se da li će i on tako završiti. Sve je imalo svoju cenu, ali verovao je u ono što radi. Nijedan posao nije savršen.

Trgao se iz razmišljanja o konferenciji kad je shvatio da su vrata lifta predugo zatvorena. Okrenuo je glavu da bi osmotrio unutrašnjost lifta. Svetla su se zamutila, kao kod usporenog snimka na videu. Telo mu je otežalo. Teško je disao. Pružio je ruku da bi se uhvatio za šipku, ali nije imao snage da je stisne. Iskliznula mu je iz ruke. Čelični pod pojurio je nagore.

SOBA ZA ISLEĐIVANJE C
POLICIJSKA STANICA ZAPADNA DŽAKARTA
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt je imala strahovitu glavobolju. Bolela ju je svaka koščica u telu. Policija nije bila ni od kakve pomoći. Probudila se na zadnjem sedištu patrolnih kola. Vozač je odbijao da joj bilo šta kaže. Situacija se pogoršala kad su stigli u policijsku stanicu.

„Zašto me ne slušate? Zašto ne tražite dva oteta dečaka?” Ustala je, nagnula se preko metalnog stola i zagledala u sitnog lukavog islednika koji je već protraćio dvadeset minuta njenog života.

„Trudimo se da ih pronađemo. Zbog toga vam i postavljamo ova pitanja, gospođice Vorner.”

„Već sam rekla da ne znam ništa.”

„Možda ne znate, a možda i znate.” Sićušni muškarac ju je sumnjičavo posmatrao.

„Ovaj razgovor je traćenje vremena. Sama ću ih pronaći.” Krenula je ka čeličnim vratima.

„Vrata su zaključana, gospođice Vorner.”

„Onda ih otključajte.”

„To nije moguće. Moraju biti zaključana dok traje ispitivanje osumnjičenog lica.”

„Osumnjičenog lica? Hoću advokata, iz ovih stopa!”

„Vi ste u Džakarti, gospođice Vorner. Nećete dobiti advokata niti priliku da telefonirate Američkoj ambasadi.” I policajac je nastavio da gleda u pod i čisti prašinu sa svojih čizama. „Ovde imamo mnogo stranaca, mnogo posetilaca. Među njima je dosta onih koji ne poštuju našu zemlju i naš narod. Ranije smo se bojali američkog konzulata. Izvlačili su se čim bi dobili advokata. Nešto smo naučili iz tog iskustva. Indonežani nisu glupi kao što mislite, gospođice Vorner. Zbog toga i radite ovde, zar ne? Mislite da smo suviše glupi da bismo prozreli vaše skrivene namere, zar ne?”

„Nemam ja nikakve skrivene namere. Pokušavam da nađem lek za autizam.”

„A zašto ga ne tražite u svojoj zemlji, gospođice Vorner?”

Nikada, ni za milion godina, ne bi priznala ovom čoveku zašto je napustila Ameriku. Umesto toga je rekla: „Amerika je najskuplje mesto na svetu za izvođenje kliničkih ispitivanja.”

„Dakle, reč je o troškovima, zar ne? Ovde u Indoneziji možete da kupite i bebe da biste na njima eksperimentisali?”

„Nisam kupovala nikakve bebe!”

„Ali vaša ustanova poseduje ovu decu, zar ne?” Okrenuo je fasciklu prema njoj i pokazao na jedan papir.

Kejt je sledila njegov prst.

„Gospođice Vorner, vaša ustanova je zakonski staratelj oba nestala deteta, ako se ne varam. A to važi za svu decu - ukupno stotinu i tri - da li sam u pravu?”

„Zakonsko starateljstvo ne znači da ih i posedujemo.”

„Krijete prave namere iza finih formulacija, baš kao svojevremeno Holandska istočnoindijska kompanija. Znate li za to? Siguran sam da znate. Koristili su reč kolonija, ali su duže od dve stotine godina *posedovali* Indoneziju. Korporacija je posedovala moju zemlju i njen narod. Prema nama su se ponašali kao prema svom vlasništvu. Uzimali su šta i kada su hteli. Godine 1947. konačno smo dobili nezavisnost, ali sećanja na kolonijalna vremena su još sveža. Porota će na ovaj slučaj gledati očima koja se sa setom sećaju tih vremena. Oteli ste ovu decu, zar ne? Sami ste rekli da niste platili za njih. Ne vidim podatke o roditeljima. Nisu dali saglasnost za usvajanje. Znaju li da su njihova deca kod vas?”

Kejt ga je ljutito posmatrala.

„Tako sam i mislio. Idemo u dobrom smeru. Savetujem vam iskrenost, zato što je to najbolji pristup. Još nešto, gospođice Vorner, vidim da vaše istraživanje finansira Imari Džakarta - tačnije, njegovo Odeljenje za istraživanje i razvoj. Verovatno se radi o pukoj slučajnosti... stvarno neprijatnoj... tek, Imari holding kupio je mnogo holandske imovine kad su Holandani pre šezdeset pet godina proterani odavde... što znači da novac za vaš rad potiče od...”

Mini-policajac vratio je papire u fasciklu i ustao kao da je indonežanski Peri Mejson koji se sprema za završnu reč. „Jasno vam je kako će porota ovo primiti, gospođice Vorner. Vaši su otišli samo da bi se vratili pod drugim imenom, da bi nastavili da nas eksploatišu. Više

ne traže šećernu trsku i kafu, kao početkom XX veka, već nove lekove i nove žrtve za eksperimentisanje. Uzimate nam decu i izvodite eksperimente koje ne možete da obavite kod kuće, zato što ne želite da to radite svojoj deci. Kad nešto pođe po zlu - kad se neko dete razboli ili kad pomislite da će vas vlasti otkriti - otarasite ih se. Nešto je pošlo naopako, a? Možda vaš tehničar više nije mogao da ubija decu? Znao je da je to pogrešno. Ustao je protiv nečovečnosti i platio to glavom. Znali ste da će policija doći, zato ste izmislili priču o kidnapovanju? Priznajte da je tako bilo. Tako ćete najbolje proći. Indonezija zna da bude pravedna i milosrdna.”

„To nije istina.”

„To je najlogičnija priča, gospođice Vorner. Niste nam ponudili alternativu. Tražili ste advokata. Tražite da vas pustimo. Razmislite kako ovo izgleda.”

Zurila je u njega.

Ustao je i požurio ka vratima. „Vrlo dobro, gospođice Vorner. Moram vas upozoriti da ono što vas čeka neće biti nimalo prijatno. Najbolje je da sarađujete, ali naravno, vi pametni Amerikanci uvek znate najbolje.”

11

IMARI KORPORACIJA, ISTRAŽIVAČKI KOMPLEKS

PORED BURANGA, KINA

AUTONOMNA REGIJA TIBET

„Probudi se, Dine, prozvali su tvoj broj.”

Din je pokušao da otvori oči. Svetlost je bila zaslepljujuća. Cimer se nagnuo preko njega. Nešto mu je šaptao u uvo, ali nije mogao da ga razume. Prodorni glas orio se iz zvučnika u pozadini: „204394 da se odmah javi, 204394 da se odmah javi! 204394! 204394 na raport!”

Din je skočio s malog kreveta. Koliko dugo su ga prozivali? Pogled mu je lutao po ćeliji veličine tri sa tri koju je delio s Vejom. Gde mu je košulja, a gde su pantalone? Neće valjda... ma sigurno će ga izbaciti ako zakasni ili zaboravi opremu. Gde li su? Gde? Cimer je sedeo na krevetu.

Pružio mu je bele pantalone i košulju. Din ih je zgrabio i žurno navukao. Zamalo što nije pocepao pantalone.

Vej je zurio u pod. „Izvini, Dine, i ja sam zaspao. Nisam čuo.”

Din je hteo nešto da kaže, ali nije imao vremena. Istrčao je iz sobe pa niz hodnik. Nekoliko ćelija je bilo prazno. Većina je imala samo jednog stanara. Na vratima njihovog krila sačekao ga je bolničar. Rekao je: „Pokaži ruku!” Din je pružio ruku: „204394.”

„Tišina!”, reče bolničar. Mahnuo je spravicom s malim ekranom preko Dinove ruke. Pislula je. Viknuo je: „To je to!” Otvorio je vrata. „Samo napred!”

Din se pridružio pedesetorici stanara. Tri bolničara su ih dopratila do velike dvorane, s nekoliko dugih redova stolica, razdvojenih visokim pregradnim zidovima. Stolice su ličile na ležaljke na plaži. Pored svake je bila visoka srebrnkasta motka s tri vrećice providne tečnosti. Iz svake vrećice visila je cevčica. Na drugoj strani svake stolice bila je mašina s više brojanika od instrument-table na automobilu, iz koje je virila gola žica. Povezivale su mašinu s desnim naslonom stolice.

Đin nikad nije video tako nešto. Ništa se slično dosad nije dogodilo. Dnevni raspored se šest meseci od dolaska u ustanovu retko menjao: doručak, ručak i večera u isto vreme, isti obroci. Posle svakog obroka uzimali su mu krv iz spravice nalik ventilu, ugrađene u desnu ruku. Ponekad su po podne vežbali s elektrodama na grudima. Ostatak vremena provodili su u ćelijama veličine tri puta tri metra, s dva kreveta i toaletom. Na svakih nekoliko dana slikali bi ga velikom mašinom koja je tiho zujala. Govorili su mu da mirno leži za vreme slikanja.

Tuširali su se jednom nedeljno u velikom zajedničkom kupatilu. Najteži deo bio je kontrolisanje nagona pod tušem. Jedan par je prvog meseca boravka u ustanovi uhvaćen pod tuševima u seksualnom odnosu, i od tada više nisu viđeni.

Đin je prošlog meseca pokušao da ostane u ćeliji i ne ode na tuširanje. Uхватili su ga. Nadzornik je ljutito uleteo u ćeliju. „Izbacićemo te ako još jednom budeš neposlušan!”, rekao je. Đin se nasmrt prepao. Plaćali su mu bogatstvo, neviđeno bogatstvo, za ovaj posao. Nije znao šta bi ako ostane bez njega.

Njegova porodica je prošle godine ostala bez imanja. Vlasnici manjih zemljišnih poseda više nisu mogli da plaćaju porez. To su mogli samo oni s većim imanjima. A poljoprivredni nameti vrtoglavo su rasli.

I broj stanovnika je vrtoglavo rastao u čitavoj Kini. Njegova porodica je uradila isto što i mnoge druge. Poslala je najstarije dete da radi u gradu. Mlađa deca i roditelji ostali su na zemlji.

Njegov stariji brat našao je posao u fabrici za elektroniku. Ćin i roditelji su ga posetili mesec dana kasnije. U fabrici je bilo mnogo gore nego ovde. Snažni i živahni dvadesetjednogodišnjak je za mesec dana teškog rada ostario dvadeset godina. Bio je bled, kosa mu se proradila. Neprestano je kašljao. Pogrbio se. Pričao je da su svi u fabrici zakačili neki virus. Ćin mu nije verovao. Brat je roditeljima dao nešto malo novca uštedenog od plate. „Pomislite samo, za pet ili deset godina imaću dovoljno da kupim još jedno imanje. Vratću se kući pa ćemo početi iz početka.” Svi su bili veoma uzbuđeni. Roditelji su rekli da se veoma ponose njime.

Otac je na povratku kući rekao da će koliko sutra pronaći bolji posao. Sigurno će sa svim veštinama koje poseduje naći mesto nadzornika. Dobro će zarađivati. Majka je samo ćutke klimnula.

Ćin je te noći čuo kako majka plače. Otac je nedugo potom počeo da viče. Nikad se pre nisu svađali.

Sledeće noći se iskrao iz sobe. Napisao je oproštajno pismo i otišao u Čungking, najbliži veći grad. Bio je pun ljudi koji su tražili posao.

Na prvih sedam mesta odbili su da ga prime. Na osmom je bilo drugačije. Gurnuli su mu štapić s vatom u usta. Čekao je duže od sat vremena u velikoj prostoriji. Većina kandidata je odbijena. Posle jednog sata prozvali su njegov broj - 204394 - da bi mu rekli da će dobiti zaposlenje u medicinskoj istraživačkoj ustanovi. Kad su mu rekli kolika će biti plata, potpisao je ugovor tako brzo da ga je ruka zbolela.

Imao je neverovatnu sreću. Pretpostavljao je da će uslovi za rad biti teški, ali se grdno prevario. Bilo je kao u odmaralištu. A uprskao je. Izbaciće ga. Prozvali su njegov broj.

Možda je već skupio dovoljno novca za novo imanje. Možda će pronaći drugu istraživačku ustanovu. Međutim, čuo je da velike fabrike razmenjuju spiskove loših radnika i da ljudi s tog spiska nigde ne mogu da nađu posao. To bi bilo ravno smrti.

„Šta čekate!” povikao je bolničar. „Sedite negde!”

Ćin i pedesetak u belo obučenih bosonogih zaposlenih potrčalo je ka stolicama. Laktovi su sevali. Svi su se gurali. Nekoliko ljudi je palo. Svi osim Dina našli su stolicu. Neko bi ga u poslednjem trenutku pretekao kad god bi krenuo ka nekoj. Šta će biti ako je ne nađe? Možda je ovo test. Možda bi trebalo...

„Polako, narode! Pazite na opremu!” reče bolničar. „Sedite na najbližu stolicu!”

Đin je s uzdahom krenuo ka sledećem redu. Bio je pun. Pronašao je praznu stolicu tek u poslednjem.

Pojavila se još jedna grupa zdravstvenih radnika. Nosili su duge bele mantile i tablete. Prišla mu je mladolika žena. Spojila je cevčice iz kese za ventil na njegovoj ruci i prikačila okrugle senzore na njegovo telo. Nekoliko puta je kucnula po ekranu. Nakon toga je prišla susednoj stolici.

Pomislio je: *Možda je ovo još jedan test.* Naglo mu se prispavalo. Zabacio je glavu i...

BRILKIN DOWNLOAD

Probudio se u istoj stolici. Senzori su bili na njemu dok su cevčice iz kesa izvađene iz ventila. Bio je ukočen i omamljen, kao gripozan. Pokušao je da podigne desnu ruku, ali bila je preteška. Prišla mu je osoba u belom mantilu. Prešla je baterijskom lampom preko njegovih očiju. Poskidala je senzore i naredila mu da se pridruži ostalim subjektima pored vrata.

Noge su ga zamalo izdale kad je ustao. Uhvatio se za naslon stolice i othramao do grupe. Svi su delovali pospano. Bilo ih je dvadeset pet, otprilike polovina početnog broja. *Gde su ostali? Da lije ponovo predugo spavao? Da lije ovo kazna? Da li će mu reći zašto je kažnjen?* Posle nekoliko minuta im se pridružio još jedan čovek. Bio je u gorem stanju od Dina i ostalih.

Bolničari su ih proveli kroz dugački hodnik. Uveli su ih u veliku prostoriju koju dotad nije video. Bila je potpuno prazna. Zidovi su bili veoma glatki. Imao je utisak da se nalazi u nekoj vrsti trezora.

Prošlo je nekoliko minuta. Borio se s nagonom da sedne na pod, ali nije mu rečeno da može da sedne. Zato je stajao pognute glave.

Vrata su se otvorila. Dvoje dece od sedam-osam godina ušlo je u prostoriju. Stražari su ih dopratili do grupe. Vrata su se uz tresak zatvorila za njima.

Dinu se činilo da deca nisu drogirana. Oprezno su se kretala. Zašla su u gomilu. Imala su smeđu put. Nisu bila iz Kine. Išla su od jedne do druge osobe. Tražila su nekog poznatog. Izgledalo je da će se svakog časa rasplakati.

Čuo je mehanički zvuk na suprotnom kraju prostorije. Ličio je na

okretanje čekrka. Posle nekoliko sekundi shvatio je da se nešto spušta. Glava mu je silno otežala. Upinjao se da je podigne. Jedva je video spravu. Ličila je na gigantskog gvozdеног шаховског пiona ravne glave, na zvono glatkih i ravnih strana. Bila je četiri metra visoka i veoma teška. Spuštala se na četiri debela kabla, od kojih je svaki imao najmanje dvadeset pet centimetara u prečniku. Zaustavila se na šest metara od poda. Dva kabla su se spustila po zidu, po brazdama koje Din nije video. Zaustavila su se u nivou velike mašine. Zategli su se, učvrstivši je s obe strane. Din se naprezao da podigne glavu. Ugledao je još jedan kabl na vrhu mašine, deblji od onih sa strane. Za razliku od ostalih, nije bio metalan, kompaktan i čvrst. Sastojao se od gomile žica, kompjuterskih kablova. Podsećao je na elektronsku pupčanu vrpцу.

Deca su se zaustavila usred gomile. Svi odrasli pokušali su da podignu glave.

Đinove oči su se prilagodile svetlosti. Ugledao je oznaku na mašini. Ličila je na nacistički simbol... nije mogao da se seti njegovog imena. Strašno mu se spavalo.

Mašina je bila tamne boje. Dinu se činilo da čuje slabi pulsirajući zvuk, sličan ritmičnom udaranju po čvrstim vratima - bum-bum-bum. Možda čuje zvuk mašine za fotografisanje. Da li je to samo drugačija mašina za fotografisanje? Za grupnu fotografiju? Ritmična buka je iz sekunde u sekundu postajala sve jača. Svetlost je blesnula na vrhu divovskog piona. Na vrhu je imao neke prozorčice. Sprava je ličila na svetionik zbog žuto-narandžaste svetlosti koja bi blesnula naporedo sa svakim udarcem.

Privlačna moć poda jačala je iz časa u čas. Din se okrenuo, ali nije video decu. Osetio je nečiju ruku na ramenu. Okrenuo se i shvatio da se sused drži za njega. Krv mu je curila iz nosa. Bore su mu prekrile čelo. Koža s ruke neznanca se ljuštila i lepila za njegovu odeću. Nije se ljuštila samo koža. Njegova krv je tekla po Đinovoj košulji. Čovek je pao na njega. Oborio ga je na pod. Din je čuo kako se udarci mašine sažimaju u neprekidno brujanje i neprestanu svetlost. Krv iz nosa mu je pokuljala po licu. Buka i svetlost naglo su nestali.

BRILKIN DOWNLOAD

Doktor Čang i njegov tim stajali su i posmatrali kako subjekti padaju, postajući gomila naboranih i krvavih leševa.

Čang je tonuo u stolicu. „Dobro, to je to! Gasite!” Skinuo je naočare i

bacio ih na sto. Uštinuo se za nos i uzdahnuo. „Moram da obavestim direktora. Neće se obradovati.”

Ustao je i krenuo ka vratima. „Počnite s čišćenjem. Ne gubite vreme na autopsije.” Rezultati su bili isti kao i u prethodnih dvadeset pet testova.

BRILKIN DOWNLOAD

Dvočlana ekipa za čišćenje zamahnula je dva-tri puta napred-nazad i bacila leš u plastičnu kantu za đubre na točkovima. Primala je po desetak tela. To znači da će ih danas tri puta gurati do peći za spaljivanje, možda i samo dvaput ako ih budu pedantno pakovali.

Posao je umeo da bude i mnogo gori. Ova tela su bar bila cela. Čišćenje je trajalo beskrajno dugo kad bi se raspala.

Zaštitna odela dodatno su otežavala posao, ali bez njih se nije moglo.

Podigli su još jedan leš. Zaljuljali ga.

Nešto se mrdnulo u gomili.

Dva deteta migoljila su se ispod leševa, pokušavajući da se oslobode. Bih su prekriveni krvlju od glave do pete.

Jedan je sklonio leševe s njih. Drugi se okrenuo prema kamerama i mahnuo rukama. „Hej! Imamo dvoje živih!”

12

PRITVORSKA JEDINICA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

„Džoše, čuješ li me?”

Džoš Koen je pokušao da otvori oči. Svetlost je bila prejaka. Glava ga je bolela.

„Ovamo, dajte mi još jednu.”

Džoš je jedva video nejasnu priliku koja je sedela pored njega na tvrdoj postelji. Gde je? Izgleda da je u jednoj od pritvorskih ćelija

ispostave. Neko je prineo ampulu njegovom nosu i polomio je. Otvorila se s glasnim praskom. Udahnuo je najgori miris na svetu - oštri i prodorni smrad amonijaka. Proleteo je kroz disajne puteve i ispunio pluća. Trznuo se unazad i udario glavom u zid. Neprekidno pulsiranje preobrazilo se u oštri bol. Čvrsto je zažmurio i protrljao glavu.

„Dobro, dobro, polako.” To je bio šef ispostave, Dejvid Vejl.

„Šta se dešava?”, pitao je Džoš.

Uspeo je da otvori oči. Shvatio je da Dejvid nosi punu opremu i da je u društvu dva operativca. Stajali su na vratima ćelije.

Uspravio se u sedeći položaj. „Neko je sigurno postavio prislušni.”

„Smiri se. Nije reč o prislušnom uređaju. Možeš li da ustaneš?”, reče Dejvid.

„Mislim da mogu.” Teškom mukom se oslonio na noge. Još mu se mutilo u glavi od gasa koji ga je onesvestio u liftu.

„Dobro. Sledi me.”

Krenuo je za Dejvidom i dva operativca. Izašli su iz prostorije pritvora i krenuli dugim hodnikom do sobe sa serverom. Dejvid se obratio naoružanim pratiocima. „Ostanite ovde. Pozovite me radiom ako iko uđe u hodnik.”

Dejvid je pružio korak kad su se našli u sobi sa serverima. Džoš je trčkarao za njim da bi ga sustigao. Šef ispostave imao je više od sto osamdeset centimetara i mišićavo telo, ali ne tako razvijeno kao neki snagatori iz specijalnih jedinica. Ipak, bio je dovoljno veliki da natera većinu kavgadžija na oprez.

Krivudali su kroz odaju punu elektronske opreme. Izbegavali su metalne kutije sa zelenim, žutim i crvenim treptavim svetlima. U sobi je bilo sveže. Neprekidno zujanje mašina imalo je blago omamljujuće dejstvo. Tročlana grupa informatičara stalno je radila na serverima. Dodavali su, skidali i zamenjivali opremu. U odaji je vladao nered. Džoš se sapseo o kabl. Dejvid se okrenuo i uhvatio ga pre pada.

„Jesi li dobro?”

Džoš je klimnuo. „Dobro sam, ali ovde vlada kaos.”

Dejvid je ćutao. Hodao je nešto sporije dok nisu stigli do metalnog ormana u zadnjem delu prostorije. Gurnuo je orman u stranu. Otkrio je srebrna vrata i ploču pored njih. Crveno svetlo čitača dlana sevnulo je preko njegove šake. Druga ploča skliznula je u stranu. Uređaj je očitao njegovo lice i ženice. Zid se razdvojio. Ukazala su se tamna metalna vrata, debela kao zid bojnog broda.

Vrata su se otvorila nakon što je Dejvid prešao dlanom preko novog

čitača. Uveo je Džoša u odaju s betonskim zidovima, veliku kao polovina srednjoškolske fiskulturne sale. Koraci su im glasno odjekivali dok su se približavali središtu, u kom je bila staklena kutija veličine četiri puta četiri metra. Visila je na debelim metalnim užadima. Staklena kutija bila je slabo osvetljena. Džoš nije mogao da vidi njenu unutrašnjost, ali znao je šta je to.

Sumnjao je da ispostava poseduje takvu sobu, ali je nikad nije video. To je bila gluva soba. Čitav štab ispostave Džakarta bio je jedna velika tiha soba - zaštićena od svih sprava za prisluškivanje. Nije bilo potrebe za većim merama predostrožnosti u samoj stanici - izuzev ako niste zazirali od kolega.

Neki protokoli su svakako zahtevali i ovakve mere predostrožnosti. Pretpostavljao je da šefovi ispostava u ovakvim sobama razgovaraju telefonom ili video-linkom. Možda odavde komuniciraju i s Centralom.

Kad su stigli do staklene sobe, spustile su se kratke staklene stepenice. Povukle su se čim su se popeli u sobu. Staklena vrata su se zatvorila za njima. Grupa kompjuterskih ekrana visila je na drugom kraju sobe. Džoš je zapazio da je prostorija iznenađujuće skromno nameštena. U njoj nije bilo ničega, izuzev jednostavnog stola na rasklapanje, četiri stolice, telefona i zvučnika, kao i starog ormana za spise. Nameštaj je bio jeftin i preterano skroman, kao nešto što se može videti u kamp prikolicama ili na gradilištima.

„Sedi”, reče Dejvid. Prišao je kabinetu za spise i izvukao nekoliko fascikli.

„Moram da ti raportiram. Imam važne...”

„Mislim da je bolje da ti mene saslušаш.” Dejvid se pridružio Džošu za stolom. Poredao je fascikle između njih.

„Ne dovodim to u pitanje, ali moj izveštaj će iz osnova promeniti tvoju perspektivu. Nateraćе te na ozbiljna preispitivanja. Preispitaćemo sve tekuće operacije u ispostavi, pa čak i način na koji ih analiziramo.”

Dejvid je podigao ruku: „Znam šta ćeš mi reći.”

„Znaš?”

„Znam. Reći ćeš mi da najveći broj terorističkih pretnji s kojima se susrećemo, uključujući i operacije u zemljama u razvoju, koje još sasvim ne razumemo, nisu delo desetak različitih terorističkih i fundamentalističkih grupa, kao što smo pretpostavljali.”

Kad je shvatio da Džoš neće ništa reći, nastavio je: „Reći ćeš mi da Sahat-kula sad veruje da su ove grupe samo različita lica globalne

supergrupe, organizacije koja po veličini i moći prevazilazi i najsmelija predviđanja.”

„Već su vam rekli?”

„Jesu. Počeo sam da sklapam komadiće slagalice znatno pre stupanja u Sahat-kulu. Zvanično sam obavešten o tome kad sam postavljen za šefa ispostave.”

Džoš je skrenuo pogled. Niko ga nije izdao, ali saznanje da je nešto tako veliko i tako dugo skrivano od njega - šefa analitike uticajne ispostave - bilo je ravno udarcu u stomak. Pitao se da li je trebalo da bez ičije pomoći sklopi slagalicu i da li je Dejvid razočaran što nije uspeo da samostalno dođe do tog smelog zaključka.

Dejvid je, po svoj prilici, osetio Džošovo razočarenje. „Već neko vreme sam hteo da ti kažem, ali nisam smeo iz bezbedonosnih razloga. Trebalo bi još nešto da znaš. Od dvesta četrdeset učesnika Samita analitičara, sto četrdeset dvoje nije uspeo da se vrati kući.”

„Šta? Ne razumem. Oni...”

„Nisu položili test.”

„Test...”

„Konferencija je bila test. Od početka do kraja ste bili pod neprestanom vizuelnom i audio prismotrom. Organizatori su, kao da ispituju osumnjičene, merili prisustvo stresa u glasu, širenje ženica, pokrete očiju i desetak drugih pokazatelja. Ukratko, posmatrali su reakcije analitičara na konferenciji.”

„Da vide da li će sačuvati poverene im informacije?”

„Tako je. Još važnije je bilo oceniti ko od njih već zna za ono što im je na konferenciji predočeno kao veliko otkrovenje. Hteli su da vide ko već zna za postojanje moćne grupe u pozadini terorističkih aktivnosti. Konferencija je bila veliki lov na krtice u Sahat-kuli.”

Džošu se učinilo da je staklena soba oko njega prestala da postoji. Slušao je šefa kako govori, ali se izgubio u vlastitim razmišljanjima. Konferencija je bila savršeni paravan za takvu akciju. Svi agenti Sahat-kule, čak i analitičari, prošli su obuku iz kontrašpijunaže. Savladavanje detektora laži bio je njen sastavni deo. Izgovaranje laži kao da su istine predstavljalo je mnogo lakši zadatak od lažiranja emocionalnog odgovora na iznenađenje i održavanja te reakcije, s pratećim govorom tela, čitava tri dana. To je bilo nemoguće. Ali testiranje svih šefova analitike. Neminovni zaključak je...

„Džoše, da li si me čuo?”

Džoš je podigao glavu. „Ne, žao mi je, izgubio sam se... Sahat-kula je

kompromitovana?"

„Da. Neophodna mi je tvoja puna pažnja. Događaji se brzo odvijaju. Računam na tvoju pomoć. Testiranje analitičara bio je samo prvi korak u sprovođenju zaštitnog protokola Sahat-kule. Šefovi analitike širom sveta se po povratku s konferencije sastaju sa šefovima ispostava u tihim sobama, da bi našli način da očiste ćelije.”

„Misliš li da je i naša ispostava kompromitovana?"

„Silno bih se začudio da nije. Ali to nije sve. Čistka analitičara pokrenula je čitav lanac događaja. Plan, takozvani protokol *Zaštitni zid*, predviđa da se redovi analitičara očiste od krtica i da preostali šefovi analitike i ispostava razrade način za pronalaženje svih dvostrukih agenata.”

„To ima smisla.”

„Imalo bi da nismo potcenili obim infiltracije u organizaciju. Moram da ti kažem nešto o organizaciji Sahat-kule. Već znaš da ima između dvesta i dvesta pedeset ispostava. Trebalo bi da znaš da smo neke od šefova analitike već otkrili kao krtice, njih šezdesetak. Oni nisu ni otišli na konferenciju.”

„Pa ko je onda?"

„Poslali smo zamene, uglavnom agente s terena, koji su se nekad bavili analitikom. Slali smo svakog ko je mogao da izgleda uverljivo na konferenciji. Morali smo. Neki analitičari su već znali približan broj ćelija Sahat-kule. Zamene su nam obezbedile dodatnu prednost. Olakšale su nam trodnevni program detekcije. Postavljali su unapred pripremljena pitanja, prikupljali odgovore i pratili reakcije.”

„Neverovatno... Kako je moguće da smo do te mere kompromitovani?"

„To je jedno od pitanja na koje moramo odgovoriti. Ima ih još. Nisu sve ćelije poput naše ispostave. Najveći deo njih su tek malo veći centri za elektronsko prisluškivanje. Malobrojne su i šalju Centrali prikupljene podatke iz elektronskih i drugih izvora. Kompromitovana postaja za prisluškivanje može da nanese veliku štetu. Naš tajanstveni globalni neprijatelj može da ih koristi da prikuplja kvalitetne obaveštajne podatke, ali i da nam podmeće pogrešne.”

„To znači da smo u osnovi slepi”, reče Džoš.

„Tako je. Mislimo da se neprijatelj služio našim podacima da bi pripremio opšti napad na organizaciju. Sada znamo da je to samo polovina priče. I nekoliko većih ćelija je kompromitovano. Postoje ispostave slične ovoj u Džakarti, koje se bave prikupljanjem podataka,

ali raspolažu i kapacitetima za specijalne operacije. Mi smo jedna od dvadeset najvećih ćelija. One su poslednja linija odbrane organizacije, tanka crvena linija koja štiti svet od ostvarenja neprijateljskih planova.”

„Koliko njih je kompromitovano?”

„Ne znamo. Tri velike stanice su već pale - u Karačiju, Kejptaunu i Mar del Plati. Njihove specijalne snage počistile su štabove. Pobile su većinu analitičara i šefova ispostava. Satima se ne javljaju. Satelitski nadzor iznad Argentine potvrdio je uništenje štaba u Mar del Plati. Pobunjenici u Kejptaunu dobili su pomoć spolja. U ovom trenutku se vode vatreni okršaji u Seulu, Delhiju, Daki i Lahoru. Te ispostave će se možda održati, ali zasad smo ih otpisali. Naše specijalne snage možda baš sad pripremaju zauzimanje ispostave, iako sumnjam u to.”

„Zašto?”

„Verujem da neće preduzeti ništa do tvog povratka. Ono što si saznao čini te pretnjom za njih. Kad napadnu, bićeš na vrhu njihovog spiska za odstrel. Jutarnji sastanak je savršeni trenutak za napad. Verovatno čekaju na njega.”

Džošova usta su se na momenat osušila. „Zato si me pokupio iz lifta.” Nastavio je posle kraćeg razmišljanja. „Šta ćemo sad? Želiš li da identifikujem pretnje među osobljem pre sastanka? Da li planiramo preventivni napad?”

„Ne”, reče Dejvid odmahujući glavom. „To je, istina, bio prvobitni plan. U međuvremenu, postao je neizvodljiv. Moramo da pretpostavimo da će i ispostava u Džakarti pasti. To je samo pitanje vremena ako smo kompromitovani koliko i druge veće ćelije. Obavezni smo da se usredsredimo na širu sliku i da pokušamo da saznamo krajnji cilj protivnika. Pretpostavićemo da će jedna ili više ćelija opstati i da će biti u stanju da iskoriste naša znanja. Ako nijedna ne opstane, probaćemo s nacionalnim obaveštajnim službama. Ali još nisi postavio veoma bitno pitanje.”

Džon nije gubio vreme. „Zašto sada? I zašto je krenulo od analitičara? Zašto čistka nije počela od operativaca?”

„Vrlo dobro pitanje.” Dejvid je otvorio fasciklu. „Pre dve nedelje samnom je kontaktirao anonimni izvor s dva obaveštenja. Upozorio me je na predstojeći teroristički napad, dosad neviđenih razmera. Takođe mi je rekao da je Sahat-kula kompromitovana.” Poredao je nekoliko strana po stolu. „Dostavio mi je spisak od šezdeset analitičara, za koje je tvrdio da su kompromitovani. Pratili smo ih nekoliko dana i saznali

da ostavljaju podatke na dogovorenim mestima i da imaju nedozvoljenu komunikaciju. Svi podaci iz dojave su potvrđeni. Izvor je naveo da ih možda ima još.

Ostatak priče ti je poznat. Šefovi ispostava su organizovali Samit analitičara. Saslušali smo i pritvorili kompromitovane analitičare. Zamenili smo ih ljudima od poverenja na konferenciji. Tajanstveni izvor nije znao za kompromitovane operative ili iz nekih svojih razloga nije pričao o njima. Odbio je da se sastane s nama. Od tada nije slao informacije. Nastavili smo sa Samitom i... čistkom. Izvor je ćutao. Ali sinoć je ponovo stupio u kontakt sa mnom. Rekao je da želi da mi preda drugu polovinu obećanih informacija, podatke o opštem napadu pod šifrovanim imenom Tobanski protokol. Trebalo je da se sastanemo jutros na Mangarajskoj železničkoj stanici, ali nije se pojavio. Umesto njega je došao neko s bombom. Mislim da je hteo da bude tamo. Neki dečak mi je nakon terorističkih napada dao novine sa sledećom porukom." Dejvid je gurnuo papir preko stola.

Tobanski protokol postoji.

$4 + 12 + 47 = 4/5$; Džouns

$7 + 22 + 47 = 3/8$; Anderson

$10 + 4 + 47 = 5/4$; Ejms

„Ovo je neka šifra”, reče Džoš.

„Tako je. To me je iznenadilo. Prethodne poruke bile su vrlo konkretne. Ali sad sve ima smisla.”

„Ne razumem.”

„Ovo je, bez obzira na šifru, prava poruka. Tiče se onog što stoji iza ovog nereda i zbrke. Izvor je zapravo hteo da završimo s čistkom analitičara pre nego što mi pošalje šifrovanu poruku. Sad može biti siguran da će je dešifrovati neko ko nije dvostruki agent, to jest ti. Hteo je da se usmerimo na čišćenje analitičara i da odgodi vatromet dok ne pošalje poruku. Da je znao do koje mere smo kompromitovani, prvo bi se usredsredio na operative. To bi onesposobilo Sahat-kulu za praktično delovanje. Ne bismo ni razgovarali na ovu temu.”

„Da, ali zašto bi se mučio sa šifrom? Zašto nije poslao konkretnu informaciju kao prilikom ranijih obraćanja?”

„To je dobro pitanje. Možda je i on pod prismotrom. Možda bi se s posledicama da nam se obratio otvorenim tekstom. Možda bi ga to koštalo glave ili bi ubrzalo teroristički napad. Onaj ko ga posmatra pretpostavlja da još ne znamo značenje poruke. Možda zbog toga nisu

uništili sve ispostave - a možda misli da će zatrti Sahat-kulu."

„To ima smisla."

„Ima, ali jedno pitanje ne prestaje da me muči: zašto baš ja?"

Džoš se oglasio posle kraćeg razmišljanja. „Tako je. Zašto ne direktor Sahat-kule, neko od šefova drugih postaja ili još jednostavnije neka od mnogobrojnih nacionalnih obaveštajnih službi? Svima njima na raspolaganju stoje veća sredstva za sprečavanje terorističkih napada. Možda bi napad počeo ranije da ih je obavestio, kao i u slučaju slanja poruke otvorenim tekstom. Ili... možda si ti u jedinstvenom položaju da sprečiš napad..." Džoš je podigao glavu. „Ili nešto znaš?"

„Vrlo dobro. Pomenuo sam da sam počeo da istražujem globalnu superterorističku grupu znatno pre stupanja u Sahat-kulu." Dejvid je ustao. Prišao je kabinetu za spise i izvadio još dve fascikle. „Pokazaću ti nešto na čemu sam radio deset godina, nešto što nikome drugom nisam pokazao."

13

SOBA ZA ISLEĐIVANJE C

POLICIJSKA STANICA ZAPADNA DŽAKARTA

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt je razmišljala o svojoj situaciji zavaljena u stolicu. Moraće da ispriča isledniku kako je započela medicinsko istraživanje. Njena izjava će tako, čak i ako joj ne poveruje, ostati u zapisniku, za slučaj da čitav ovaj događaj dođe do suda. „Čekajte!", rekla je.

Čovek je zastao pred vratima.

Kejt se uspravila na stolici i spustila ruke na sto. „Moja medicinska ustanova usvojila je decu iz krajnje opravdanog razloga. Nešto morate razumeti. Kad sam došla u Džakartu, očekivala sam da će istraživanje biti sprovedeno na način na koji se to čini u Americi. To je bila moja prva greška. Promenili smo pristup... nakon neuspeha."

Sićušni čovek okrenuo je leđa vratima. Seo je preko puta Kejt i slušao dok mu je ona objašnjavala kako se nedeljama pripremala za regrutaciju pacijenata.

Njena organizacija unajmila je ugovornu istraživačku organizaciju (UIO) da obavi ispitivanje, baš kao što bi uradili u Americi. Američke farmaceutske kompanije zainteresovane za razvoj novog leka ili terapije, kada bi raspolagale obećavajućim materijalom, često su ispitivanja poveravala ugovornim istraživačkim organizacijama. One bi potražile klinike s doktorima zainteresovanim za ispitivanja. Klinike bi za ispitivanja pronašle pacijente dobrovoljce. Davale bi im novi lek/terapiju i periodično proveravale njegov učinak zbog eventualnih zdravstvenih tegoba i neželjenih efekata. UIO bi pažljivo beležila rezultate ispitivanja na svakoj klinici. Slala bi podatke sponzorskoj istraživačkoj organizaciji, koja bi prosleđivala izveštaj FDA² ili ekvivalentnim vladinim telima u zemljama širom sveta. Proces se završavao ako ispitivanje ima željeno terapeutsko dejstvo bez ijednog negativnog ili neželjenog efekta. A to je dug i zahtevan put. Samo 1 % lekova koji funkcionišu u laboratorijama nalazi put do apotekarskih polica.

Postojao je samo jedan problem. U Džakarti i u čitavoj Indoneziji nije bilo nijedne klinike za lečenje autizma. Tek nekoliko specijalista bavilo se poremećajima u razvoju dece, a ustanove u kojima rade nisu imale iskustva s kliničkim ispitivanjem lekova i terapija. To je bila potencijalna situacija za pacijente. Farmaceutska industrija u Indoneziji zanemarena je pre svega zbog malog tržišta (Indonezija najveći broj lekova uvozi). Zato je veoma malo doktora imalo iskustva s istraživanjima novih lekova.

Zato je UIO predložila novi koncept: uspostavljanje direktne veze s roditeljima i osnivanje klinike za sprovođenje eksperimentalne terapije. Kejt i vođa projekta doktor Džon Helms sastali su se s ljudima iz UIO, dugo raspravljali i tragali za alternativnim rešenjima. Nije ih bilo. Kejt je tad zamolila doktora Helmsa da primene taj novi koncept. Konačno se složio.

Napravili su spisak porodica sa autističnom decom, u krugu od sto šezdeset kilometara oko Džakarte. Kejt je zakupila salu u jednom od najboljih hotela u gradu i pozvala porodice na prezentaciju.

Neumorno je pisala i dorađivala materijal za konferenciju, sve dok Ben nije upao u njenu kancelariju i rekao da će napustiti ispitivanje ako ne prestane s doradom materijala. Popustila je pod njegovim pritiskom. Tekst je otišao pred komisiju za etiku, a zatim na štampanje. Pripremili su prezentaciju.

Na dan prezentacije stajala je na vratima hotela, namerno, da lično

pozdravi svaku porodicu. Nadala se da će ruke prestati da joj se znoje. Često ih je brisala o pantalone. Prvi utisak je presudan. Htela je da izgleda stručno i pouzdano, da uliva poverenje roditeljima.

Čekala je roditelje. Pitala se da li će biti dovoljno štampanog materijala? Imali su hiljadu brošura. Poslali su šest stotina pozivnica. Šta će ako dođu oba roditelja. Možda će doći i porodice za koje ne znaju. U Indoneziji ne postoji tačan spisak porodica koje imaju autističnu decu. Šta će ako bude previše zainteresovanih? Naredila je Benu da bude spreman da koristi hotelski fotokopir. Iskopiraće najvažnije delove brošure dok bude govorila.

Petnaest minuta kasnije pojavile su se prve dve majke. Kejt je obrisala ruke pre srdačnog rukovanja. Obratila im se za nijansu glasnije: „Drago mi je što ste došle - hvala vam što ste se odazvale - ne, to je ovde - sedite, uskoro počinjemo.”

Prošlo je pola sata od vremena predviđenog za početak prezentacije.

Prošao je i čitav sat.

Kružila je između šest pristiglih majki. Razgovarala je s njima. „Ne znam šta se desilo - kog dana ste dobili pozivnicu? - ne, pozvali smo i druge ljude - izgleda da je bilo problema u pošti...”

Konačno je pvela šest majki u malu salu za sastanke. Smatrala je da će se u njoj svi prijatnije osećati. Skratila je prezentaciju. Majke su je napustile pre kraja, izgovorivši se da moraju da pokupe decu ili da žure na posao. Doktor Helms se odvalio od pića za hotelskim barom. Kad mu se Kejt pridružila, sedokosi stručnjak se nagnuo prema njoj i progovorio: „Rekao sam ti da neće ići. Nikoga nećemo regrutovati u ovom gradu, Kejt. Zašto - hej, barmene, ovamo, hoću još jedno isto piće, dobri čoveče... Gde sam ono stao? O da, moramo da okončamo ovu priču. Imam ponudu iz Oksforda. Bože, nedostaje mi to mesto. Ovde je previše prokleta vlažno. Neprestano se osećam kao u sauni. Moram da priznam da sam tamo postizao najbolje rezultate. Kad već govorimo o tome...” Nagnuo se još bliže. „Ne želim da baksuziram izgovarajući te dve reči: Nobelova nagrada. Ali... čuo sam da je moje ime predloženo - ovo bi mogla biti moja godina, Kejt. Jedva čekam da zaboravim ovaj debakl. Da li ću se ikad opametiti? Šta ću kad se raznežim, kad naiđem na plemenitu stvar?”

Kejt je poželeva da ga podseti da ga meko srce nije sprečilo da bude tvrd pregovarač. Izvukao je tri puta veću platu od nje i pravo da njegovo ime bude prvo na svim publikacijama i patentima, iako je

čitavo istraživanje zasnovano na njenim idejama i naporima posle doktorata. Ćutke je popila čašu šardonea.

Te noći je pozvala Martina. „Ne mogu.”

„Ne govori takve stvari, Kejt. Možeš da uradiš šta god hoćeš. Uvek je tako bilo i uvek će tako biti. U Indoneziji živi dve stotine miliona ljudi, a na ovom malom svetu čitavih sedam milijardi. Polovina jednog procenta svetske populacije pati od nekog oblika autizma. Govorimo o trideset pet miliona ljudi, o celom jednom Teksasu. Poslala si pismo na šest stotina adresa. Nemoj da dižeš ruke. Neću ti to dozvoliti. Sutra ujutru ću pozvati šefa finansija Imari istraživanja i razvoja. Nastaviće da te finansiraju bez obzira na to da li je Džon Helms na projektu.”

Telefonski razgovor podsetio ju je na ono veće kad ga je zvala iz San Franciska. Tada joj je obećao da će Džakarta biti sjajna za novi početak i nastavak istraživanja. Možda će se na kraju pokazati da je bio upravu.

Sledećeg jutra je ušla u laboratoriju i rekla Benu da naruči još brošura i da pronade prevodioce. Poći će u sela. Proširiće mrežu - i neće čekati da porodice dođu k njima. Prekinula je saradnju s UIO, uprkos negodovanju doktora Helmsa.

Dve nedelje kasnije napunili su tri kombija s četiri istraživača, osam prevodilaca i kutijama brošura na pet indonežanskih jezika: malajskom, javanskom, sudanskom, madurskom i batavijskom. Dugo se dvoumila što se tiče jezika. U Indoneziji se govori preko sedam stotina jezika. Na kraju se odlučila za pet najrasprostranjenijih u Džakarti i ostrvu Java. Nije htela da istraživanje autizma propadne pre no što je i čestito započelo zbog problema u komunikaciji. U tome bi bilo neke otkačene ironije.

Opsežne pripreme su se i ovog puta pokazale kao potpuno gubljenje vremena. Kejt i njen tim su se silno iznenadili kad su ušli u prvo selo. Nigde nije bilo autistične dece. Niko nije hteo brošure. Prevodilac joj je rekao da niko od seljana nikada nije video dete s takvim problemima.

To nije imalo smisla. U svakom selu je trebalo da bude dvoje, možda i troje, verovatno i više potencijalnih učesnika istraživanja.

Kejt je u sledećem selu primetila da jedan prevodilac, stariji čovek, stoji oslonjen o kombi, umesto da prati istraživački tim i svoje kolege koji su išli od vrata do vrata.

„Hej, zašto vi ne radite?”, pitala ga je.

Čovek je slegnuo ramenima. „Zato što od ovog posla nema ništa.”

„Đavola nema ništa. Bolje bi vam bilo...”

Prevodilac je podigao ruke. „Ne želim da vas vređam, gospođo, ali mislim da postavljate pogrešna pitanja pogrešnim ljudima.”

Pažljivoga je posmatrala. „Dobro. Koga biste vi pitali? I šta biste ih pitali?”

Čovek se odmakao od kombija. Dao joj je znak da ga sledi i zašao dublje u selo. Nije se zaustavljao ispred lepših kuća. Na obodu naselja pokucao je na prva vrata. Otvorila ih je niža žena. Govorio je brzo, grubim tonom i pokazivao na Kejt. Ona je uplašeno uzmakla, stiskajući revere belog mantila. Dugo se dvoumila oko izbora odeće. Na kraju je rešila da je najbolje da se prikaže u samopouzdanom, lekarskom izdanju. Zamišljala je kako izgleda u očima seljaka, uglavnom odevenih u tkanine koje su sami napravili od otpadaka iz tekstilnih fabrika ili odbačene odeće.

Žena se povukla u kuću. Kejt je prišla prevodiocu s namerom da ga ispita o njegovim metodama. Nije stigla da to učini zato što se žena pojavila gurajući troje dece ispred sebe. Postrojila ih je na prag. Stajala su mirno kao statue, pogleda uperenih u stopala. Prevodilac je išao od deteta do deteta. Premeravao ih je od glave do pete. Kejt se nervozno meškoljila. Nije znala šta da radi. Deca su bila zdrava, nijedno nije pokazivalo znake autizma. Prevodilac se sagnuo kad je stigao do poslednjeg deteta i ponovo povikao. Majka je brzo nešto rekla, ali je ućutala kad se razdrao na nju. Uznemireno dete je izreklo tri reči. Prevodilac je nešto rekao. Dete ih je ponovilo. Kejt se pitala da li su to imena. Ili neko mesto?

Prevodilac se uspravio. Ponovo je počeo oštro da gestikulira i da se dere na ženu. Žestoko je odmahivala glavom, gnevno ponavljajući istu rečenicu. Posle višeminutnog natezanja oborila je glavu i počela da govori tišim tonom. Pokazala je na drugu kolibu. Prevodilac je po prvi put zazvučao ljubazno. Ženi je laknulo posle njegovih reči. Žurno je uterala decu u kuću i tresnula vratima. U drugoj kolibi se gotovo sve dešavalo po obrascu iz prve. Prevodilac je vikao i mahao rukama. Kejt je nervozno stajala pored njega. Usplahirena seljanka im je pokazala četvoro dece. Bila je vidno zabrinuta. Jedno dete je posle prevodiočevog pitanja izgovorilo pet reči. Kejt je pretpostavljala da se radi o imenima. Majka se pobunila. Prevodilac nije obraćao pažnju na nju. Navaljivao je na dete. Naglo se uspravio, odgurnuo decu i majku u stranu i jurnuo na vrata kad je odgovorilo. Kejt je bila zatečena njegovim postupkom, ali je ušla u kuću, za majkom i decom.

Straćara je imala tri skućene i pretrpane prostorije. Zamalo što se

nije saplela pri prolasku kroz prvu. U zadnjem delu kuće zatekla je prevodioca i ženu u još žešćoj prepirci. Pod nogama im je bilo mršavo detence vezano za glavni potporni stub. Klatilo se napred-nazad, udaralo glavom u stub i ispuštalo ritmičku buku iz usta zapušениh krpom.

Kejt je zgrabila prevodioca za ruku. „Šta je ovo? Recite mi šta se ovde događa.”

Čovek je lutao pogledom između Kejt i majke, kao da je zarobljen u kavezu između gospodarice i životinje koja je svakog časa bivala sve bučnija i opasnija. Kejt ga je čvršće stisnula za ruku i okrenula ka sebi. Počeo je da objašnjava. „Kaže da nije ona kriva. Dete je neposlušno. Neće da jede njenu hranu, neće da radi ono što mu se kaže, ne igra se sa drugom decom i ne odaziva se na svoje ime.” To su bili klasični znaci autizma. Kejt je sažaljivo posmatrala detence.

Nastavio je: „Tvrđi da nije ona kriva. Kaže da ga je držala duže od drugih, ali da ne može.”

„Kojih drugih?”

Prevodilac je razgovarao sa ženom normalnim tonom. Obratio se Kejt. „Misli na decu iza sela. Postoji mesto na koje vode decu koja ne poštuju roditelje, koja ne slušaju i koji ne žele da budu deo porodice.”

„Vodi me tamo.”

Prevodilac je iscedio još informacija od žene. Pokazao je na vrata, da bi joj dao do znanja da će otići. Žena je povikala za njima. Čovek se obratio Kejt. „Želi da zna da li ćemo ga odvesti.”

„Reci joj da hoćemo, da ga odveže i da ćemo se vratiti.”

Prevodilac je odveo Kejt do pustog dela šume, južno od sela. Tražili su čitav sat, ali nisu ništa pronašli. Nastavili su da traže. Kejt bi ponekad čula šuškanje lišća, znak prisustva divljači. Ostalo je malo vremena do zalaska sunca. Pitala se kako će šuma tada izgledati. Indonezija je bila tropska zemlja. Temperatura je bila gotovo ista iz dana u dan, bez obzira na godišnje doba. Javanske džungle bile su opasno mesto, dom svakovrsnih zmija, velikih mačaka i insekata. Napuštena deca nisu mogla dugo da opstanu u takvim uslovima.

Čula je vrištanje u daljini. Prevodilac je pozvao: „Doktorko Vorner, brzo ovamo!”

Potrčala je kroz teško prohodnu šumu. Spoticala se i probijala kroz gusto zelenilo. Prevodilac je držao dete, još mršavije od dečaka u kolibi. Videla je bale i prljavštinu na njegovom licu, uprkos smeđoj puti. Otimao se iz prevodiočevog stiska kao pomahnitali šumski duh.

„Ima li drugih?“ pitala je. Pedesetak metara dalje ugledala je krhki zaklon. Da li to dete leži u njemu? Krenula je ka šumskom skloništu.

„Ne idite tamo, doktorko Vornier.“ Prevodilac je još jače stisnuo dete. „Nema drugih... koje možemo povesti. Pomozite mi s ovim, molim vas.“

Uhvatila je dete za ruku. Dopratili su ga do kombija. Okupili su istraživački tim. Vratili su se po dete vezano za gredu. Saznali su da se zove Adi. Dete iz šume nije imalo ime. Znali su da nikad neće naći njegove roditelje ili bilo kog ko će im reći šta mu je učinjeno. Kejt ga je nazvala Surja.

Obratila se prevodiocu kad su se okupili oko kombija. „Hoću da znam šta se tamo desilo, šta ste im rekli.“

„Mislim da ne želite da znate, doktorko.“

„Sasvim sam sigurna da bih želela da znam. Počnite da pričate.“

Uzdahnuo je. „Rekao sam im da ste iz humanitarne organizacije koja zbrinjava decu.“

„Šta?“

Čovek se ispravio u leđima. „To i nije bitno, zato što su to i sami od početka mislili. Ne znaju oni šta su klinička ispitivanja. Nikad nisu čuli za tako nešto. Osvrnite se oko sebe: ovi ljudi žive isto kao i njihovi preci pre hiljadu godina. Rekao sam im da želite da vidite njihovu decu i da pomognete onoj kojoj pomoć bude potrebna. Ni tada nam nisu verovali. Neki su se brinuli da će se uvaliti u nevolju, dok su drugi strahovali od glasila. Ovde je opasno imati problematično dete. Ljudi skrivaju takve probleme. Druga deca će znatno teže pronaći životne partnere ako se pročuje da u porodici ima takvih slučajeva. Ljudi govore ćerkama: *Šta ako zatrudniš s njim i rodiš dete kao stoje njegov brat?* Ili: *Taj ima nečistu krv!* Deca su mi rekla istinu kad sam ih pitao da imenuju braću i sestre. Zato što još nisu naučila da lažu.“

Kejt je razmišljala o onom što je čula. Prevodiočev prilaz dao je rezultate. Obratila se timu: „Čuli ste ga. Ovo će biti naš novi način rada.“

Doktor Helms je zakoračio prema Kejt i prevodiocu. „Neću da radim na taj način. Laganje roditelja da bi se došlo do deteta za kliničko ispitivanje predstavlja kršenje osnovnih pravila medicinske etike. To je, prosto rečeno, težak moralni prekršaj.“ Nastavio je posle dramske pauze. „To je nezavisno od društvenih pravila ove zajednice.“ Zurio je u Kejt i ostalo osoblje.

Kejt je progovorila. „Radi kako znaš. Čekaj u kombiju zajedno s onima koji žele da tu decu puste da umru.“

Doktor se okrenuo prema njoj spreman da ispali novu turu optužbi. Ben ga je sprečio u tome. „Pa, ja se slažem s doktorkom. Ne volim da čekam u kombiju, a ni da ubijam decu, kad smo već kod toga.” Počeo je da pakuje opremu. Zamolio je osoblje da mu pomognu u poslu.

Preostala tri pomoćnika su oklevajući počela da mu pomažu. Kejt je tek tad shvatila da su bili na korak od propasti misije. Odlučila je da se prvom prilikom zahvali Benu na pravovremenoj podršci. Dnevne obaveze su je nagnale da to smetne s uma.

U sledećem selu počeli su da nude brošure s informacijama o kliničkom ispitivanju. Kad su seljani počeli da ih uzimaju u velikom broju, tim je shvatio da ih zanimaju kao zahvalni materijal za izolaciju seoskih domova. Gest dobre volje učvrstio je njihovu priču o humanitarnom radu. Kejt je sa zadovoljstvom gledala kako knjižice, oko kojih se toliko trudila, bivaju korisno upotrebljene.

Doktor Helms je nastavio da protestuje, a osoblje da ne sluša njegove zamerke. Prestao je da negoduje kad su se kombiji ispunili decom. U smiraj dana je svima bilo jasno da je i on odstupio od ranije izrečenih stavova.

Po povratku u Džakartu ušao je u Kejtinu kancelariju kad su svi ostali otišli. „Želeo bih da porazgovaram s tobom. Moram da kažem da sam... nakon što sam se uverio u povoljan uticaj nekih elemenata novog pristupa deci... i posle izvesnog razmišljanja... prosudio da su naši postupci sasvim u skladu s pravilima medicinske etike i s mojim stavovima. Stoga sam, hmm, prilično spreman da nastavim da vodim ovo istraživanje.” Pošao je ka stolici s namerom da sedne.

Kejt nije podigla pogled s dokumenta na svom stolu. „Nemoj da sedaš, Džone. I ja tebi imam nešto da kažem. Na terenu si stavio svoju sigurnost - tačnije svoj ugled - ispred života te dece. To je neprihvatljivo ponašanje. Oboje znamo da ne mogu da te otpustim. A opet, ne mogu ni da radim s tobom na istraživanju od kog životi te dece zavise. Ne bih mogla da živim sa stalnom strepnjom da im se možda nešto desilo, da si ih na neki način opet ugrozio. I desila se neobična stvar kad sam naše sponzore, Imari istraživanje i razvoj, obavestila o odluci da napustim projekt.” Podigla je pogled s papira. „Rekli su mi da neće finansirati istraživanje bez mene. Možeš da daš ostavku, ili ću ja to učiniti. U drugom slučaju ćeš ostati bez sredstava, dok ću ja pokrenuti isto ispitivanje pod drugim imenom. Naložila sam radnicima da sutra spakuju tvoje stvari. Šta god da odlučiš, moraćeš da potražiš novo radno mesto.”

Izašla je iz kancelarije i krenula kući. Helms je sutradan napustio Džakartu. Postala je jedini istraživač na projektu. Zamolila je Martina da joj učini nekoliko usluga i obavi nekoliko telefonskih razgovora. Klinika za ispitivanje je uskoro usvojila svu decu obuhvaćenu programom.

Okončala je priču. Islednik je ustao i rekao: „I očekujete da poverujem u to? Mi nismo divljaci, gospođo Verner. Želim vam svaku sreću s tom pričom pred porotom u Džakarti.” Izašao je iz sobice, pre no što je stigla da mu se obrati.

RELIKTI DOWNTOWN

Sitan čovek prišao je debelom šefu policije ispred sobe za saslušanja. Debeljko ga je obgrlio znojavom rukom i pitao: „Kako je bilo, Paku?”

„Mislim da je spremna, šefe.”

14

GLUVA SOBA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Džoš je posmatrao betonske zidove oko staklene sobe, dok je razmišljao o onome što mu je Dejvid rekao. Sahat-kula je kompromitovana. Nekoliko većih ćelija bori se za opstanak. Ispostava Džakarta uskoro će biti napadnuta. Kao da to nije dovoljno, svetu je pretio nezapamćeni teroristički napad.

Dejvid je prišao ormanu sa spisima i vratio se za sto. „Radio sam na teoriji koju sam smislio pre deset godina, odmah posle 11. septembra.”

„Misliš da je ovaj napad povezan sli. septembrom?”, pitao je Džoš.

„Mislim.”

„Misliš da je ovo operacija Al Kaide?”

„Ne mora da znači. Mislim da je Al Kaida samo izvela napade 11. septembra, ali da je druga grupa, globalna korporacija Imari internacional, isplanirala, finansirala i izvukla najveću korist od toga.

Smatram da je teroristička operacija poslužila kao paravan za izvođenje brojnih arheoloških iskopavanja u Avganistanu i Iraku i veoma sofisticiranu pljačku. Bezobzirni ljudi su se debelo obogatili na tuđoj nesreći." Džoš je spustio pogled na sto. Da li Dejvid zna šta govori? Slične teorije zavere cvetale su i na internetu, ali nisu pominjane u ozbiljnim antiterorističkim organizacijama.

Dejvid je prepoznao Džošovo oklevanje. „Jasno mi je da priča zvuči neuverljivo, ali te molim da je uprkos tome pažljivo saslušаш. Posle 11. septembra proveo sam gotovo godinu dana u bolnici i na oporavku. Imao sam mnogo vremena za razmišljanje. Toliko toga u vezi s napadom nije imalo smisla. Zašto je prvo napadnut Njujork? Zašto teroristi nisu istovremeno udarili na Belu kuću, Kongres, Čiju i NS A? S četiri sinhronizovana aviona bi obogaljili državu, pogotovo njenu odbrambenu moć. Bacili bi nas u kaos. I zašto su napali sa samo četiri aviona? Mogli su da obučе još pilota. Tog jutra su mogli da otmu bar trideset putničkih letelica. Mogli su da ih otmu s dva aerodroma u Vašingtonu, zatim i u Baltimoru i Ričmondu. I Atlanta je prilično blizu. *Hartsfild-Džekson* je najprometniji aerodrom na svetu. Ko zna, možda su tog dana mogli da otmu i obore stotinu aviona pre nego što bi putnici počeli da se bore. Mogli su da pretpostave da je otmica putničkih aviona taktika koja se samo jednom može upotrebiti. Logično bi bilo da su je iskoristili do maksimuma.”

Džoš je klimnuo, ah još nije izgledao ubeđeno. „To je zanimljivo pitanje.”

„Ima i drugih. Zašto su napali baš onog dana kad predsednik nije bio u glavnom gradu, već u jednoj osnovnoj školi na Floridi? Očigledno je da cilj nije bio uklanjanje naših odbrambenih kapaciteta. Istina je da je tog nesrećnog dana pogođen Pentagon i da je mnogo hrabrih Amerikanaca izginulo. Ali napadači su ostvarili samo jedan cilj: razljutili su Pentagon i našu vojsku, baš kao i čitavu naciju. Amerika je posle tog dana stekla nezapamćeni apetit za rat. Napadi su izazvali i istorijski pad berze. Njujork je finansijska prestonica sveta. Napad na njega dobija smisao samo ako je cilj rušenje berze i finansijska kriza. Napadači su postigli dva cilja: osigurali su izbijanje rata, i to velikog, i srušili su berzu.”

„Nisam razmišljao o tome na taj način”, reče Džoš.

„Stvari izgledaju drugačije kad godinu dana ležiš u bolnici. Danju učiš da hodaš, a noću razmišljaš o uzrocima užasnih događaja. Nisam mogao temeljnije da istražujem terorizam iz bolničke postelje, zato

sam se usmerio na tokove novca. Potražio sam dobitnike u tom finansijskom kolapsu, one koji su se kladili protiv američkih akcija. Potrudio sam sa da saznam koje kompanije su ugovarale prodaju unapred, koje su spekulisale na tuđoj nesreći, koje su se na njoj obogatile. Sastavio sam dugačak spisak. Još nešto me je zainteresovalo. Teroristički napadi su gotovo garantovali rat u Avganistanu. Možda je ono što je tajanstvena grupa tražila bilo u toj zemlji, ili u Iraku. Možda to nisu mogli da potraže bez uverljivog pokrića. Znao sam da odgovore moram potražiti na terenu.”

Duboko je udahnuo i nastavio. „Do 2004. godine sam se uglavnom oporavio. Iste godine sam konkurisao u Centralnoj obaveštajnoj agenciji i bio odbijen. Vežbao sam još godinu dana. Sledeće godine su me ponovo odbili. Nastavio sam da treniram. Razmišljao sam o vojnoj službi, ali sam znao da moram pronaći zaposlenje u tajnim operacijama ako želim da nađem odgovore.”

Džoš je oborio pogled na papire. Razmišljao je o onom što je upravo čuo. Pred njim se ukazao drugačiji Dejvid. Dosad ga je smatrao nepobedivim supervojnikom. Mislio je da je šef ispostave oduvek takav. Podaci da je duže od godinu dana ležao u bolnici zbog višestrukih fraktura i da je dva puta odbijen kad je konkurisao za mesto terenskog operativca nisu odgovarali toj slici.

„Šta je bilo?”, reče Dejvid.

„Ništa... samo sam... pretpostavljao sam da si operativac oduvek, da si 11. septembra radio u službi.”

Smešak je osvanuo na Dejvidovim usnama. „Ne, to ni izbliza nije tačno. Bio sam student. Diplomirao sam na Kolumbiji. Možda je Centralna obaveštajna agencija u stvari zbog toga dva puta odbila da me primi. Nisu hteli osobu preterano sklonu razmišljanju na terenu. Treća sreća. Primili su me 2006. godine. Možda su izgubili previše ljudi u akciji, ili su otišli u privatni sektor privučeni većim zaradama. Šta god da je bilo posredi, našao sam se u Avganistanu. Pronašao sam odgovore. Sveo sam spisak sumnjivih korporacija na tri imena. I sve tri su bile filijale Imari istraživanja. Imari obezbeđenje, odeljak zadužen za bezbednost, upravljao je operacijama. Novac zarađen 11. septembra plasiranje u nekoliko paravanskih kompanija. Saznao sam još nešto. Planiraju novi napad sa šifrovanim imenom Tobanski protokol.” Pokazao je na fasciklu. „U ovoj fascikli je sve što znam o tom napadu. Raspolazem oskudnim informacijama.”

Džoš je otvorio fasciklu. „Zbog ovog si stupio u Sahat-kulu, da bi

istražio Imari i Tobanski protokol?”

„To je donekle tačno. Sahat-kula je bila savršeno polazište za istraživanje. Još onda sam znao da je Imari u pozadini 11. septembra, da su se obogatili posle terorističkog napada i da neumorno tragaju za nečim u planinama istočnog Avganistana i Pakistana. Napali su me pre no što sam sklopio čitav mozaik. Zamalo što me nisu ubili u severnom Pakistanu. Vodio sam se kao nestao u akciji. Dobio sam savršenu priliku da nestanem. Tražio sam novi identitet i mesto da nastavim posao. Do dolaska u Avganistan nisam ni čuo za Sahat-kulu, a onda sam našao utočište u toj organizaciji. To je bila savršena odluka. Svako stupa u Sahat-kulu iz svojih razloga. U to vreme je članstvo u njoj za mene bio uslov opstanka i sredstvo da konačno saznam istinu o Imariju i Tobanskom protokolu. Niko izuzev direktora nije upoznat s mojom stvarnom motivacijom za priključenje organizaciji. Iskusni obaveštajac me je pre četiri godine uzeo pod svoje okrilje. Pomogao mi je da osnujem ispostavu u Džakarti. Do pre nedelju dana nisam načinio značajniji proboj što se tiče Imarija. Tada je izvor stupio u kontakt sa mnom.”

„Izvor te je pažljivo odabrao.”

„Očigledno. Znao je za moju istragu, da imam ovu fasciklu i da ona možda sadrži ključ za dešifrovanje poruke. Znam da je korporacija Imari nekako umešana u napad 11. septembra, možda i u druge terorističke zavere pre i posle toga, i da rade na nečemu mnogo većem, a to je Tobanski protokol. Zbog toga sam odabrao Džakartu. Ona je najbliži veći grad planini Toba. Mislim da je to mesto na kom će napad početi.”

„To je logična pretpostavka. Šta znamo o Tobanskom protokolu?”, upita Džoš.

„Ne znamo mnogo. Pominje se svega nekoliko puta u jednom spisu. Reč je o izveštaju o urbanizaciji, saobraćajnoj infrastrukturi i mogućnostima za smanjenje svetske populacije. Šta god da je Tobanski protokol, verujem da je njegov cilj drastično smanjenje svetske populacije.”

„To donekle smanjuje broj mogućnosti. Teroristički napad koji bi značajnije uticao na smanjenje svetske populacije mora biti biološki. Možda je reč o drastičnoj promeni okoline ili podsticanju novog svetskog rata. Ne govorimo o bombašima samoubicama. Ovo je nešto veće.”

Dejvid je klimnuo. „Mnogo je veće i verovatno nešto sasvim

neočekivano. Džakarta je savršeno mesto za izvođenje takvog napada. Gustina naseljenosti je ogromna. Ovde ima mnogo doseljenika. Imućni stranci bi pojurili na aerodrom odmah po početka napada. Došli su ovamo iz gotovo svih krajeva sveta.”

Pokazao je na niz kompjuterskih ekrana iza Džoša. „Kompjuteri iza tebe su povezani s Centralom, preostalim ćelijama i našim serverima. U njima je sve što znamo o svetskim dešavanjima, raznim terorističkim grupama i organizacijama i paravanima za Imari korporaciju. To nije mnogo. Počni odatle. Saznaj sve što možeš o tome i pogledaj najnovije izveštaje iz lokala. Ako se išta dešava u Džakarti, dužni smo prvo to da ispitamo. Prosledićemo sve podatke u slučaju pada ove ispostave. Razmišljaj van uobičajenih okvira. Ono što se dešava možda ne odgovara uobičajenim obrascima. Tragaj za nečim što na prvi pogled ne budi sumnju - poput Saudijaca koji uče letenje u Nemačkoj, a zatim dolaze u Ameriku, ili za žiteljima Oklahome koji kupuju tone veštačkog đubriva, iako se ne bave poljoprivredom.”

„Šta sadrže druge fascikle?”, interesovao se Džoš.

Dejvid je gurnuo fasciklu preko stola. „U ovoj su podaci o Imariju koje sam skupio pre stupanja u Sahat-kulu?”

„Oni nisu u kompjuteru?”

„Nisu. Nikada ih nisam predao organizaciji. Videćeš i zašto. U drugoj je moje pismo tebi. Otvorićeš ga samo u slučaju moje smrti. U njemu su uputstva.”

Džoš je hteo nešto da kaže, ali ga je Dejvid prekinuo. „Imam još nešto.”

Ustao je i doneo kovčežić iz ćoška. Spustio ga je na sto. „Ova soba i dvorana oko nje pružiće ti izvesnu zaštitu. Nadam se da ćeš imati dovoljno vremena da pronađeš nešto čime ćeš dešifrovati poruku. Štab Sahat-kule će biti poslednje mesto na kojem će te tražiti. Bilo kako bilo, ne verujem da imamo mnogo vremena. Pošalji sve što nađeš na moj mobilni. Gornji desni monitor prikazuje ono što snima kamera montirana iznad vrata dvorane. Gleda u sobu sa serverima. Znaćeš da li neko pokušava da proдре ovamo. Poznato ti je da u štabu nema kamera iz sigurnosnih razloga.” Otvorio je kovčežić i izvadio pištolj. Gurnuo je šaržer u dršku i spustio ga na sto ispred Džoša. „Znaš li da se služiš pištoljem?”

Analitičar je spustio pogled na oružje. Zavalio se u stolicu. „Pa, da. Prošao sam obuku kad sam stupio u Agenciju pre dvanaest godina. Odonda ga nisam držao u rukama. Pa... ne, ne baš.” Hteo je da kaže:

Kakve šanse imam protiv specijalaca ako prodru ovamo? Ali je oćutao. Znao je da mu Dejvid pokazuje pištolj da bi se osetio sigurnijim i da će delotvornije raditi ako ne bude nasmrt uplašen. Šef je imao još nešto da mu kaže.

„Povuci zatvarač unazad kad odlučiš da ga upotrebiš. Pritisni ovde kad ga isprazniš. Šaržer će kliznuti napolje. Stavi drugi i pritisni ovo dugme. Zatvarač će se vratiti i ubaciti prvi metak iz šaržera u cev. Ako ova vrata budu razvaljena, moraš da učiniš nešto pre nego što upotrebiš pištolj.”

„Da obrišem podatke s kompjutera?”

„Tako je. Spali fascikle i pismo.” Dejvid je pokazao na malu metalnu kantu za đubre. Dodao mu je let-lampu iz kovčežića s oružjem.

„Šta je još u kutiji?”, pitao je iako je znao.

Šef ispostave Džakarta je nekoliko sekundi oklevao. Posegnuo je u kutiju i izvadio pilulu.

„Da li da je progutam?”

„Nemoj. Pregrizi je ako oceniš da je kucnuo čas. Cijanid brzo deluje. Ubiće te za tri-četiri sekunde.” Dodao je pilulu Džošu. „Neka bude kod tebe. Nadam se da ti neće trebati. Jako je teško provaliti u ovu prostoriju.”

Dejvid je vratio pištolj u kovčežić. Odneo ga je u ćošak prostorije. „Javi mi čim nešto saznaš.” Okrenuo se i pošao ka vratima.

Džoš je ustao i rekao: „Šta ćeš ti da radiš?”

„Obezbediću nam malo vremena.”

SOBA ZA ISLEĐIVANJE C
POLICIJSKA STANICA ZAPADNA DŽAKARTA
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt je podigla glavu kad su se vrata sobe za ispitivanje otvorila. Na njima se pojavio debeli znojavi čovek. Držao je fasciklu. Pružio joj je slobodnu ruku. „Doktorko Vorner, ja sam šef policije Edi Kusnadi. Na usluzi.”

„Satima čekam u ovoj prostoriji. Vaši ljudi su me saslušavali. Insistirali su na nekorisnim podacima o mom kliničkom ispitivanju. Pretili su mi zatvorom. Želim da znam šta preduzimate da biste pronašli kidnapovanu decu.”

„Doktorko, ne shvatate situaciju. Mi smo mala policijska stanica.”

„U tom slučaju zovite federalnu policiju. Ili...”

„Federalna policija ima svojih problema. Ne bave se pronalaženjem retardirane dece.”

„Ne zovite ih retardiranom!”

„Nisu retardirana?” Otvorio je fasciklu. „U našim beleškama piše da vaša klinika isprobava novi lek za retardiranu...”

„Nisu retardirana! Njihov mozak samo radi na drugačiji način, baš kao što moj metabolizam radi drugačije od vašeg.”

Korpulentni šef policije spustio je pogled na svoje telo, kao da pokušava da sagleda svoj metabolizam kako bi ga uporedio s Kejtinim.

„Potražite decu ili me oslobodite da mogu ja da ih potražim.”

„Ne možemo da vas oslobodimo”, reče Kusnadi.

„Zašto?”

„Zato što vas smatramo osumnjičenom.”

„To je apsurdno!”

„Znam, doktorko, verujte mi da znam. Ali šta mogu? Ne mogu da kažem mojim istražiteljima ko je, a ko nije osumnjičen. To bi bilo neprilično. Ubedio sam ih da vas zadrže u istražnom odeljenju. Tražili su da vas pošaljem u zajedničku pritvorsku jedinicu. U njoj boravi

mного žena. Bojim se da taj prostor nije pod najboljim nadzorom." Ućutao se i otvorio fasciklu. „Mislim da sam u prilici da za izvesno vreme odložim vaš transfer. U međuvremenu, imam neka pitanja za vas. U prikupljenim dokumentima piše da ste kupili stan u Džakarti. Platili ste ga gotovinom. Koštao je oko sedam stotina hiljada dolara." Podigao je pogled ka njoj. Nastavio je jer nije ništa odgovarala. „Iz banke su nam rekli da imate račun s najmanje tri stotine hiljada dolara i da povremeno primate novac iz banke s Kajmanskih ostrva."

„Moj bankovni račun nema nikakve veze s ovim."

„Siguran sam da nema, ali vam je jasno šta moj istražitelj misli o tome. Mogu li da vas pitam odakle vam toliki novac?"

„Nasledila sam ga."

Šef policije je podigao obrve. Malo se oraspoložio. „Od babe, dede?"

„Ne, od oca. Znate, gubimo vreme."

„Čime se on bavio?"

„Ko?"

„Vaš otac."

„Bavio se bankarstvom i investicijama. Ne znam tačno čime. Bila sam veoma mala."

„Shvatam." Šef je klimnuo. „Verujem da možemo pomoći jedan drugom, doktorko. Ubediću mog istražitelja da niste umešani u kidnapovanje dece i obezbediti vam očajnički potrebne resurse za pronalaženje ove re... htediti reći bespomoćne dece."

Kejt je zurila u njega. Konačno je shvatila s čim ima posla. „Pažljivo vas slušam."

„Verujem vam, doktorko Vorner. Kao što sam rekao, moji istražitelji se drže dokaza i znaju šta će porota pomisliti kad joj budu predstavljeni. Onako u poverenju, mislim da uopšte ne mirišu strance, pogotovo ne Amerikance. Verujem da je pronalaženje te dece jedini način da oboje dobijemo ono što želimo. Tako ćete sprati ljagu sa svog imena."

„Pa šta čekate?"

„Već sam vam rekao da smo mala stanica. Pronalaženje te dece... Ono neće biti moguće bez ozbiljnih dodatnih sredstava, bez angažovanja ljudi van našeg platnog spiska. Žao mi je što moram da vam kažem da takvi ljudi mnogo koštaju, verovatno ne manje od dva miliona američkih dolara. Ako potegnem neke veze, verujem da bi posao mogao biti obavljen i za milion i po. Podsećam vas da je vreme u ovakvim slučajevima od presudne važnosti. Deca bi mogla biti ko zna

gde, draga doktorko. Iz sveg srca se nadam da su živa i zdrava.”

„Milion i po dolara?”

Šef policije je klimnuo.

„Dobićete ih. Ali prvo morate da me pustite odavde.”

„Verujte mi da mi je to najveća želja. Ali obećanja osumnjičenih data u sobi za isleđivanje...” Podigao je ruke.

„Fino, dajte mi telefon i podatke o vašem - bankovnom računu. I nađite mi automobil.”

„Iz ovih stopa, doktorko.” Osmehnuo se, ustao i otišao.

Kejt je ostala sama. Zavalila se u stolicu i prošla rukom kroz plavu kosu. Žena u ogledalu nije nimalo ličila na naučnicu punu nade, koja se pre četiri godine doselila u Džakartu.

BRILKIN DOWNLOAD

Šef policije je zatvorio vrata sobe za saslušanje. Milion i po dolara! Penzionisaće se. Ma penzionisaće čitavu porodicu. Milion i po dolara... Možda je mogao da iscedi više, dva ili dva i po miliona? Tri miliona? Možda ima više, mnogo više para. Smesta je prihvatila predloženih milion i po. Mogao bi da se vrati i da kaže da mora da unajmi više ljudi i da će ga to koštati čitavih četiri miliona. Pre razgovora s njom bio je spreman da se zadovolji i sa dvesta pedeset hiljada. Očekivao je i manje od toga. Sve to mu je prolazilo kroz glavu pred vratima sobe za saslušanje.

Neće se odmah vratiti. Pustiće je da se kuva u sopstvenom sosu. Tako će omekšati. Nek presedi još nekoliko sati u zatvoru s isključenim kamerama. Mora da bude oprezan. Nije hteo da doktorka posle svega otrči u Američku ambasadu. Zaradiće dobre pare, ali ako bude oprezan.

GLUVA SOBA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Džoš je pogledao crvene tačke na pozicionom ekranu. Jedan sat posle Dejvidovog odlaska, dvadeset četiri crvene tačke - što će reći svi terenski operativci ispostave Džakarta - napustili su štab. Premestili su se na položaje širom grada. Na elektronskoj mapi su se videle četiri grupe od po šest tačkica.

Dobro je poznavao sve tri lokacije sigurnih kuća u Džakarti. Osamnaest agenata na ovim lokacijama sigurno su na Dejvidovoj listi sumnjivih. Tačke u sigurnim kućama su se polako kretale. Okretale bi se kad bi stigli do zidova, kao nervozni osuđenici na smrt, koji u ćelijama čekaju svoj kraj.

Dejvid je izabrao mudru strategiju tako što je označio moguće neprijateljske snage. Tako će znati da dolaze, ako napadnu. Kada napadnu. Džoš je s izvesnom zebnjom posmatrao tačke na mapi. Pretnja je bila stvarna. Bilo je samo pitanje vremena kad će bitka za ispostavu u Džakarti početi. Tačke će u jednom trenutku napustiti sigurne kuće. Napašće Dejvidovu grupu od šest operativaca. Zatim će se ustremiti na štab, da bi se pobrinuli za Džoša.

Dejvid im je samo kupio malo vremena. Džoš će pretresti podatke prikupljene tog dana i poraditi na šifri - da bi nešto našao. Nije bio siguran da će moći da obavi taj posao.

Ponovo je pogledao video-snimak. Ništa drugo nije imao na raspolaganju. Šta ako je pogrešio?

Prošao je rukom kroz kosu. Ideja je bila originalna. Ako bude pogrešna...

Obaveštajni posao se često svodio na instinkt. Kombi, operacija. Nešto se tu nije uklapalo.

Pozvao je Dejvida i rekao: „Mislim da sam nešto pronašao.”

„Samo napred”, reče Dejvid.

„Reč je o kidnapovanju dvoje dece iz medicinske klinike. Zločin je pre nekoliko sati prijavljen policiji. Sahat-kula ga je označila kao nevažni lokalni incident. Kombi korišćen u otmici je komercijalno vozilo u vlasništvu korporacije iz Hong Konga. Znamo da je ta kompanija paravan korporacije Imari. Ništa ne ukazuje da je otmica delo lokalnih kriminalaca. Ovo je profesionalno odrađen posao. Smatrao bih ga uobičajenom otmicom zbog otkupa, ali Imari ne bi gubio vreme na takve poduhvate. Još istražujem, ali sam devedeset procenata siguran da je ovo njihova operacija i to veoma važna kad se uzme u obzir drskost s kojom je izvedena. Deca su oteta usred bela dana, s kombijem koji je direktan trag do njih. To znači da nisu mogli da čekaju.”

„Pa, šta zaključuješ?”

„Nisam siguran. Neobično je to što kliniku finansira druga Imarijeva kompanija - Imari istraživanje i razvoj. Novac za zgradu i mesečne troškove istraživanja stiže iz lokalne korporacije Imari Džakarta. Nekoliko puta se pominje u vašim papirima. Kompanija postoji gotovo dve stotine godina. U kolonijalno doba bila je filijala Holandske istočnoindijske kompanije. To bi mogao biti Imarijev operativni centar za jugoistočnu Aziju.”

„To nema smisla. Zašto bi jedna Imarijeva filijala krala decu od druge? Možda je došlo do razmirica unutar organizacije? Šta znamo o osoblju klinike?”

„Ne znamo mnogo. Nema ih puno. Nekoliko laboratorijskih tehničara. Jedan je stradao u incidentu. Dadilje koje brinu o deci, uglavnom lokalne žene. Tu je i naučnica, vođa projekta.” Podigao je dosije doktorke Ketrin Vornier. „Zatekla se u klinici u vreme napada. Tom prilikom je verovatno onespособljena. U pritvoru je u lokalnoj policijskoj stanici.”

„Da li neko traga za nestalom decom?”

„Ne.”

„Nema javnih saopštenja?”

„Nema. Imam teoriju. Izvor u policijskoj stanici nas je pre petnaest minuta izvestio da šef policije ucenjuje Amerikanku. Pretpostavljam da je to doktorka Vornier.”

„Hmm. Čime se klinika bavi?”

„Reč je o istraživačkoj ustanovi. Bavi se genetskim istraživanjem. Proučavaju nove terapije za decu obolelu od autizma, što će reći za decu s poremećajima u razvoju.”

„Ništa ne ukazuje na međunarodni terorizam.”

„Slažem se.”

„A koja je tvoja radna teorija u ovom slučaju? Šta tražimo?”

„Iskreno, nemam pojma. Nisam se previše udubio u taj problem, ali jedna stvar bode oči. Istraživanje dosad nije dalo nijedan patent.”

„Zašto je to bitno? Misliš li da se uopšte ne bave istraživanjima?”

„Ne radi se o tome. Prilično sam siguran da se time bave. Dovoljno je pogledati spisak naručene i isporučene opreme. Međutim, ne istražuju radi profita. Da su hteli da komercijalizuju rezultate, najpre bi patentirali pronalazak. To je standardni postupak u kliničkim istraživanjima. Pronađeš obećavajuću supstancu u laboratoriji, odmah je patentiraš, a tek onda testiraš. Patent štiti istraživanje od konkurencije, koja više ne može da ukrade uzorak s ispitivanja, prva ga patentira i istisne pronalazača s tržišta. Pronalasci se testiraju bez patenta samo ako ne želiš da neko sazna za njih. Izbor Džakarte potvrđuje tu pretpostavku. Testiranje u Americi s bilo kojim brojem pacijenata obavezuje medicinsku ustanovu na traženje dozvole od FDA i otkrivanje podataka o onom što će se ispitivati.”

„Da li to znači da u toj klinici razvijaju biološko oružje?”

„Možda. Na njoj do današnjeg dana nisu zabeleženi nikakvi incidenti. Nije bilo ni smrtnih slučajeva. Ako ga ispituju na deci, pronašli su najnedelotvornije biološko oružje svih vremena. Istraživanje je na osnovu dostupnih podataka legitimno i dobronamerno. Ako njegov cilj bude ostvaren, to će biti vrhunsko medicinsko otkriće.”

„Sve to zvuči kao sjajan paravan. Imam jedno pitanje: zašto bi neko krao od sebe samog? Ako je Imari finansirao kliniku i ako upravlja njome, zašto je morao da šalje ljude da otimaju decu? Možda su se istraživači pokajali zbog rada na oružju i svega što čine?”, reče Dejvid.

„Možda.”

„Da li izvor iz policije ima ovlašćenja da pusti doktorku na slobodu?”

„Nema. Očigledno je da ne stoji tako visoko na hijerarhijskoj lestvici.”

„Imamo li dosije o šefu te policijske stanice?”

„Sačekaj.” Džoš je pregledao bazu podataka Sahat-kule. Zavalio se u stolici, kad se lice šefa policije pojavilo na ekranu. „Da, imamo dosije. Ohoho.”

„Pošalji ga do mog pokretnog komandnog centra. Da li si pretresao

sve podatke prikupljene u lokalu?"

„Jesam. Samo mi je otmica privukla pažnju. Tu je još nešto." Džoš se dvoumio da li da to pomene. Nešto se nije uklapalo, kao kod video-izveštaja o kidnapovanju dece. „Nijedna od ćelija nije prijavila da je napadnuta, niti je Centrala izdala ikakvo upozorenje. I na vestima nema ničeg o borbama u Karačiju, Kejptaunu i Mar del Plati. Sve ćelije ćute. Šalju rutinske izveštaje, kao da se ništa ne događa."

„Imaš li neko objašnjenje?", pitao ga je Dejvid.

„Postoje dve mogućnosti. Nešto čekaju, možda naš sledeći potez, ili..."

„Preostale ćelije pale su bez borbe."

„Da. Možda smo poslednja velika ćelija", reče Džoš.

„Pozabavi se šifrom što brže možeš."

17

IMARI KORPORACIJA, ISTRAŽIVAČKI KOMPLEKS

PORED BURANGA, KINA

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Doktor Šen Čang je pokušao da se opusti nakon uspostavljanja video-veze.

Čang je progutao knedlu kad se čovek pojavio na ekranu i progovorio: „Direktor projekta naredio mi je da vas pozovem, doktore Grej. Sledili smo protokol i podatke o istraživanju bez ikakvog odstupanja. Ne znam šta..."

„Siguran sam da jeste, doktore Čang. Ali rezultat je bio veoma iznenađujući. Zašto su deca preživela, a odrasli nisu?"

„Nismo sigurni. Ispitujemo decu. Pokazuju znake stalne aktivacije atlantičanskog gena."

„Da li je moguće da terapija ne deluje na odrasle subjekte?"

„Da, možda. Terapija se sastoji od retrovirusa koji ubacuje gene u genetski kod subjekta. Genetska promena nije velika, ali ima kaskadno dejstvo na epigenetskom nivou, uključuje i isključuje niz drugih gena u domaćinu. Nema fizioloških efekata - koje bismo mi opazili - ali izaziva

velike promene u mozgu. Gen u osnovi ponovo ispisuje subjektov mozak. Neuroplastična sposobnost mozga da se ponovo ispiše ili prilagodi opada s godinama, zbog toga je starijim ljudima teže da nauče nove stvari. Istraživali smo postavku da odrasli ne odgovaraju na terapiju zato što aktivacija gena ne može da pokrene promenu u mozgu. To znači da virus iz genetske terapije pokušava da ponovo ispiše mozak, ali su elektronska kola previše snažno povezana. Postaju takva nakon detinjstva.”

„Da li je moguće da stariji subjekti nisu imali neophodne gene koji bi izazvali promene u mozgu?”

„Ne, svi stariji subjekti su imali kaskadne gene. Poznato vam je da već neko vreme znamo za njihovo postojanje. Testiramo svakog subjekta u našim centrima za regrutovanje u Kini. Očekivali smo da će odrasli preživeti test.”

„Da li je moguće da terapija funkcioniše samo na mozgovima pogođenim autizmom?”

Čang nije razmatrao tu mogućnost. Doktor Grej je bio evolucionisti biolog koji se zanimao za paleobiologiju. Bio je Čangov šef nad šefovima, osoba na vrhu Imarijeve hijerarhije. Pretpostavljao je da će se ovaj poziv ticati nauke. Očekivao je šefovo verbalno maltretiranje zbog neuspeha.

Usmerio se na Grejevu hipotezu. „Da, to je sasvim moguće. Autizam je u osnovi poremećaj u moždanim aktivnostima, pogotovo u oblastima koje upravljaju komunikacijom i snalaženjem u društvu. Taj poremećaj pogađa i druge oblasti. Neke autistične osobe su veoma inteligentne, sa specijalnim sposobnostima. Neke su na sasvim suprotnom kraju spektra, nesposobne za nezavisno bitisanje. Autizam je zapravo samo zajedničko ime za raznolika odstupanja u moždanom povezivanju. Pozabavićemo se njime, ali će to potrajati. Verovatno će nam biti potrebno više subjekata za ispitivanje.”

„Vremena nemamo, ali ćemo možda moći da nađemo još dece. Ona su jedini poznati subjekti kod kojih je došlo do aktivacije atlantičanskog gena. Pobrинуću se za to. Ima li ičega što mi nisi pomenuo? Ima li drugih teorija? U ovom trenutku nema loših ideja, doktore Čang.”

Doktor je imao još jednu ideju koju nije saopštio ostatku tima. „Pitam se da li su odrasli i deca podvrgnuti istoj terapiji.”

„Imaš problema s kopiranjem istraživanja doktorke Vornor?”

„Nemam. Već sam rekao da smo doslovce sledili njen protokol.

Garantujem vam za to. Pitam se da li je doktorka Vorner... davala ovoj deci nešto drugo, nešto čega nema u zvaničnim beleškama ili protokolu ispitivanja."

Grej je razmišljao o doktorovoj ideji. „To je veoma zanimljivo."

„Da li mogu da popričam s doktorkom Vorner?"

„Nisam siguran... obavestiću te o tome. Da li je još neki član tima izrekao slična zapažanja?"

„Nije, ne koliko je meni poznato."

„Voleo bih da zadržiš sumnje u pogledu doktorke Vorner za sebe i da mi se direktno obratiš s novim podacima. Moramo održati situaciju pod kontrolom. Obavestiću direktora projekta da nas dvojica odsad radimo zajedno. Podržaće tvoje napore bez ikakvih pitanja."

„Razumem", reče doktor Čang, iako to nije bio slučaj. Poziv je otvorio brojna pitanja. U jedno je bio siguran: koristili su pogrešnu terapiju.

18

POLICIJSKA STANICA ZAPADNA DŽAKARTA
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Šef policije Kusnadi spremao se da posegne za kvakom sobe za ispitivanje kad mu je neki čovek presekao put. Amerikanac, ili možda Evropljanin. Sigurno neki vojnik. Imao je građu i... pogled vojnog lica.

„Ko ste vi?", pitao ga je Kusnadi.

„To nije bitno. Došao sam da preuzmem doktorku Ketrin Vorner."

„Stvarno si duhovit. Reci mi ko si pre nego što te bacim u ćeliju."

Čovek mu je pružio žućkastosmeđi koverat i rekao: „Pogledaj njegov sadržaj. U njemu nećeš naći ništa nepoznato."

Šef policije je otvorio koverat. Pogledao je nekoliko fotografija. Nije mogao da veruje rođenim očima. Kako? Odakle im?

„Ako je odmah ne pustiš, nećeš biti poslednji koji će ih videti."

„Hoću originale."

„Da li ti ovo liči na pregovore? Pusti je ili će moja organizacija pustiti sadržaj koverte u javnost."

Kusnadi je oborio glavu. Švrljao je pogledom po hodniku kao uspaničena životinja saterana u ćošak.

„Što se mog bacanja u ćeliju tiče, moji ljudi će objaviti ovaj materijal ako im se ne javim za tri minuta. Odsad radiš za mene. Hoćeš li da budeš šef policije ili nećeš?”

Kusnadi je morao da razmisli. Ko je mogao da uradi ovako nešto?

„Vreme za razmišljanje ističe.” Čovek se okrenuo, spreman da ode.

„Čekaj!” Šef policije otvorio je vrata sobe za isleđivanje. Dao je znak ženi da izađe. „Ovaj čovek će vas izvesti napolje.”

Žena je zastala na vratima. Pogledala je Kusnadija i odmerila vojnika od glave do pete.

„U redu je, ovaj čovek će vas preuzeti.”

Nepoznati je prebacio ruku preko njenih ramena i rekao: „Sledite me, doktorko Vorner. Idemo odavde.”

Kusnadi ih je ispratio pogledom.

BRILKIN DOWNLOAD

Kejt se zaustavila ispred policijske stanice. Okrenula se ka svom spasiocu. Nosio je crni pancir koji ga je činio jezivo sličnim čoveku koji je oteo decu iz klinike. Isto je važno i za petoricu njegovih ljudi. Stajali su ispred velikog crnog kamiona i crnog džipa zatamnjenih stakala.

„Ko ste vi? Želim da znam.”

„Sačekajte malo”, rekao je.

Nepoznati je prišao sićušnom isledniku koji je optužio Kejt da kupuje decu. Predao mu je koverat s kompromitujućim fotografijama i rekao: „Priča se da ćeš biti unapređen.”

Sitni čovek je slegnuo ramenima. „Samo radim ono što mi se kaže”, nesigurno je odgovorio.

„Agent zadužen za tebe kaže da si pouzdan izvor. Mogao bi biti dobar šef policije ako mudro upotrebiš ovaj materijal.”

Islednik je klimnuo. „Kako vi kažete, šefe.”

Nepoznati čovek u vojnoj uniformi prišao je Kejt. Pokazao je ka velikom dostavnom kamionu. „Morate da uđete u vozilo.”

„Ne idem nikuda dok mi ne kažete ko ste i šta se događa.”

„Objasniću vam, ali sad moramo da vas odbacimo na bezbedno mesto.”

„Ne, prvo mi objasnite?”

„Dobro me slušajte. Dobri momci traže od vas da uđete u kamion.

Loši momci bi vam prebacili crnu kesu preko glave, odalamili po glavi i ubacili unutra. Ostanite ovde ili pođite sa mnom. Odlučite se.”

Prišao je kamionu i otvorio dvokrilna zadnja vrata.

„Čekajte! Poći ću s vama.”

19

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE.

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Vinsent Tarea, starešina operativaca Sahat-kuline ispostave u Džakarti, masirao je mišiće na rukama dok je osoblje ispunjavalo salu za sastanke. Ruke i noge su ga još bolele posle sukoba s one dve budale na klinici za autističnu decu. Dan je bivao sve gori. Uspostaviće red čim ubedi nekolicinu kolebljivih ljudi da se slože s napadom. Ostali su već bili na platnom spisku Imarija.

Podigao je ruke da bi utišao žagor i obezbedio pažnju okupljenih. U sali su bili svi iz štaba: analitičari, agenti i operativci - svi osim Dejvida Vejla i pet operativaca. Džoš Koen, šef analitike, takođe je nedostajao. Uskoro će ga pronaći. Veliki ekrani u sali za sastanke pokazivali su sobe pune operativaca u tri sigurne kuće na različitim krajevima grada.

„U redu, slušajte me. Da li me čujete preko video-linkova?” Operativci su klimali glavama. Čuo je i brojna „da” i „čujemo”. „Nema lakog načina da vam ovo saopštim. Sahat-kula je kompromitovana.”

Zavladala je mrtva tišina. Mogao je da čuje pad čiode na pod.

„Napadnuti smo. Jutros su stigli zabrinjavajući izveštaji. Nekoliko ćelija, uključujući i one u Kejptaunu, Mar del Plati i Karačiju potpuno su uništene. Neke se u ovom času bore za opstanak.”

Podigao se tihi žamor. Bilo je glasnog zapitkivanja.

„To nije sve. Situacija je još gora. Bojim se da se borimo protiv neprijatelja iz vlastitih redova. Znamo da je Dejvid Vejl s nekoliko šefova ćelija pre nekoliko dana organizovao sastanak svih šefova analitike. Taj potez je očigledno bio suprotan protokolu. Verujemo da je analitičarima rečeno da se susrećemo s novom pretnjom. Znamo da se više od polovine analitičara nije vratilo s konferencije. Čitava

predstava je bila samo paravan za masovno ubistvo. Verujemo da je upriličena da bi se obogaljila obaveštajna analitika uoči velikog napada na organizaciju. Analitičari koji su se vratili u ćelije sad rade protiv Sahat-kule.”

Tarea je posmatrao sumnjičava lica u sali. „Znam da vam je teško da poverujete u moje reči. I ja ne želim da verujem u njih. Nisam verovao sve dok Dejvid rano jutros nije rasporedio operativce po gradu. Razmislite o onom što je učinio. Razdvojio je naše snage da ne bismo mogli da se odupremo napadu. Sprema se da osvoji ispostavu. To je samo pitanje vremena.”

„Zašto bi to učinio?” pitao je neko. „Ne bi on uradio tako nešto”, podigao se drugi glas iz gomile.

„Postavljao sam ista pitanja. I ja sam tako govorio”, reče Tarea. „On me je regrutovao. Sarađivali smo. Poznajem ga. Mnogo toga u vezi s njim ne razumemo. Svi smo stupili u Sahat-kulu rukovodeći se vlastitim razlozima. Do danas nisam znao da je bio ozbiljno povređen u napadu 11. septembra. Izgleda da veruje u postojanje zavere u pozadini terorističkog napada na Kule bliznakinje. Spopale su ga luđačke ideje o vojnim snabdevačima koji su upriličili napad na sopstvenu zemlju radi vlastite koristi. Suština je da se razboleo i okrenuo protiv nas. Mnogo ljudi je umešao u zaveru. Mislimo da se Džoš Koen vratio s konferencije analitičara i da radi sa šefom.”

Svi su ćutke prihvatili novosti. Vojnik iz jedne od sigurnih kuća progovorio je s video-ekrana. „Šta je zadatak? Da ga privedemo?”

„To verovatno neće biti moguće. Boriće se do kraja. Najvažnije je svesti kolateralnu štetu na najmanju meru. Dobićemo pojačanje. Imari obezbeđenje će nam pozajmiti neke ljude. Upoznati su sa situacijom. Žele da ograniče štetu koliko i mi. Imari je, po svemu sudeći, meta Dejvidove osvete. Znamo da je oteo naučnicu koja je radila na projektu finansiranom Imarijevim sredstvima. Ona je učesnik u zaveri, ili njena žrtva. Nismo sigurni. Zadatak nam je da oslobodimo doktorku Ketrin Vorner i da eliminišemo šefa.”

GLUVA SOBA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Džoš je nervozno čekao da vidi da li je njegova teorija o šifrovanoj poruci dobijenoj od Dejvida tačna. To mu je bila najbolja i jedina ideja.

Pokušavao je da ne gleda u glavni kompjuterski ekran na dugom zidu staklene sobe. Poslednjih pola sata na njemu je bio isti natpis:

Tražim...

Posmatrao je dva ekrana pored njega. Na jednom je bio prostor ispred vrata betonske dvorane, a na drugom elektronska mapa grada s dvadeset četiri crvene tačke, koje su predstavljale operativce ispostave u Džakarti. Nije znao koji ga ekran čini nervoznijim. Imao je osećaj da posmatra dva gigantska brojčanika koji odbrojavaju sekunde do njegove pogibije i neke neznane, ali svakako velike katastrofe... Onaj u sredini je i dalje poručivao: Tražim...

Kako je moguće da potraga ovako dugo traje? Šta ako traći dragoceno vreme?

Još nešto ga je činilo nervoznim. Pogledao je kutiju koju je Dejvid ostavio na stolu. Ustao je i podigao je. Dno se otvorilo kad je to učinio. Pištolj i pilule s cijanidom pali su na sto. Buka je narušila tišinu. Činilo mu se da satima odjekuje u zatvorenom prostoru. Konačno je posegnuo za pištoljem i dve pilule. Ruke su mu drhtale.

Pisak sa zida privukao mu je pažnju. Na velikom ekranu pisalo je: 5 rezultata.

Pet rezultata!

Seo je za sto. Vešto je baratao bežičnom tastaturom i mišem. Tri rezultata su bila iz *Njujork tajmsa*, jedan iz londonskog *Dejli mejla* i jedan iz *Boston glouba*.

Možda je imao pravo. Čim je video imena i datume, pomislio je: *Ovo su čitulje*. Čitulje i oglasi bili su klasično špijunsko sredstvo komunikacije. Operativci su ih posle Drugog svetskog rata rutinski

koristili za slanje poruka špijunskim mrežama širom sveta. To je stara škola, ali je metod bio dobar pošto je poruka prosleđena daleke 1947. godine. Ako je u pravu, ova teroristička mreža je starija od šezdeset pet godina. Odlučio je da za izvesno vreme zanemari implikacije ovog zaključka.

Pogledao je šifrovanu poruku dobijenu od Dejva:

Tobanski protokol postoji.

$4 + 12 + 47 = 4/5$; Džouns

$7 + 22 + 47 = 3/8$; Anderson

$10 + 4 + 47 = 5/4$; Ejms

Zatim se pozabavio rezultatima pretrage. Teroristi su najverovatnije koristili jedne novine, pristupačne u svim gradovima sveta. *Njujork tajms* je bio najverovatniji kandidat. Te 1947. godine na novinskim kioscima u Parizu, Londonu, Šangaju, Barseloni ili Bostonu mogao se kupiti primerak *Njujork tajmsa* zajedno s plaćenim čituljama.

Ako su čitulje bile šifrovane poruke, imale su neku oznaku. Džoš je odmah zapazio. U svakoj čitulji *Njujork tajmsa* pojavljivale su se reči *sat* i *kula*. Zavalio se u stolicu. Da li je moguće da je Sahat-kula tako stara? CIA nije formalno postojala do izglasavanja zakona o nacionalnoj bezbednosti 1947. godine, iako je njena prethodnica, Kancelarija za strateške usluge (OSS) osnovana u Drugom svetskom ratu, u junu 1942. godine.

Zašto bi teroristi pominjali Sahat-kulu? Možda su se borili s njom još 1947. godine, pre tačno šezdeset šest godina?

Mora da se usredsredi na čitulje i pronađe način da ih dešifruje. Savršeni sistem šifrovanja oslanjao bi se na varijabilnu šifru. Ne bi postojao jedan ključ za njeno dešifrovanje. Svaka poruka sadržala bi svoj ključ, nešto jednostavno.

Otvorio je prvu čitulju od 4.12. 1947. godine:

Adam Džouns, pionir na polju izrade satova, umro je u sedamdeset sedmoj godini. Radio je na Kuli, svom remek-delu.

Doselio se na Gibraltar kao časovničar, a zemljaci Britanci u subotu ga pronašli mrtvog u sobi. Kostii njegove biće sahranjene pored od preminule supruge izabranog mesta. Takođe, sve vas molim, pošaljite dopisnicu ili porodici obaveštenje o eventualnoj poseti.

Tu negde je poruka. Šta je ključ? Džoš je otvorio druge čitulje. Pregledao ih je u nadi da će pronaći neki trag. Svaka je sadržala lokaciju i svaka je bila na početku teksta. Razmotrio je nekoliko mogućnosti. Premeštao je reči na sve strane. Čitulje su bile vrlo nevešto napisane, a neki delovi u besmislenim inverzijama. A šta ako tako mora, ako *moraju* biti na tačno određenom mestu. Ako su red reči i intervali među njima važni. Shvatio je. Ime preminulog je ključ šifre - dužina imena i prezimena. To je drugi deo u poruci.

4 + 12 + 47 = 4/5; Džouns

Čitulja od 4. 12. 1947, za Adama Džounsa. Adam(4)/Džouns(5). Ime ima četiri slova, a prezime pet. Dobiće rečenicu ako u čitulji čita svaku četvrtu pa svaku petu reč.

Ponovo je pogledao čitulju:

Adam Džouns, pionir na polju izrade satova, umro je u sedamdeset sedmoj godini. Radio je na Kuli, svom remek-delu.

Doselio se na Gibraltar kao časovničar, a zemljaci Britanci u subotu ga pronašli mrtvog u sobi. Kostí njegove biće sahranjene pored od preminule supruge izabranog mesta. Takođe, sve vas molim, pošaljite dopisnicu ili porodici obaveštenje o eventualnoj poseti.

Poruka je zapravo glasila:

Gibraltar, Britanci pronašli kosti pored mesta. Molim obaveštenje.

Džoš je izvesno vreme proučavao poruku. Nije očekivao ovako nešto. Nije znao šta znači. Pretražio je internet i dobio nekoliko rezultata. Britanci su četrdesetih godina pronašli neke kosti na Gibraltaru, u prirodnoj morskoj pećini, koja se zove Goramova pećina. Kosti nisu bile ljudske, već neandertalske. Radikalno su izmenile naučnu predstavu o neandertalcima. Naši praistorijski rođaci bili su mnogo više od arhaičnih stanovnika pećina. Gradili su kuće. Ložili su velike vatre na kamenim ognjištima. Kuvali su povrće, govorili raznovrsne jezike, stvarali pećinsku umetnost, ukopavali mrtve s cvećem i pravili koristan kameni alat i grnčariju. Kosti pronađene na Gibraltaru promenile su i naše predstave o trajanju njihovog postojanja. Pre otkrića na Gibraltaru verovalo se da su izumrli pre

četrdeset hiljada godina. Međutim, neandertalci su živeli na Gibraltaru pre dvadeset tri hiljade godina, mnogo kasnije no što se mislilo. Gibraltar je po svoj prilici bio njihovo poslednje uporište.

Kakve veze može imati drevna neandertalska tvrđava s globalnim terorističkim napadom? Možda će druga poruka baciti nešto svetlosti na tu zagonetku. Otvorio je i dešifrovao drugu čitulju.

Antarktik, podmornica nije pronađena, obavestite nas da li je dalja potraga odobrena.

Zanimljivo, pomislio je Džoš. Potražio je podatke na internetu. Godina 1947. bila je vreme velikih aktivnosti na Antarktiku. Dvanaestog decembra 1946. godine američka mornarica poslala je ogromnu flotu od trinaest brodova i pet hiljada ljudi na ledeni kontinent. Misija je nazvana operacija *Visoki skok*. Njen cilj je bio osnivanje istraživačke baze Mala Amerika IV. Ova vojna akcija porodila je mnogo dugovečnih teorija zavere, koje su tvrdile da su Amerikanci na Antarktiku tragali za tajnim nacističkim bazama i tehnologijom. Da li je poruka značila da ih nisu našli?

Džoš je okrenuo debeli masni papir s porukom i proučio fotografiju na prednjoj strani. Ogromni komad leda plovio je po plavom moru. Crna podmornica štrcala je iz leda u središtu sante. Natpis na njoj bio je premali da bi se pročitao, ali je sigurno nacistička. Ledeni breg je na osnovu verovatne veličine podmornice imao površinu od dvadeset šest kvadratnih kilometara. Bio je dovoljno veliki da potiče s Antarktika. Da li to znači da je podmornica nedavno pronađena? Da li je to otkriće pokrenulo lanac dramatičnih događaja?

Usredsredio se na poslednju poruku. Nadao se da će ga snabdeti preko potrebnim informacijama. Dešifrovao je:

Rozvel, meteorološki balon odgovara gibraltarskoj tehnologiju moramo da se sretnemo.

Sve tri poruke glasile su:

Gibraltar, Britanci pronašli kosti pored mesta. Molim obaveštenje.

Antarktik, podmornica nije pronađena, obavestite nas da li je dalja potraga odobrena.

Rozvel, meteorološki balon odgovara gibraltarskoj tehnologiji, moramo da se sretnemo.

Šta one znače? Mesto na Gibraltaru, podmornica na Antarktiku i

poslednja - meteorološki balon u Rozvelu, koji odgovara tehnologiji s Gibraltara?

Kopkalo ga je još značajnije pitanje: Zašto? Zašto neko sad skreće pažnju na ove poruke? Starije su od šezdeset pet godina. Kako mogu biti povezane sa trenutnim dešavanjima - bitkom za opstanak Sahat-kule i predstojećim terorističkim napadom?

Nervozno je koračao staklenom odajom. Morao je da razmisli. *Šta bih učinio da sam krtica u terorističkoj organizaciji i da pokušavam da pozovem pomoć?* Pokušam da dozovem pomoć... izvor bi ostavio način da stupi u kontakt s njim. Još jednu šifru? Ne, možda je predstavio metod za stupanje u kontakt s njim. Čitulje. Takav metod bi danas bio nedelotvoran. Trebalo bi najmanje jedan dan da se pojave. Čak i na internetu. Šta bi bio njihov savremeni ekvivalent? Za koji kanal komunikacije bi se odlučio?

Razmotrio je nekoliko ideja. Brzo je eliminisao novinske čitulje. Bilo je samo nekoliko novina za proveru. Pregledanje svih prethodnih čitulja dugo bi trajalo. Ali imao je ključnu prednost. Znao je gde da ih traži. Poruka bi mogla biti bilo gde na internetu. Mora pronaći još neki trag.

Šta tri poruke imaju zajedničko? Lokaciju. Po čemu se one razlikuju? Na Antarktiku nema ljudi, nema oglasa, nema... čega? Šta je bilo različito kod Rozvela i Gibraltara? Oba mesta imaju novine. Šta možeš najednom, a ne možeš na drugom mestu. Da se objavi nešto... izvor ga je upućivao na današnji sistem obraćanja, sveprisutan, kao što su bile čitulje u *Njujork tajmsu* daleke 1947. godine.

Sajt s oglasima *Krejlíst*. To je sigurno to. Proverio je. Na Gibraltaru ga nije bilo, ali evo ga u Rozvelu, Karlsbad, Novi Meksiko, postojao je sajt *Krejlíst*. Otvorio ga je i počeo da čita poruke. Bilo ih je na hiljade, u desetinama kategorija: prodaja, nekretnine, društveni i poslovni oglasi, rezimei. Svakodnevno je objavljivano po nekoliko stotina.

Kako da pronađe poruku izvora - ako je uopšte na tom sajtu? Mogao bi da se posluži agregatnom veb-tehnologijom da bi objedinio sadržaj sajta. Server Sahat-kule bi zatim prepuzao preko sajta, baš kao što Gugl i Bing indeksiraju veb-sajtove i izvlače sadržaj da bi ga učinile pogodnim za pretraživanje. Zatim bi ubacio program sa šifrom i čekao da vidi da li će išta dobiti. To bi ipak potrajalo nekoliko sati.

Nije imao toliko vremena.

Tragao je za preciznijim polazištem. Čitulje su bile logičan izbor, ali ih na *Krejlístu* nije bilo. Šta je najbliža kategorija? Možda... lični oglasi?

Pretražio je naslove:

striktno platonski
žene traže žene
žene traže muškarce
muškarci traže žene
muškarci traže muškarce
razne romanse
neobavezni susreti
propuštene veze
grupno upoznavanje

Gde da počne? Da li gubi vreme? Nije ga imao za bacanje. Možda još nekoliko minuta, još jedna grupa poruka.

„Propuštene veze” izdvojile su se same kao zanimljiva kategorija. Ideja je da na internetu objavite poziv na sastanak nekom ko vas zanima, kog ste videli ali s kim niste uspeli da se povežete. Bila je popularna kod tipova koji u datom trenutku nisu mogli da smognu hrabrost da pozovu zgodnu kelnericu na sastanak. Džoš ga je koristio nekoliko puta. Ako tražena osoba vidi poruku i odgovori, uspeli ste. Možete da nastavite bez pritiska. Ako ne... nije vam bilo suđeno.

Otvorio je tu kategoriju oglasa i pročitao nekoliko poruka.

Subjekt> Zelena haljina u CVS apoteci

Poruka: Blagi bože, oborila si me s nogu! Savršena si. Ostao sam bez reči. Voleo bih da porazgovaram s topom. Pošalji mi mejl.

Subjekt> Hotel Hempton

Poruka: Zajedno smo uzeli vodu za pultom i ušli u lift. Nisam znao da li bi želela da zajedno vežbamo. Sećaš li se na kom sam spratu izašao. Video sam da nosiš burmu. Diskrecija se podrazumeva.

Pročitao je još nekoliko poruka. Ona koju traži biće duža ako sledi prethodni obrazac poruke u poruci koja se dešifruje na osnovu dužine imena. *Krejl* je anonimni forum. U tom slučaju će imejl-adrese igrati ulogu imena.

Prva poruka na sledećoj strani bila je:

Subjekt> Video sam te u staroj zgradi Tower records. Razgovarali smo o novom singlu Clock opera

Ovo obećava... *Tower* - kula i *clock* - sat, u redu za subjekt. Brzo je pročitao poruku. Bila je duža od ostalih. Imejl-adresa je bila andy@gmail. com. Zapisao je svaku četvrtu pa petu reč iz nje. Dobio je sledeći tekst:

Situacija se promenila. Sahat-kula će pasti. Odgovori ako si još živ. Ne veruj nikom.

Sledio se. *Odgovori ako si još živ*. Mora da odgovori. Dejvid mora da odgovori.

Dohvatio je satelitski telefon i pozvao Dejvida. Nije mogao da dobije vezu. Malopre ga je zvao. Problem nije bio u sobi ili telefonu. Šta je moglo da znači...

Uočio je problem. Posmatrao je snimak ispred vrata dvorane. Nije se menjao. Pažljivo ga je gledao. Svetla na serverima se nisu menjala. To nije normalno. Određeni broj uvek treperi, zbog pristupa hard-diskovima i zbog mrežnih kartica koje odašilju i primaju informacione pakete. Nije gledao čak ni video-snimak, već fotografiju - koju su postavili oni koji sad pokušavaju da uđu u dvoranu.

21

SOBA ZA NADZOR OPERACIJA
GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

U sobi za nadzor operacija vladala je gužva. Tehničari su ukucavali podatke u kompjutere. Analitičari su ih obrađivali i pisali izveštaje. Vinsent Tarea je hodao napred-nazad, posmatrajući ekrane. „Da li smo sigurni da Vejl dobija pogrešnu mapu lokacija?”

„Jesmo, gospodine”, reče jedan tehničar.

„Naredi operativcima da napuste sigurne kuće.”

Pratio je snimak uživo iz sigurnih kuća. Vojnici su otvorili vrata.

Sve glave u sobi okrenule su se ka zvuku eksplozija i monitorima, na kojima je sad bila crno bela statika.

Jedan tehničar je kucnuo po tastaturi. „Prebacujem se na spoljne

kamere. Gospodine, došlo je do snažnih detonacija u...”

„Znam! Vi u sigurnim kućama, ostanite na položajima!”, povikao je Tarea.

Niko nije odgovorio iz zvučnika. Mapa lokacija bila je sasvim crna. Više nije bilo crvenih tačaka u sigurnim kućama. Crveneo se samo Dejvidov konvoj i mala grupa operativaca u štabu.

Tehničar se okrenuo u mestu. „Minirao je sigurne kuće!”

Tarea je protrljao koren nosa. „Veliko vam hvala, kapetane Očigledni! Da li smo prodrli u gluvu sobu? Da li smo pronašli Džoša?”

„Nije. Spremaj se da počnu.”

Tarea je izašao iz sobe za nadzor operacija. Ušao je u kancelariju i podigao telefon. Pozvao je kolegu iz Imari obezbeđenja. „Imamo problem. Pobio je moje ljude.”

Slušao je.

„Ne, vidi, ubedio sam ih, ali on - nije važno, svi su mrtvi. To je najvažnije.”

Usledila je nova pauza.

„Ne, pa, da sam na tvom mestu postarao bih se da ga ubijem iz prve, bez obzira na broj ljudi kojim raspolažeš. Biće strahovito teško izaći s njim na kraj na terenu.”

Počeo je da spušta slušalicu. Predomislio se. Ponovo je prineo uhu.

„Šta? Ne, još ga tražimo. Mislimo da je ovde. Obaveštavaću te. Šta? Fino, dolazim. Mogu da povedem samo dvojicu. Ostaćemo u pozadini, za slučaj da sve propadne.”

22

MOBILNI OPERACIONI CENTAR SAHAT-KULE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt je pošla za vojnikom u veliki crni kamion. Iznutra nije nimalo ličio na dostavno vozilo. Bio je mešavina svlačionice pune njoj nepoznatog oružja i opreme, kancelarije s monitorima i kompjuterima i autobusa s dvostrukim redom udobnih sedišta.

Izbrojala je tri velika ekrana. Na jednom su bile tačke na mapi

Džakarte. Drugi je pokazivao prostor na sve četiri strane oko kamiona. Na segmentu gore desno video se crni džip. Vodio je kamion po zakrčenim ulicama Džakarte. Poslednji ekran bio je prazan, na njemu je bio natpis: Povezivanje... „Ja sam Dejvid Vejl.”

„Želim da znam gde me vodite”, oglasila se Kejt.

„Vodimo vas u sigurnu kuću.” Dejvid je petljao po tabletu. Upravljač je ekranom na zidu. Gledao je u njega, kao da očekuje da se nešto pojavi. Udario je po tastaturi kad se to nije desilo.

„Radite li za američku vladu?”, pokušala je da mu skrene pažnju.

„Ne baš.” Spustio je pogled. Nije prekidao rad na tabletu.

„Ali vi ste Amerikanac?”

„U neku ruku.”

„Možete li da razgovarate sa mnom?”

„Pokušavam da razgovaram s kolegom.” Izgledao je zabrinuto. Osvrtao se kao da razmišlja.

„Imate li problem?”

„Da. Možda.” Odložio je tablet. „Moram da vam postavim neka pitanja o kidnapovanju.”

„Tražite li decu?”

„Još pokušavamo da saznamo šta se događa.”

„Ko ste to vi?”

„Niko za koga ste čuli.”

Prošla je rukom kroz kosu. „Znate, imala sam veoma težak dan. Zbilja me se ne tiče ko ste niti odakle ste. Neko je danas oteo dvoje dece iz moje klinike. Izgleda da niko nije voljan da ih pronađe, uključujući i vas.”

„Nisam rekao da vam neću pomoći.”

„Niste rekli ni da hoćete.”

„To je istina”, reče Dejvid, „ali trenutno imam probleme, i to velike. Zbog njih bi mogao da strada veoma veliki broj nevinih ljudi. Mnogo njih je već stradalo. Mislim da je vaše istraživanje na neki način povezano s tim problemima. Ne znam kako. Dajem vam reč da ću učiniti sve što mogu da vam pomognem ako mi odgovorite na neka pitanja.”

„Prihvatam. To mi zvuči kao poštena pogodba.” Nagnula se napred u stolicu, stolici.

„Koliko znate o Imari Džakarti?”

„Ne mnogo. Finansirali su neka od mojih istraživanja. Moj očuh Martin Grej je na čelu Imari istraživanja i razvoja. Ta kompanija

finansira veliki broj naučnih i tehnoloških istraživanja.”

„Da li pravite biološko oružje za njihov račun?”

To pitanje je imalo učinak snažnog šamara. Trgla se u stolici. „Šta? Da li ste poludeli? Pokušavam da nađem lek za autizam.”

„Gde su deca odvedena?”

„Nemam pojma.”

„Ne verujem vam. Šta čini tu decu drugačijom od ostalih? Na klinici je bilo više od stotinu dece. Da su kidnaperi trgovci ljudima, oteli bi svu decu. Iz nekog razloga su odveli samo to dvoje. Rizikovali su da otmicom dignu veliku prašinu. Ponovo ću vas pitati: zašto baš to dvoje?”

Razmišljala je pogleda uprtog u pod. Izgovorila je prvo pitanje koje joj je palo na pamet: „Tvrđite da je Imari istraživanje i razvoj oteo moju decu?”

Pitanje ga je zbunilo. „Ne, otmicu je izvelo Imari obezbeđenje. To je druga filijala kompanije. Druga filijala, ali isti loši momci.”

„To je nemoguće!”

„Uverite se sami.” Pružio joj je fasciklu. Pogledala je satelitske fotografije kombija i klinike. Dva u crno odevena napadača gurala su decu u kombi čija registracija je upućivala da je vlasništvo Imari internacionala, Odeljenja za obezbeđenje iz Hong Konga.

Razmatrala je ponuđeni dokaz. Zašto bi Imari oteo decu? Mogli su da kontaktiraju s njom. Nešto drugo ju je kopkalo. „Otkud vam pomisao da pravim biološko oružje?”

„Samo to ima smisla u odnosu na postojeće dokaze.”

„Kakve dokaze?”

„Da li ste čuli za Tobanski protokol?”

„Nisam.”

Pručio joj je drugu fasciklu. „Ovde je sve što znamo o tome. Nije mnogo. Suština je da Imari internacional radi na sprovođenju plana za drastično smanjenje ljudske populacije.”

Čitala je materijal iz fascikle. „Ovo mi liči na Tobansku katastrofu.”

„Na šta? Prvi put čujem za to.”

Zatvorila je fasciklu. „Ne čudi me. Nije opštepoznata, ali to je popularna teorija među evolucionim biolozima.”

„Popularna teorija o čemu?”

„O velikom skoku napred.” Uočila je Dejvidovu zbunjenost. Nastavila je pre no što je stigao da progovori. „Veliki skok je velika misterija i verovatno jedan od najkontroverznijih aspekata evolucione

genetike. Znamo da je pre pedeset ili šezdeset hiljada godina došlo do neke vrste velikog praska u razvoju ljudske inteligencije. Postali smo mnogo pametniji i brži, ali ne znamo kako se to dogodilo. Verujemo da je došlo do neke promene u moždanom povezivanju. Ljudska bića su po prvi put počela da se služe složenim jezikom, da stvaraju umetnost, izrađuju naprednije alatke, rešavaju probleme.”

Dejvid je zurio u zid slušajući podatke. „Ne shvatam.”

Zabacila je kosu. „Dobro, dopustite mi da počnem iz početka. Ljudska rasa je stara oko dve stotine hiljada godina. Ono što zovemo savremenim čovekom - stvarno pametna vrsta koja je osvojila planetu - javlja se tek u poslednjih pedeset hiljada godina. Znamo da je pre pedeset hiljada godina bilo najmanje tri vrste hominida: neandertalci, homo floresijensis...”

„Homo šta...”

„Nisu široko poznati. Otkriveni su tek nedavno. Bili su znatno manji od nas. Ličili su na hobite. Lakše je i nama da ih zovemo hobitima. Pre pedeset hiljada godina postojali smo mi, neandertalci, hobiti i denisovani. Verovatno je bilo još nekoliko vrsta hominida, ali važno je znati da je postojalo bar pet-šest ljudskih podvrsta. Tada je naša evoluciona grana eksplodirala, dok su druge izumrle. Grupa od nekoliko hiljada jedinki je za pedeset hiljada godina narasla na sedam milijardi. Druge podvrste su istrebljene. Osvojili smo planetu dok su oni pocrkali po pećinama. To je najveća od svih misterija. Naučnici se od pamtiveka bave njome. Prisutna je i u religiji. Najvažnije pitanje je kako smo opstali. Šta nam je dalo tako ogromnu evoluciju prednost? Taj preobražaj nazivamo velikim skokom napred ili Tobanskom katastrofom. Teorija objašnjava kako se taj veliki skok dogodio - kako smo postali toliko pametni dok su drugi naši rođaci hominidi - neandertalci, hobiti i tako dalje - ostali na nivou pećinskih ljudi. Teorija tvrdi da se pre sedamdeset hiljada godina aktivirao supervulkan na planini Toba, ovde u Indoneziji. Pepeo od erupcije zaklonio je sunce iznad najvećeg dela planete. Prouzrokovao je dugogodišnju vulkansku zimu. Nagla klimatska promena drastično je smanjila ljudsku populaciju. Smatra se da je ostalo manje od deset hiljada duša, ako ne i manje.”

„Čekajte, hoćete da kažete da je ljudska rasa u jednom trenutku spala na deset hiljada jedinki?”

„Tako mislimo. Procene nisu precizne, ali znamo da je došlo do ogromnog smanjenja stanovništva. Smatramo da su neandertalci i neki

drugi hominidi iz tog perioda prošli malo bolje. Hobiti su bili niz vetar od Tobe, dok su neandertalci bili koncentrisani u Evropi. Afrika, Bliski istok i južna Azija su najviše stradali posle erupcije supervulkana, a mi smo tada živeli baš u tim oblastima. Neandertalci su bili snažniji od nas i imali su veće mozgove. To im je davalo još veću prednost u borbi za opstanak. Još se sporimo oko pojedinosti, ali znamo da je Tobanska katastrofa najteže pogodila upravo ljude. Našli smo se na rubu izumiranja. To je proizvelo ono što genetičari zovu populacionim uskim grlom. Neki istraživači veruju da je upravo ono prouzrokovalo evoluciju manje grupe ljudi i njeno preživljavanje pomoću mutacija. Te mutacije su dovele do eksponencijalne eksplozije inteligencije. Postoje i genetski dokazi za tu pojavu. Znamo da sva ljudska bića na planeti genetski potiču od jednog čoveka koji je živio u Africi pre šezdeset hiljada godina - od osobe koju genetičari zovu Y-hromozomnim Adamom. U stvari, svi ljudi van Afrike potiču od male grupe, ne više od stotinu jedinki, koja je pre pedeset hiljada godina napustila taj kontinent. U suštini smo svi pripadnici malog plemena koje je napustilo Afriku posle Tobanske katastrofe i osvojilo planetu. To pleme je bilo znatno inteligentnije od svih hominida u dotadašnjoj istoriji. Tako, znamo šta se dogodilo, ali ne i zašto. Istina je da ne znamo kako je naša podvrsta preživela erupciju Tobe i kako je postala toliko inteligentnija od drugih podvrsta koje su živlele naporedo s njom. Sigurni smo da je došlo do nekih promena u moždanom povezivanju, ali niko ne zna kako se taj veliki skok napred dogodio. Mogao je nastati kao rezultat promene u ishrani ili spontane mutacije. Možda se desio postepeno. Teorija Tobanske katastrofe i njome uzrokovanog populacionog uskog grla samo je jedna od mnogih, ali ima sve više sledbenika."

Oborio je pogled razmišljajući o onom što je čuo.

„Čudi me da niste došli do ovih podataka prilikom istraživanja.” Nastavila je suočena s njegovom ćutanjem: „Pa... a šta vi mislite, šta Toba predstavlja? Hoću reći, možda se varam u pogledu...”

„Ne, imate pravo. Znam da imate. Ali to je priča o posledicama Tobanske katastrofe iz davne prošlosti, o promeni koja je preobrazila čovečanstvo. Smatram da je to njihov cilj: da stvore još jedno populaciono usko grlo i iznude drugi veliki skok napred. Žele da podstaknu drugu etapu ljudske evolucije. U toj priči sam našao odgovor na pitanje zašto žele da to urade. Dosad to nisam znao. Mislio sam da se Toba odnosi samo na mesto na kome će operacija početi.

Jugoistočna Azija, pogotovo Indonezija, bila bi dobar izbor za tako nešto. To je bio jedan od razloga zbog kojih sam smestio štab ispostave u Džakarti, stotinak kilometara od planine Toba."

„Dobro. Pa, istorija zna biti od pomoći, baš kao i knjige. Možda koliko i oružje."

„Znajte da mnogo čitam i volim istoriju. Ali govorite o nečemu što se desilo pre sedamdeset hiljada godina. To nije istorija, već praistorija. Budite ubeđeni da oružje ima svoju ulogu. Svet nije tako civilizovan kao što izgleda."

Podigla je ruke. „Hej, samo pokušavam da pomognem. Kad smo već kod toga, rekli ste mi da želite da pronađete tu decu."

„Vi ste rekli da ćete mi pomoći da pronađem odgovor na pitanja."

„To sam i učinila."

„Niste. Zna li zašto su ta dva deteta oteta? Da li bar raspolazete nekom teorijom o tome? Recite mi šta znate."

Razmišljala je. Može li da mu veruje?

„Potrebna mi je neka garancija." Čekala je, ali on je samo zurio u ekran s crvenim tačkicama. „Hej, da li ste me čuli?" Zabrinuto je gledao oko sebe. „Šta nije u redu?"

„Tačkice se ne miču."

„Da li bi trebalo?"

„Da. Neosporno je da se krećemo." Pokazao je na pojas. „Vežite se."

Uplašila se njegovog tona. Podsetio ju je na oca koji je upravo shvatio da je njegovo dete u opasnosti. Hitro se kretao po kamionu učvršćujući labave stvari. Mašio se za radio.

„Mobilna jedan, zapovednik Sahat-kule. Promenite pravac. Štab Sahat-kule je novo odredište, da li ste me čuli?"

„Čuli smo te zapovedniče Sahat-kule, Mobilna jedan menja pravac."

Osetila je da kamion naglo skreće.

Dejvid je spustio radio.

Videla je sevanje na ekranu sekundu pre no što je čula - i osetila - udar.

Veliki džip ispred njih je eksplodirao. Podigao se i pao na ulicu. U trenu je postao plamenom zahvaćena hrpa metala.

Začula se pucnjava. Kamion je oštro skrenuo s puta - kao da je ostao bez vozača.

Druga raketa pogodila je asfalt iza njega. Promašila ga je za dlaku. Snažni udarni talas zamalo je prevrnuo vozilo. Činilo se da je isisao sav vazduh iz njegove unutrašnjosti. Stomak ju je zaboleo kad se pojas

usekao u nju. Pomislila je da su joj čula naglo otkazala. Sve se kretalo kao na usporenom snimku. Kamion je pao na tlo i poskočio na amortizerima.

Okrenula se oko sebe i pronašla vojnika. Nepomično je ležao na podu kamioneta.

23

GLUVA SOBA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Džoš je morao da razmisli. Ko god da je prekinuo signal kamere koja snima vrata, nesumnjivo je pred njima i pokušava da prodre u dvoranu.

Staklena soba u divovskom betonskom grobu mu se najedanput činila veoma krhkom. Visila je čekajući da eksplodira kao staklena pinjata. Bio je igračkica u njoj.

Da li je video nešto na vratima? Narandžastu tačku? Prišao je ivici staklene sobe i osmotrio vrata. Tamo je bila sićušna tačka. Sve jače je svetlela, kao grejač na grejalici. Metal je izgledao vlažno... da, metal je kapao. Iskre su poletele iz gornjeg desnog ugla vrata. Polako su milele nadole. Ostavljale su uski tamni prorez za sobom.

Probijaju put u dvoranu brenerom. Naravno. Uništiti bi servere ako bi digli vrata u vazduh. Još jedna mera predostrožnosti smišljena da bi oni u betonskoj dvorani dobili na vremenu.

Pritrčao je stolu. Šta je prioritet? Izvor, poruka na *Krejglistu*. Mora da odgovori. Njegova imejl adresa andy@gmail.com je očigledno lažna. Verovatno je ugašena dve sekunde nakon poštovanja. Izvor je znao da će Džoš to znati i da će u njoj prepoznati još jedno ime odgovarajuće dužine, ključ za dešifrovanje poruke. Šifra... moraće da izmisli poruku i ime u skladu sa šifrom.

Podigao je pogled. Brener je stigao do polovine desnog krila vrata. Iskre su letele ka tlu kao plamen koji ždere fitilj na nezaustavljivom putu ka bombi.

Nema vremena za šifrovanje. Kliknuo je na dugme i napisao

poruku:

Subjekt> Čoveku u zgradi Tower records.

Poruka: Želeo bih da smo se povezali, ali nije bilo vremena za to. Bojim se da moje vreme ističe. Prijatelj mi je prosledio vaše poruke. Još uvek ne razumem. Žao mi je što sam ovako otvoren, ali nemam vremena za igranje sa šiframa i porukom u poruci. Ne mogu da dobijem prijatelja telefonom, ali ga vi možete dobiti na ovom sajtu. Molim vas da mu prosledite bilo koju informaciju koja bi mu mogla biti od pomoći. Hvala i srećno.

Ukucao je komandu za slanje poruke. Zašto ne može da dobije Dejvida? Imao je pristup internetu. Sigurno je bio skriven, tako da ni operativci Sahat-kule nisu znali za njega. To je imalo smisla zbog bezbednosti telefonskih razgovora i video-konferencija. Kamera na vratima je laka meta. Presekli su kabl, nakon čega su je povezali za drugi video-izvor, ili su postavili fotografiju hodnika ispred nje.

Krajičkom oka je video kako se displej s crvenim tačkama brzo menja. Tačke u sigurnoj kući okupljale su se pred vratima. Dobili su naređenje da krenu.

Zatim su nestale. Pogasile su se.

Džoš je pogledao na vrata. Brže su napredovali. Ponovo je otvorio *Krejglis*, u nadi da je kontakt odgovorio.

24

MOBILNI OPERACIONI CENTAR SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je podigao glavu i ugledao tu ženu - doktorku Vorner - iznad sebe.

„Da li ste povređeni?” rekla je.

Odgurnuo ju je u stranu i ustao. Monitori su pokazivali okolinu. Izgoreli ostaci džipa s tri operativca ležali su na opusteloj ulici. Nije video dvojicu ljudi koji su vozili kamion. Stradali su od druge eksplozije ili snajpera.

Protresao je glavom da bi se pribrao. Oteturao se do ormana s oružjem i izvukao dve dimne bombe. Izvadio je osigurač iz jedne i prišao dvokrilnim vratima na zadnjem delu kamiona.

Polako je odškrinuo jedno krilo. Hitro je izbacio dimnu bombu kroz uski otvor. Drugu je bacio malo dalje od prve. Čuo je tiho šištanje, znak da ispuštaju dim, dok su se okretale na ulici. Pramičak sivkastobelog dima uvukao se u kamion pre nego što je pažljivo zatvorio vrata.

Očekivao je bar jedan pucanj kad je otvorio vrata. Pošto nisu zapucali, zaključio je da imaju naređenje da je uhvate živu.

Vratio se ormanu s oružjem. Prebacio je automat preko ramena i nagurao šaržere za njega i pištolj u džepove pantalona. Navukao je crni šlem i nanovo pričvrstio pancir.

„Šta to radite? Šta se dešava?”

„Ne mrdajte odavde i ne otvarajte vrata. Vратиću se kad osiguram područje”, reče Dejvid, na putu ka vratima.

„Šta? Idete napolje?”

„Da.”

„Da li ste poludeli?”

„Vidite, u kamionu smo kao mete na streljani. Sigurno će nas se dočepati. Moram da izađem, da se dokopam zaklona i pronađem izlaz odavde. Vратиću se.”

„Dobro - dobro - da... Mogu li da dobijem pištolj ili nešto slično?”

Okrenuo se ka njoj. Bojala se, ali je morao da prizna da ima petlju. „Ne, ne možete da dobijete pištolj.”

„Zašto?”

„Zato što ćete samo sebe povrediti. Zatvorite vrata za mnom.” Spustio je naočare sa šlema na nos. Jedinstvenim tečnim pokretom otvorio je vrata i iskočio u dim.

Zasuli su ga paljbom posle tri sekunde sprinta. Na osnovu pucnjave procenio je da su snajperi na vrhu zgrade levo od njega.

Sakrio se u sokak na suprotnoj strani ulice, nanišanio krov i zapucao. Pogodio je najbližeg snajperistu. Video je kako pada. Ispalio je dva kratka rafala na drugu dvojicu. Povukli su se iza zida od cigle, na vrhu stare zgrade.

Metak mu je prozviždao pored glave. Drugi se zario u tvrdi malter zgrade pored njega. Komadići betona i cigle zasuli su mu šlem i oklop. Okrenuo se ka izvoru hitaca. Četvorica su trčala ka njemu. Imari obezbeđenje. Nisu njegovi.

Ispalio je tri kratka rafala u njihovom pravcu. Razbežali su se.

Dvojica su pala.

Čuo je zloslutni fijuk čim je skinuo prst s obarača.

Bacio se u stranu trenutak pre no što je granata na raketni pogon eksplodirala na mestu na kom je stajao.

Trebalo je da prvo pobije snajperiste, ili da se bar skloni van njihovog dometa.

Krhotine su padale svuda oko njega. Dim je ispunio vazduh.

Nastojao je da povрати dah.

Ulica je bila tiha. Prevrnuo se.

Čuo je korake. Približavali su se.

Ustao je i potrčao sokakom. Ostavio je pušku za sobom. Mora da pronađe dobar odbrambeni položaj. Meci su se odbijali o zidove uličice.

Okrenuo se, potegao pištolj i ispalio nekoliko hitaca. Naterao je progonitelje da se zaustave i potraže zaklon po ulazima.

Sokak je izlazio na staru prašnjavu ulicu, koja se pružala pored jedne od trideset sedam reka Džakarte. Naišao je na rečnu pijacu s tezgama s hranom, grnčarijom i raznovrsnom robom. Na pijaci je vladao metež. Ljudi su vikali, gestikulirali, skupljali pazar i bežali od pucnjave.

Izleteo je iz uličice praćen pucnjima. Jedan metak ga je pogodio posred grudi i oborio na tlo. Izbio mu je sav vazduh iz pluća.

Meci su padali po tlu iznad njegove glave. Progonitelji iz uličice brzo su se približavali.

Zakotrljao se ka zidu, dalje od pucnjave. Borio se za vazduh.

Bio je u zamci. Bezbednjaci su ga gonili prema zasedi.

Potegao je dve granate. Izvukao je osigurače. Sačekao je punu sekundu i bacio jednu za sobom, u uličicu, a drugu iza ugla, ka zasedi.

Potrčao je ka reci pucajući na zasedu u trku.

Čuo je prigušeni zvuk eksplozije u uličici iza sebe. Druga granata je eksplodirala na otvorenom prostoru ispred zasede.

Približavao se reci kad je čuo još jednu eksploziju iz mnogo veće blizine, najviše dva i po metra iza sebe. Udar ga je oborio s nogu i bacio u reku.

BRILKINDOWNLOAD

Kejt je sela pa ustala u oklopljenom kamionu. Napolju je praštalo kao u trećem svetskom ratu. Čula je eksplozije, pucnjavu iz automatskih

pušaka. Krhotine su pogađale kamion.

Prišla je ormanu s oružjem i pancirnim košuljama. Pucnjava nije prestajala. Možda bi trebalo da navuče prsluk? Skinula je crni pancir. Bio je težak, mnogo teži no što je očekivala. Spustila je pogled na izgužvanu odeću u kojoj je spavala u kancelariji. Zapamtiće ovaj dan.

Neko je zakucao na vrata. „Doktorko Vorner?”

Ispustila je pancir.

To nije bio njegov glas. To nije bio Dejvid.

Potreban joj je pištolj.

„Ulazimo, doktorko Vorner.”

Vrata su se otvorila.

Ugledala je trojicu ljudi u crnim uniformama, poput onih na otmičarima dece. Približavali su se.

„Drago nam je što ste nepovređeni, doktorko Vorner. Ovde smo da bismo vas spasli.”

„Ko ste vi? Gde je čovek koji je bio ovde?” Uzmakla je za korak.

Pucnjava je utihnula. Začula je dve - ne, tri eksplozije u daljini.

Polako su se približavali. Ustuknula je za još jedan korak. Možda bi mogla da dohvati pištolj, ali da li bi stigla da zapuca?

„Sve je u redu, doktorko Vorner. Odvešćemo vas do Martina. On nas je poslao.”

„Šta? Želim da razgovaram s njim. Ne idem nikuda dok ne porazgovaram s njim.”

„U redu je.”

„Nije, hoću da odmah izađete odavde”, rekla je.

Čovek u crnom progurao se pored dvojice kolega i rekao: „Lepo sam ti rekao, Larse, duguješ mi pedeset zelembaća.” Prepoznala je grubi i hrapavi glas otmičara dece. To je on. Ukočila se od straha.

Brzo ju je šćepao za ruku i oštro okrenuo. Uhvatio ju je za zglobove. Držao ih je jednom rukom dok ju je vezivao.

Pokušala je da se otme. Tanka plastika joj je nemilosrdno zasecala kožu. Oštri bol penjao se po svezanim rukama.

Povukao ju je za dugu plavu kosu i nabio crnu vreću na glavu. Utonula je u neprozirnu tamu.

GLUVA SOBA

GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Džoš je gledao kako druge crvene tačke na ekranu trepere i kako se gase. Ljudi u sigurnim kućama. Prišli su vratima i nestali. Mrtvi su. Nekoliko minuta kasnije video je kako se Dejvidov konvoj zaustavlja na ulici. Sve tačkice u konvoju su se pogasile izuzev Dejvidove. Gledao je kako se njegova tačka brzo kreće. Poslednji sprint.

Zatim se i ona ugasila.

Izdahnuo je i utonuo u stolicu. Zurio je u vrata dvorane kroz staklene zidove. Brener je sad progorevao drugo krilo. Opisivao je naopako slovo J. Uskoro će biti U, a zatim O. Probiće se kroz čeličnu prepreku. To će biti njegov kraj. Ima još dva, možda tri minuta.

Setio se pisma. Našao je Dejvidovo „otvori u slučaju moje smrti” pismo među fasciklama. Pre nekoliko sati mislio je da ga nikad neće otvoriti. Danas se oprostio od mnogih iluzija. Mislio je da Sahat-kula ne može biti kompromitovana, da ne može pasti, da Dejvid ne može biti ubijen i da dobri momci uvek pobeđuju.

Iscepao je kovertu.

Dragi Džoše,

Ne prebacuj sebi. Počeli smo s velikim minusom. Pretpostavljam da je ispostava Džakarta pala ili da će uskoro pasti.

Ne zaboravi naš cilj. Moramo da sprečimo pobedu korporacije Imari. Pošalji sve što si našao direktoru Sahat-kule. Zove se Hauard Kigan. Možeš mu verovati.

Na ClockServer1-CloscConnect.exe postoji program. Otvoriće ti privatni kanal do Centrale, za sigurni prenos podataka.

Još nešto. Godinama sam skupljao nešto novca. Uglavnom je pripadao lošim momcima koje smo izbacili iz igre. Naći ćeš drugi program na ClockServer1-Didttribute.bat. Obezbediće ti pristup novcu na mom računu.

Nadam se da nisu našli ovu sobu i da čitaš pismo na sigurnom mestu.

Bila mi je čast da radim s tobom.

Dejvid

Džoš je spustio pismo.

Brzo je kucao po tastaturi. Poslao je podatke u Centralu Sahat-kule i obavio bankovnu transakciju. Nešto novca bio je nedovoljan opis. Ispratio je pet transakcija od po pet miliona dolara. Novac je uplaćen Crvenom krstu, Unicefu i trima organizacijama za pomoć u katastrofalnim nepogodama. To je imalo smisla. Poslednja transakcija nije. Deponovao je pet miliona dolara na račun Banke *Dž. P. Morgan* u Americi - u njujorškoj filijali. Iskopirao je imena vlasnika računa. Istražio ih je na internetu. Muškarac je imao šezdeset dve, a njegova supruga pedeset devet godina. Dejvidovi roditelji? Naišao je na novinski članak - iz novina s Log Ajlanda. Par je izgubio kćer jedinicu 11. septembra. Nedugo po diplomiranju na Jejlu zaposlila se kao investicioni analitičar u *Kantoru Fildžerald*. Bila je na poslu u vreme napada na Kule blizakinje. Verila se i planirala venčanje s Endruom Riđom, diplomcem s Kolumbije.

Džoš je čuo - bolje reći nije čuo ništa, samo tišinu. Brener je prestao da radi. Krug je završen. Uskoro će početi da lupaju po vratima. Lupaće dok metal ne popusti.

Skupio je papire i pritrčao kanti za otpatke. Zapalio ih je. Prišao je stolu i pokrenuo program koji će izbrisati sve podatke s kompjutera. Trebaće mu više od pet minuta. Možda će moći da kupi nešto vremena. Pogledao je na kutiju s pištoljem.

Nešto se desilo na ekranu s elektronskom mapom. Učinilo mu se da je video blesak, crvenu tačkicu. Nestala je. Posmatrao je ekran.

Zamalo što nije pao sa stolice kad je začuo bum-bum-bum na vratima. Udarali su po njima kao po ratnom dobošu, da bi što pre savladali čeličnu prepreku. Lupanje se uskladilo s pulsiranjem u Džošovim grudima. Srce mu je ubrzano lupalo.

Tačka se ponovo upalila, ali se ovog puta nije ugasila. Polako je plovila rekom. Dejvid Vejl je živ, samo je telesni oklop sa senzorima sigurno oštećen.

Mora da pošalje Dejvidu ono što je otkrio, kao i uputstvo za kontaktiranje izvora. Kakve mogućnosti su mu stajale na raspolaganju? U uobičajenim prilikama uspostavili bi sigurno poštansko sanduče na netu. Izmenjali bi šifrovane poruke na svima dostupnom veb-sajtu. Sahat-kula se najčešće služila aukcijama na Ibeju. Fotografije predmeta ponuđenih na prodaju sadržale su poruke ili fajlove koje je algoritam

Sahat-kule dešifrovao. Fotografije su gledane golim okom izgledale sasvim obično. Sitne izmene na pikselima stvarale su složeni dokument pristupačan samo ljudima iz organizacije.

Nije utanačio nikakav sistem razmene podataka s Dejvidom. Nije mogao da ga pozove. Slanje imejla bilo bi ravno smrtnoj presudi. Sahat-kula nadgleda sve imejl-adrese. Kad bi je Dejvid otvorio, organizacija bi pronašla IP adresu kompjutera koji je koristio. Ona bi ih dovela do stvarne adrese, ili blizu nje. Slike s kamera za video-nadzor u blizini otkrile bi nove podatke. Uхватili bi ga za nekoliko minuta. IP adresa... Džoš je dobio ideju. Da li će upaliti?

Brisanje podataka... 37% završeno

Moraće da bude brz. Kompjuteri će uskoro prestati da rade.

Otvorio je VPN vezu do privatnog servera, koji je uglavnom koristio kao relej i polaznu platformu za onlajn-operacije - preobražavanje i seljenje šifrovanih izveštaja po internetu pre slanja u Centralu. To je bila dodatna mera predostrožnosti, koja je obezbeđivala da podaci koje je ispostava u Džakarti slala Centrali ne budu presretnuti. Protokol nije zahtevao tu meru. Niko nije znao za nju. Odvijala se po pravilima koje je sam zamislio. Savršeno će poslužiti za ono što je nameravao.

Server nije imao veb-adresu, a i nije mu bila potrebna - samo IP: 50.31.14.76. Veb-adrese, kao www.google.com ili www.apple.com, zapravo se svode na IP adrese. Kad ukucate adresu u pretraživač, grupa servera pozove servere s imenima domena (DNS), uporedi adrese s IP u njihovim datotekama i pošalje vas na pravo mesto. Ako biste ukucali IP u traku pretraživača, našli biste se na tom mestu bez toga: 74.125.139.100 otvara Google.com, 17.149.160.49 otvara Apple.com i tako dalje.

Okončao je slanje podataka ka serveru. Kompjuter je počeo da usporava. Pojavilo se nekoliko poruka o greškama.

Brisanje podataka... 48% završeno

Bubnjanje je prestalo. Ponovo su koristili brener. Na sredini vrata pojavila se okrugla metalna kuka.

Moraće da pošalje IP Dejvidu. Ne može da ga pozove, niti da mu pošalje tekstualnu poruku. Svi izvori i agenti biće pod nadzorom Sahat-kule. Osim toga, nije znao gde će Dejvid završiti. Bilo mu je potrebno neko mesto koje će zasigurno pogledati. Na njega će mu poslati brojeve iz IP adrese. To mora biti mesto koje samo Džoš poznaje...

Dejvidov bankovni račun. To bi moglo da upali.

I Džoš je imao privatni bankovni račun. Verovao je da ga imaju svi u ovom poslu.

Krik povijenog metala ispunio je betonsku dvoranu. Podsećao je na glas umirućeg kita. Bili su blizu.

Otvorio je pretraživač i svoj bankovni račun. Brzo je ukucao brojeve Dejvidovog bankovnog računa. Obavio je niz uplata na njegov račun:

9.11
50.00
31.00
14.00
76.00
9.11

Proći će čitav dan dok novac ne legne. Dejvid će videti transakcije tek kad otvori bankovni račun. Da li će prepoznati IP adresu? Operativci nisu bas vesti s kompjuterima. Mnogo je rizikovao.

Vrata su popustila. Dvorana se ispunila operativcima u punoj opremi.

Brisanje podataka... 65% završeno

To nije dovoljno. Mora da pronađe nešto.

Kutija, pilule. Tri do četiri sekunde.

Skočio je ka kutiji na stolu. Oborio ju je na stakleni pod i posegnuo za njom. Drhtavim rukama dograbio je pištolj. Šta bi trebalo da uradi? Zatvarač, oroz, dugme? Bože! Tri crna specijalca stigla su do ulaza u staklenu sobu.

Podigao je pištolj drhtavom rukom. Umirio ga je drugom rukom i povukao obarač. Tane je probilo kompjuter. Mora da pogodi hard-disk. Ispalio je još jedan hitac. Zaglušujuće su odjekivali u sobi.

Zvuk je bio svuda oko njega, baš kao i sićušni komadi stakla. Pojurio je ka staklenom zidu. Staklo je padalo svuda oko njega i po njemu. Seklo ga je. Spustio je pogled na rupe od metaka na grudima. Krv mu je tekla Iz usta i niz bradu, u susret sve većoj grimiznoj mrlji na grudima. Okrenuo je glavu. Stigao je da vidi kako poslednja kompjuterska svetla zamiru.

REKA PESANGRAHAN
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Ribar je veslao čamcem niz reku ka Javanskom moru. Ribarenje mu je poslednjih dana dobro išlo. Kupili su još mreža. Uložili su sav novac u njih. Čamac je gazio dublje no inače. Ako sve bude išlo kako treba, vratiće se u sumrak vukući mreže pune ribe. Biće je dovoljno za malobrojnu porodicu i za prodaju na pijaci.

Harto je posmatrao kako njegov sin Eko vesla na pramcu. Ponosio se njime. Uskoro će se penzionisati. Eko će se posvetiti ribarenju. Jednog dana će i on povesti svog sina u ribolov. Harto nikad neće zaboraviti kako ga je njegov otac učio ribarenju.

Nada je sve slabije tinjala u njegovom srcu. Odskora je počeo da strahuje za nastavak porodične tradicije. Svake godine bilo je sve više brodova, a sve manje ribe. Svakodnevno su se kući vraćali sa sve manjim ulovom, iako su sve duže ribarili. Potisnuo je sumornu misao iz svog uma. Sreća je ćudljiva, baš kao i more. Danas je ovako, a sutra onako. *Ne bi trebalo da se brinem zbog onoga što ne mogu da kontrolišem.*

Njegov sin je prestao da vesla. Čamac je počeo da se okreće.

Harto mu je podviknuo: „Eko, moraš da veslaš. Čamac će se okrenuti ako ne veslamo ujednačenim tempom. Pazi šta radiš.”

„Nešto je u vodi, tata.”

Harto se zagledao. Tamo je bilo... nešto crno. Plutalo je. Čovek. „Doveslaj do njega, Eko.”

Zastali su kraj plutajućeg tela. Harto je pružio ruku. Dohvatio ga je i pokušao da ga podigne i prebaci u uski čamac pun mreža. Bio je pretežak. Nosio je neku ljušturu načinjenu od specijalnog materijala, zahvaljujući kojoj je i plutao. Prevrnuo je telo. Čovek je nosio šlem i naočari. Pokrile su mu nos, zaštitivši ga od davljenja.

„Da li je to gnjurac, tata?”

„Nije, mislim da je... policajac.” Ponovo je pokušao da ga izvuče iz vode u čamac. Plovilo se zamalo prevrnulo. „Eko, pomози mi.”

Otac i sin uspeli su da prevale čoveka u čamac. Voda je istog časa počela da ulazi u njega.

„Tonemo, tata!” Dečak se nervozno osvrtao oko sebe.

Voda se prelivala u čamac. Šta da izbace? Čoveka? Reka se ulivala u more. Sigurno bi se udavio. Mogli bi da ga vuku, ali ne daleko. Voda je sve snažnije doticala u čamac.

Harto je pogledao mreže, jedini tovar koji su imali. Ekovo oskudno nasleđe. Od oca neće dobiti druge imovine. Samo su one donosile hranu za njihov sto.

„Baci mreže u vodu, Eko.”

Dečak je spremno izvršio očevo naređenje. Bacao ih je jednu po jednu. Spora reka gutala je njegovo nasledstvo.

Voda je prestala da kulja u čamac kad je većina mreža završila u reci. Harto se zgrbio. Odsutno je posmatrao čoveka izvučenog iz vode.

„Šta nije u redu, tata?”

Otac je ćutao. Eko se primakao spašenom čoveku. „Da li je mrtav? Da li je?”

„Moramo da ga odvedemo kući. Pomozi mi, sinko. Veslaćemo zajedno. Možda je u nevolji.”

Okrenuli su čamac i krenuli uzvodno, nasuprot struji. Išli su ka Hartovoj ženi i kćeri, koje su se spremale da očiste i uskladište ribu. Danas neće imati posla.

27

Asošijejted pres

Elektronsko izdanje - udarne vesti

Eksplodije i puščana paljba potresle Džakartu, glavni grad Indonezije

Džakarta, Indonezija (AP) // *Asošijejted pres* primio je više izveštaja o eksplozijama i puščanoj paljbi širom Džakarte. Nijedna teroristička grupa nije prihvatila odgovornost. Anonimni izvori iz indonežanske vlade veruju da su napadi usklađeni. Meta ili mete ovih napada nisu

poznate.

Tri bombe su oko jedan uveče po lokalnom vremenu eksplodirale u zgradama u siromašnijim stambenim četvrtima. Posmatrači kažu da se za dve od tih zgrada verovalo da su napuštene.

Nekoliko minuta kasnije došlo je do eksplozija i vatrenog okršaja iz automatskog oružja u oblasti oko pijace. Nema podataka o broju nastradalih. Policija nije izdala nikakvo saopštenje.

Pratimo situaciju. Obaveštavaćemo vas o novim saznanjima.

Džakarta post

Uhapšen šef Policije Zapadne Džakarte

Indonežanska policija danas je potvrdila da je šef Policije Zapadne Džakarte Edi Kusnadi uhapšen zbog optužbi za dečju pornografiju. Novi šef stanice Paku Kurnija dao je sledeću izjavu: „Ovo je tužan i sramotan dan za gradsku policiju i Policijsku stanicu Zapadna Džakarta, ali pokazali smo i spremnost i odlučnost da se suočimo sa zlikovcima u našim redovima. Ovo iskustvo nas je načinilo jačim i osnažilo poverenje javnosti u policijske snage.”

28

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt je sedela na stolici, s rukama vezanim iza leđa i crnom vrećom prebačenom preko glave. Putovanje nije bilo nimalo ugodno. Vojnici su je poslednjih trideset minuta prebacivali iz kombija u kombi kao krpenu lutku. Sproveli su je nizom hodnika, pre no što su je gurnuli na stolicu i zalupili vrata za njom. Smučilo joj se od dugog bauljanja u potpunom mraku. Ruke su je bolele od plastičnih veza. Ništa nije videla kroz debelu crnu tkaninu. Apsolutna tama i tišina su je zbunjivali. Koliko dugo sedi ovde?

Čula je kako neko dolazi. Koraci su odjekivali u hodniku. Svake

sekunde bivali su sve glasniji.

„Skidajte joj vreću s glave!”

Prepoznala je glas Martina Greja. Odahnula je kad je čula očuha. Bol u rukama se smanjio. I tama je bila manja. Bezbedna je. Martin će joj pomoći da pronađe otetu decu.

Skinuli su joj vreću s glave. Svetlost ju je zaslepila. Mrštila se, žmirkala i vrtela glavom.

„I odvežite joj ruke! Ko je ovako postupao prema njoj?”

„Ja, gospodine. Pružala je otpor.”

Nije videla govornika, ali poznavala je glas. Pripadao je čoveku koji ju je izveo iz kamiona, onom koji je oteo decu na klinici, ubici Bena Adelsona.

„Siguran sam da vam je ulila strah u kosti.” Martin je zvučao hladno i preteče, kao nikad dotad. Dvoje ljudi cerekalo se u pozadini.

Njen otmičar je odgovorio: „Žali se koliko hoćeš, Greje. Ne primam naređenja od tebe. Do sad nisi imao primedbe na naš rad.”

„Šta sad to treba da znači?”

Martinov glas se blago promenio. Zvučao je za nijansu veselije. „Znaš, zvučiš kao neko ko pruža otpor, gospodine Tarea. Pokazaću ti kako takvi prolaze.”

Ugledala je Martina. Izgledao je strogo. Zurio je u čoveka kog je nazvao Tarea. Obratio se dvojici vojnika koji su došli s njim. „Odvedite ga u ćeliju. Nabijte mu kapuljaču na glavu i vežite ruke, što čvršće to bolje.”

Dva vojnika dohvatila su otmičara. Vreća skinuta s Kejtine glave završila je na njegovoj. Odvukli su ga iz sobe.

Martin se sagnuo do Kejt i rekao: „Je li ti dobro?”

Protrljala je ruke i nagnula se prema njemu. „Martine, dvoje dece jutros je oteto iz moje laboratorije. Taj čovek je bio jedan od kidnapera. Moramo da ih pro...”

Martin je podigao ruku. „Znam. Sve ću ti objasniti. Ali prvo moraš da mi kažeš šta si uradila toj deci. To je veoma važno, Kejt.”

Otvorila je usta da mu odgovori, ali nije znala odakle da počne. Mnoštvo pitanja prolazilo joj je kroz glavu.

Dvojica ljudi ušli su u veliku prostoriju, pre no što je stigla išta da kaže. Obratili su se Martinu. „Gospodine, direktor Sloun želeo bi da govori s vama.”

Martin nije krio nezadovoljstvo. „Recite mu da ću ga pozvati, ovo ne može...”

„Gospodine, on je ovde.”

„U Džakarti?”

„U zgradi je, gospodine. Naređeno nam je da vas otpratimo do njega. Žao mi je, gospodine.”

Martin je polako krenuo. Izgledao je zabrinuto. „Povedite je dole, do osmatračnice iznad iskopina. I... motrite na vrata. Brzo ću doći.”

Martinovi ljudi izveli su Kejt. Budno su je pratili. Primetila je da dvoje pridošlica na isti način posmatra Martina.

29

REKA PESANGRAHAN

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Harto je posmatrao kako se tajanstveni čovek podiže na laktove, skida šlem i naočari i zbunjeno osvrće. Bacio je šlem i naočare u vodu i legao u čamac. Posle nekoliko minuta započeo je borbu s vezovima na oklopu. Uspeo je da ih razveže. Odložio je štitnike u stranu. Harto je opazio veliku rupu na grudnom delu pancira. Možda je oštećen. Čovek je protrljao grudi. Teško je disao.

Iznenadio se kad je video da je čovek Amerikanac ili Evropljanin, belac u svakom slučaju. Video je deo njegovog lica kad su ga izvukli u čamac, ali je pretpostavio da je Japanac ili Kinez. Zašto bi naoružani Evropljani plutao u reci? Možda uopšte nije policajac. Možda je kriminalac, terorista ili plaćenik kriminalnog kartela. Da li se, pomažući mu, uvalio u nevolju? Zaveslao je malo brže. Eko je primetio da se čamac okreće, pa je i on brže zaveslao. Dečko je brzo učio.

Belac je povratio dah. Podigao se u sedeći položaj i progovorio na engleskom.

Eko se osvrnuo. Harto nije znao šta da kaže. Vojnik je polako pričao. Harto se poslužio s ono malo engleskog: „Moja žena govori engleski. Ona ti pomoći.”

Čovek je ponovo zalegao. Zurio je u nebo i trljao grudi dok su Harto i Eko veslali.

Dejvid je pretpostavio da je metak koji ga je pogodio u grudi uništio biomonitor u oklopu. Usput je i njega lepo sredio. Lokator u šlemu bi još radio da nije završio na dnu reke.

Neka Bog blagoslovi ove ribare. Spasli su ga, ali gde ga sad vode? Možda je Imari raspisao nagradu za njega. Ova dvojica možda misle da su dobili na lutriji. Moraće da se oslobodi ako nameravaju da ga predaju. Ali kako će kad jedva diše? Preći će tu ćupriju kad stigne do nje. Mora da se odmori. Posmatrao je reku. Ubrzo je sklopio oči.

Dejvid je osetio meku postelju pod sobom. Sredovečna žena prislonila mu je vlažnu krpu na čelo. „Čuješ li me?“ Kad je otvorio oči, okrenula se i počela da više na drugom jeziku.

Uhvatio ju je za ruku. Izgledala je uplašeno. „Neću te povrediti. Gde sam?“ Shvatio je da se mnogo bolje oseća. Pravilno je disao, uprkos bolu u grudima. Uspravio se u sedeći položaj i pustio ženinu ruku.

Saopštila mu je adresu, ali mu ona ništa nije značila. Izašla je iz sobe pre no što je stigao da je nešto pita. Sumnjičavo ga je posmatrala.

Trljao je modricu na grudima. *Razmišljaj*. Rizikovali su da zaskoče njegov konvoj nasred ulice. To znači da su preuzeli glavni štab ispostave.

Džoš. Još jedan pali vojnik. *Biće ih i mnogo više ako ne zaustavim Tobanski protokol Stradaće i civili, kao i toliko puta ranije... Saberi se.*

Neposredna pretnja. Šta to znači?

Uхватili su Vornerovu. Zbog nečeg im je bila potrebna. Nekako je umešana u sve ovo.

Nije mogao da veruje u to. Kejt Vorner je bila iskrena. Verovala je u svoje istraživanje. Ne bi učestvovala u tobanskoj zaveri. Njima treba njeno istraživanje. Nameravali su da ga iskoriste. Nateraće je da im ga otkrije. Biće nova nevina žrtva zavere. Mora da je oslobodi. Bila je najbolji trag.

Ustao je i prošetao po kući. Sastojala se od nekoliko prostorija razdvojenih kao papir tankim zidovima sa slikama iz ribarskog života. Otvorio je klimava vrata i izašao na terasu. Stan je bio na trećem ili četvrtom nivou zgrade s mnogo sličnih apartmana. Svi su imali belo omalterisane zidove, rasklimana vrata i terase koje su se poput

stepenica penjale obalom reke. Slične zgrade pokrivale su čitav vidik. Podsećale su ga na gomile nemarno naslaganih kartonskih kutija. Odeća je visila na užadima ispred svake od njih. Žene su ponegde tukle po tepisima. Oblaci prašine uzdizali su se prema zalazećem suncu, kao demoni koji beže sa zemlje u nebo.

Bacio je pogled ka reci ispod njih. Ribarski čamci su dolazili i odlazili. Nekolicina je imala motore, ali se većina kretala pomoću vesala. Pogledom je pretraživao zgrade ispod sebe. *Da li su ovde? Da li ga traže?*

Ugledao je dvojicu ljudi iz Imari obezbeđenja. Pojavili su se dva sprata niže. Povukao se u senke balkona. Gledao je kako ulaze u nečiji dom. Koliko ima vremena? Pet, možda deset minuta?

Vratio se u kuću i pronašao porodicu u prostoriji s dva krevetića. Roditelji su zaklanjali dečaka i devojčicu, kao da je Dejvid mogao da ih zgromi pogledom.

Sa svojih sto devedeset dva centimetra bio je za dve glave viši od čoveka i žene. Ispunjavao je uska vrata blokirajući poslednje zrake zalazećeg sunca. Sigurno im je ličio na monstruma ili tuđinca, potpuno različit organizam.

Obratio se ženi. „Neću vas povrediti. Govorite li engleski?”

„Da. Malo. Prodajem ribu na pijaci.”

„Dobro je. Potrebna mi je pomoć. Veoma je važno. Žena i dvoje dece su u opasnosti. Pitajte vašeg supruga da li je spreman da mi pomogne.”

30

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Martin Grej je oprezno ušao u sobu. Posmatrao je Dorijana Slouna kao da je avet. Direktor Imari obezbeđenja stajao je na drugoj strani Martinove kancelarije na uglu šezdeset šestog sprata u sedištu Imari Džakarte. Gledao je na odlazeće i dolazeće brodove u Javanskom moru. Martin je pomislio da mlađi čovek nije video da je ušao. Iznenadio se kad mu se nenajavljeni gost obratio. „Iznenaden si što me vidiš,

Martine?”

Shvatio je da Sloun posmatra njegove kretnje u staklu. Video je njegove oči na providnoj površini. Bile su hladne, proračunate, usredsređene... kao u grabljivca koji vreba plen, spremajući se da ga zaskoči. Nekompletni odraz skrivao je ostatak njegovog lica. Sklopio je ruke na leđima. Dugi crni mantil privlačio je pažnju u Džakarti, u kojoj su se čak i bankari neformalno oblačili zbog vrućine i vlage. Samo su telohranitelji ili oni koji nešto skrivaju pokrivali čitavo telo.

Martin je nastojao da deluje opušteno. Prišao je hrastovom stolu nasred kancelarije. „Jesam. Bojim se da si naišao u pogrešnom trenutku.”

„Ne pokušavaj da vrdaš. Sve znam, Martine.” Sloun se polako okrenuo. Govorio je odlučnim glasom. Koračao je prema starijem čoveku, ne skidajući pogled s njega. „Znam za tvoju malu ekspediciju na Antarktiku, radi pecanja u ledu, za tvoje petljanje po Tibetu, za decu, za kidnapovanje.”

Martin se povukao iza stola da bi se zaklonio od pridošlice. Sloun je bio brži. Obišao je prepreku. Martin je odlučio da ne odstupa. Neće se povući, čak i ako mu okrutni čovek prereže grkljan usred kancelarije.

Uzvratio je Slounu pogled. Lice mlađeg bilo je mršavo, mišićavo i grubo. Godine teškog života ostavile su traga na njemu. To lice je znalo za tugu.

Sloun je prestao da se prikrada Martinu kad je stigao na metar od njega. Blago se osmehnuo, kao da zna nešto što Martin ne zna, kao da čeka da njegov plen upadne u vešto postavljenu zamku. „Doznao bih i ranije, ali sam bio previše zauzet Sahat-kulom. Mislim da znaš za to.”

„Pogledao sam zakasnele i nepovoljne izveštaje. I ja imam pune ruke posla, kao i ti.” Ruke su mu blago drhtale. Gurnuo ih je u džepove. „Planirao sam da objavim ono što se desilo na Antarktiku i u Kini.”

„Pazi šta govoriš, Martine. Sledeća laž će ti biti poslednja.”

Stariji je progutao knedlu. Zagledao se u pod, razmišljajući.

„Imam samo jedno pitanje, starce. Zašto? Sakupio sam sve niti koje si upleo, ali još ne shvatim cilj tog nereda.”

„Nisam izdao našu zakletvu. Moj cilj je naš cilj. Želim da sprečim rat koji ne možemo dobiti. Obojica to znamo.”

„U tom slučaju se slažemo da je kucnuo čas. Tobanski protokol je pokrenut.”

„Ne, Dorijane, postoji drugi način. Istina je, čuvao sam ove... vesti za sebe, ali s dobrim razlogom. Prerano je. Ne znam da li će funkcionisati.”

„I nije. Pročitao sam i izveštaje iz Kine. Svi odrasli subjekti su poumirali. Ponestaje nam vremena.”

„To je istina. Test nije uspeo zato što smo koristili pogrešnu terapiju. Kejt je koristila nešto drugo. To nismo znali. Reći će mi šta je to. Koliko sutra ćemo moći da zađemo među grobnice - konačno ćemo saznati istinu.”

To je bio očajnički pokušaj. Martin se malo iznenadio kad je Sloun skrenuo pogled s njega. Pogledao je u stranu, a zatim ka podu. Posle kraćeg oklevanja se okrenuo i zakoračio ka prozorima. Zaustavio se na istom mestu na kom je bio kad je Martin ušao u kancelariju. „Već znamo istinu. Što se tiče Kejt i nove terapije... ti si kidnapovao njenu decu. Neće progovoriti.”

„Reći će mi ono što želim da znam.”

„Verujem da je poznajem bolje nego ti.”

Martinov pritisak je naglo porastao.

„Da li si otvorio podmornicu?” tiho će Sloun.

Martin nije očekivao ovo pitanje. Da li ga Sloun iskušava? Ili misli... „Nisam. Sledimo strogi karantinski protokol, za svaki slučaj. Rečeno mi je da će mesto uskoro biti sigurno.”

„Želim da budem tamo kad bude otvorena.”

„Zapečaćena je duže od sedamdeset godina, ništa nije moglo da...”

„Želim da budem prisutan kad bude otvorena.”

„Naravno. Obavestiću ljude na terenu.” Martin je posegnuo ka telefonu. Nije očekivao ovaj predah. Probuđena nada mogla se porediti s daškom svežeg vazduha nakon trominutnog boravka pod vodom. Hitro je otkucao broj. „Reći ćeš im kad stignemo tamo.”

„Ništa mi neće biti prijatnije.”

Sloun se okrenuo u mestu. Ponovo ga je posmatrao očima grabljivca. Progorevao je rupe u njemu pogledom. „To nije bilo pitanje. Zajedno ćemo otvoriti tu podmornicu. Neću te ispuštati iz vida dok to ne bude gotovo.”

Martin je spustio slušalicu. „Vrlo dobro, ali pre toga moram razgovarati s Kejt.” Ispravio se i duboko udahnuo. „Sad ja ne pitam. Obojica znamo da sam ti potreban.”

Sloun je pogledao Martina preko odraza u ogledalu. Stariji čovek je video slabašni osmeh na licu mlađeg. „Daću ti deset minuta s njom. Ali krećemo odmah na Antarktiku *posle* tvog neuspeha. Prepustićemo je onima koji se razvezivanjem jezika bave profesionalno.”

SIROTINJSKO SELO KRAJ REKE PESANGRAHAN
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je gledao kako dva pripadnika Imari obezbeđenja uleću u petosobnu trošnu kuću na uglu dugog niza istovetnih zgrada. Izabrao je ovu kuću zbog njenog rasporeda.

Pretraživali su sobe. Kretali su se hitro, uvežbano. Ulazili su u svaku sobu s uperenim pištoljima. Trzali su se levo, pa desno.

Osluškiavao je iz svog skrovišta. Govorili su „Čisto! Čisto! Čisto! Čisto! Čisto!” Slušao je kako polako izlaze iz zasad sigurne kuće.

Tiho je kliznuo iza drugog čoveka, kad je prošao pored njega. Pokrio mu je usta vlažnom krpom. Čekao je da mu hloroform ispuni usta i nozdrve. Otimao se. Očajnički je pokušavao da ga dohvati. Brzo je gubio kontrolu nad udovima. Dejvid ga je čvrsto stiskao za usta. Ništa se nije čulo. Bezbednjak je omlitaveo. Dejvid je hteo da se posveti njegovom kolegi kad je radio u susednoj sobi zakrčao i oživeo.

„Poruka za Imarijev izviđački tim broj pet. Sahat-kula izveštava da je terensko skladište u vašoj oblasti obijeno. Verujemo da je meta u blizini. Možda poseduje oružje i eksploziv ukraden iz skladišta. Nastavite oprezno. Šaljemo pojačanje.”

„Kole? Da li su čuo obaveštenje?”

Dejvid je čučnuo iznad čoveka kog je upravo onesposobio. Verovatno se zvao Kol.

„Kole?” pozvao je drugi bezbednjak iz susedne sobe. Dejvid je čuo škripanje zemlje pod vojničkim čizmama. Išao je polako, kao da se kreće po minskom polju na kom svaki korak može biti poslednji.

Uleteo je na vrata s pištoljem uperenim u Dejvidove grudi. Dejvid se bacio na njega. Pali su na pod. Otimali su se oko pištolja. Oružje je otklizalo do zida, kad je Dejvid udario protivnikovim rukama o zemljani pod.

Bezbednjak je zbacio Dejvida sa sebe. Počeo je da puži prema pištolju, ali nije daleko stigao. Dejvid se našao na njemu. Obuhvatio ga je oko vrata i snažno stisnuo. Upro je bradom o bezbednjakova leđa da bi pojačao stisak. Zatvarao mu je disajne puteve. Neće dugo.

Čovek se migoljio dok se stisak na njegovom vratu pojačavao. Posegnuo je dole. Pokušavao je da dohvati... šta? Džepove? Dohvatio je - nož iz čizme. Zamahnuo je unazad i zario nož sa strane. Dejvid je čuo cepanje odeće i video krv na nožu koji je ponovo poleteo na njega. Kliznuo je u stranu, za dlaku izbegavši drugi ubod. Stavio je ruku na bezbednjakovu glavu i snažno trznuo, ne puštajući njegov vrat. Čuo je zloslutno pucketanje. Bezbednjak je omlitaveo u njegovim rukama.

Dejvid se otkotrljao od mrtvog plaćenika i upro pogled ka tavanici. Video je dve muve koje su se po njoj ganjale.

32

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Martinovi ljudi odveli su Kejt duboko pod zemlju. Povelili su je niz dugački hodnik, koji je vodio do nečeg što je ličilo na gigantski akvarijum. Stakleni zid bio je najmanje pet metara visok i dvadeset metara širok.

Nije shvatala šta gleda. Pred njom je bila scena s dna zaliva Džakarte. Zbunjivala su je stvorenja koja su se po njoj kretala. Prvo je mislila da posmatra svetlucava morska bića slična meduzama. Tonula su na dno i uspinjala ka površini. Ali svetlost je izgledala pogrešna. Prišla je staklu. Da - to su roboti. Ličili su na robotske krabe sa svetlima umesto očiju i robotskim rukama, s po tri metalna prsta. Zarivali su mehaničke šake u tlo i podizali predmete. Nastojala je da ih vidi.

„Naši metodi iskopavanja su veoma napredovali.”

Okrenula se i suočila s Martinom. Izraz na njegovom licu naterao ju je da se zabrine. Izgledao je umorno, malodušno, rezignirano. „Martine, molim te, reci mi šta se događa. Gde su deca oteta iz moje laboratorije?”

„Za sad su na sigurnom mestu. Nemamo mnogo vremena, Kejt. Moram da ti postavim neka pitanja. Veoma je važno da mi kažeš čime si lečila tu decu. Znamo da to nije ARC-247.”

Otkud je to znao? I zašto mu je toliko stalo da sazna čime ih je

lečila? Nešto nije bilo u redu. Šta će biti ako mu kaže? Da li je onaj vojnik Dejvid imao pravo?

Martin je u poslednjih četiri godine bio jedini čovek, jedina osoba u koju je mogla u potpunosti da se pouzda. Uvek je bio dalek, do krajnosti posvećen poslu - više zakonski staratelj nego poočim. Ali bio je tu kad joj je bio potreban. Nije mogao biti umešan u kidnapovanje. Ali... nešto nije bilo u redu...

„Reći ću ti sve što znam o terapiji, ali prvo želim da vidim decu”, odvratila je.

Martin joj je prišao. Stao je ispred staklenog zida. „Bojim se da to nije moguće, ali imaš moju reč: zaštiticu ih. Moraš mi verovati. Mnogo života je na kocki.”

„Od čega ćeš ih zaštititi? Želim da znam šta se, za ime sveta, događa, Martine!”

Okrenuo se i odmakao od nje. Izgledalo je da duboko razmišlja. „Šta će biti ako ti kažem da negde na ovom svetu postoji oružje moćnije od svega što se da zamisliti? Da je to oružje sposobno da istrebi čitavu ljudsku rasu i da ono čime si lečila decu predstavlja našu jedinu šansu da mu se odupremo?”

„Rekla bih da to zvuči prilično neutemeljeno.”

„Da lije tako? Dovoljno poznaješ evoluciju da bi znala da nije. Ljudska rasa nije ni izbliza bezbedna kao što mislimo.” Pokazao je na zid akvarijuma, na robota koji se lagano spuštao ka morskom dnu. „Šta misliš, šta se ovde događa?”

„Iskopavate blago? Možda potopljeni trgovački brod.”

„Da li ti ovo liči na lov na blago?” nastavio je suočen s njenim ćutanjem. „Šta ako ti kažem da je pred nama izgubljeni priobalni grad? I da je samo jedan od velikog broja sličnih širom sveta. Najveći deo Evrope je pre trinaest hiljada godina bio pod tri kilometara debelim slojem leda. Njujork je bio pod kilometar i po debelom ledenom korom. Glečeri su se otopili za nekoliko stotina godina. Nivo mora je porastao za gotovo sto trideset tri metra. Voda je zbrisala sva priobalna naselja na kugli zemaljskoj. I dandanas gotovo polovina ljudske populacije živi nedaleko od obale. Zamisli koliko ih je živelo tada, kad je riba bila najpouzdaniji izvor hrane, a mora bila najlakši i najčešće korišćeni trgovački put. Razmisli o mnogobrojnim naseobinama i prvim gradovima koji su zauvek izgubljeni, koje istorija nikad neće otkriti. Jedini zapis o tom događaju je priča o velikom potopu. Ljudi koji su preživeli vodenu plimu nastalu otapanjem glečera želeli su da upozore

potomstvo na tu katastrofu. Priča o potopu je istorijska činjenica, potkrepljena geološkim dokazima. Pojavljuje se u Bibliji i u tekstovima pre i posle nje. Tablice s klinastim pismom iz Akadije, sumerski tekstovi, zapisi američkih civilizacija - svi govore o potopu, ali niko ne zna šta se desilo pre njega."

„O tome se radi? O pronalaženju izgubljenih gradova - Atlantide?"

„Atlantida nije ono što misliš da jeste. Hteo sam da kažem da ima mnogo toga ispod površine, mnogo istorije o kojoj ništa ne znamo. Zamisli šta je sve izgubljeno u vreme potopa. Poznaješ genetsku istoriju. Znamo da su najmanje dve vrste hominida preživele potop - možda i tri ili više njih. Nedavno smo pronašli neandertalske kosti na Gibraltaru stare dvadeset tri hiljade godina. Nalazimo i mlađe. Pronalazimo i kosti koje su stare samo dvanaest hiljada godina - što će reći, iz vremena potopa - na manje od sto šezdeset kilometara od ovog mesta, na ostrvu Flores, pored Jave. Mislimo da su ovi hominidi nalik hobitima hodali zemljom duže od tri stotine hiljada godina, da bi naglo izumrli pre dvanaest hiljada godina. Neandertalci su se razvili pre šest stotina hiljada godina. Bili su na Zemlji tri puta duže od nas kad su izumrli. Znaš istoriju."

„Znaš da znam, ali ne vidim kakve to veze ima s kidnapovanjem moje dece."

„Šta misliš, zašto su neandertalci i hobiti izumrli? Bili su tu mnogo pre no što su se današnji ljudi pojavili na scenu."

„Pobili smo ih."

„To je tačno. Ljudska rasa je najveći masovni ubica svih vremena. Razmisli o tome. Genetski smo predodređeni za opstanak. Čak su i naši drevni preci bili vođeni ovim nagonom. Bio je dovoljno snažan da ih natera da u neandertalcima i hobitima prepoznaju opasne neprijatelje. Verovatno smo poklali još desetine podvrsta hominida. I to nasleđe se na našu sramotu održalo. Napadamo sve što je različito, sve što ne razumemo, sve što bi moglo da promeni naš svet, okolinu, da umanji naše šanse za opstanak. Rasizam, klasni rat, seksizam, Istok protiv Zapada, Sever i Jug, kapitalizam i komunizam, demokratija i diktatura, islam i hrišćanstvo, Izrael i Palestina, to su različita lica istog rata za homogenizaciju ljudske rase, za uklanjanje razlika. To je davno započeti sukob, koji se vodi bez prestanka. Taj rat postoji u svakom ljudskom umu ispod podsvesnog nivoa, kao neizbrisivi kompjuterski program. Stalno vreba u pozadini, vodeći nas ka konačnom rezultatu."

Kejt nije znala šta da kaže. Nije mogla da shvati kakve to ima veze s

njenim istraživanjem ili decom. „Očekuješ da ću poverovati da su oteta deca umešana u borbu za opstanak ljudske rase koja se bije od pamtiveka?”

„Tako je. Razmisli o ratu ljudi s neandertalcima i hobitima. Zašto smo pobedili? Neandertalci su imali veće mozgove od nas. Bili su krupniji i snažniji. Naši mozgovi su se drugačije povezivali. Omogućili su nam da izrađujemo naprednija oruđa, rešavamo probleme i predviđamo budućnost. Naš mentalni softver dao nam je prednost, ali još ne znamo kako smo ga stekli. Pre pedeset hiljada godina bili smo životinje, baš kao i ostale podvrste. Nekakav veliki skok napred dao nam je prednost koju još ne razumemo. Znamo samo jedno, da je to bila promena u moždanom povezivanju, u načinu upotrebe jezika i obraćanju. Poznato ti je da je nastupila iznenada. Ali... šta ako je druga promena na pomolu? Mозgovi te dece su drugačije povezani od naših. Znaš kako evolucija deluje. Nikad ne ide pravolinijski. Odvija se putem pokušaja i grešaka. Mозgovi te dece bi mogli biti sledeća verzija operativnog sistema - kao nova verzija *Vindousa* ili Makovog OS-a - novija i brža verzija... s prednostima nad prethodnom - što će reći nad nama. Šta ako su ta deca, ili druga poput njih, prvi pripadnici nove grane koja izrasta na ljudskom genetskom stablu? Nova podvrsta. Šta ako negde na svetu već postoji grupa s novim softverom? Šta misliš, kako će se odnositi prema nama, starim hominidima? Možda na isti način na koji smo se mi odnosili prema poslednjim hominidima koji nisu bili pametni kao mi - neandertalcima i hobitima.”

„To je apsurd, ta deca nas ni na koji način ne ugrožavaju.” Kejt je proučavala Martina. Izgledao je drugačije... nije mogla da protumači njegov pogled. A tek ono što je govorio, sva ta priča o genetici i istoriji evolucije ponavljanja onog što je znala... čemu sve to?

„Možda, ali kako ćemo znati?”, nastavio je. „Istorija nas uči da je svaka naprednija ljudska rasa iskorenila svaku drugu u kojoj je videla pretnju. Poslednji put smo mi bili grabljivci, ali bi sledeći put mogli završiti kao nečiji plen.”

„U tom slučaju ćemo preći preko te ćuprije kad do nje stignemo.”

„Već smo je prešli, samo što toga nismo svesni. To je suština problema. U složenom okruženju jednostavno ne možemo da znamo posledice svojih dela koliko god nam se u određenom trenutku činila dobrim. Ford je mislio da stvara napravu za masovni transport. Onako uzgred, darovao je svetu sredstvo za uništenje prirodne sredine.”

Odmahnula je glavom. „Čuješ li sebe, Martine? Govoriš kao neki

ludak, osoba opsednuta teorijama zavere.”

Osmehnuo se. „Isto to sam i ja rekao tvom ocu kad mi je održao ovaj govor.”

Razmišljala je o njegovoj tvrdnji. To je bila laž. Morala je biti. Prepoznala je manevar skretanja pažnje, plasiran s ciljem osvajanja poverenja i podsećanje da je u najtežem trenutku uzeo pod svoje okrilje. Oštro je odvratila. „Hoćeš da kažeš da si oteo tu decu da bi zaustavio evoluciju?”

„Ne baš... na mogu sve da ti objasnim. Zbilja bih voleo da mogu. Sve što mogu da ti kažem je da ta deca drže ključ za sprečavanje rata koji će zbrisati čitavu ljudsku rasu. Taj dan se bliži otkad su naši preci pre šezdeset ili sedamdeset hiljada godina napustili Afriku. Moraš da mi veruješ kad ti kažem da moram da znam šta si uradila.”

„Šta je Tobanski protokol?”

Izgledao je zbunjeno, ili uplašeno? „Kako si... saznala za njega?”

„Saznala sam od vojnika koji me je spasao iz policijske stanice. Da li si povezan s tom... Tobom?”

„Toba... je rezervni plan u slučaju nepredviđenih događaja.”

„Da li si umešan?” Govorila je odlučnim tonom, iako se užasavala odgovora.

„Jesam, ali... Toba možda neće biti neophodna ako mi kažeš ono što me zanima, Kejt.”

Četvorica naoružanih ljudi ušla su na sporedna vrata, koja Kejt nije primetila.

Martin im se obratio. „Nisam završio razgovor s njom!”

Dvojica su je uhvatila za ruke. Izgurali su je iz sobe i povelu dugim hodnikom.

Čula je kako se Martin u daljini prepire s preostalom dvojicom.

„Direktor Sloun naložio je da vam kažemo da je vaše vreme isteklo. Nije progovorila, a previše toga zna. Direktor vas čeka na helidromu.”

SIROTINJSKO SELO KRAJ REKE PESANGRAHAN
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Dejvid je ponovo ošamario Kola, koji je došao sebi. Nije imao više od dvadeset pet godina. Mladić ga je posmatrao snenim očima. Raširile su se kad je video Dejvida.

Pokušao je da se izmakne, ali ga je Dejvid čvrsto držao. „Kako se zoveš?” Mladić se osvrnuo oko sebe. Tražio je pomoć ili izlaz. „Vilijam Anders.” Pretraživao je telo u potrazi za oružjem, ali ga nije našao.

„Pogledaj me. Vidiš li opremu koju nosim? Prepoznaješ li je?” Dejvid je ustao da bi mladić video kompletnu Imarijevu borbenu opremu na njemu. „Sledi me”, rekao je.

Ošamućeni bezbednjak oteturao se u susednu sobu, u kojoj je ležao leš njegovog saborca, glave iskrivljene pod neprirodnim uglom.

„I on me je lagao. Pitaću te samo još jednom, kako se zoveš?”

Mladić je progutao knedlu. Oslonio se na dovratak. „Kol. Zovem se Kol Brajant.”

„Vidiš da možeš bolje. Odakle si, Kole Brajante?”

„Iz podružnice u Džakarti. Imari obezbeđenje.”

„Nisi me razumeo. Odakle potičeš?”

„Molim?” Mladi plaćenik je izgledao zbunjeno.

„Gde si odrastao?”

„U Fort Kolinsu u Koloradu.”

Dejvidu nije promaklo da se Kol budi. Uskoro će postati opasan. Dotad mora da sazna da li Kol Brajant odgovara traženom profilu.

„Imaš li porodicu u zavičaju?”

Kol je uzmakao nekoliko koraka. „Ne.”

Lagao je. To je veoma obećavajuće. Moraće da ga natera da veruje.

„Da li u Fort Kolinsu skupljaju slatkiše?”

„Šta?” Kol je nastavio da uzmiče ka vratima.

„Ne mrdaj!” Dejvid je zvučao tvrđe. „Osećaš li nešto na leđima, neko zatezanje. Osećaš li ga?”

Mladić je dodirnuo donji deo leđa. Pokušao je da gurne ruku ispod oklopa. Zbunjenost mu se ogledala na licu.

Dejvid je prišao platnenoj torbi u ćošku sobe i otvorio patent-zatvarač. Otkrio je nekoliko četvrtastih i pravougaonih smeđih blokova. Podsećali su na loše upakovani plastelin.

„Znaš li šta je ovo?”

Kol je klimnuo.

„Postavio sam ga na tvoju kičmu. Ovaj bežični detonator kontroliše eksploziv.” Podigao je levicu i pokazao Kolu valjić veličine dve spojene baterije. Na vrhu je imao okruglo crveno dugme. Pritisnuo ga je palcem. „Znaš li šta je ovo?”

Kol se ukočio u mestu. „To je mrtvački obarač.”

„Vrlo dobro, Kole. To je mrtvački obarač.” Dejvid je ustao i zabacio remen platnene torbe preko ramena. „Eksploziv će se aktivirati ako palac klizne s dugmeta. Preobraziće ti unutrašnje organe u želatinastu masu. Ne zaboravi da ga nema dovoljno da me povredi, niti da probije tvoj oklop.

Eksplozija će pretvoriti tvoje unutrašnje organe u tečnost dok će telesna školjka ostati netaknuta, baš kao u pohovanom kačkavalju. Da li voliš pohovani kačkavalj, Kole?” Dejvid je video da je mladić uplašen.

Kol je blago odmahnuo glavu.

„Stvarno? A ja sam ga obožavao kad sam bio mali. Jeo sam ga kad god bi mi se pružila prilika. Mama ga je spremala za Noć veštica, kad bih se vratio iz skupljanja slatkiša. Jedva sam čekao da se vratim kući i da ga rasečem po sredini. Hrskava korica spolja, zlačani krem iznutra.” Dejvid je govorio zanesenim glasom, kao da se seća omiljenog ukusa iz detinjstva. Usmerio je pogled na mladića. „Ali ti ne želiš da postaneš pohovani kačkavalj, je li tako, Kole?”

34

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Martin je izašao iz lifta na helidrom. Sunce je gotovo zašlo. Nebo se

zarumenelo. Vetar s mora duvao je preko osamdeset spratova visoke zgrade donoseći miris morske vode. Dorijan Sloun ga je čekao s trojicom. Okrenuo se i dao znak pilotu helikoptera da počne s uzletanjem kad je ugledao Martina. Motori su se oglasili; a elise pokrenule.

„Rekao sam ti da neće progovoriti”, reče Sloun.

„Bilo mi je potrebno vreme.”

„Ni više vremena ti ne bi pomoglo.”

Martin se uspravio u leđima. „Poznajem je mnogo bolje od tebe.”

„O tome bi se moglo raspravljati.”

„Zažalićeš ako progovoriš makar i jednu reč o tome.” Martin je zakoračio ka Slounu. Govorio je veoma glasno da bi nadjačao urlik helikoptera. „Potrebno joj je vreme, Dorijane. Progovoriće. Nemoj ovo da radiš.”

„Ovo je tvoje maslo. Ja samo čistim za tobom.”

„Imamo vremena.”

„Obojica znamo da to nije tačno. Sam si to rekao. Stvarno sam se zabavljao slušajući ostatak tvoje priče. Pretpostavljam da me mrziš zato što ne podnosiš moje metode i planove.”

„Mrzim te zbog onog što si joj učinio.”

„Što nije ni deseti deo onog što je ona učinila mojoj porodici.”

„Ona nema ništa s tim.”

„Složimo se da se ne slažemo, Martine. Usmerimo se na predstojeći zadatak.”

Sloun ga je stisnuo za ruku i poveo dalje od helikoptera, na mesto na kom će lakše razgovarati i na kom ga njegovi ljudi neće čuti, pomislio je Martin.

„Slušaj me, Martine. Ponudiću ti nagodbu. Odložiću Tobanski protokol dok ne saznamo da li ovo može da funkcioniše. Dopusti nam da poradimo na njoj. Izvući ćemo ono što nam je potrebno za jedan, možda dva sata. Ako sad pođemo na Antarktiku, imaćemo traženu informaciju pre no što sletimo. Za osam sati mogli bi da isprobamo pravi retrovirus atlantičanskog gena. I da, znam da tražiš ulaz.” Martin je zaustio da nešto kaže, ali Dorijan je samo odmahnuo rukom. „Ne trudi se da to poričeš. Imam čoveka u tvom timu. Za dvadeset četiri sata mogli bi zajedno proći kapijom ka grobnicama. Bez Tobe. To je jedini potez koji možeš povući. Oboje to znamo.”

„Hoću da mi daš reč da neće biti povređena... trajno povređena.”

„Martine. Nisam monstrum. Potrebno nam je ono što zna. Nikad je

ne bih povredio.”

„Složili smo se da se oko toga ne slažemo.” Martin je oborio pogled. „Trebalo bi da pođemo. Teško je doći do tog mesta na Antarktiku.”

Sloun je prišao helikopteru. Obratio se jednom od svojih ljudi. „Izvuci Tarea iz ćelije. Reci mu da sazna šta je Vornerova dala toj deci.”

35

ISPRED SEDIŠTA IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Deset minuta su se ćutke vozili kad je Dejvid rekao: „Reci mi, Kole, kako je klinac iz Fort Kolinsa završio u Imari obezbeđenju?”

Kol je zurio pravo ispred sebe, usredsređen na vožnju. „Govoriš kao da je to nešto loše.”

„Nemaš pojma koliko je loše.”

„To mi kaže tip koji mi je ubio partnera i prilepio bombu na kičmu.”

Kol je imao pravo. Dejvid nije mogao da objasni svoje motive - to bi ga lišilo dragocenog sredstva psihološkog pritiska. Ponekad mora da bude loš momak da bi spasao dobre momke.

Ćutali su sve dok nisu stigli do kompleksa Imari Džakarte - skupine od šest zgrada okruženih visokom žičanom ogradom, obrubljenom bodljikavom žicom. Stražarska kućica bila je na svakom ulazu. Dejvid je stavio šlem i naočare. Dodao je Kolu legitimaciju ubijenog člana tima.

Stražar na ulazu izašao je iz kućice i prišao kolima. „Legitimacije?”

Kol mu je dodao dve Imarijeve legitimacije. „Brajant i Stivens.”

Stražar ih je prihvatio. „Hvala ti. Opismenio sam se pre četrdeset godina.”

Kol je podigao ruku. „Samo pokušavam da budem od pomoći.”

Stražar se nagnuo ka prozoru. „Skidaj šlem!” rekao je Dejvidu.

Dejvid ga je poslušao. Zagledao se pravo ispred sebe, a zatim u stranu. Nadao se da će proći iz profila i da je pregled samo blago kolegijalno peckanje ili prazno razmetanje.

Stražar je pogledao legitimaciju, a zatim Dejvida. Učinio je to nekoliko puta. „Samo trenutak.” Požurio je u kućicu.

„Da li je ovo uobičajena procedura?“, pitao je Dejvid Kola.

„Ovo se još nikad nije desilo.“

Stražar je dohvatio telefon i ukucao broj posmatrajući ih.

Dejvid je potegao pištolj i obišao auto u jednom tečnom pokretu. Stražar je ispustio telefon da bi se mašio pištolja. Dejvid je ispalio jedan hitac. Pogodio je stražara u levo rame, odmah iznad jakne. Pao je na tlo. Preživeće, ali će se ubuduće ljubaznije ophoditi prema kolegama.

Kol je pogledao Dejvida i okrenuo automobil ka glavnoj zgradi.

„Parkiraj se na zadnjem izlazu, pored pristaništa za čamce.“ Pružio je ruku na zadnje sedište i uzeo paketić s eksplozivom. Spustio je platnenu torbu s ostatkom eksploziva na pod vozila.

Čuli su zavijanje sirena oko kompleksa.

Ušli su u zgradu kroz nebranjena vrata prema pristaništu. Dejvid je postavio eksploziv na zid pored vrata i ukucao šifru u detonator. Zapištao je. Bilo mu je teško da radi samo s jednom rukom, ali nije smeo da skine palac s detonatora, zbog Kola.

Napredovali su hodnikom. Kol je postavljao eksploziv na svakih sedam metara.

Odlučio je da ne govori ništa Kolu dok ne stignu. Zarobljenik je mogao da nađe način da prosledi informacije Imarijevom štabu. Neprijatelji su mogli da ih usput presretnu. U oba slučaja, ne bi imao šta da im kaže. Kucnuo je čas da otkrije deo karata. „Slušaj, Kole. Negde u zgradi drže zatvorenu ženu, doktoricu Kejt Vornier. Moramo da je pronađemo.“

Oklevajući, mladić je progovorio: „Pritvorske ćelije i sobe za isleđivanje su na sredini zgrade, na četrdeset sedmom spratu. Obezbeđenje je krenulo ovamo. U zgradi ima nekoliko desetina stražara. Tu su i operativci koji su se vratili s terena.“ Pokazao je na mrtvački obarač u Dejvidovoj ruci. „Šta će mi se desiti ako...“

Dejvid se oglosio posle kraćeg razmišljanja. „Da li držite opremu za operativce u ovoj zgradi?“

„Da, glavni arsenal je na trećem spratu, ali je većina oružja i oklopa izdato. Čitava jedinica te lovi s naređenjem da te ubije.“

„To nije važno. Nisu uzeli ono što je meni potrebno. Kad oslobodim devojkicu, daću ti mrtvački obarač. Obećavam, Kole. Probiću se napolje.“

Mladić je kratko klimnuo i rekao: „Postoji pomoćno stepenište na kom nema kamera.“

„Moram da obavim još jedan poslić pre polaska.“ Dejvid je otvorio

orman sa zalihama i zapalio vatru. Plamen je za nekoliko sekundi krenuo uz drvene police, ka detektorima za dim na tavanici.

Protivpožarni alarmi oglasili su se svuda oko njih. Upalila su se treptava svetla. To je bio znak za početak pandemonijuma. Vrata su se otvarala. Ljudi su istrčavali iz kancelarija. Raspršivači vode su proradili. Prskali su usplahirene ljude.

„Sad možemo da krenemo.”

36

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kejt se opirala u liftu. Pokušavala je da se otme iz stiska stražara. Pritisli su je uz zid dok se vrata lifta nisu otvorila. Ugurali su je u sobu opremljenu nečim što je ličilo na zubarsku stolicu. Bacili su je na nju i vezali. „Doktor samo što nije stigao.” Smejali su se dok su izlazili.

Čekala je. Olakšanje koje je osetila kad je videla Martina sad joj se činilo milion godina dalekim. Drhtala je od straha. Široke trake usecale su joj se u ruke, iznad mesta na kom su je plastične lisice povredile. Zidovi su bili zaslepljujuće beli. U sobi je osim stolice bio i visoki sto s oblim smotuljkom. Jedva ga je videla iz stolice koja joj je usmeravala pogled ka snažnim fluorescentnim svetiljkama.

Vrata su se otvorila. Nagnula je glavu. To je bio on - otmičar dece. Čovek koji je pokupio iz vojnikovog kombija. Imao je širok i zloban osmeh, od vrste koja poručuje: „Moja si.”

Zaustavio se na metar i po od njenog lica. „Danas si mi priredila dosta nevolja, curice. Život, na svu sreću, ponekad ume da ponudi i drugu priliku.” Prišao je čeličnom stolu i raširio smotuljak. Kejt je krajičkom oka videla sjajne duge i šiljate čelične alatke. Nastavio je. „Čemu zavaravanje? Iskustvo mi govori da osveta pričinjava najveće zadovoljstvo.” Podigao je jednu spravu za mučenje, umanjenu verziju štapića za ražnjić. „Reći ćeš mi ono što želimo da znamo, ali iskreno se nadam da će izvlačenje podataka dugo potrajati.”

U sobu je ušao još jedan čovek. Nosio je beli mantil i držao nešto što

Kejt nije mogla da vidi, verovatno špric. „Šta to radiš?“, pitao je mučitelj.

„Upravo počinjem. Šta ti radiš?“

„To nije planirano. Počecemo s drogom. Takva su naređenja.“

„Ja imam drugačija naređenja.“

Kejt je nemoćno ležala dok su se muškarcu nemo odmeravali. Mučitelj je držao srebrnkasti šiljati štapić, a čovek u belom mantilu špric.

Onaj sa špricom progovorio je prvi: „Daću joj ovo, a ti posle radi šta hoćeš.“

„Šta je to?“

„Nešto što koristimo u Pakistanu. Supstanca pretvara mozak u kašu. Reći će ti sve što budeš želeo.“

„Da li izaziva trajna oštećenja?“, zanimao se mučitelj.

„Ponekad. Ima širok spektar sporednih efekata. Još ga usavršavamo.“ Zabio je veliku iglu u njenu ruku i polako ubrizgao sadržaj šprica. Hladna tečnost razlivala joj se po venama. Cimala je trake, ali one nisu popuštale.

„Kada će početi da deluje?“

„Za deset, možda petnaest minuta.“

„Da li će se nečeg sećati?“

„Verovatno neće.“

Mučitelj je odložio srebrnkastu alatku i prišao Kejt. Prešao je rukom po njenim grudima i nogama. „Tako si zgodna. I žestoka. Možda će mi dopustiti da se počastim s tobom kad dobiju svoje odgovore.“

37

Kejt nije znala koliko vremena je prošlo, ni da li je budna ili spava. Nije osećala trake, niti išta drugo. Strašno je ožednela. Fluorescentna svetla su je zaslepljivala. Okrenula je glavu u stranu i oblizala usne. Bila je tako žedna.

Ružni čovek unosio joj se u lice. Uhvatio ju je za bradu, trznuo je u pravcu svetlosti. Zažmurila je. Imao je tako zlo lice. „Rekao bih da smo spremni za prvi sastanak, princezo.“

Izvadio je nešto iz džepa. Komad papira.

„Prvo moramo da obavimo jedan poslić. Pitanje broj jedan: Šta si dala onoj deci?” Pokazao je na papir. „Ah, evo beleške! Znamo da im nisi dala A-R-C 2-4-7, ma šta to bilo. Znaju da nije to, zato ne pokušavaj da lažeš. Pa, šta si im dala? Konačni odgovor, molim te.”

Pokušavala je da se odupre nagonu da odgovori. Oštro je odmahivala glavom. Okom uma videla je sebe u laboratoriji. Pripremala je lek. Brinula se da li će delovati ili naškoditi dečjim umovima, da li će ih pretvoriti u... kašu... droga koju su joj ubrizgali... Mora da...

„Šta si im dala? Reci nam.”

„Mojim bebicama... sam dala...”

Nagnuo se prema njoj. „Govori glasnije princezo. Ne možemo da te čujemo. Operateri jedva čekaju da pribeleže tvoje odgovore.”

„Dala sam... nisam mogla... dati mojim bebicama...”

„Da, to je to, šta si im dala...”

„Dala sam bebicama...”

Odmakao se od nje. „Isuse! Da li je čujete? Otišla je u aut!” Zatvorio je vrata. „Vreme je za plan B.” Radio je nešto u uglu.

Nije mogla da se usredsredi.

Razlegao se signal za uzbunu. S tavanice je potekla voda. Svetla su zatreptala još jača no pre. Čvrsto je zažmurila. Koliko vremena je prošlo? Glasni zvuk, više njih. Pucnjava. Vrata su eksplodirala.

Ružni čovek je pao, okrvavljen. Oslobodili su je traka, ali nije mogla da ustane. Pala je iz stolice kao dete koje se spušta niz tobogan u akvaparku.

Videla ga je - vojnika iz kombija. Dejvida. Nosio je ranac. Predao je neku spravu pratiocu. Taj drugi je bio veoma uplašen. Pritisnuo je spravu palcem. Njihovi glasovi zvučali su prigušeno, kao da govore pod vodom.

Vojnik je obuhvatio njeno lice rukama. Zagledao se u nju toplim smeđim očima. „Kejt? Čuješ li me? Kejt?” Imao je tople dlanove. Voda je bila hladna. Oblizala je usne. Htela je da je popije. Strašno je žedna.

Skočio je na noge. Još pucnjave. Otišao je. Vratio se. „Možeš li da me zagrliš?” Podigao joj je ruke. Nije mogla da ih pokrene. Beživotno su pale na pod, kao da su od betona.

Pritrčao je vratima i nešto bacio.

Podigao ju je s obe ruke. Bio je snažan. Potrčao je. Zid od čelika i stakla eksplodirao je pred njima. Nije osećala bol, iako su je krhotine

pogađale.

Bežali su. Ne, padali su. Čvrsto ju je držao jednom rukom. Posegnuo je iza sebe. Pokušavao je da nešto uhvati.

Trznuli su se unazad. Zakačili su se za nešto. Ispala mu je, ali ju je uhvatio za ruku. Visila je dok je on klizio iznad nje, obešen o konopce koji su visili s belog oblaka. Stisak mu je popuštao - bila je previše vlažna. I odeća joj je bila vlažna. Padala je.

Dohvatio ju je i stopalima. Zario ih je u njena leđa i rebra. Ruka mu se pomakla uz njenu. Uspeo je da je obuhvati s obe noge. Visila je glavom nadole. Videla ih je.

Ljudi, pucnjava, daleko ispod - paljba i metež u zgradi i na dokovima. Sve više ljudi istrčavalo je iz zgrada i otvaralo vatru. Pištanje odozgo. Donji deo zgrade je eksplodirao. Šrapneli i delovi tela poleteli su prema parkiralištu.

Nešto je lepršalo iznad nje. Padali su brže. Čovek se vrpeljio. Osećala je da lete dalje, dalje od zaliva.

Čula je još zvukova - paljenje motora i paljbu. Okrenuli su se. Videla je kako luka oživljava. Brzo pištanje odozgo. Automobil na parkiralištu nestao je u trenu, u trideset metara širokoj kugli plamena i dima. Progutala je sve i svakoga. Pucnjava je prestala.

Bilo je tiho. Gledala je poslednje zrake sunca koje je zalazilo preko Javanskog mora, dok je mrak lagano padao. Neko vreme su visili u vazduhu. Nije mogla da oceni koliko dugo.

Čula je kako se nešto čepa iznad njih. Padali su u crno more. Osetila je kako se bori i poseže za nečim. Skliznula mu je između nogu. Više nije mogao da je drži. Padala je brže, sama. Sekunde su polako prolazile kao na usporenom snimku. Okretala se u padu. Videla je muškarca koji je lebdeo iznad nje. Sve više se udaljavao.

Više je čula nego osetila glasni prasak. Voda ju je obavila sa svih strana. Gurala je, a zatim i vukla dole. Voda, hladna i slana, bila joj je u ustima i u nosu. Nije mogla da diše. Samo je usisavala vodu. Pekla je. Tama je bila gotovo neprozirna. Videla je treptaj svetlosti na površini, tamo gde mesec celiva more.

Plutala je s rukama pored tela, otvorenih očiju. Čekala je.

Čekala je. Nije htela da udiše još vode. Um joj se ispraznio. Nije bilo misli, samo hladna voda, svuda oko nje. Pluća su joj gorela.

Blesak. Zapaljeni štap pao je predaleko od nje. Nešto je plivalo na površini, kao bubica. I ona je bila predaleko. Još jedan blesak, nešto bliže, ali još predaleko. Stvorenje je gurnulo glavu u vodu. Plivalo je i

povremeno izbacivalo glavu da uzme vazduh. Treći blesak. Prilika je zaronila ka njoj, uhvatila je i povukla. Divlje se bacakala ka površini. Nikad neće stići do nje. Progutala je još vode. Morala je, iako je želela vazduh. Voda ju je napala. Imala je osećaj da joj hladni beton ispunjava usta. Snažno ju je vukla dole. Nije joj dala da se penje. Mesec se pojavio. Sve je utonulo u tamu.

Osetila je vazduh, vetar i kišne kapi. Čula je pljuskanje oko sebe. Pljuskanje je dugo trajalo. Ruka je bila oko nje. Držala ju je na površini. Glava joj je bila van vode.

Čula je glasni zvuk. Veliki brod. Bela svetla. Udariće ih. Išao je pravo na njih. Videla je kako spasitelj maše rukama i kako je sklanja s njegovog puta.

Drugi čovek, ruke je podižu. Ležala je na leđima. Spasilac je bio iznad nje. Pritiskao joj je grudi. Štipao za nos, i... ljubio je. Imao je vreo dah. Ispunjavao joj je usta i prodirao u njena pluća. Prvo se branila, ali mu je uzvratila poljubac. Odavno se nije ljubila. Htela je da podigne ruke, ali nije mogla. Ponovo je pokušala i da, podigla ih je i probala da ga zagri. Odgurnuo joj je ruke. Spustio ih je dole. Ležala je nepokretna. Grudi su joj eksplodirale, a voda navrla na usta i nos. Prevrnuo ju je. Iskašljavala je vodu. Stomak joj se grčio. Očajnički je uvlačila vazduh.

Držao ju je dok joj se disanje nije usporilo. Svaki udisaj je pekao. Nikako nije mogla da napuni pluća.

Povikao je drugom čoveku: „Najlon! Najlon!” Prešao je rukom preko grla kao da šeće. Ništa se nije desilo.

Ustao je i otišao. Svetla su se sekundu kasnije pogasila. Kretali su se veoma brzo. Kiša je šibala po licu. Nepomično je ležala.

Ponovo ju je podigao, kao kad ju je izneo i iz visoke kule. Spustio ju je i položio na krevet u sobici.

Čula je glasove. Videla je kako pokazuje na nekog. „Harto, stani, stani!” Ponovo je pokazao.

Prišao joj je. Uhvatio ju je snažnim rukama. Sišli su s čamca, na tlo. Hodali su duž plaže ka gradu, razrušenom kao posle bombardovanja u Drugom svetskom ratu. Ušli su u kolibu u kojoj su gorela svetla. Bila je tako umorna. Ni sekundu nije mogla da ostane budna. Spustio ju je na krevet od cveća - ne, već na dušek s cvetnim šarama. Zatvorila je oči i zamalo zaspala. Osetila ga je na stopalima. Skidao joj je vlažne gaćice. Osmehnula se. Posegnuo je za njenom košuljom. Uspaničila se. Videće ga - ožiljak. Dohvatio je košulju, ali ga je ona uhvatila za ruke. Borila se da sačuva košulju.

„Kejt, obući ću ti nešto suvo.”
„Ne.” Odmahnula je glavom. Okrenula se.
„Mokra si.”
Jedva ga je čula.
Cimao je njenu košulju.
„Molim te, nemoj”, promrmrljala je. „Molim te, nemoj...”
Pustio ju je. Više nije osećala njegovu težinu na krevetu. Otišao je.
Motor se oglasio. Motorčić. Topli vazduh bio je svuda oko nje, na njoj. Izvijala se. Zagrevao joj je stomak, kosu, čitavo telo.

38

SEDIŠTE IMARI DŽAKARTE
DŽAKARTA, INDONEZIJA

Kol je ležao na stomaku, čekajući. U tom položaju proveo je gotovo jedan sat dok su stručnjaci za eksploziv petljali oko njegove jakne. Trudio se da se ne migolji, da ne izgubi kontrolu nad bešikom, da ne vrisne. Jedna misao mu se neprestano vrtela po glavi: *Nikad više neću videti porodicu.* Nije trebalo da prihvati ovaj posao, bez obzira na ponuđeni novac. Uštedeo je gotovo dovoljno - između 150.000 i 250.000 dolara, neophodnih za otvaranje servisa za automobile. Lepo će živeti kad tu sumu pridoda novcu dobijenom za dve odrađene ture s marincima na ratnom području. Ali ne, hteo je još neki dolar, za slučaj da posao ne bude išao kako treba prvih nekoliko godina. Čovek iz Imarija mu je rekao: „Služićete za pokazivanje, da bi se naše mušterije bezbednije osećale u vašem društvu. Po vašem zahtevu poslaćemo vas u manje zahtevni kraj sveta, nikako na Bliski istok ili Južnu Ameriku. Evropa zahteva duže radno iskustvo. Južna Azija je mirna. Dopašće vam se klima u Džakarti.” Sad će neki drugi Imarijev predstavnik u odelu pokucati na njegova vrata i reći njegovoj ženi: „Gospođo, vaš suprug je stradao u nesrećnom slučaju s pohovanim kačkavaljem. Primite naše najdublje saučešće. Šta? O, ne gospođo, ovo nam se nikada ne dešava. Evo njegovih rastopljenih ostataka.” Iz usta mu se oteo grubi, gotovo luđački smeh. Gubio je kontrolu nad sobom.

„Drži se, Kole. Još malo”, reče stručnjak za eksploziv iza debelog zakrivljenog štita. Nosio je glomazni šlem i virio kroz stakleni prozorčić na štitu. Zavukao je ruke u srebrnkasti harmonikasti metalni ud. Ličio je na ruke robota iz *Izgubljenih u svemiru*, naučnofantastične serije iz šezdesetih.

Pažljivo je presekao vezove na Kolovom prsluku. Malčice ga je podigao. Nagnuo se ka staklenom prerezu na štitu da bi bolje video.

Znoj je ponovo oblio Kolovo lice.

„Nema zamki”, reče tehničar. Skidao je prsluk centimetar po centimetar. „Da vidimo šta imamo.”

Kol je zamalo poskočio kad je čuo da čovek baca prsluk preko sebe. Da li je našao tajmer? Osetio je brze mehaničke prste na kičmi. Omlitaveli su. Čuo je grebanje metala o metal. Tehničar je sklonio štit. Nastavio je posao golim rukama.

Kol je osetio kako tehničar diže bombu s njegove kičme.

„Ustani, Kole.”

Okrenuo se, zadržavajući dah.

Stručnjak za eksploziv ga je prezrivo posmatrao. „Evo tvoje bombe, Kole. Pažljivo s njom, možda si alergičan na poliester.” Pružio mu je umotanu majicu.

Kol nije mogao da veruje svojim očima. Preplavilo ga je olakšanje, iako ga je bilo sramota.

Odmotao je majicu. Na njoj su bila slova ispisana debelim crnim markerom. Ispod „BUUM!” manjim slovima pisalo je „Izvini”...

39

BATAVIJSKA LUKA

DŽAKARTA, INDONEZIJA

Harto je obgrlio suprugu. Sin i kćerka stajali su pored njega. Bili su na drvenom keju marine pored brodića o kom mu je vojnik govorio. Porodica je ćutke posmatrala divno plovilo. Blistalo se na suncu. Ribar je mislio da sanja. Brodić je bio nešto najlepše što je video od sinovljevog rođenja.

„Naš je”, rekao je.

„Ali kako, Harto?”

„Onaj vojnik mi ga je dao.”

Njegova žena je oprezno pomilovala plovilo, kao da želi da se uveri da je pravi. „Previše je lep za ribolov.”

To je zapravo bila mini-jahta. Dvadeset metara dugi brodić mogao je da putuje između manjih ostrva pored Jave. Mogao je da ugosti trideset ljudi na palubi. U kabinama u potpalublju bilo je osam mesta za spavanje. Vidik s palube i komandnog mosta sigurno je bio veličanstven.

„Nećemo ribariti s njim”, reče Harto. „Vodićemo druge na ribarenje, strance koji ovde žive i turiste. Čuo sam da plaćaju velike pare za ribarenje u dubokom moru. Koriste ga i za ronjenje i obilaženje ostrva.”

Njegova supruga lutala je pogledom između Harta i broda, kao da pokušava da proceni da li se sve ovo stvarno dešava ili koliko će posla tu biti za nju. „Konačno ćeš naučiti engleski, Harto?”

„Moraću. Nema više dovoljno riba u moru da nahrane sve ribare u Džakarti. Turizam je budućnost.”

Drugi deo

TIBETANSKA TAPISERIJA

NEGDE NA JAVANSKOM MORU

Kejt se probudila s najgorom glavoboljom u životu. Svaki pokret je pričinjavao bol. I otvaranje očiju bilo je bolno iskustvo. Sunčeva svetlost je vređala. Okrenula je leđa prozoru. Prozor. Krevet. Gde je?

Podigla se. Skupo je plaćala svaki centimetar uspona. Telo joj je bridelo, ali ne kao posle vežbanja. Osećala se kao da je izubijana velikim drvenim kašikama. Osećala se bolesno, povređeno. *Šta mi se desilo?*

Sve jasnije je videla sobu. Bila je u nekoji kolibi ili nečijoj kućici za odmor na plaži. Soba je bila mala, s bračnim krevetom i malo rustičnog drvenog nameštaja. Prozor je gledao na veliki trem i pustu plažu. Nije bila besprekorno čista i održavana, kao u letovalištima, već onakva kakva bi bila na pravom pustom ostrvu - sirova i prekrivena kokosovim orasima, korom drveća, tropskim biljkama i ponekom crknutom ribom, naplavljenom posle olujne kišne noći.

Svukla je posteljinu sa sebe i polako ustala s kreveta. Obuzela ju je mučnina. Čekala je da prođe. Uzalud se nadala. Samo se pogoršavala. Pljuvačka joj se sakupljala u grlu.

Potrčala je ka kupatilu. U poslednjem trenutku je stigla do klozetske šolje. Pala je na kolena i ispovraćala se, jednom, dva, tri puta. Bolni grčevi su joj pustošili napaćeno telo. Mučnina se konačno povukla. Sela je pored šolje. Oslonila se laktom na nju i položila dlan na čelo.

„Neka ti za utehu bude što te niko neće videti u tom stanju.”

Podigla je glavu. To je bio čovek iz kombija, vojnik Dejvid.

„Ko si ti, gde smo?”

„Kasnije ćemo o tome. Popij ovo.”

„Neću. Upravo sam povratila.”

Sagnuo se. Nagnuo je narandžasti kokosov orah ka njenim ustima. „Probaj.”

Držao ju je za potiljak. Pre no što je stigla da negoduje, shvatila je da pije. Napitak je bio sladak. Oblagao joj je povređeno grlo. Popila ga je. ,

Pomogao joj je da ustane.

Nešto je morala da učini. Šta je to? Nešto mora da dobije. Još nije mogla jasno da misli od glavobolje.

Pomogao joj je da se vrati u krevet. Zastala je. „Čekaj, moram nešto da uradim.”

„Pobrinućemo se za to. Moraš prvo da se odmoriš.”

Spustio ju je u krevet. Spavalo joj se kao da je popila pilulu za spavanje. Slatki narandžasti eliksir.

41

MLAŽNJAK KORPORACIJE IMARI

NEGDE NA JUGU ATLANTSKOG OKEANA

Martin Grej se nagnuo ka prozoru aviona i bacio pogled na džinovski ledeni breg. Nacistička podmornica virila je iz ledene planine nedaleko od središta sto dvadeset dva kvadratna kilometra velikog plovećeg ostrva, koje se po veličini moglo meriti s Diznilendom. Radnici s teškom mehanizacijom kopali su i tragali za ulazom u podmornicu na mestu na kom je ona štrčala iz leda. Rezanje trupa bila je poslednja mogućnost. Pribeći će joj ako uskoro ne pronađu vratanca.

Struktura ispod podmornice bila je još misterioznija. Istraživački timovi su razrađivali brojne teorije. Martin je imao svoju. Bio je rešen da je ponese u grob.

„Kad si je našao?”

Martin nije očekivao Dorijanovo pitanje. Okrenuo se prema njemu. Direktor Imari obezbeđenja gledao je kroz drugi prozor mlažnjaka.

Martin je otvorio usta da odgovori, ali ga je Sloun preduhitrio. „Ne laži me, Martine.”

Utonuo je u stolicu i nastavio da viri kroz prozor. „Pre dvanaest dana.”

„Da li je njegova?”

„Oznake su iste. Karbonski testovi potvrđuju starost.”

„Želim da prvi uđem u nju.”

Martin se okrenuo prema njemu. „Ne bih ti to preporučio. Struktura

ispod nje je nestabilna. Ne znamo šta je unutra. Moglo bi..."

„Ti ćeš ući sa mnom.”

„Ni u kom slučaju.”

„E moj Martine. Šta se desilo s neustrašivim istraživačem kog sam upoznao u mladosti?”

„Ovo je posao za robote. Oni mogu tamo gde mi ne možemo. Hladnoća im ne smeta, a tamo će biti hladno, hladnije no što možeš i da zamisliš. I lakše ih je zameniti ako im se nešto desi.”

„Da, biće opasno. Mislim da bi bilo još opasnije ako bih krenuo sam dok ti čekaš napolju.”

„Misliš da sam moralni propalitet kao ti.”

„Nisam ja kidnapovao decu i krio tajne od najbližih saradnika.” Sloun se zavalio u stolicu nasuprot Martinu. Spremao se za sukob.

Stjuard je ušao u odeljak za putnike. Obratio se Slounu: „Gospodine, hitan poziv za vas.”

Dorijan je skinuo slušalicu sa zida. „Sloun.”

Slušao je i iznenađeno pogledao Martina. „Kako?” Trenutak kasnije je rekao: „Ne misliš valjda ozbiljno.” Klimnuo je nekoliko puta. „Ne, vidi, morao je da pobegne čamcem. Pretražite okolna ostrva. Nisu daleko odmakli. Angažujte sve raspoložive snage. Dovedite i ljudstvo lokalnog Imari obezbeđenja i preuzetih ćelija Sahat-kule ako to bude neophodno.” Ponovo je slušao. „Može. Iskoristite medije da bi ih isterali na čistac. Ubijte ga i zarobite je. Pozovite me kad bude u vašim rukama.”

Vratio je slušalicu na mesto. Pažljivo je posmatrao Martina: „Devojka je pobegla uz pomoć agenta iz Sahat-kule.”

Martin je nastavio da posmatra predeo ispod aviona.

Sloun je spustio laktove na sto. Nagnuo se dovoljno blizu da udari Martina. „Pedeset mojih ljudi je izginulo. Tri sprata Imari Džakarte su raznesena, da i ne pominjem pristanište. Ne bi se reklo da si iznenađen, Martine.”

„Posmatram osamdeset godina staru nacističku podmornicu i ono što bi mogao biti vanzemaljski svemirski brod. I sve to viri iz ledenog brega pokraj obale Antarktika. U poslednje vreme me je teško iznenaditi, Dorijane.”

Sloun se zavalio u stolicu. „Obojica znamo da to nije vanzemaljski brod.”

„Da li znamo?”

„Uskoro ćemo znati.”

NEGDE NA JAVANSKOM MORU

Dejvid je neko vreme stajao naslonjen na dovratnik u spavaćoj sobi i posmatrao usnulu doktorku. Čekao je da se probudi. Nitkovi iz Imarija su je proveli kroz pakao, a ni njegova akcija spašavanja nije bila mnogo nežnija.

Gledao je kako spava i slušao šapat talasa i vetra. Ti zvuci ispunjavali su ga spokojstvom. Nije mogao da protumači sopstvena osećanja. Pad ispostave u Džakarti u ruke ljudi koje je čitavog života pokušavao da zaustavi, i to u trenutku neposredne opasnosti od terorističkog napada nezapamćenih razmera, bio je najgori mogući razvoj događaja. Spašavanje Kejt je uprkos tome na neobičan način uticalo na njega. Svet nakon toga nije izgledao tako strašno. Prvi put otkad zna za sebe, osetio je... nadu. Osećanje se graničilo sa srećom. Iz nekog razloga bio je sigurniji. Ne, to je bilo pogrešno. Možda su... ljudi oko njega sigurniji, ili se on osećao samopouzdanijim. Uzdao se u svoju sposobnost da zaštiti ljude do kojih...

Nema vremena za analizu. Ima posla.

Povukao se iz sobe i nastavio posao u skrivenoj odaji ispod kolibe kad mu je postalo jasno da se Kejt neće uskoro probuditi.

Građevinari su samo ćutke izmenjali poglede kad im je rekao da želi atomsko sklonište. *Napravićemo ga. Ovaj tip je blesav, ali dobro plaća.* Sobica je odisala snažnom postapokaliptičnom atmosferom. Zidovi su bili od betona. U njoj nije bilo ničeg izuzev metalnog stočića i kreveta s nešto zaliha.

Sve zavisi od sledećeg poteza. Veći deo jutra proveo je u njegovom osmišljavanju. Prva misao mu je bio da kontaktira Centralu Sahat-kule. Direktor Hauard Kigan bio je njegov mentor i prijatelj. Verovao mu je. Znao je da će učiniti sve što je u njegovoj moći da sačuva organizaciju. Dejvidova pomoć će mu biti neophodna u tom poduhvatu.

Ali stupanje u vezu s njim bio je problem. Sahat-kula nije imala rezervne kanale komunikacije, samo zvanični VPN i protokole. Ti kanali će nesumnjivo biti nadgledani. Njihovim korišćenjem zasigurno

bi odao svoju lokaciju.

Dobovao je prstima po metalnom stolu. Zavalio se u stolicu i zagledao u golu sijalicu na tavanici.

Otvorio je pretraživač i pregledao sve lokalne i svetske vesti. Polako ih je analizirao. Nije našao ništa što bi mu moglo biti od koristi. Pronašao je vest o ženi i muškarcu koji su traženi zbog povezanosti s terorističkom zaverom i organizovanom trgovinom decom. To bi ga moglo usporiti. Članak je bio bez fotografija. Uskoro će se pojaviti. Tragaće za njima na svim graničnim prelazima u jugoistočnoj Aziji.

Imao je nekoliko legitimacija u sigurnoj kući, ali nedovoljnu količinu gotovine.

Otvorio je bankarski račun. Stanje je bilo blisko nuli. Džoš je obavio transfere. Da lije živ? Pretpostavljao je da je štab ispostave napadnut dok je bio na ulicama. Na računu je bilo još nečeg. Nekoliko uplata, odreda sitnih, sve u svemu, manje od hiljadu dolara. To je bila neka šifra, ali kakva? GPS?

9.11
50.00
31.00
14.00
76.00
9.11

9.11 bilo je i na početku i kraju šifre. Ostatak je bio: 50.31.14.76. IP adresa? Džoš mu je poslao poruku?

Otvorio je pretraživač i otkucao IP adresu. Veb-stranica sadržala je Džošovo pismo.

Dejvide,

Ispred vrata su. Neće još dugo izdržati.

Dešifrovao sam poruke. Klikni ovde da bi ih pročitao. Žao mi je, ali nisam odgonetnuo njihovo značenje.

Pronašao sam onlajn-kontakt. Koristi Krejglist u Rozvelu da bi prosledio poruke. Klikni ovde da bi izašao na taj sajt. Nadam se da će poslati još jednu poruku i da si zaustavio napad.

Žao mi je što nisam mogao da budem od veće pomoći.

Džoš

P. S. Pročitao sam tvoje pismo i obavio transfere (što je očigledno). Mislio sam da si mrtav - senzor na tvom

odelu nije pokazivao znake života. Nadam se da ti nisam pokvario planove.

Sa uzdahom je skrenuo pogled s ekrana. Dugo nije mogao da se pribere. Otvorio je fajl s dešifrovanim porukama: čitulje iz *Njujork tajmsa* iz 1947. godine. Džoš je obavio sjajan posao, a umro je sumnjajući da nije uspeo. Otvorio je Rozvelov *Krejglist*. Odmah je uočio novu poruku do izvora.

Subjekt> Zastoj sata na kuli od laži

Poruka:

Anonimnom obožavaocu:

Bojim se da je moja sadašnja veza postala prekomplikovana. Ne mogu da te sretnem ili da ostvarim bilo kakav kontakt s tobom. Žao mi je. Nije do mene. Do tebe je. Previše si opasan za mene.

Ima 30 razloga i 88 izgovora zbog kojih te ne viđam. Prožvakao sam 81 laž i 86 priča.

Rekoh sebi da ću te sresti.

Odredio sam datum susreta. 03-12-2013.

I tačno vreme 10.45:00

Istina je da si u ovom trenutku na #44 mestu spiska mojih prioriteta i da to nije dovoljno da obratim pažnju na tebe. Možda bi bilo da si 33. ili 23. ili 15. To jednostavno nije dovoljno.

Moram da isključim struju i spasem svoju decu.

To je jedina odgovorna odluka u ovom trenutku.

Dejvid se počeošao po glavi. Šta ovo znači? Očigledno je da se radi o nekoj šifri. Džošova pomoć bi mu dobro došla.

Uzeo je papir i pokušao da se usredsredi na problem. Njegov um nije sposoban za rešavanje ovakvih zagonetki. Odakle da počne? Prvi deo je bio prilično jasan: izvor je pod pritiskom. Susret ili slanje poruka ne dolaze u obzir. Sjajne vesti, nema šta. Ostatak je bio niz brojeva. Reči oko njih bile su besmislene. Imale su nekog smisla u oglasima posvećeni promašenim vezama, ali nisu imale stvarno značenje, niti su doprinosile poruci. Dakle, brojevi su nešto značili.

Počeo je da žvrlja po papiru. Prepisao je brojeve iz poruke:

30,88. 81,86.

03-12-2013

10:45:00

#44

33-23-15

Prvi deo: 30,88 i 81,86. GPS koordinate. Proverio je tu ideju. Upućivale su na zapadnu Kinu, na granicu s Nepalom i Indijom. Satelitski snimci ništa nisu otkrivali... izuzev, šta je to? Neka napuštena zgrada. Stara železnička stanica.

Sledeći: 03-12-2013 i 10.45:00. Datum i vreme. Izvor je rekao da ne mogu da se sretnu. Šta ih u tom slučaju čeka na napuštenoj železničkoj stanici? Zamka? Novi trag? Ako je Džoš pročitao pismo - i sledio uputstva - poslao je sve što je pronašao u Centralu Sahat-kule. Ako je Centrala kompromitovana, Imari zna sve o čituljama i *Krejglistu*. Poruka bi mogla biti i od Imarija. Na stanici bi ga mogao dočekati odred specijalnih snaga.

Izgnao je tu misao iz glave. Usredsredio se na poslednji niz brojeva u poruci: #44 i 33-23-15. To je sigurno ormarić na železničkoj stanici. Možda je 44 broj voza ili vagona? Protrljao je nos i ponovo pročitao poruku.

Rečenice posle brojeva... sadržale su drugačiju poruku. Uputstvo?

Moram da isključim struju i spasem svoju decu.

To je jedina odgovorna odluka u ovom trenutku.

Isključiti struju. I spasti decu. Razmišljao je o tome.

Odlučio je: otići će do navedenih koordinata, naznačenog dana u naznačeno vreme, i videti šta se tamo nalazi. Ostaviće Kejt ovde, na sigurnom mestu. Znala je nešto, ali nije mogao da pretpostavi šta je to. *Ovde će biti sigurna.* To mu je bilo važno.

Čuo je kako neko šetka po kolibi.

43

Al Džazira, elektronske vesti

Indonežanske vlasti identifikovale dvoje Amerikanaca povezano s terorističkim napadima i organizovanom trgovinom decom

Džakarta, Indonezija // Jučerašnji niz terorističkih napada u indonezijskom glavnom gradu Džakarti pokrenuo je lov na ljude na tlu, moru i vazduhu. Indonežanska federalna policija uposlila je polovinu

pomorskih snaga, oko dvanaest hiljada ljudi, u Javanskom moru i pozvala trupe iz čitave zemlje da se pridruže potrazi u Džakarti i na susednim ostrvima. I vlade susednih zemalja pomažu u potrazi. Uzbunile su ljudstvo na graničnim prelazima i aerodromima. Vlasti se dosad nisu izjašnjavale o razlozima napada. Crteži osumnjičenih objavljeni su u sredstvima informisanja.

Doktorica Ketrin Vorner identifikovana je kao istraživač na polju genetike. Provodila je nedozvoljene eksperimente na siromašnoj deci pokupljenoj u selima oko Džakarte. „Još uvek sastavljamo mozaik“, rekao je glavni policijski inspektor Nakula Pang. „Znamo da je klinika doktorke Vorner zakonski staratelj više od sto indonežanske dece koja su odvedena od kuće bez pristanka roditelja. Znamo da je gospođa Vorner prenosila velike sume novca preko računa na Kajmanskim ostrvima - zloglasnog utočišta za krijumčare droge i ljudi i počinioce ozbiljnih međunarodnih zločina. Verujemo da je klinika bila paravan za trgovinu decom i da je prljavi novac korišćen za finansiranje jučerašnjih terorističkih napada.”

Napadi obuhvataju tri eksplozije u stambenim četvrtima, vatreni okršaj oko pijace i niz smrtonosnih eksplozija na dokovima, u kojima je stradalo pedeset radnika Imari Džakarte. Adam Linč, portparol Imari Džakarte izdao je sledeće saopštenje: „Žalimo za jučerašnjim pogibijama i tragamo za odgovorima. Indonežanska policija potvrdila je naše sumnje da su napadi delo Dejvida Vejla, bivšeg agenta CIA, koji je imao kontakte sa Imari obezbeđenjem - filijalom Imari internacionala. Verujemo da su napadi nadahnuti željom za osvetom i da će gospodin Vejl nastaviti da napada radnike i imovinu Imarija. On je veoma opasan čovek. Verovatno pati od posttraumatskog sindroma i drugih psiholoških poremećaja. Ovo je veoma tužna situacija za sve koji su njome pogođeni. Nudimo svu pomoć, uključujući i pomoć Imari obezbeđenja indonežanskoj vladi i susednim vladama. Želimo da stavimo tačku na ovu noćnu moru i da što pre kažemo svojim ljudima da su bezbedni.”

NEGDE NA JAVANSKOM MORU

Kejt se osećala mnogo bolje, kad se po drugi put probudila. Glava ju je manje bolela. Mogla je da razmišlja. Osećala je bol samo na nekim delovima tela.

Okrenula se oko sebe. Smrkavalo se. Koliko dugo je spavala? Pogledala je kroz prozor. Sunce je tonulo u more. Divni prizor na trenutak joj je odvukao pažnju. Topli povetarac mirisao je na slanu vodu. Na tremu se ljuljuškala ležaljka od užadi. Zardali lanac škripao je posle svakog naleta vetra. Mesto je izgledalo pusto.

Ustala je i izašla iz spavaće sobe. Našla se u velikoj dnevnoj sobi s kuhinjom. Vrata su vodila na trem. Da lije sama? Ne, tu je neki muškarac, ali...

„Uspavana lepotica se probudila.” Pojavio se niotkuda. Kako se zove? Dejvid.

Oklevala je. Nije znala šta da kaže. „Drogirao si me.”

„Jesam. Ali nisam to učinio da bih te ispitivao ili da bih uradio grozne stvari tvojoj deci.”

Setila se. Martina, droge, ispitivanja. Ali šta se zatim dogodilo? Kako je dospela ovamo? Nije bilo važno. „Moramo da pronađemo otetu decu.”

„Ne moramo ništa. Moraš najpre da se odmoriš, a ja moram da radim.”

„Vidi...”

„A pre toga moraš da jedeš.” Držao je nešto što je ličilo na televizijsku večeru ili na vojnički terenski obrok.

Nagnula se bliže hrani, goveđoj čorbi s povrćem i krekerima. Bolje reći nečemu što je ličilo na goveđu čorbu s povrćem. Htela je da se okrene, ali joj je stomak otegnuto zakrčao od mirisa tople hrane. Umirala je od gladi. Juče ništa nije jela. Uzela je obrok, sela i skinula plastični poklopac. Mirišljava para ispunila joj je nozdrve. Zagrizla je meso. Zamalo što ga nije ispljunula. „Bože, grozno je!”

„Jeste. Izvini zbog toga. Malo mu je istekao rok. Ma nikada nije ni valjalo. I ne, nemam ništa drugo da ti ponudim. Žao mi je.”

Uzela je novi zalogaj. Progutala ga je posle kratkog žvakanja. „Gde smo?”

Seo je preko puta nje. „U napuštenoj kući na obali mora nedaleko od Džakarte. Kupio sam je nakon što su investitori propali. Mislio sam da će poslužiti kao sigurna kuća ako ikad budem morao da napustim Džakartu u žurbi.”

„Ne sećam se kako sam došla ovamo.” Probala je povrće. Nagon za povraćanjem je prolazio. Povrće je imalo bolji ukus od govedine, ili se možda samo navikavala na odvratno jelo. „Moramo da se obratimo vlastima.”

„Voleo bih da možemo.” Dao joj je papir s vestima skinutim s Al Džazirinog sajta, s opisom lova pokrenutog na njih.

Zagrcnula se povrćem i kašljući promucala: „Ovo je... apsurd! Ovo je...”

Uzeo je papir s vestima. „To uskoro neće biti važno. Rade na ostvarenju svog plana. Traže nas i imaju jake veze u vladi. Mogućnosti su nam prilično ograničene. Ali imam trag. I moram da ga pratim. Ovde ćeš biti bezbedna. Moraš da mi kažeš.”

„Nema šanse da ostanem ovde!” Kejt je odmahнула glavom. „Nema šanse!”

„Znam da se ničeg ne sećaš, ali je tvoje izbavljenje iz Imarija bio težak poduhvat. Tamo ima veoma zlih ljudi. Ovo nije film u kome heroj i heroina kreću u veliku avanturu zarad intrigantnog zapleta. Evo šta ćemo učiniti: reći ćeš mi sve što znaš. Imaš moju reč da ću dati sve od sebe da spasem otetu decu. Ostaćeš ovde. Nadziraćeš jedan veb-sajt za slučaj da izvor pošalje novu poruku.”

„Ne pristajem na to.”

„Vidi, ne pregovaram s tobom, ja ti naređujem.”

„Neću. Potrebna sam ti. I neću da ostanem ovde.” Pojela je poslednji zalogaj i spustila plastičnu posudu u kartonsku kutiju. „Osim toga, mislim da ću biti bezbednija u tvom društvu.”

„Baš lepo. Pozivanje na moj muški ego je dobar potez. Nažalost, ja sam dovoljno pametan da ne padnem na njega.”

„Ostavljaš me ovde zato što misliš da ću ti biti na smetnji.”

„Pokušavam da te zaštitim.”

„To nije moja najveća briga.”

Otvorio je usta da joj odgovori. Predomislio se i oštro nagnuo glavu

u stranu.

Podigao je ruku. „Tiho!”

Promeškoli se u stolici. Ugledala je snop reflektora. Pretraživao je plažu. Čula je daleki zvuk helikoptera. Kako je uspeo da ga čuje?

Skočio je sa stolice. Dograbilo ju je za ruku i gotovo odvuкао do ormana blizu ulaznih vrata. Snažno je pritisnuo zadnji zid, koji se povukao unazad, otkrivajući betonske stepenice.

Rekla je: „Šta je ovo?”

„Siđi dole. Odmah dolazim.”

„Gde ćeš?”, pitala ga je, ali je on već nestao.

Vratila se u sobu. Žurno je skupljao stvari, ostatke obroka i jaknu. Utrčala je u sobu i zategla posteljinu. Hitro je prebrisala kupatilo. Zvuk helikoptera je bio sve bliži. Bilo je mračno. Malo toga je videla. Dnevna svetlost na umoru slabo je osvetljavala plažu.

Ušao je u sobu i ugledao nju. „Dobro obavljen posao. Požuri!”

Dotrčali su do ormana. Sišli su niz stepenice, do sobice koja je podsećala na atomsko sklonište. Gola sijalica visila je s tavanice. Osvetljavala je sto s kompjuterom i krevet za jednu osobu.

Naterao ju je da legne na krevet. Prineo je kažiprst usnama i potegao uzicu sijalice. Utonuli su u tamu.

Nešto kasnije čula je korake iznad sebe.

45

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA SNEŽNO OSTRVO
I 50 KM OD OBALE ANTARKTIKA

Martin Grej gledao je kako roboti odvrću poklopac na vratima podmornice. Teško se kretao u zaštitnom odelu, pravom astronautskom skafanderu kupljenom prošle nedelje od Kineske svemirske agencije. Samo je ono moglo da izdrži temperature na Antarktiku, da ih zaštiti od moguće radijacije i da ih snabde s dovoljno kiseonika u slučaju da se kablovi prekinu. Silno je strahovao od ulaza u nacističku podmornicu, uprkos zaštitnom odelu. Blizina Dorijana Slouna samo je povećavala njegove strahove. Momak je imao kratak

fitilj. Ono što će pronaći moglo bi da ga potpali, a u podmornici i najmanje eksplozije imaju smrtonosni ishod.

Vratanca su glasno škripala. Metal je grebao metal. Nisu se mrdala. Robotska ruka odvojila se od njih. Kliznula je i ponovo dohvatila vratanca. Okrenula su se i - BUUM - eksplodirala su kao vrata na kutiji s čupavcem. Udarila su o podmornicu smrskavši robota. Žalosno je šištao, sejući metalne i plastične delove po snegu.

Martin je čuo bestelesni glas Dorijana Slouna na radio-aparatu u svom odelu. Šuplji mehanički zvuk radija činio ga je još zlokobnijim. „Posle tebe, Martine.”

Zagledao se u Slounove hladne oči i krenuo ka ulazu u podmornicu. „Operacije, imate li sliku?”

„Primljeno, doktore Grej, imamo sliku oba odeli.”

„U redu. Ulazimo.”

Krenuo je ka okruglom ulazu u podmornicu prečnika jedan metar na vrhu ledenog brdašceta. Okrenuo se kad je stigao do njega. Čučnuo je i spustio nogu na prvu prečagu čeličnih merdevina. Bacio je svetlosni štap u okno. Udarac tvrde plastike o metal odjekivao je u ledenom grobu nakon pada od pet do sedam metara. Svetlost je zasijala u dubini, otkrivajući hodnik na desnoj strani.

Spustio se niz još jednu ledom pokrivenu metalnu prečagu. Držao se za merdevine obema rukama kad je savladao treću. Osećao je da mu jedna noga proklizava. Pokušao je da pojača stisak, ali nije uspeo. Noge su mu kliznule s prečage. Udario je u zadnji deo vrata pri padu. Svetlost ga je okružila, da bi odmah zatim utonuo u tamu. Tresnuo je o pod. Izolacija ga je spasla. Ali... ako se odelo pocepalo, hladnoća će pohrliti unutra. Smrznuće se za nekoliko sekundi. Stavio je ruke na šlem. Grozničavo ga je opipavao. Pojavila se svetlost. Polako je padala niz okno, da bi završila na njegovom stomaku. Osvetlila je okolinu. Osmotrio je odelo. Nije opazio nikakva oštećenja.

Video je Slouna iznad sebe. Zaklonio je sunčevu svetlost. „Izgleda da si predugo radio u kancelariji, starce.”

„Rekao sam ti da mi ovde nije mesto.”

„Skloni mi se s puta.”

Martin se otkotrljao i otpuzao od merdevina. Sloun se spuštao niz njih. Držao ih je rukama i nogama s obe strane, ne dotičući prečage.

„Proučio sam plan podmornice, Martine. Komandni most je pravo pred nama.”

Uključili su svetla na šlemovima i krenuli niz hodnik.

Decenijama zapečaćena i zamrznuta podmornica bila je u idealnom stanju. Izgledala je kao i pre osamdeset godina, kad je isplovila iz luke u severnoj Nemačkoj. Zaslužila je mesto u pomorskom muzeju.

Hodnik je bio uzak, pogotovo za ljude u glomaznim zaštitnim odelima. Zalazili su dublje u podmornicu. Često su zastajali da bi povukli kablove za dostavu kiseonika. Zaustavili su se kad ih je hodnik doveo do proširenja. Okretali su lampe na šlemovima levo i desno. Osvetljavali su pojedine delove prostorije, kao svetionici koji odašilju svetlost po noćnoj tami. Prostorija je bila komandni most ili komandni centar. Martin je svuda otkrivao užase: unakaženog čoveka poleglog preko stolice, s istopljenom kožom na licu, mornara prislonjenog na potporni zid s krvavim mrljama na odeći; grupu ljudi koji su ležali na stomaku u smrznutoj bari krvi. Svi mrtvaci su izgledali kao da su zamrznuti nakon boravka u džinovskoj mikrotalasnoj pećnici.

Oglasio se radio u Martinovom odelu. „Da li ti ovo liči na posledice radijacije zvona?”

„Ne mogu biti siguran, ali prilično liči”, odvratio je.

Nekoliko minuta su ćutke pretraživali komandni most. Pregledali su svakog mrtvaca.

„Trebalo bi da se podelimo”, reče Martin.

„Znam gde je njegova kabina”, reče Sloun. Okrenuo se i krenuo zadnjim hodnikom.

Martin je krenuo za njim. Nadao se da će uspeti da ga zaobiđe i stigne do odeljka za posadu pre njega.

Teško se kretao u zaštitnom odelu. Sloun se mnogo bolje snalazio u njemu.

Stigao ga je na vratima kabine. Mlađi čovek ubacio je dva svetlosna štapa unutra. Osvetlile su prostoriju.

Sloun je pregledao papire na stolu. Otvorio je nekoliko fioka. Lampa na njegovom šlemu osvetlila je crno-belu fotografiju čoveka u nemačkoj uniformi. To nije bila nacistička uniforma, već starija, iz Prvog svetskog rata. Grlio je suprugu desno i dva sina levo od sebe. Veoma su ličili na njega. Sloun je dugo posmatrao fotografiju. Gurnuo je ruku u džep odeli.

Martin se u tom trenutku gotovo sažalio na njega. „Dorijane, nije mogao da preživi.”

„A šta si ti očekivao da ćeš pronaći, Martine?”

„Mogao bih da ti postavim isto pitanje.”

„Prvi sam te pitao.” Sloun je nastavio s pretraživanjem stola.

„Mape. I tapiseriju, uz malo sreće.”

„Tapiseriju?” Sloun je okrenuo glavu u širokom odelu. Zaslepio je Martina svetlošću sa šlema.

Stariji čovek podigao je ruku da bi se odbranio od svetlosti. „Da, veliki tepih s utkanom pričom.”

„Znam šta je tapiserija, Martine.” Usmerio je pažnju ka stolu. Preturao je po knjigama. „Možda sam te pogrešno procenio. Ne predstavljaš pretnju. Pamet ti je izvetrela. Sad juriš tapiserije i sujeverne legende.” Sloun je bacio gomilu papira i knjiga na smrznuti sto. „Ovde nema ničega izuzev dnevnika.”

Dnevnici! Jedan od njih bi mogao biti onaj koji traži. Trudio se da zvuči opušteno. „Ja ću ih uzeti. Možda u njima ima nečeg korisnog.”

Sloun se uspravio u leđima. Pogledao je Martina u oči, a zatim na gomilu tankih knjižica. „Ne. Ja ću ih prvo pogledati. Preneću ti ako u njima nađem nešto... što ima veze s naukom.”

BRILLIANT DOWNLOAD

Dorijanu je bilo muka od prokletog svemirskog odelu. Proveo je šest sati u njemu. Tri sata u podmornici i tri sata na dekontaminaciji. Martin i njegovi istraživači insistirali su na najstrožim merama predostrožnosti. Bili su veoma oprezni. Preoprezni i skloni gubljenju vremena, što se njega tiče.

Sedeo je preko puta Martina u sobi za dekontaminaciju. Čekao je rezultate analize krvi - na znak „sve je u redu”. Zašto sve ide ovako sporo?

Martin je s vremena na vreme bacaو pohlepne poglede na dnevnike. U njima je bilo nečega što ga je zanimalo. Dorijan je privukao knjižice sebi.

Podmornica je bila najveće razočarenje u Slounovom životu. Imao je četrdeset dve godine. Od sedme godine je svakodnevno sanjao o njenom pronalaženju. Taj dan je napokon došao. Nije ništa našao. Ili gotovo ništa: šest ispečenih tela u besprekorno očuvanoj nemačkoj podmornici.

„Šta ćemo sad, Martine?”

„Isto što smo oduvek činili. Nastavićemo da kopamo.”

„Želim podatke o onom što radite. Znam da kopate ispod podmornice, pored strukture.”

„Pored onog što smatramo drugim plovilom”, hitro je dodao

Martin.

„Složili smo se da se oko toga ne slažemo. Šta si pronašao?”

„Kosti.”

„Koliko njih?” Dorijan se naslonio na zid. Rupa mu se otvorila u stomaku, kao pred spuštanje niz vašarski tobogan. Plašio se odgovora.

„Dovoljnu za dvanaest ljudi. Mislimo da ih ima više”, odgovorio je Martin, umornim glasom. Vreme provedeno u odelu dobro ga je iscrpilo.

„Tamo dole je zvono, zar ne?”

„Pretpostavljam da jeste. Oblast oko podmornice obrušila se kad su joj dva istraživača prišla. Jedan od njih je izgoreo, kao i oni u podmornici. Drugi je poginuo kad se led provalio pod njim. I ostatak posade je verovatno tamo dole.”

Dorijan je bio previše umoran da bi se raspravljao, ali ga je ta ideja nasmrt uplašila. Najviše je zazirao od njene konačnosti. „Šta znaš o strukturi?”

„Malo, u ovom trenutku. Stara je koliko i ruševine na Gibraltaru. Sto hiljada godina, možda i starija.”

Slab napredak iskopavanja mučio ga je još od dolaska na ledeni breg. Martinovi ljudi pronašli su lokaciju još pre dvanaest dana. S ovolikim sredstvima na raspolaganju, trebalo je da raspore ledeni breg kao ćurku za Dan zahvalnosti. Ali oko podmornice je bilo malo ljudi, kao da se glavna predstava odigrava na drugom mestu.

„Ovo nije glavno mesto iskopavanja, zar ne?”

„Sredstva su... raspoređena na drugom mestu...”

Raspoređena na drugom mestu. Dorijan se poigravao ovom mišlju. Šta može da bude veće od ovog, od strukture koju su po cenu tolikih žrtava tražili hiljadama godina? Šta bi moglo da bude veće od nje?

Veće. Veća struktura. Ili možda... glavna struktura.

Nagnuo se napred. „Ovo je samo jedan deo, zar ne? Tragate za većom strukturom. Ovaj deo se samo odlomio od primarne strukture.” Još nije bio siguran da li je u pravu, ali ako jeste...

Martin je polako klimnuo. Izbegavao je da pogleda Dorijana u oči.

„Blagi bože!” Dorijan je ustao i pružio korak po sobi. „To bi moglo da se desi svakog minuta. Mogli bi da navale na nas za nekoliko dana ili sati.

Izložio si nas velikom riziku. Iako si dvanaest dana znao za ovo! Da li si poludeo?”

„Mislili smo da je ovo primarno.”

„Mislili ste, želeli ste, nadali ste se - zaboravi te priče. Vreme je za akciju! Zatvoriću kinesku operaciju i pokrenuti Tobanski protokol čim nas puste iz ovog plastičnog kaveza. Ne pokušavaj da me ometeš. Znaš dobro da je kucnuo čas. Hoću da me kontaktiraš čim pronađeš veću strukturu. I, Martine, nekoliko jedinica operativaca je već na putu ovamo. Pomoći će ti ako budeš imao probleme u radu sa satelitskim telefonom.”

Martin je spustio laktove na kolena i upro pogled u pod.

Vrata su se šišteći otvorila, propuštajući svež vazduh ispred žene dvadesetih godina, s papirima u rukama. Nosila je tesnu, pretesnu odoru.

„Gospodo, slobodni ste. Procedura dekontaminacije je okončana.” Obratila se Dorijanu. „Mogu li išta da uradim za vas?” Spustila je papire pored sebe i sklopila ruke na leđima. Blago se nagnula prema njemu.

„Kako se zoveš?”, reče Dorijan.

„Naomi. Ali zovite me kako god hoćete.”

46

NEGDE NA JAVANSKOM MORU

Kejt nije mogla da razlikuje javu od sna. Na trenutak je lebdela u dubokoj tami i mrtvoj tišini. Osećala je samo meku tkaninu na leđima. Okrenula se na stranu i čula pucketanje jeftinog dušeka. Sigurno je zaspala na krevetu u atomskom skloništu. Izgubila je pojam o vremenu, dok je u tami s Dejvidom osluškivala kako progonioci tupkaju po kući iznad njih. Činilo joj se da satima tragaju po kolibi.

Da li sme da ustane?

Osećala je još nešto: glad. Koliko dugo je spavala?

Prebacila je noge preko ivice kreveta. Spustila ih je na...

„Uh, blagi bože!” Dejvidov vapaj ispunio je sićušnu prostoriju. Njegovi trbušni mišići grčili su se pod njenim nogama. Skupio se u loptu.

Premestila je težinu na krevet. Tražila je čvrst oslonac da bi prestala da se oslanja na njega. Konačno je stala na beton i ustala.

Pipala je po vazduhu u potrazi za uzicom sijalice. Pronašla ju je i povukla. Žuta svetlost obasjala je sobicu. Žmirkala je i čekala, stojeći na jednoj nozi. Pomerila se u ugao sobe, dalje od Dejvida, kad su joj se oči navikle na svetlost. On je još ležao u fetusnom položaju, nasred prostorije.

Nagazila ga je na *ono* mesto. Bože. Šta je tražio na podu? „Nismo u osnovnoj. Mogli smo da podelimo krevet.”

Stenjući, oslonio se na noge i kolena. „Očigledno je da se viteštvo ne isplati.”

„Nisam...”

„Zaboravi. Moramo da odemo odavde”, rekao je kad se uspravio u sedeći položaj.

„A oni ljudi?”

„Otišli su pre sat i po. Možda vrebaju oko kuće.”

„Ovde nije bezbedno. Idem i ja.”

„Znam. Znam.” Podigao je ruku. Povratio je dah. „Ideš, ali imam jedan uslov oko kog nema pogađanja.”

Zurila je u njega.

„Radićeš ono što ti kažem i kad ti kažem. Tamo napolju su i sekunde presudne. Poslušaćeš me kad ti kažem da me napustiš ili da bežiš. Možda ćeš biti uplašena ili izgubljena, ali ćeš morati da me poslušаш bez pogovora.”

„Ne bojim se”, slagala je.

„Pa, bar se jedno od nas ne boji.” Otvorio je dvokrilna čelična vrata ugrađena u beton. „Još nešto.”

„Slušam”, reče Kejt. Zvučala je neodlučno.

Dejvid ju je odmerio od glave do pete. „Ne možeš više da nosiš tu odeću. Ličiš na beskućnicu.” Dao joj je nešto stvari. „Biće ti malo velike.”

Pregledala je dobijenu odeću: stare farmerke i crna majica s V-kragom.

Dobacio joj je i sivi džemper. „I ovo će ti biti potrebno. Tamo gde idemo je hladno.”

„A gde idemo?”

„Usput ću ti objasniti.”

Počela je da skida košulju i zastala. „Možeš li da se, hm...”

Osmehnuo se. „Nismo osnovci.”

Skrenula je pogled. Pokušavala je da smisli odgovor.

Lupio se po čelu, kao da se upravo setio nečega. „O, da. Ožiljak.”

Okrenuo se, kleknuo i počeo da sređuje kutije na dnu ormana.

„Kako si...”

Izvadio je pištolj i nekoliko kutija municije. „Droga.”

Kejt je pocrvenela. Šta je rekla? Koliko toga mu je poverila? Ta ideja ju je iz nekih razloga užasavala. Očajnički je poželeva da se seti onog što je učinila pod dejstvom droge. „Da li sam, jesmo li...?”

„Ne sekiraj se. Veče je bilo čedno, ako izuzmemo preteranu količinu nasilja. Nego, da li deca sad mogu da pogledaju televizor?”

Navukla je košulju. „Ponašaj se kao nezrela vojničina.”

Zanemario je verbalna bockanja. Ustao je. Pružio joj je kutiju. Prepoznala je još jedno vojničko sledovanje. Pročitala je slova na kutiji: SDO - suvi dnevni obrok. „Da li si gladna?”

Nastavila je da čita tekst na kutiji: pečena piletina s crnim pasuljem i krompirom. „Ne baš.”

„Kako hoćeš.” Svukao je plastični poklopac. Spustio je sud na metalni sto i navalio na nepodgrejanu hranu. Juče je podgrejao porciju samo da bi joj ugodio.

Sela je na krevet preko puta njega i navukla patike koje je dobila zajedno s odećom. „Hej, ne znam da li sam to već rekla, ali bih htela da... ti se zahvalim za...”

Prestao je da pretura po papirima i progutao nesažvakani zalogaj. Progovorio je, ne gledajući u nju. „Ne pominji to. Samo sam radio svoj posao.”

Zavezala je pertle. Samo je radio svoj posao. Zašto je taj odgovor bio tako... nepotpun?

Gurnuo je poslednje papire u fasciklu. „Ovo je sve što imam o ljudima koji su ote ti tvoju decu. Čitaj usput. Imaćeš dosta vremena.”

Otvorila je fasciklu i počela da čita. Bilo je najmanje pedeset strana. „A gde idemo?”

Progutao je još nekoliko zalogaja. „Pogledaj prvu stranu. To je poslednja šifrovana poruka izvora iz Imarija, osobe s kojom se dopisujem već dve nedelje.”

30,88. 81,86.

03-12-2013

#44. 33-23-15

Isključiti struju. Spasti decu.

Vratila je papire u fasciklu. „Ne razumem.”

„Prvi deo je niz GPS koordinata. Upućuju na napuštenu železničku

stanicu u zapadnoj Kini. Drugi deo se očigledno odnosi na vreme, verovatno na polazak voza. Nisam siguran u pogledu srednjeg dela. Pretpostavljam da je to broj ormarića na stanici, s kombinacijom za otvaranje brave. Izvor nam je verovatno ostavio nešto u njemu - nešto što nam je potrebno, možda novu poruku. Nije jasno da li će deca biti na železničkoj stanici ili je to samo novi trag. Možda sam i pogrešno razumeo poruku. Možda je upotrebio drugu šifru ili ona ima drugo značenje. Sve ranije poruke dešifrovao moj saradnik je.”

„Možeš li da se posavetuješ s njim?”

Progutao je poslednji zalogaj i bacio plastičnu viljušku na poslužavnik. Pokupio je predmete povadene iz ormana. „Ne, nažalost ne mogu.”

Zatvorila je fasciklu. „Zapadna Kina, kažeš? Kako ćemo stići tamo?”

„Pozabaviću se time. Ići ćemo korak po korak. Prvo ćemo videti da li su ostavili nekog gore. Da li si spremna?”

Klimnula je i krenula za njim uz stepenice. Rekao joj je da pričeka u skloništu dok ne pregleda kolibu. „Čisto je. Nadam se da su otišli. Ne razdvajaj se od mene.”

Istrčali su iz kolibe do retkog rastinja duž odavno nekorišćenog zemljanog puta. Put se završavao ispred četiri davno napuštena velika plava skladišta. Zaustavili su se pred drugim skladištem. Pomerio je deo zardalog limenog zida i otkrio trouglu rupu, dovoljno veliku da se ona provuče.

„Uđi unutra.”

Htela je da negoduje, ali se setila jedinog uslova na koji je pristala. Poslušala ga je bez reći. Iz nepoznatih razloga trudila se da ne isprlja kolena. U tom položaju nije mogla da se uvuče. Dejvid je naslutio njen problem. Snažno je pogurao metalne stranice. Obezbedio joj je dovoljno prostora da se uvuče u skladište.

Uvukao se za njom. Otključao je i odgurao ulazna vrata u stranu. Otkrio je skriveno blago skladišta.

Ugledala je avion. Ali jedva da je zasluživao da ga tako nazove. Izgledao je neobično. Slični avioni su pedesetih godina... korišćeni za posete udaljenim delovima Aljaske. Bio je star, ali nije poticao iz tog doba. Imao je četiri sedišta i dva velika propelera na krilima. Verovatno će morati da ih pokrene rukom, kao Amelija Erhart, ako uopšte mogu da se pokrenu i ako on zna da pilotira. Gledala je kako Dejvid skida šatorsko krilo s repa i odglavljuje točkove.

Po povratku u kolibu rekao je „bez pitanja”, ali nije mogla da se

uzdrži. „Umeš da letiš na toj stvari, zar ne?”

Zaustavio se, polako slegnuo ramenima i pogledao u nju kao dete uhvaćeno u pokušaju da nešto sakrije. „Onako, otprilike.”

„Kako to misliš otprilike!?”

47

MLAŽNJAK KORPORACIJE IMARI

NEGDE IZNAD JUŽNOG ATLANTSKOG OKEANA

Dorijan je gledao kako Naomi dovršava martini, opružena na dugom kauču na suprotnoj strani aviona. Bela frotirska haljina se raširila, otkrivajući grudi, koje su se dizale i spuštale u sve slabijem ritmu dok joj se disanje usporavalo. Podsećala je na zadovoljnu mačku koja je upravo progutala sočan plen. Olizala je poslednje kapi martinija s prstiju. Oslonila se na lakat. „Da li si spreman za još jednu turu?”

Nezasita je. To je bilo veliko priznanje za muškarca njegovih seksualnih apetita. Dohvatio je telefon. „Ne još.”

Napućila je usne. Ponovo je legla na kauč.

Dorijan je čuo glas komunikacionog oficira. „Da, gospodine?”

„Povežite me s kineskim postrojenjem.”

„Sa Imari Šangajem?”

„Ne, već s novim - na Tibetu. Hoću da razgovaram s doktorom Čejsom.”

Čuo je kliktanje miša u pozadini.

„S doktorom Čangom?”

„Ne, već s Čejsom iz Nuklearnog.”

„Sačekajte.”

Posmatrao je kako se Naomi proteže na kauču gužvajući haljinu. Pitao se koliko će izdržati.

Telefon je škljocnuo. Čuo se daleki glas. „Čejs.”

„Sloun. Kako stojimo s nuklearkama?”

Čovek se zakašljao i progovorio tiše no pre. „Gospodine Sloune. Mislim da imamo pedeset ili četrdeset devet operativnih.”

„Koliko ih imamo ukupno?”

„To je sve čime raspolažemo, gospodine. Pokušavamo da nabavimo još, ali Indijci i Pakistanci ih više ne šalju.”

„Novac nije bitan, platite koliko god.”

„Pokušali smo, gospodine. Odbijaju da ih prodaju za bilo koje pare dok im ne otkrijemo razlog kupovine. Nemamo bolju priču od obezbeđenja podrške našem nuklearnom reaktoru.”

„Možete li da radite s oružjem iz bivšeg sovjetskog bloka?”

„Možemo, ali to bi duže trajalo. Verovatno ćemo dobiti starije modele. Morali bismo da ih proverimo. I ispitamo. Verovatno bismo imali slabiji učinak.”

„Dobro. Videću šta mogu da učinim. Pripremite se za novu isporuku. Morate da napravite prenosive bombe. Nešto što manja osoba ili... neko... čak i umoran... može lako da ponese.”

„To će potrajati.”

„Koliko?” Uzdahnuo je. S ovim lujkama nikad i ništa nije jednostavno.

„Zavisi. Koje je ograničenje u težini?”

„U težini? Ne znam. Petnaest ili dvadeset kilograma. Čekaj, to je previše. Možda... sedam i po kilograma. Možda malo više. Da li je to izvodljivo?”

„To će im smanjiti učinak.”

„Da li je to izvodljivo?”, nestrpljivo će Dorijan.

„Jeste.”

„Koliko vremena će vam biti potrebno da ih napravite?”

Naučnik je uzdahnuo. „Dan, možda dva.”

„Napravićete ih za dvanaest sati. Toliko o tome, doktore Čejse.”

Usledila je duga pauza. A zatim: „Da, gospodine.”

Dorijan je prekinuo vezu.

Naomi je konačno popušila i sipala drugi martini. Nakrenula je bocu prema njemu.

„Ne sad.” Nikad nije pio na poslu.

Uzeo je telefon posle kraćeg razmišljanja. „Pozovite mi postrojenje na Tibetu. Doktora Čanga.”

„Čejsa?”

„Čanga, rimuje se sa manga.”

Kliktanje je ovog puta bilo brže.

„Čang ovde, gospodine Sloune.”

„Doktore, na putu sam do vašeg postrojenja. Moramo obaviti neke pripreme. Koliko subjekata imate?”

„Mislim...” započeo je Čang. Dorijan je čuo šuškanje papira i zveckanje ključeva. Doktor je progovorio. „Imam 382 primata i 119 ljudi.”

„Samo 119 ljudi? Mislio sam da ih je mnogo više. Plan predviđa hiljade.” Dorijan je pogledao kroz prozor aviona. Sto devetnaest leševa možda neće biti dovoljno.

„Da, tako je. Prestali smo s regrutovanjem ljudi zbog manjka rezultata. Usredsredili smo se na glodare i primате. Hoćete li da ponovo počnemo s regrutovanjem? Imamo li novu terapiju?”

„Nemamo. Imamo novi plan. Moraćemo da radimo s onim što nam stoji na raspolaganju. Hoću da svim ljudima date poslednji tretman zasnovan na istraživanjima doktorke Verner.”

„Gospodine, ta terapija nije delovala.”

„Nije, doktore, ali mi znamo nešto što vi ne znate. Morate mi verovati.”

„Da, gospodine. Pripremićemo ih. Dajte nam tri dana.”

„Posao će biti obavljen danas, doktore Čang. Nemamo vremena.”

„Nemamo dovoljno osoblja u postrojenju.”

„Učinite to.” Dorijan je slušao. „Halo, jesi li tu?”

„Ovde sam, gospodine Sloune. Učinićemo to.”

„Još nešto. Ovog puta nemojte spaljivati leševe.”

„Ali rizik?”

„Siguran sam da ćete pronaći način da se na adekvatan i bezbedan način pobrinete za njih. Imate sobe za karantin, zar ne?” Dorijan je čekao, ali naučnik nije rekao ni reč. „Razumeli smo se. Zamalo da zaboravim. Koliku težinu bi deca mogla da ponesu?”

Čang je bio zbunjen pitanjem ili zabrinut zbog poslednjeg naređenja da ne uništi tela. „Uh, mislite na težinu, kao u...”

„Koliko bi deca mogla da ponesu u rancu, na leđima.”

„Nisam siguran.”

Naučnici su moj usud, pomisli Dorijan. Boje se rizika, neodlučni su i skloni traćenju vremena. „Nagađaj, doktore. Ne moraš biti precizan u gram.”

„Mogli bi poneti pet, najviše sedam i po kilograma. Zavisi od dužine puta i...”

„Dobro, dobro. Uskoro stižem. Baci se na posao.” Prekinuo je vezu i odložio telefon.

Naomi mu nije dala priliku da ga ponovo dohvati. Popila je martini. Doteturala se do njega i spustila čašu na sto. Objahala ga je, skinula

haljinu i pustila da sklizne na pod. Posegnula je za njegovim pantalonama. Dorijan ju je uhvatio za ruke i sklonio ih u stranu. Digao ju je sa sebe i bacio na kauč. Pritisnuo je dugme iz sebe.

Stjuardesa je pet sekundi kasnije otvorila vrata kabine. Počela je da se povlači kad ih je videla na kauču.

„Stani. Ostani”, naložio je Dorijan. „Pridruži nam se.”

Devojka je shvatila šta se od nje traži. Polako je zatvorila vrata, kao da je tinejdžerka koja se noću krišom vraća u spavaću sobu.

Naomi se podigla s kauča. Obuhvatila je devojčino lice rukama. Poljubila ju je i skinula joj šal. Pozabavila se dugmadima plavog blejzera i bele bluze. Skinula je stjuardesin grudnjak, ne prekidajući poljubac, Svukla joj je i suknju i načisto je razgolitila.

48

SNEŽNI LOGOR ALFA

BUŠOTINA 4

ISTOČNI ANTARKTIK

Robert Hant je zatvorio vrata prenosivog skloništa i dohvatio radio.

„Baunti, ovde Snežni Kralj. Dostigli smo dubinu od dve i po hiljade metara, ponavljam, na dubini smo od dve i po hiljade metara. Status nepromenjen. Nailazimo isključivo na led.”

„Snežni Kralju, Baunti. Čujemo te. Dubina je dve i po hiljade metara. Ostani na vezi.”

Robert je spustio mikrofonski radijski sto. Zavalio se u klimavu stolicu. Jedva je čekao rastanak s ledenom noćnom morom. Bušio je tlo tragajući za naftom na najnegostoljubivijim mestima na svetu: severnoj Kanadi, Sibiru, Aljasci i u Severnom ledenom moru iznad arktičkog kruga. Ništa nije moglo da se poredi s Antarktikom.

Osvrnuo se po prenosivom skloništu - svom domu u poslednjih sedam dana. Ni po čemu se nije razlikovao od prethodne tri bušotine. U prostoriji tri puta pet metara bila su tri ležaja, velika grejalica, četiri kovčega s opremom i hranom i sto s radiom. Nije bilo frižidera; hlađenje bar nije bilo problem.

Radio je zakrčao. „Snežni Kralju, ovde Baunti. Naređenja su sledeća: vadi bušilici, pokrij rupu i pređi na novu lokaciju. Potvrdi naređenja kad budeš spreman da primiš nove GPS koordinate.”

Potvrdio je naređenja, pribeležio nove koordinate i prekinuo vezu. Neko vreme je sedeo, razmišljajući o ovom poslu. Odradio je tri bušotine dubine dva i po kilometra. Nije našao ništa izuzev leda. Oprema je bila snežno bela i pokrivena ogromnim belim platnom. Poslodavac očigledno nije želeo da iko primeti bušotine iz vazduha.

Pretpostavljao je da buše ledeni kontinent tragajući za naftom ili dragocenim metalima. Tajno bušenje nije bilo retka praksa. Dodeš, bušiš, pronadeš nešto, pokriješ rupu i zatražiš pravo na eksploataciju. Ali na Antarktiku prava na eksploataciju nisu postojala. Na svetu je bilo mnogo lakših i jeftinijih mesta za pronalaženje nafte i sirovina. Ova potraga nije imala ekonomskog smisla. Novac, po svemu sudeći, nije bio problem za naručioce. Svaka bušotina je iziskivala troškove opreme na nivou od trideset miliona dolara. Sva oprema je po obavljenom poslu ostajala na bušotini, kao da nikom nije stalo do nje. Plaćali su mu dva miliona dolara za dva meseca bušenja. Potpisao je ugovor s klauzulom o apsolutnom ćutanju.

Obavezao se da za dva miliona zelembaća buši gde god mu kažu i ćuti kao zaliven. Odradiće svoje. Dva miliona dolara će ga izvući iz nevolje. Možda će mu ostati dovoljno da zauvek raskrsti s ovim poslom. Možda će uspeti da izađe na kraj sa sopstvenim problemima, zbog kojih je i zaglavio u ovoj nedodžiji. Takav ishod je bio jednako verovatan kao i pronalaženje nafte na Antarktiku.

49

NEGDE IZNAD PLANINA ZAPADNE KINE

Tri puta su preleteli preko jezerceta ne sletevši na njega. Kejt više nije mogla da ćuti. „Zar nisi rekao da znaš da upravljaš ovom stvarčicom?”

Dejvid joj je odgovorio ne skrećući pažnju s kontrola. „Sletanje je mnogo teže od letenja.”

Za Kejt je sletanje bilo isto što i letenje. Nije htela da se raspravlja.

Po stoti put je proverila pojas.

Dejvid je obrisao maglu s prepotopskih brojčanika. Spremao se za novi prelet.

Čula je pucketanje i osetila kako njena strana aviona propada. „Da li si ti to učinio?”

Dejvid je kucnuo po upravljačkoj tabli, jednom, pa drugi put, ali znatno snažnije. „Nestalo nam je goriva.”

„Mislila sam da si rekao...”

„Indikator je sigurno pokvaren.” Mahnuo je glavom. „Idi pozadi.”

Provukla se pored njega na zadnja sedišta. Prvi put ga je poslušala bez pogovora. Svezala je pojas. Ovo će biti njihov poslednji pokušaj sletanja.

I drugi motor je ispustio dušu. Avion se uravnotežio. Jedrio je po nebu, u jezivoj tišini.

Spustila je pogled na gustu zelenu šumu oko plavetnog jezerceta. Bilo je divno, kao prizor iz kanadske divljine. Ali znala je da je dole hladno. Lete iznad severne Indije ili zapadne Kine.

Najveći deo puta leteli su nisko iznad vode, da bi izbegli radare. Uglavnom su putovali na sever. Sunce je visilo visoko na nebu s njene desne strane sve dok nisu stigli do obale. Leteli su iznad monsunske ravnice, verovatno Bangladeša. Nije postavljala pitanja - niti je mogla zbog buke dva sad ugašena motora. Jezerce je bilo sred nedirnute divljine, daleko od naseljenih mesta. Svaka povreda biće smrtonosna ako se povrede pri sletanju.

Jezero im se brzo približavalo. Dejvid je izravnao avion. Bolje reći, pokušao je. Teže je kontrolisao letelicu bez motora.

Najstrašniji scenario prolazio joj je kroz glavu. Šta će biti ako se zabiju nosom u vodu? Oko njih su planine. Jezero bi moglo biti duboko i hladno. Gomila stare gvožđurije povući će ih na dno. Nikad neće preživeti ledeni ambis. Šta će biti ako slete na vodu? Kako će se zaustaviti? Udariće u drveće pri punoj brzini. Zamislila je kako granje buši desetine rupa u njima, kao čiode u vudu lutkama. A isparenja u rezervoaru eksplodiraće posle prve iskre.

Plovci su neravnomerno klizali po vodi. Avion se ljuljao s jedne na drugu stranu.

Ponton će se otkinuti, a avion iskidati na komade zajedno s njima.

Zategla je pojas. Da li da ga skine? Prerezaće je napola.

Plovci su ponovo poljubili vodu i poskočili u vazduh, razlabavljeni i razglavljeni.

Nagnula se napred i zagrlila Dejvida oko vrata. Povukla ga je na sedište. Priljubila se za njegov zadnji deo. Spustila mu je glavu na vrat. Nije smela da gleda. Osećala je da avion dublje ore vodu. Pod se zlokobno tresao. Turbulencija se širila na tanke metalne zidove. Čula je zloslutno krckanje konstrukcije. Pala je na svoje sedište. Od udarca je ostala bez vazduha. Otvorila je oči i duboko udahnula. Zaustavili su se. Granje je u kabini! Dejvidova glava je beživotno visila.

Nagnula se napred, ali pojas ju je gotovo presekao napola. Posegnula je za njim uprkos pojasu. Pipala mu je grudi. Da li ih je grana probila? Ništa nije napipala.

Polako je podigao glavu. „Hej, curo! Može, ali prvo plati piće.”

Vratila se u sedište. Munula ga je u rame. Bilo joj je drago što je živa, baš kao i on. Ipak je rekla: „Pamtim bolja sletanja.”

Osvrnuo se ka njoj. „Na vodi?”

„Ovo je moje prvo sletanje na vodi, znači ne pamtim.”

„Ovo je i moje prvo sletanje na vodi.” Skinuo je pojas i ispuzao iz aviona na putnička vrata. Stao je na stepenicu i pomerio sedište da bi Kejt mogla da izađe.

„Ozbiljan si, žar ne? Nikad nisi sleteo avionom na vodu? Da li si poludeo?”

„Nisam. Šalio sam se. Stalno slećem na vodu.”

„Da li uvek ostaješ bez goriva?”

Počeo je da iznosi zalihe iz aviona. „Bez goriva?” Podigao je glavu kao da se nečeg setio. „Nismo ostali bez goriva. Samo sam ugasio motore da bi trenutak bio dramatičniji. Znaš, nadao sam se da ćeš me zagrliti otpozadi.”

„Vrlo duhovito.” Počela je da sređuje zalihe, kao da godinama to radi. Bacila je pogled ka Dejvidu. „Mnogo si... raspoloženiji no što si bio u Džakarti.” Nastavila je posle kraćeg oklevanja: „Hoću reći, ne želim se.”

„Pa, uvek se oraspoločim kad za dlaku izbegnem smrt. Kad već govorimo o tome”, dodao joj je kraj velikog zelenog šatorskog krila. „Pomozi mi da ga prebacim preko aviona.”

Sagnula se i dohvatila šatorsko krilo koje je prebacio preko aviona. Nakon toga mu se pridružila pored oskudnih zaliha. Pogledala je pokriveni avion. „Nećemo valjda... da li ćemo leteti...”

Osmehnuo se. „Ne. Ovo je bio njegov poslednji let. Osim toga, u njemu više nema ni kapi goriva.” Držao je tri SDO-a. Raširio ih je kao karte za igranje. „Hoćeš li da nastaviš sa štrajkom glađu ili želiš da se

počastiš nekim od ovih poslastica?"

Napućila je usne. Nagnula se kao da ispituje smeđe pakete. „Hmmm. Šta je na jelovniku ovog jutra?"

Okrenuo je kutije. „Da vidimo. Danas u ponudi imamo ćufte, govedinu stroganov i pileću supicu s knedlama."

Juče je poslednji put jela - kasno po podne, pre no što su se povukli u atomsko sklonište ispod kolibe. „Pa, nisam mnogo gladna, ali pileća supica s knedlama zvuči neodoljivo."

Pocepao je paket. „Sjajan izbor, gospođo. Molio bih vas da malo sačekate dok ne zagrejem jelo."

Zakoračila je ka njemu. „Ne moraš da ga greješ."

„Gluposti, zagrejaću ga očas posla."

Posmatrala je krilo prebačeno preko aviona. „Zar vatra neće odati naš položaj... zar nas neće ugroziti?"

Odmahnuo je glavom. „Draga doktorko, priznajem da je danas bilo malo čupavo, ali ne živimo u kamenom dobu. Nećemo zagrevati hranu na ognjištu kao neandertalci." Izvadio je iz džepa nešto nalik baterijskoj lampi. Okrenuo je vrh iz kog je suknuo kratki plamen. Stavio ga je ispod Kejtinog sledovanja.

Čučnula je preko puta njega. Gledala je kako pileća supica počinje da vri. U njoj je bila soja ili neka zamena za piletinu. „Neće biti ukusna, ali nijedna životinja neće stradati."

Dejvid je pomno posmatrao plamen i posudu, kao da lemi osetljivu elektronsku opremu. „Mislim da je to pravo meso. U poslednjih nekoliko godina su se opasno poboljšali. U Avganistanu sam jeo stvari koje uopšte nisu za ljude, ili za hominide, kako ih ti zoveš."

„Vrlo impresivno - da, mi smo hominidi. Jedina preostala vrsta."

„Obnavljam gradivo iz evolucione istorije." Dodao joj je zagrejanu pileću supu. Pocepao je drugi paket, onaj s ćuftama. Nije traćio vreme na zagrevanje.

Mešala je supu plastičnom kašikom. Oprezno je probala. Nije previše strašna ili se već navikavala na grozni ukus vojničkih sledovanja? Nije bilo važno. Ćutke su jeli. Jezero je bilo mirno. Gusta zelena šuma oko njega povijala se na vetru. Povremeno bi neko nevidljivo stvorenje skočilo s grane na granu. Pomislila bi da su izletnici u netaknutoj divljini da nije bilo jučerašnjih tragičnih događaja. Na trenutak se tako i osećala. Dovršila je supu minut posle Dejvida. Pokupio je njen sud i rekao: „Trebalo bi da krenemo. Ostalo nam je pola sata do susreta s izvorom." Spokoj koji je navirao iz

prirodnog okruženja uzmakao je pred nemilosrdnom stvarnošću. Dejvid je podigao teški ranac i gurnuo đubre pod šatorsko krilo.

Brzo je odmicao po planinskoj šumi. Kejt se trudila da održi korak s njim i da sakrije teško disanje. Bio je u mnogo boljoj formi od nje. U retkim trenucima predaha pohlepno je udisala vazduh, dok je on ravnomerno disao na nos.

Na trećem odmorištu oslonio se o stablo i rekao: „Znam da još nisi spremna da govoriš o svom istraživanju. Ali reci mi nešto. Zašto je Imari oteo tu decu?”

„Mnogo sam razmišljala o tome posle Džakarte.” Svila se u struku i spustila ruke na kolena. „Martin mi je pre ispitivanja saopštio svašta što tad nije imalo nikakvog smisla.”

„Na primer?”

„Govorio je o postojanju oružja, nekog superoružja sposobnog da zbriše čitavu ljudsku rasu.”

Odgurnuo se od drveta. „Da li je rekao gde je?”

„Ne, nije rekao ništa drugo. Lupetao je. To je bio samo deo luckaste predstave o izgubljenim gradovima, genetici i... o čemu još?” Protresla je glavom. „Nagovestio je da bi autistična deca mogla biti pretnja čovečanstvu, da su sledeći korak ljudske evolucije.”

„Da li je to moguće? Mislim na deo o evoluciji?”

„Ne znam. Možda je moguće. Znamo da je poslednji veliki evolucionni iskorak bio promena u moždanom povezivanju. Ako pogledamo ljudski genom od pre stotinu hiljada godina i onaj od pre pedeset hiljada, zapazićemo veoma malo genetskih promena, iako znamo da su imale ogroman uticaj - uglavnom na naš način razmišljanja. Ljudi su počeli da koriste jezik i da kritički razmišljaju, da rešavaju probleme umesto da rade vođeni instinktima. Mozak je u suštini počeo da se ponaša više kao kompjuter nego centar za procesuiranje impulsa. Diskutabilno je, ali postoje dokazi da se danas dešava druga promena u moždanom povezivanju. Autizam je u osnovi promena u načinu rada mozga. Broj slučajeva iz autističnog spektra, tzv. ASP-a, eksplozivno raste. U Americi je u poslednjih dvadeset pet godina broj tih slučajeva porastao pet puta. Jedan od osamdeset pet Amerikanaca je negde u autističnom spektru. Deo tog povećanja se pripisuje kvalitetnijim dijagnostičkim tehnikama, ali je nesumnjivo da je ASP u porastu u svim zemljama sveta. Razvijene zemlje su najteže pogođene.”

„Ne razumem. Kakve veze ima ASP s evolucionom genetikom?”

„Poznato nam je da gotovo svi simptomi na autističnom spektru imaju jaku genetsku komponentu. Svi su prouzrokovani razlikama u moždanom povezivanju kojim upravlja mala grupa gena. Istražujem kako ti geni utiču na rad mozga - i što je još važnije, kako genska terapija može da uključi ili isključi gene koji bi mogli da povećaju sposobnosti za snalaženje u društvu i poboljšaju kvalitet života autističnih osoba. Veliki broj ljudi s autističnog spektra vodi samostalan i ugodan život. Na primer, pojedinci pogođeni Aspergerovim sindromom imaju velike probleme u društvu. Obično se usredsređuju na ono što ih zanima - kompjutere, stripove, finansije, šta god ti padne na pamet. To ne mora uvek da bude ograničavajući faktor. Specijalizacija je danas ključ uspeha. Pogledajte Forbsovu listu - ako testirate ljude koji su se obogatili na kompjuterima, biotehnologiji i finansijama, garantujem da bi se većina našla u autističnom spektru. Imali su sreće - dobili su na genetskoj lutriji. Njihovi mozgovi rade na način koji im omogućuje rešavanje složenih problema, ali im dozvoljava i da normalno funkcionišu u društvu. To sam pokušavala da uradim, da svojoj deci ponudim šansu za uspeh u životu.” Ućutala se, ne dižući pogled.

„Ne govori tako. Još nije sve gotovo. Idemo dalje. Imamo još petnaest minuta.”

Požurili su. Kejt je ovog puta uspevala da ga prati. Šuma se pet minuta pre susreta s tajanstvenim izvorom proredila. Ugledali su dobro održavanu i prostranu železničku stanicu.

„Sigurna sam da nije napuštena”, reče Kejt.

Po stanici se guralo mnoštvo ljudi u belim mantilima, čuvarskim i drugim uniformama. Privlačiće pažnju zbog različite odeće.

„Požuri, pre no što iko vidi da dolazimo iz šume.”

IMARI KORPORACIJA, ISTRAŽIVAČKI KOMPLEKS
 PORED BURANGA, KINA
 AUTONOMNA REGIJA TIBET

Dorijan je na monitorima pratio kako istraživači izvode dvadesetak kineskih subjekata iz sobe. Terapija ih je zbilja dobro udesila. Polovina je jedva hodala.

Monitori su pokrivali čitav zid sobe za nadzor. Nudili su uvid u svaki kvadratni centimetar istraživačkog postrojenja. Pametnjakovići su po čitav dan nešto kucali na nekoliko redova kompjuterskih konzola.

Naomi se na drugoj strani prostorije oslonila o zid. Nije krila da se dosađuje. Izgledala je tako čudno s odećom na sebi. Dorijan joj je dao znak da priđe. Njen položaj u hijerarhiji nije joj davao za pravo da strogo prati poverljive naučne izveštaje.

„Hoćeš da izađeš odavde?“, pitala je.

„Ubrzo ću izaći. Prošetaj po postrojenju. Imam posla. Ubrzo ću te potražiti.“

„Potražiću lokalne talente.“

„Ne radi ništa što ja ne bih.“

Ćutke je izašla iz sobe.

Obratio se nervoznom naučniku, koji ga je sledio otkad je došao. „Doktore Čang?“

Odgovorio je kao zapeta puška: „Da, gospodine?“

„Šta imam pred očima?“

„To je treća grupa. Radimo najbržim tempom, gospodine Sloune.“ Nastavio je kad Dorijan ništa nije rekao. „Da li će nam se doktor Grej pridružiti?“

„Neće. Od sad ćete sarađivati sa mnom kad je ovaj projekat u pitanju. Da li ste me razumeli?“

„O, da, gospodine. Da li...“

„Doktor Grej radi na novom projektu. Želeo bih da me što pre upoznate s onim što ovde radite.“

Čang je otvorio usta, spreman da progovori.

„I budite kratki”, oštro će Dorijan.

„Naravno, gospodine.” Čang je protrljao dlanove kao da ih greje kraj logorske vatre. „Pa, kao što znate, projekat je započet tridesetih godina XX veka. Značajan napredak ostvaren je u poslednjih nekoliko godina - zahvaljujući naučnim prodorima u genetici, naročito u brzom snimanju genoma.”

„Mislio sam da je ljudski genom već snimljen još devedesetih.”

„Ah, to nije to, tačnije, to je neprecizno rečeno. Nema jednog ljudskog genoma. Prvi ljudski genom snimljen je devedesetih, dok su prvi rezultati objavljeni februara 2001. godine - to je bio genom doktora Krejga Ventera. Svako od nas ima svoj genom, i svaki je različit. To je deo izazova.”

„Ne razumem.”

„Da, oprostite. Retko govorim o projektu.” Nervozno se zacerekao. „Iz očiglednih razloga! A pogotovo ne osobi vašeg položaja. Pa, odakle da počnem? Možda s malo istorije. Počelo je u tridesetim - istraživanje je tada bilo radikalno, ali je uprkos ekstremnim metodama dalo zanimljive rezultate.” Čang je lutao pogledom, kao da se pitao da li je uvredio Dorijana. „Pa, decenijama smo proučavali šta zvono čini žrtvama. Kao što znate, još u potpunosti ne razumemo tu vrstu radijacije, ali njeno dejstvo je...”

„Ne pričaj mi o njenom dejstvu, doktore. Niko na svetu ne zna više o njemu od mene. Reci mi šta znaš i to brzo.”

Naučnik je oborio pogled. Stiskao je i otvarao šake. Pokušao je da obriše dlanove o pantalone. „Naravno da znate. Hteo sam da napravim poređenje s ranijim istraživanjima... Da, današnja genetika, mi snimamo... Mi... Naučni proboj je... okrenuo istraživanja naglavačke. Trudimo se da pronađemo način da preživimo dejstvo sprave, umesto da ga izučavamo. Još od tridesetih znamo da ga neki subjekti podnose bolje od ostalih, ali pošto su na kraju svi umirali...” Čang je podigao glavu. Spustio ju je čim se suočio s Dorijanovim snažnim pogledom. Nastavio je: „Mi, naša teorija počiva na tome da izolujemo gen koji obezbeđuje imunitet na dejstvo mašine i da razvijemo genetičku terapiju koja bi nas štitila od nje. Upotrebićemo retrovirus da bi usadili ovaj gen, koji zovemo atlantičanskim genom.”

„Pa zašto ga niste našli?”

„Pre nekoliko godina verovali smo da smo blizu njegovog otkrića, ali niko nije imao potpun imunitet. Naša pretpostavka je, kao što znate,

bila da postoji grupa ljudi koja može da izdrži dejstvo mašine i da je njihova DNK raširena po čitavoj zemaljskoj kugli. U osnovi smo se bavili velikim lovom na određenu vrstu gena. Posle dugog i neuspešnog eksperimentisanja na velikom broju uzoraka, počeli smo da verujemo da atlantiđanski gen ne postoji i da nikad nije postojao među ljudima.”

Dorijan je podigao ruku. Doktor se ućutao da bi povratio dah. Ako je ono što doktor govori tačno, morali bi da preispitaju sva verovanja. To bi takođe opravdalo njegove metode. Bar u izvesnoj meri. Ali da li je tačno? I šta je s problemima koji dovode u pitanje tu postavku. „A kako su deca preživela?”, pitao je naučnika.

„Nažalost, ne znamo. Ne znamo čime su lečeni.”

„Znam šta ne znate. Recite mi šta znate.”

„Znamo da je terapija koju su dobili nešto najnovije. Verovatno je tako nova da nemamo s čim da je poredimo. Imamo neke teorije. U skorašnje vreme su ostvareni proboji u genetici - u oblasti koju zovemo epigenetika. Smatra se da naš genom nije statični plan, već da je sličniji klaviru. Klavirske dirke predstavljaju genom. Svako od nas ima različite dirke, koje se do kraja života ne menjaju. Umiremo s istim klavirskim dirkama ili genomom s kojim smo rođeni. Ali menja se muzika, odnosno epigenetika. Ona određuje melodiju koju ćemo svirati - koji geni će doći do izražaja - i ti geni određuju sve naše osobine, od inteligencije do boje kose. Ideja je da smo ono što jesmo zbog složenog međudejstva gena i epigenetike, da od nje zavisi koji geni će doći do izražaja.”

„Zanimljivo je što mi, naši roditelji i okruženje imaju uticaja na pisanje muzike, na kontrolu naše epigenetike. Ako je izvestan gen došao do izražaja kod roditelja, babe i dede, visoka je verovatnoća da će se aktivirati i kod vas. U suštini, naši postupci, postupci naših roditelja i naša okolina utiču na aktiviranje ovog ili onog gena. Geni možda određuju mogućnosti, ali epigenetika upravlja našom sudbinom. To je neverovatno otkriće. Već neko vreme nam je poznato da genetika nije statična. Studije blizanaca u tridesetim i četrdesetim su to pokazale. Neki blizanci su duže živeli izloženi mašini uprkos istom genomu. Epigenetika je karika koja nedostaje.”

„Kakve to veze ima s decom?”

„Moja teorija je da je nova vrsta terapije usadila nove gene u decu i da su oni izazvali kaskadni efekat i verovatno izvršili uticaj na epigenetskom nivou. Mislimo da je ključ preživljavanja zvona u

posedovanju odgovarajućih gena i u aktiviranju atlantičanskog gena. Neobično je što je ta terapija delovala gotovo kao mutacija.”

„Mutacija?”

„Da, mutacija je slučajna promena u genetskom kodu, genetsko bacanje kockica, ako hoćete. Ponekad je veoma isplativo, stvara novu evoluciju prednost, a ponekad... završite sa četiri ili šest prstiju! Ova je obezbedila imunitet na uticaj zvona. To je čudesno. Pitam se da li bih mogao da govorim s doktorkom Vorner. To bi mi neverovatno pomoglo.”

„Zaboravite doktorku Vorner.” Dorijan je protrljao slepoočnice. Genetika, epigenetika, mutacije. Sve se svodilo na isto neuspelo istraživanje, nepostojanje delotvorne terapije za imunitet od zvona i vremenska ograničenost. „Koliko subjekata može da stane u sobu sa zvonom?”

„Pa, obično ograničavamo probu na pedeset subjekata. U sobu može da stane stotinu, pa i više ako ih naguramo.”

Dorijan je posmatrao monitore. Gomila pametnjakovića u belim mantilima sprovodilo je novu grupu subjekata ka udobnim stolicama. Povezivali su ih sa smrtonosnim plastičnim vrećicama. „Koliko proba traje?”

„Ne traje dugo. Subjekti ne izdrže duže od pet ili deset minuta.”

„Pet ili deset minuta.” Glas mu je bio jedva nešto jači od šapata. Zavalio se u stolicu. Razmišljao je. Ustao je i zakoračio prema vratima. „Procesuiraj sve preostale subjekte što pre možeš.” Doktor Čang je zakoračio ka njemu, gotov da negoduje. Dorijan je bio na pola puta ka vratima. „I ne zaboravi, ne uništavajte leševe. Potrebni su nam. Biću u nuklearnom odeljku, doktore.”

VOZ KORPORACIJE IMARI
 PORED BURANGA, KINA
 AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je sedela u vozu koji se kretao brzinom od sto pedeset kilometara na sat i posmatrala seoske predele. *Kako može da spava u ovakvom trenutku? Ukočiće mu se vrat od sedenja u tom položaju.* Nagnula se napred. Malčice mu je ispravila glavu.

Ne bi mogla da spava od bola u nogama i da joj nervi nisu poludeli. Dejvidov oštri ritam hoda na putu od aviona do železničke stanice ostavio je traga, baš kao i sprint do niza ormarića, tačnije do onog s brojem četrdeset četiri, u kom ih je čekao spas.

U ormariću su našli dva kompleta odeće. Uniformu bezbednjaka za Dejvida i beli mantil za Kejt. Našli su i identifikacione kartice. Kejt je bila doktorka Ema Vest, istraživač-saradnik, Primarno zvono: Genetsko odeljenje, ma o čemu da se radilo. Dejvid je bio Koner Anderson. Fotografije na legitimacijama nisu mnogo ličile na njih. Provukli su ih kroz čitač sličan onom u metrou ili aparatu za čitanje kreditnih kartica da bi se ukrcali na poslednji jutarnji voz u 10:45.

Obratila se Dejvidu na ulazu u voz: „Šta ćemo sad?”

Odgovorio je ne okrećući se: „Ne pričaj, možda prisluškuju. Sledi plan.”

Nisu imali bogzna kakav plan. Htela je da pronađe decu i pobegne vozom. Dejvid će isključiti struju pre nego što joj se pridruži. Nisu imali ni *p* od plana. Verovatno će ih uhvatiti pre nego što siđu s voza. Ali to mu nije smetalo da čvrsto spava.

A opet... sinoć verovatno nije mnogo spavao. Da li je bdeo čitave noći da bi znao da li će progonioci naći ulaz u atomsko sklonište? Koliko dugo je ležao na betonskom podu? Zatim su usledili dugi sati leta u onoj vibrirajućoj smrtonosnoj zamci koja nije zaslužila da se nazove hidroavionom. Izvadila je nešto odeće iz torbe i umetnula je između njegovog lica i zida.

Posle pola sata osetila je kako voz usporava. Ljudi su stali u red u hodniku.

Dejvid ju je uhvatio za ruku. Kad li se probudio? Zagledala se u njega. Obuzimala ju je panika.

„Smiri se”, rekao je. „Seti se, ti ovde radiš. Vodiš decu na testiranje po direktorovom naređenju.”

„Kog direktora?”, prosiktala je.

„Ako te to pitaju, reci im da je to iznad njihovog platnog razreda i pruži korak.”

Pokušala je da postavi još jedno pitanje. Dejvid je otvorio vrata kupea. Gurnuo ju je u red koji se kretao. Kad je stigla da se okrene, nekoliko ljudi već je bilo između njih. Išao je u suprotnom pravcu. Ostala je sama. Snaći ću se, hrabrila se.

Prepustila se ljudskoj struji. Trudila se da izgleda opušteno. Radnici su bili uglavnom Azijci, ali bilo je prilično Evropljana, verovatno i Amerikanaca. Bila je u manjini, ali nije privlačila preteranu pažnju.

Ogromno postrojenje imalo je nekoliko ulaza. Pred svakim su bila tri reda. Krenula je ka ulazu ispred kog je bilo najviše ljudi u belim mantilima. Čekala je da na nju dođe red da provuče karticu kroz čitač. Posmatrala je identifikacione kartice oko sebe: *Zvono - pomoćna služba: Primarno stanovanje*. Pogledala je u red pored njenog: *Zvono - kontrola: Održavanje i čišćenje*. Šta piše na njenoj legitimaciji? Nešto zvono. U drugom delu bila je neka genetika. Strašno se plašila da će neko videti njenu lažnu identifikacionu karticu, pokazati na nju i vrisnuti „Uljez! Hvatajte je!” kao dete na igralištu koje je otkrilo nekog ko se upišio u gaće.

Beli mantili marširali su napred i očitavali legitimacije kao automati. Red se brzo kretao, baš kao i onaj na železničkoj stanici. Uočila je šest naoružanih stražara. Razdvojili su se. Po jedan je stajao pored svakog reda. Posmatrali su sva lica. Druga trojica sedela su iza žičane ograde. Pili su kafu i razgovarali. Čavrljali su oko kancelarijskog automata za vodu kao dokoni administrativci. Bezbrižno su prebacili automatske puške preko ramena, kao da su torbe za spise.

Morala je da se pribere. Identifikaciona kartica. Izvadila je i bacila pogled na nju: *Primarno zvono: Genetsko odeljenje*. Videla je visokog plavušana četrdesetih godina u redu iza sebe. Imao je karticu istog odeljenja. Između njih je bilo nekoliko ljudi. Sačekaće da očita karticu, pa će poći za njim.

„Gospođo.”

Njoj su se obraćali!

„Gospođo!” Stražar je pokazivao na široki stub s čitačem magnetskih kartica na vrhu. Ljudi su provlačili kartice i žurno prolazili pored njega.

Upinjala se da smiri ruku, dok je propuštala karticu kroz kanal. Čula je drugačiji pisak. Upalilo se crveno svetlo.

Dvojica su provukla kartice kroz isti aparat. Zelena svetla, bez pištanja.

Stražar ju je pogledao popreko i zakoračio ka njoj.

Ruke su joj izdajnički zadrhtale. *Ponašaj se opušteno*. Spustila je karticu u prorez. Ovog puta je sporije provukla. Crveno svetlo. Loš pisak.

Bezbednjaci iza ograde su utihnuli. Posmatrali su je. Stražar pored njenog reda osvrnuo se ka kolegama.

Pokušala je gurne karticu po treći put, ali je neko uhvatio za ruku. „Radiš to naopako, dušo.”

Podigla je glavu. To je bio plavušan. Šta li je rekao? „Radim ovde”, hitro je dodala. Osvrtala se oko sebe. Svi su ih posmatrali. Blokirali su dva od tri reda.

„Nadam se da je tako.” Uzeo je njenu karticu. „Sigurno si nova”, rekao je, gledajući legitimaciju. „Nisam te video - hej, ova slika ne liči na tebe.”

Zgrabila je karticu iz njegovih ruku. „Nemojte - ne gledajte fotografiju. Ja sam, znate nova ovde.” Prošla je rukom kroz kosu. Uhvatiće je. Plavušan je još sumnjivo gledao u nju. Pokušavala je da smisli objašnjenje. „Koristili su staru fotografiju. Odonda sam izgubila... dosta kilograma.”

„I ofarbali kosu”, sumnjičavo će plavušan.

„Pa, da...” Duboko je udahnula. „Nadam se da ćete čuvati moju tajnu. Plavuše se bolje zabavljaju.” Pokušala je da se osmehne. Htela je da izgleda samouvereno, a ne uplašeno.

Evropljanin se osmehnuo i klimnuo. „Tako je.”

Neko je povikao iz reda: „Hej, Kazanovo, movaj je u slobodno vreme!” Svi su se nasmejali.

Osmehnula se. „Kako ide?” Ponovo je provukla karticu. Crveno, pisak. Molećivo ga je pogledala.

Plavušan ju je uhvatio za ruku, okrenuo karticu na drugu stranu i provukao je kroz čitač. Zeleno. Okrenuo se stubu i provukao svoju. Hitro je prošao pored šestorice namrštenih stražara. Kejt je požurila za

njim.

„Hvala vam, doktore.”

„Prendergast. Barnabi Prendergast.” Zašli su za ugao.

„Barnabi Prendergast. Trebalo je da znam.”

„Pa, stvarno ste duhoviti.” Osvrnuo se prema njoj. „Prilično ste hitronogi za nekog ko ne zna da rukuje s čitačem kartica.”

Da li je znao? Pokušala je da izgleda postićeno. Nije morala mnogo da se trudi. „Nervozna sam u prisustvu oružja.”

„Ovde ćete ga zamrzeti. Čini mi se da su svi izuzev belih mantila naoružani do zuba.” Govorio je s američkim naglaskom. Prošao je karticom kroz čitač i otvorio vrata kakva obično odvajaju bolnička odeljenja. „Ima dovoljno bezbednjaka da spremno dočekaju juriš šumskih stabala.” Smrknuto je promrmljao: „Prokleti idioti.”

Nekoliko gojaznih ljudi guralo je metalne kaveze ispred njih. Zagledala se u kaveze pune šimpanzi. Shvatila je da je sama u hodniku kad su prošli. Potrčala je i opazila Barnabusa ili kako god da se zvao. Pojurila je za njim.

Stao je ispred novih vrata s čitačem. „Šta ono rekoste, gde ste krenuli, doktorko Vest?”

„Ja... nisam.” Pokušala je da koketno zatrepće. Osećala se kao budala. „Gde... vi idete?”

„Uh, do moje laboratorije u virusnom. S kim radite?” Zbunjeno ju je pogledao. Da li je ispituje?

Uspaničila se. Situacija je daleko složenija no što je mislila da će biti. Da li je očekivala da će ući u dobro čuvano postrojenje kao u zabavište i reći: „Došla sam da kupim dvoje indonežanske dece?” Dejvidov savet - *Reci im da to prevazilazi njihov platni razred* - sad joj je zvučao preterano jednostavno i neprikladno. Zaključila je da joj je to rekao da bi je smirio i da bi joj ulio samopouzdanje koje će joj biti neophodno po izlasku iz voza. „To je iznad tvog platnog razreda”, prozborila je zato što ništa drugo nije mogla da smisli.

Barnabi se spremao da provuče karticu kroz čitač. Zaustavio se usred pokreta. Ostala je da visi u vazduhu. „Šta si rekla?” Pogledao ju je, zatim se obazreo oko sebe kao da pokušava da shvati iz kog pravca je došao taj glas.

Htela je da pobegne što pre, ali nije znala kuda bi krenula. Mora da dozna gde čuvaju decu. „Istražujem autizam.”

Plavušan je spustio karticu. Okrenuo se prema Kejt. „Zbilja? Ne znam za istraživanje autizma.”

„Istražujem ga s doktorom Grejom.”

„S doktorom Grejom?” Barnabi je zbunjeno pogledao. „Nisam čuo za njega...” Sumnjičavi izraz je lagano bledeo. Krenuo je ka belom telefonu pored vrata. Posegnuo je ka njemu. „Pozvaću nekog ko će vam pomoći da se snađete.”

„Nemojte!”

Zaustavio se u mestu.

„Nemojte. Nisam se izgubila. Radim... s dvoje dece.”

Spustio je ruku. „O, znači to je istina. Nešto se priča, ali ništa određeno. Svi su tako tajanstveni.”

Nije znao za decu. Šta bi to moglo da znači? Mora da razmisli. „Žao mi je što ne mogu više da vam kažem o tome.”

„Pa, siguran sam da je to iznad mog platnog razreda, baš kao što ste rekli.” Promrmljao je još nešto poput: „Kao da je tebi poznat moj prokleti platni razred.”

„Moram da vas pitam šta radite s decom na ovakvom mestu? Govorimo o nula procenata preživelih. *Nula procenata*. Pretpostavljam da vaš platni razred to opravdava. Da li sam u pravu?”

Stresla se od užasa posle plavušanove opaske o stopi preživljavanja od nula procenata. Deca su možda već mrtva.

„Da li ste me čuli?”

Nije mogla da odgovori. Stajala je kao skamenjena.

Video je strah u njenim očima. „Znate, ima nečeg čudnog u vezi s vama. Nešto ovde nije u redu.” Uzeo je telefon.

Otela mu je telefon iz ruke.

Iznenadeno je pogledao. Nemo joj je poručio: *Kako se usuđuješ!*

Osvrnula se oko sebe. Setila se Dejvidovog upozorenja... Možda prisluškuju. Možda je već prekasno. Vratila je telefon na zid i zagrlila Barnabija. Šapnula mu je u uvo. „Slušaj me. Ovde negde drže dvoje dece. U opasnosti su. Došla sam da ih spasem.”

Odgurnuo ju je od sebe. „Šta? Da li ste poludeli?”

Reagovao je kao ona pre dva dana u kamionu, kad ju je Dejvid ispitivao.

Ponovo se nagnula prema njemu. „Molim te. Moraš mi verovati. Potrebna mi je tvoja pomoć. Moram da pronađem tu decu.”

Pogledom je pretraživao njeno lice. Nabrao je usta kao da je progutao nešto kiselo, što ne može da ispljune. „Vidi, ne znam kakvu igru igrate. Da li je ovo bezbedonosna vežba ili bolesna igrarija. Ne znam ništa o toj deci - niti da li postoje. Čuo sam neke glasine, to je

sve.”

„Gde ih drže?”

„Nemam pojma. Nikad nisam video subjekte. Imam pristup laboratorijama. To je sve.”

„Razmišljaj, gde bi mogla da budu. Molim te, potrebna mi je tvoja pomoć.”

„Ne znam... verovatno su u nekom krilu za stanovanje.”

„Odvedi me tamo.”

Mahnuo je karticom u njenom pravcu. „Da li si me uopšte slušala? Nemam pristup u taj deo postrojenja. Upravo sam ti rekao da mogu da uđem samo u laboratorije.”

Pogledala je svoju karticu. „Kladim se da ja mogu.”

REPLIKIN DOWNLOAD

Bezbednjak je gledao kako žena prilazi čoveku, kako mu oduzima telefon i kako ga grli i nešto šapuće u uvo. Verovatno mu je zapretila. Izgledao je uplašeno. Nedavno su imali još jedan seminar o seksualnom uznemiravanju, uglavnom o muškarcima koji prisiljavaju žene na seks. Ovde se ne radi o tome, već o nečem zanimljivijem. Stražar je podigao telefon. „Halo, ovo je sedma stražarska postaja, mislim da imamo problem u Primarnom zvonu.”

52

IMARI KORPORACIJA, ISTRAŽIVAČKI KOMPLEKS

PORED BURANGA, KINA

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Dejvid je čekao u redu koji se primicao bezbednjacima. Postrojenje je bilo ogromno - mnogo veće nego što je očekivao. Tri džinovska tornja za hlađenje uzdizala su se ka nebu. Izbacivali su beli dim u oblake. Uzdizali su se iznad zgrada.

Kompleks je sigurno neka vrsta kombinovane medicinske ustanove i električne centrale. Vozovi su pristizali. Sav personal dovozio se iz

daleka. Oko postrojenja je ustanovljena veoma široka karantinska zona. Ne bi se iznenadio da ima prečnik od sto pedeset kilometara. Zašto bi neko učinio tako nešto, po cenu zapanjujućih troškova? Zašto bi neko izgradio ovakvo postrojenje usred nedodije i svakodnevno dovezio personal i sve potrepštine?

„Gospodine!”

Podigao je glavu. Na njega je došao red. Provukao je karticu kroz čitač. Crveni pisak. Pogledao je i shvatio da je provukao naopačke. Okrenuo ju je. Posle drugog pokušaja nagrađen je zelenim piskom.

Krenuo je prema zgradi. Sad sledi teži deo. Gde će i šta će?

Neprestano je razmišljao o Kejt. Izazovi su daleko prevazilazili njene sposobnosti. Mora da obavi svoj deo posla i da je pronade, što pre.

Pronašao je mapu na zidu. Plan evakuacije. U prizemlju nije bilo sobe s reaktorom. Verovatno nije u ovoj zgradi, ako je suditi po mestu na kom su izgrađeni tornjevi za vodenu paru.

Izašao je iz glavnog hodnika. Sledio je radnike, uglavnom muškarce, do oblasti s redovima ormarića. Većina stražara razgovarala je s kolegama ili je uzimala oružje i radio-aparate.

Čuo je kako neki govore o električnoj centrali. Pošao je za njima. Uzeo je radio i pištolj iz ormara pre nego što je krenuo. Zadnji izlaz iz zgrade namenjene bezbednjacima vodio je u malo dvorište. Dejvid je posmatrao tri zgrade na drugoj strani. Ogromnu električnu centralu, zgradu bez mnogo prozora, verovatno medicinsku ustanovu, i manju zgradu s prozorima i zastavom korporacije Imari na vrhu - verovatno administrativni centar.

Ispred njega su išli neki ljudi zabavljeni razgovorom.

Opipao je ranac na leđima. Pitao se ima li dovoljno eksploziva za ono što namerava. Verovatno nema. Postrojenje je mnogo veće no što je očekivao.

Gojazni stražar sedeo je na barskoj stolici, na ulazu u atomsku centralu. Proveravao je legitimacije. Povremeno bi pogledao papir ispred sebe. Bez reči je pružio mesnate prste ka Dejvidu.

Dejvid mu je predao karticu. U redu ispred voza ogulio je najveći deo slike, predostrožnosti radi.

„Šta se desilo s tvojom karticom?”

„Moj pas se poigrao s njom.”

Debeljko je zafrktao i počeo da pretražuje spisak. Blago se namrštio, kao da se dokument najedanput preobrazio u tekst napisan

njemu nečitljivim jezikom. „Nisi na današnjem spisku.”

„To sam i ja rekao kad su me jutros probudili. Odoh ja odmah ako mi kažeš da sam slobodan.” Pružio je ruku za karticom.

Gospodar spiska je povukao mesnatu šaku. „Ne, čekaj malo.” Ponovo je zabio glavu u spisak. Mašio se olovke zataknete iza uva. Naizmenično je gledao karticu i listu. Dopisao je Koner Anderson na dnu stranice, velikim štampanim slovima. Vratio je karticu Dejvidu i mahnuo sledećem u redu.

Našao se u nekoj vrsti predvorja, s recepcionerom za stolom i dva stražara, zauzeta razgovorom. Osmotрили su ga kad je prošao kraj njih i nastavili da pričaju. Pronašao je novu tablu s mapom za evakuaciju. Krenuo je ka reaktoru.

Kartica je, na njegovo olakšanje, otvarala sva vrata. Stigao je nadomak sobe s reaktorom.

„Hej, stani!”

Okrenuo se. Prepoznao je jednog od stražara iz predvorja.

„Ko si ti?”

„Koner Anderson.”

Stražar je izgledao zbunjeno. Potegao je pištolj. „Ne, nisi! Ne mrdaj!”

53

Barnabi nije izgledao ništa manje uplašeno od Kejt. To joj je ulilo samopouzdanje. Osećala se kao vođa zavere.

Novopronađeno samopouzdanje pomalo je iščezlo kad je ugledala mršavog bezbednjaka azijskog porekla. Čitao je strip ispred vrata stambenog krila. Spustio je strip na sto kad ih je video. Gledao je kako se približavaju čitaču kartica na zidu.

Provukla je karticu. Zeleno.

Gurnula je vrata i ušla unutra. Barnabi ju je pratio u stopu.

„Stani! I ti moraš da provučeš karticu!” Stražar je pokazivao na Barnabiju, Plavušan je iskolačio oči i uzmakao za korak, kao da mu pretil streljanje.

„Provuci je.” Bezbednjak je pokazao na čitač.

Barnabi je stiskao karticu na grudima. Provukao ju je kroz aparat.

Crveno.

Stražar je ustao. „Legitimaciju!” Pružio je ruku ka Barnabiju.

Plavokosi naučnik uzmakao je pred njim i udario u zid. Ispustio je karticu. „Naterala me je da to učinim. Ona je luda!”

Kejt je stala između njih. „U redu je Barnabi.” Podigla je legitimaciju. Dodala mu je. „Zamolila sam te da me otpratiš do posla. I ovo je dovoljno.” Spustila mu je ruku na leđa. Blago ga je odgurnula od zida. „U redu je. Videćemo se, Barnabi.” Okrenula se stražaru. Podigla je svoju propusnicu. Ponovo je propustila kroz čitač. „Vidiš, zeleno.” Prošla je kroz vrata i sačekala sekundu.

Nisu se otvorila za njom. Možda se provukla. Zašla je dublje u stambeno krilo. Na svakih dvadeset metara nailazila je na vrata. Pretpostavljala je da su iza njih hodnici koji vode ka većim odajama. Dokle god je pogled dopirao videla je vrata i simetrične hodnike. U stambenom krilu bilo je tiho.

Provukla je karticu kroz čitač na najbližim vratima. Našla se u nekoj kasarni... ili studentskom domu - to joj je prvo palo na pamet. Stajala je u velikoj zajedničkoj sobi koja je vodila do šest manjih. U svakoj od njih su bili ležajevi. Ne, nisu ličile na sobe u studentskom domu... bile su previše spartanski opremljene. Više su podsećale na zatvorske ćelije. Bile su prazne, napuštene i neuredne. Ćebad i odeća bili su na podu. Lični predmeti stajali su na malim lavaboima pored kreveta. Izgledalo je da su ih stanari napustili u žurbi.

Povukla se iz sobe i nastavila put po glavnom hodniku. Patike su joj izdajnički škripale po podu. Čula je razgovor u daljini. Nije imala kud do da pođe u tom pravcu. Jedan deo nje se protivio tome. U praznim sobama bez ljudi osećala se bezbednije.

Skrenula je na sledećem raskršću i krenula u pravcu ljudskih glasova. Videla je nešto nalik šalteru za medicinske sestre u bolnici. Na njemu je bilo dosta fascikli. Dve ili tri žene stajale su iza njega.

Čula je drugačiji zvuk iz suprotnog pravca - glasno i ritmičko tabananje čizama orilo se praznim hodnikom. Približavalo se. Prilazila je sestrama. Čula je njihove glasove: „Žele ih sve.” - „Znam.” - „To sam i rekla.” - „Ništa što rade nema smisla.” - „I ne pokušavaju da...”

Naglo se okrenula u pravcu topota čizama. Ugledala je šestoricu bezbednjaka. Trčali su ka njoj s uperenim pištoljima. „Stoj, ne mrdaj!”

Mogla je da se da u beg i stigne do šaltera s medicinskim sestrama. Stražari su se brzo približavali. Bili su sedam metara od nje. Koraknula je jednom, pa drugi put. Opkolili su je s uperenim pištoljima.

Podigla je ruke uvis.

54

Dejvid je podigao ruke.

Stražar se primicao s uperenim pištoljem. „Ti nisi Koner Anderson.”

„Ma šta mi reče”, reče Dejvid ispod glasa. „Spusti pištolj i zaveži; možda nas prisluškuju.”

Stražar je zastao. Zbunjeno je oborio pogled. „Šta?”

„Rekao mi je da moram da dođem umesto njega.”

„Šta?”

„Vidi, imali smo ludu noć. Rekao mi je da će ga otpustiti ako ne odradim njegovu smenu”, tvrdio je Dejvid.

„Kositi?”

„Njegov drug. Ti si sigurno njegov pametni prijatelj s posla.”

„Šta?”

„Da li je to jedina reč koju znaš? Čoveče, spusti taj pištolj. Ponašaj se prirodno.”

„Konor danas nije na dužnosti.”

„Da, ukapirao sam to, genije. Toliko se napio da je i to zabrljao. Ubiću ga ako mu vi ne dođete glave pre mene.” Raširio je ruke i ćutke klimnuo kao da želi da kaže: *Hoćeš li ili nećeš?* Stražar je ćutao. „Čoveče, upucaj me ili me pusti.”

Bezbednjak je oklevajući vratio pištolj u futrolu. Još je imao kiseo izraz. „Gde si krenuo?”

Dejvid mu je prišao. „Odlazim. Kojim putem je najbrže?”

Bezbednjak se okrenuo da bi mu pokazao put ka izlazu, ali nije stigao da izusti ni reč. Dejvid ga je onesposobio oštrim udarcem u potiljak.

Morao je da bude brz. Potrčao je dublje u postrojenje. Suočavao se s još jednim problemom. Potisnuo ga je u pozadinu uma, zbog prećih briga oko opstanka. Morao je da smisli kako da isključi struju. Znao je da nuklearni reaktori ne mogu biti meta napada. Izolovani su i dobro branjeni. Neće moći ni da im se približi. A bilo ih je tri. Odlučio se za

dalekovode. Ako ih digne u vazduh, nestaće struje u čitavom postrojenju. Prestaće i dotok struje iz reaktora. Znao je da je u nuklearnoj elektrani van svog elementa. Šta će ako su kablovi zakopani ispod postrojenja ili ako su van njegovog domašaja? Možda kreću iz dobro branjene zgrade izvan elektrane? Da li će ih poznati ako ih vidi? Susretao se s mnoštvom nedoumica...

Pronašao je još jedan šematski prikaz na zidu. Posmatrao je različite oblasti. Reaktor 1, Reaktor 2, Reaktor 3, Turbine, Kontrolna soba, Glavna mreža... Glavna mreža - to bi moglo biti rešenje. Nalazila se preko puta reaktora. Izgleda da u nju stižu kablovi iz sva tri reaktora.

Okrenuo se od šematskog prikaza postrojenja, baš kad su dva bezbednjaka iskrsla iza ugla i krenula k njemu. Klimnuo je i odlučnim korakom krenuo ka Glavnoj mreži. Nadomak nje je čuo tiho zujanje mašina i visokonaponskih kablova. Činilo mu se da zvuci dopiru kroz zidove i pod. Pod nije vibrirao. Telo mu je zadrhtalo u ritmu masivnih mašina kad je ušao unutra.

Prostorija je bila ogromna i pretrpana. Cevi i metalni provodnici vijugali su u svim pravcima. Zujali su i pucketali. Imao je osećaj da je smanjen i zalemljen za matičnu ploču kompjutera.

Zašao je dublje u prostoriju i postavio eksploziv na veće provodnike, na mestu u kom su ulazili u sobu. Naišao je na nekoliko *metalnih ormana*, u nedostatku bolje reči. Postavio je eksploziv i na njih. Ostalo mu je još samo nekoliko pakovanja plastičnog eksploziva. Da li će to biti dovoljno? Na koliko vremena da ih podesi? Namestio ih je na pet minuta i sakrio ispod ormana. Gde da postavi poslednja pakovanja eksploziva?

Čuo je druge zvuke, mimo zujanja visokonaponskih kablova. Možda mu se učinilo. Izvadio je pakovanje eksploziva. Gurnuo ga je između dva manja kabla. Polako je vadio ruku, da bi bio siguran da će eksploziv ostati na željenom mestu.

Krajičkom oka opazio je tri bezbednjaka. Šunjali su se prostorijom i brzo mu se približavali. Odavde se neće izvući pričom.

Šestorica stražara opkolila su Kejt.

Jedan je govorio u radio: „Imamo je! Zatekli smo je u drugom hodniku!”

„Šta to radite?”, negodovala je.

„Pođi s nama!”, reče čovek s radiom.

Dva bezbednjaka uhvatila su je za ruke i povelu dalje od žagora oko šaltera za medicinske sestre.

„Stanite!”

Kejt se okrenula i ugledala ženu koja je trčala za njima. Bila je mlada, dvadeset i neka. Oblačila se... neukusno, i veoma provokativno. Napadno je odudarala od okoline.

„Ja ću je preuzeti”, rekla je vođi bezbednjaka.

„Ko si ti?”

„Naomi. Radim za gospodina Slouna.”

„Prvi put čujem za njega.” Bezbednjak koji je rukovodio paradom mahnuo je stražarima. „Vodite je!”

„Zažalićeš”, reče Naomi. „Pozovi pretpostavljenog. Zamoli ga da pozove gospodina Slouna.”

Stražari su se pogledali.

Naomi je dograbila jedan radio. „Ja ću onda.” Pritisnula je dugme. „Ovde Naomi. Želim da razgovaram s gospodinom Slounom.”

„Sačekaj.”

„Sloun ovde.”

„Naomi na vezi. Dovodim devojk. Neki stražari mi prave probleme.”

„Sačekaj.” Sloun se obratio nekom u svojoj blizini: „Reci tim budalama da prestanu da maltretiraju moje ljude.”

Začuli su novi glas. „Ovde kapetan Čao. S kim razgovaram?”

Naomi je ponudila radio vođi bezbednjaka. Ovaj je uplašeno ustuknuo od njega, kao od kugom zaraženog ćebeta. Naomi ga je bacila u njegovom pravcu. „Srećno!” Uхватила je Kejt za ruku. Dobacila joj je ispod glasa: „Kreni za mnom i ne progovaraj ni reč.”

Odvela ju je dalje od stražara, koji su očajnički pokušavali da se opravdaju preko radija.

Skrenule su desno, pa levo. Prošli su još jednim pustim hodnikom. Naomi je zatražila legitimaciju od Kejt kad su stigle do dvokrilnih vrata. „Ko si ti?“, pitala je Kejt.

„To nije bitno. Došla sam da ti pomognem da izbaviš decu.“

„Ko te šalje?“

„Ista osoba koja ti je poslala legitimacije.“

„Hvala ti“, reče Kejt. Ništa drugo joj nije palo na pamet.

Devojka je klimnula i otvorila vrata. Kejt je čula kako Adi i Surja razgovaraju. Srce joj je stalo kad je videla kako deca sede za stolom u belo okrećenoj sobi. Dotrčala je do njih. Kleknula je da bi ih zagrlila. Ćutke su joj krenuli u zagrljaj. Grlili su je i ljubili. Deca su živa. Može to da uradi. Spašće ih. Snažna ruka podigla ju je s poda.

„Žao mi je, ali nemamo vremena. Moramo da požurimo“, reče Naomi.

56

Šef obezbeđenja vratio je radio Dorijanu. „Neće praviti probleme vašoj devojci. Izvinjavam se zbog toga, gospodine Sloune. To su novi, ne postižemo...“

„Poštedi me detalja.“ Dorijan se okrenuo nuklearnom naučniku, doktoru Čejsu. „Nastavi priču.“

„Isporuke su stigle sa severa, ali nisam siguran da možemo da ih iskoristimo.“

„Zašto ne bismo mogli?“

„Neko je petljao oko beloruskih bombi. Rastavili bismo ih i sredili kad bismo imali vremena.“

„Kako stojimo?“ pitao je Dorijan.

„Ukrajinske i ruske bombe su dobre. Mana im je što su stare. Isporuka iz Kine je besprekorna. Sve su skorašnjeg datuma. Kako ste to uspele?“

„To nije važno. Koliko ih ima?“

„Videćemo.“ Pogledao je izveštaj. „Sve u svemu sto dvadeset šest

bojevih glava. Većina je velike eksplozivne moći. Bilo bi dobro znati metu, bez toga ne bih mogao ništa da kažem."

„Šta je s prenosivim nuklearkama?"

„Spremlne su." Doktor Čejs je mahnuo pomoćniku na drugom kraju sobe. Mladić je izašao iz prostorije. Vratio se s velikim srebrnim jajetom, nešto manjim od korpe iz samoposluge. Nosio ga je kao naramak drva zato što je strahovao da će mu iskliznuti ako ga obuhvati rukama. Nagnuo se unazad da bi bio još sigurniji. Stigao je do stola. Spustio je jaje i uzmakao. Ono se zloslutno zaljuljalo i zakotrljalo prema rubu. Skočio je ka njemu i zaustavio ga nadomak ivice.

Doktor Čejs je izvukao ruke iz džepova. Klimnuo je Dorijanu. S osmehom je očekivao njegovu reakciju.

Dorijan je naizmenično gledao jaje i naučnika. „Šta je, dođavola, sad ovo?"

Naučnik je izvukao ruke iz džepova. Zakoračio je ka jajetu i pokazao na njega. „To je... prenosiva sprava koju ste tražili. Teška je sedam i po kilograma ili šesnaest funti." Odmahnuo je glavom. „Nije mogla biti manja, ne za ovako kratko vreme."

Dorijan se zavalio u stolicu. Skrenuo je pogled s jajeta na naučnika.

Doktor je prišao jajetu. Pažljivo ga je posmatrao. „Da li mu nešto fali? Imamo još jedno."

„Prenosive, potrebne su mi dve prenosive nuklearne bombe."

„I te kako je prenosiva. Videli ste kako ju je Harvi nosio. Istina, malo je glomazna, ali..."

„Mora biti prenosiva na veliku daljinu u rancu. Nisam očekivao magično jaje. Koliko bi vam trebalo da ga smanjite - da naćinite nešto što bi moglo da stane, obratite naroćitu pažnju na ovu ključnu reć doktore - u *kofer*?"

„Hmm, pa... teško je reći..." Naućnik je posmatrao jaje.

„Koliko dugo?" navaljivao je Dorijan.

„Par dana, ako..."

„Gospodine Sloune, imamo problem u elektrani. Morate da vidite ovo."

Dorijan se otkotrljao stolicom do tableta u rukama šefa obezbeđenja. Čuo je kako naućnik nervozno koraća iza njega i kako se žali Harviju. „Ovo nije film u kom samo prikaćiš zelenu žicu, gurneš je u ranac i kreneš uz Everest. Hoću da kažem da moramo..." Prestao je da sluša naućnika, da bi se usmerio na video-snimak na tabletu: na ćoveka koji se kretao po prostoriji punoj teške opreme.

„Gde je ovo?”

„To je instalacija glavne mreže, odmah posle reaktora. Ima još.” Šef obezbeđenja premotao je snimak.

Dorijan je gledao kako isti čovek postavlja eksploziv na osetljiva mesta na mreži. I to nije bilo sve. Dorijan je kucnuo po tabletu. Zaustavio je snimak i uvećao uljezovo lice. Nije moguće.

„Da li ga prepoznajete, gospodine?”

Dorijan je proučavao lice na ekranu. Setio se planinskog sela u severnom Pakistanu, plamenova iz svake kolibe, žena i dece koja beže na sve strane, leševa ispred spaljenih domova... i čoveka koji više na njega. Sećao se da ga je upucao, ko zna koliko puta. Bio je siguran da ga je dokrajčio. „Da, poznajem ga. Zove se Endru Rid. Bivši agent CIA. Potrebno vam je mnogo više ljudi da biste ga savladali.”

„Hoćete li da ga ubijemo?”

Dorijan je skrenuo pogled s ekrana. Čuo je krčanje radija i bezbednjake koji izvikuju naređenja. Rid je duboko u postrojenju. Pokušava da prekine napajanje. Dakle, sigurno nije sam. Gde je bio poslednje četiri godine? Zašto želi da isključi struju?

Šef obezbeđenja nagnuo se prema njemu. „Neutralisali smo i poskidali eksplozivna punjenja. Iznosimo ih iz zgrade. Premotali smo snimke kamera do trenutka njegovog ulaska u postrojenje. Nema drugih pretnji. Opkoljavamo ga. Hoćete li da...”

„Ne pucajte na njega. Gde je?”, pitao je Dorijan.

Šef obezbeđenja je podigao tablet. Pokazao je mesto na mapi.

Dorijan je kucnuo na drugo mesto na njoj. „Šta je u ovoj sobi?”

„To je hodnik između prvog i drugog reaktora.”

Dorijan je pokazao na dvojna vrata na suprotnim stranama hodnika. „Ovo su jedina dva ulaza i izlaza?”

„Tako je. Hodnik ima tri metra debele betonske zidove.”

„Savršeno. Saterajte ga u taj hodnik i zatvorite vrata”, reče Dorijan. Šta previđa? Sačekao je da šef obezbeđenja izda naređenja radiom. Deca. „Kakva je situacija s decom?”

Šef je izgledao zbunjeno. „U ćeliji su.”

„Pokažite ih.”

Šef je bocnuo tablet i iznenađeno podigao glavu.

„Pronađite ih!”, reče Dorijan.

Šef obezbeđenja prodrao se preko radija. Čekali su neko vreme. Radio se nekoliko puta oglasio. Šef je otkucao nešto na tabletu. Predao ga je Dorijanu, baš kad je na ekranu zatreperio novi video-snimak.

Ugledao je Naomi, s Kejt Vorner i decom. Da li je ovo najgora ili najbolja vest?

Šef je urlao u radio.

Dorijan je razmišljao. Da li ima posla samo s njih dvoje?

„Odmah ćemo ih uhvatiti, gospodine. Ne znam kako.”

Dorijan je podigao ruku. „Ućuti!”, naložio je šefu obezbeđenja ne gledajući u njega.

Šta da radi? Ovo je ozbiljan bezbedonosni propust. Ima samo nekoliko osumnjičenih. Dorijan je dao znak jednom od svojih ljudi. „Logane, pošaljite sledeće obaveštenje Imarijevom savetu: *Kinesko postrojenje napadnuto. Pokušavamo da ga odbranimo, ali predviđamo uništenje svih istraživačkih kapaciteta. Započnite Tobanski protokol najvećom mogućom brzinom. Obaveštavaćemo vas o razvoju događaja.* Pošaljite snimke sabotera u elektrani i dve devojke koje pokušavaju da izvuku decu. Obavestite me o odgovoru.”

Oglasio se šef obezbeđenja. „Imamo ih, gospodine.”

„Svaka čast”, prezrivo će Dorijan.

Šef je progutao knedlu. Nastavio je s manje samopouzdanja. „Da li bi trebalo...”

„Povedite devojke do subjekata koji će biti izloženi dejstvu zvona. Pripremite ih. Hoću da budu na čelu kolone. Pokrenite postupak što je brže moguće. Recite Čangu da nema odlaganja.” Ućutao je. Kejt Vorner će skončati u sobi sa zvonom. Stići će je slatka pravda. Martin ništa ne može učiniti. Uskoro niko neće moći ništa da učini. Događaji se odvijaju na najpoželjniji mogući način. Pitao je doktora Čejsa. „Da li su nuklearne bombe u vagonima?”

„Jesu, izuzev beloruskih i... prenosivih.”

„Dobro je.” Obratio se šefu obezbeđenja. „Ukrcajte decu u voz s bombama i pođite što pre.” Okrenuo se ka doktoru Čejsu. „Očekujem da budete u tom vozu. Ona jaja će morati da stanu u ranac dok voz stigne do obale, ili ćeš ti stati u njega. Da li si me razumeo?”

Doktor Čejs je klimnuo i skrenuo pogled.

Šef obezbeđenja je slušao radio. „Saboter je zarobljen u drugom hodniku.”

„Dobro je. Pobrini se da preostali vagoni još ne krenu. Potrebni su nam za nešto drugo.” Prišao je Dmitriju Kozlovu, zameniku njemu potčinjene jedinice Imari obezbeđenja.

„Kad zvono obavi posao, utovarite leševe u vagone”, reče Dorijan. „Moramo da obezbedimo zonu za ukrcavanje, verovatno u severnoj

Indiji, negde blizu aerodroma.”

„Šta će biti s ostatkom osoblja?”

„Razmišljao sam o tome”, reče Dorijan i odveo Dmitrija podalje od ostalih. „Oni su nam na teretu. Ne možemo da dopustimo nikome da ode, dok Toba ne bude u punom zamahu. Imamo još jedan problem, samo sto devetnaest raspoloživih ljudskih subjekata.”

Dmitri je smesta shvatio. „Nema dovoljno leševa.”

„Ni izbliza. Mislim da možemo da rešimo oba problema jednim potezom, ali posao neće biti lak.”

Dmitri je klimnuo i pogledao put naučnika koji su mileli po laboratoriji. „Predlažete da obradimo osoblje zvonom? Slažem se. Čang će morati da usmeri mašineriju... na sopstvene ljude. Izvodljivo je, ali može postati gadno. U objektu ima najmanje stotinu bezbednjaka. Neće se mirno prepustiti sudbini, čak i ako ih odelimo i ako im kažemo da je to vežba.”

„Šta ti je potrebno za izvođenje tog zadatka?”, pitao je Dorijan.

„Pedeset, možda šezdeset ljudi. Imari obezbeđenje ili operativci Sahat-kule bili bi idealan izbor. Imari obezbeđenje u ovom času čisti ispostavu Sahat-kule u Nju Delhiju. Mogli bismo da angažujemo preostale operativce.”

„Pobrini se za to”, reče Dorijan.

„Gde ćete vi biti?”

„Neko u Imariju sarađuje s Riđom. Moram da otkrijem ko je to.”

57

Kejt je vrisnula kad su bezbednjaci oteli decu iz njenih ruku. Oborili su je na pod. Grebla ih je po licu i šutirala. Ne može ih ponovo izgubiti. Boriće se.

„Ne, vodite ih u voz”, reče bezbednjak. Dečaci su pokušavali da se otmu. Kejt je pružila ruke ka njima. Neko ju je uhvatio za obe ruke. Videla je kako se kundak puške spušta ka njenom licu.

BRILKIN DOWNLOID

Soba je bila mračna i puna ljudi. Kejt je osećala kako je guraju sa svih

strana. Laktala se levo i desno, ah joj niko nije uzvraćao istom merom. Ljudi su jedva stajali na nogama. Popadali bi da nisu bili tako gusto zbijeni.

Čula je zaglušni tresak iznad glave. Velika metalna sprava spuštala se s tavanice. Svetla su sijala s njenog vrha u skladu s tutnjavom. Osećala je udarce u grudima i u telima zombija oko sebe.

Da li su deca ovde? Posmatrala je sobu. Videla je samo tupa i snena lica. Ugledala je - Naomi. Samouverena žena, koja ju je izbacila iz ruku stražara, izgledala je prestrašeno.

Zaglušujuće bubnjanje iznad glave ispunjavalo joj je uši. Svetlost je bila zaslepljujuća. Osećala je da se meso oko nje zagreva. Podigla je ruku da bi obrisala znoj s lica. Šaka joj je bila veoma vlažna, pokrivena nečim gustim, lepljivim - krvlju.

58

Betonska vrata hodnika između reaktora bučno su se zatvorila. Tresak se jedva čuo od tutnjave moćnih reaktora. Dejvid je zašao dublje u hodnik. Posmatrao je mesto na kom će pružiti poslednji otpor. Možda se Kejt izvukla.

Pomerio je zatvarač pištolja. Ima još dva metka. Da li da sačuva poslednji za sebe? Kejt su nakljukali teškim drogama. Ko zna šta bi mogli da mu urade. Raspolaze vrednim podacima. To je bio nesebični razlog za samoubistvo. Bilo je i drugih. Istisnuo je neprimetnu pomisao iz uma. Preći će tu ćupriju kad stigne do nje.

Obišao je hodnik - prolaz između dva visoka reaktora. Podsećao ga je na gimnazijsku sportsku dvoranu, zbog visokog krova i metalnog kostura. Imao je oblik pešćanog sata. Bio je gotovo pravougaon, izuzev dva obla ispupčenja blizu središta - debelih betonskih zidova reaktora. Imao je dva ulaza, zatvorena betonskim vratima - jedan s prednje, a drugi sa zadnje strane. Visoki glatki zidovi oko vrata behu prekriveni metalnim provodnicima i cevima, uglavnom srebrnkaste boje, s nešto plavih i crvenih. Ličili su na nadute vene poiskakale na sivom čelu.

„Zdravo, Endru”, zaorio se glas iz zvučnika za slučaj evakuacije. Dejvidu se učinio poznatim. Pripadao je nekom kog je upoznao pre

Sahat-kule, ali nije mogao da se seti kome.

Morao je da kupi vreme. Samo tako će pomoći Kejt. „Odavno se ne odazivam na to ime.” Čuo je kako reaktori urlajući oživljavaju. Pitao se da li ga glas čuje od te buke.

Bombe će uskoro eksplodirati. Nestanak struje zapečatiće mu sudbinu, ali će možda pomoći Kejt.

„Imamo devojk. Pronašli smo i tvoje bombe. Nisi bio previše mudar. Očekivao sam više od tebe.”

Dejvid se obazreo oko sebe. Da li je glas lagao? Ko bi ga znao? Šta da radi? Da puca u reaktore? Ne bi postigao ništa zbog masivnih betonskih zidova. Da puca u provodnik, u nadi da će mu se posrećiti? Bezizgledno. Tavanica? Beskorisno.

Glas je želeo nešto od njega. Zašto bi ga ispitivao? Možda je lagao. Kejt možda čeka na njega u voz. Možda nije uhvaćena. „Šta hoćeš?”, povikao je.

„Ko te je poslao ovamo?”, razlegao se glas.

„Pusti je, pa ću ti reći.”

Glas se nasmejao. „Važi. Dogovoreno.”

„Drago mi je. Siđi ovamo pa ću ti reći ono što želiš da znaš. Nacrtaću ga, ako treba. Imam i njegovu imejl-adresu.”

„Batinama bih isterao tu informaciju iz tebe kad bih sišao dole. Ali sad žurim, nemam vremena za droge.”

Reaktori su sve glasnije urlali. Da li tako zvuče u normalnom režimu rada?

Glas je nastavio: „Nemaš nikakve šanse, Endru. Obojica to znamo. Još istrajavaš. To je tvoj problem - tvoja slabost. Ti si večiti i najveći zaludenik za izgubljene slučajeve. Stimulišu tvoju plemenitu dušu. Pakistanski seljaci, indonežanska deca. Uvek padaš na takve stvari. Saosećanje i identifikacija sa žrtvama su duboko u tvom mentalitetu. Misliš da ćeš ostati celovita ličnost ako vratiš milo za drago onima koji su se ogrešili o tebe. Ali nećeš. Gotovo je. Znaš da je to istina. Slušaj me. Znaš ko sam. Znaš da držim obećanja. Dajem ti reč da ću je brzo ubiti. To je najviše što možeš da dobiješ u ovoj situaciji. Reci mi s kim si sarađivao. To ti je poslednja karta.”

Glas je koristio uobičajene metode ispitivanja. Nastojao je da slomi sužnja, uspostavi dominaciju, da ga ubedi da je priznanje jedina mogućnost. Ako ćemo pošteno, bio je prilično ubedljiv. Dejvid je znao da mogu da ga zapraše gasom, da ga zaspu granatama ili da ga savladaju brojnošću. Nije imao šanse. Glas je pripadao Dorijanu Slounu,

zapovedniku Imarija u Avganistanu i Pakistanu. Trebalo je da pretpostavi da je nitkov u međuvremenu napredovao u hijerarhiji. Bio je nemilosrdan, sposoban... i tašt. Može li to iskoristiti? Odugovlačiće i čekati da se nešto dogodi. To je najbolja taktika. Možda Sloun laže kad kaže da su uhvatili Kejt.

„Moram da ti kažem, Sloune, da mislim da si promašio zanimanje. Trebalo je da postaneš psihoanalitičar... stvarno si čudesan. Naterao si me da preispitam čitav život. Mogu li dobiti malo vremena da dublje razmislim o problemima koje si pomenuo? Hoću reći...”

„Prestani da mi tračiš vreme, Endru. Ni tebi ni njoj ono ništa ne znači. Čuješ li urlik reaktora? To je zvuk moći koja utiče u mašinu koja u ovom času ubija Kejt. Ostao si samo ti. Sahat-kula je pala pre nekoliko sati. Sad mi reci...”

„U tom slučaju, ti si taj koji gubi vreme. Nemam šta da ti kažem.” Dejvid je zaškrgetao zubima i bacio pištolj na pod. Otklizao je do daljih vrata. „Ako želiš da pokušaš da batinama saznaš ono što te zanima, dođi ovamo. Nenaoružan sam. To ti daje izvesne šanse za uspeh.” Stajao je nasred hodnika u obliku peščanog sata. Naizmenično je gledao u jedna pa u druga vrata. Pitao se koja će se prvo otvoriti... i da li će stići do njih kad se to desi.

Reaktor je još glasnije urlikao. Dejvid je osetio vrelinu iz tog pravca. Da li je pokvaren? Betonska vrata iza njega su se uz škripu pokrenula.

Podigla su se iz pola metra dubokog useka u podu. Pištolj je ležao kraj suprotnih vrata.

Potrčao je ka vratima koja su se otvarala. Bila su trinaest metara daleko. Nije imao drugog izbora. Provući će se ispod njih i boriti prsa u prsa. Zatim će pokušati da razbije njihov obruč. Još sedam metara delilo ga je od njih.

Sloun se sagnuo i provukao ispod vrata. Uspravio se s pištoljem u desnoj ruci. Ispalio je tri metka. Prvi je pogodio Dejvida u rame. Oborio ga je na betonski pod. Krv je tekla ispod njega dok je pokušavao da se digne. Sloun se stvorio kraj njega. Udario ga je po nogama i oborio.

„Ko ti je rekao za ovo mesto?”

Dejvid ga je jedva čuo od reaktora. Rame ga je bolelo. Imao je osećaj da nije ranjen, već da mu je deo tela raznet. Nije osećao levu ruku.

Sloun je naciljao njegovu levu nogu. „Obezbedi sebi dostojanstvenu smrt, Endru. Reci mi ime pa ću okončati ovo mrcvarenje.”

Dejvid je pokušavao da razmišlja. *Moram da dobijem na vremenu.* „Ne znam kako se zove.”

Sloun je primakao pištolj Dejvidovoj nozi.

„Ali... imam IP adresu. Tako sam komunicirao s njim.”

Sloun se povukao. Razmišljao je.

Dejvid je udahnuo još nekoliko puta. „Nalazi se u mom levom džepu. Moraćeš da je uzmeš.” Pokazao je na ranjenu ruku.

Sloun se nagnuo prema njemu i povukao obarač. Ispalio je metak u Dejvidovu nogu.

Dejvid se divlje zakoprcao na tlu. Vrištao je od bola. Sloun je kružio oko njega. „Prestani da me lažeš!”

Dejvid je ćutao. Sloun je podigao čizmu i udario ga u čelo. Smračilo mu se pred očima kad je tresnuo potiljkom o betonski pod. Bio je siguran da će uskoro izgubiti svest. Reaktori iznad njih ponovo su promenili ton. Zvuk je bio drugačiji. Sloun je podigao glavu. Sirena se oglasila pre nego što je eksplozija potresla sobu. Metalne i betonske krhotine poletele su na sve strane. Gas je isticao iz cevi i zidova i osvajao sobu. Druga vrata su se otvorila i ljudi su nagnuli u prolaz.

Dejvid se okrenuo na stomak. Puzao je oslanjajući se na zdravu ruku i nogu. Vukao je povredene udove. Bol ga je obogaljio. Morao je da stane i povрати dah. Otpuzao je još metar-dva. Trudio se da ne udiše prašinu koja je pokrivala pod. Znao je da prodire u rane na nozi i ramenu. To sad nije važno. Morao je da pobegne. Video je Slouna. Pomerio se gutajući dim.

Još jedna eksplozija.

Drugi reaktor?

Dim je bio previše gust. Ništa nije video.

Čuo je razgovor u daljini. „Gospodine, moramo da se evakuišemo. Imamo problem.”

„Fino. Daj mi pištolj.”

Meci su zapraštali u svim pravcima. Udarali su o zidove i pod. Dejvid se ukočio. Prislonio je glavu o beton, kao da osluškuje ili čeka neki znak. Ljudi su padali oko njega. Ginuli su zbog Slounove očajničke želje da još koji put pogodi Dejvida.

„Gospodine, moramo...”

„Dobro!”

Dejvid je čuo kako ljudi trče oko njega. Pokušao je da se podigne zdravom rukom. Nije uspeo. Bio je preslab. Dahom je dizao belu prašinu s poda. Sa svakim udisajem gutao je neki beli prah. Crvena je proždirla belu svuda oko njega. To ga je podsetilo na nešto. Na šta? Na brijanje, kad krv iz posekotine osvaja beli ubrus. Gledao je kako se

crvenilo širi preko prašine, ka njegovom licu, dok su sirene zavijale.

59

Kejt je mislila da ljudi oko nje padaju, ali je s užasom shvatila da se tope ili dezintegrišu, od poda nagore. Svetlost je bleštala po prostoriji. Ugledala je talase, moćnu plimu, donosioca smrti. Nadolazila je u ritmu bubnjanja.

Bubnjanje se promenilo. I svetlost je bila slabija, ni izbliza onako zaslepljujuća. Videla je spravu privezanu za zidove. Imala je oblik zvona ili velikog piona s prozorima na vrhu. Žmirkala je. Naprezala se da nešto vidi. Nešto je... kapalo. Gvozdene suze padale su sa sprave, obavijajući nesrećnike ispod nje vrelinim pokrivačem smrti. Sve više ljudi je padalo, ako je uopšte i bilo preživelih. Nekolicina je delovala zbunjeno, kao da se nada pogotku na egzekucionoj lutriji. Neki su trčali. Mali broj se krio po ćoškovima. Troje ili četvoro lupalo je na vrata.

Kejt je spustila pogled. Po prvi put otkad je došla sebi osmotrila je svoje telo. Bila je pokrivena tuđom krvlju i nepovređena, ako se izuzme bolno pulsiranje u glavi. Mora da pomogne ostalima. Kleknula je i pregledala muškarca kraj svojih nogu - ili ono što je od njega ostalo. Izgledalo je kao da mu se krv nadula, razarajući krvne sudove iznutra. Došlo je do obilnog krvarenja u čitavom telu. Krv mu je rascepila kožu i eruptirala iz očiju i noktiju.

Zvono se menjalo - svetlost je ponovo sevala, snažnije no ikad. Kejt je pokrila oči rukom i okrenula leđa svetlu. Ispred sebe je ugledala Naomi, koja je išla kroz leševe ka vratima. Otpuzala je do nje.

Bubnjanje je preraslo u neprekidni tihi vapaj, sličan zvuku gonga na izdisaju. Da li čuje istežanje gvožđa?

Zabacila je Naominu glavu. Sklonila joj je kosu s lica. Mrtva je, ali je smrt nije naružila. Krv nije stigla do lica.

Tela su se skupljala oko nje. To su bili preživeli. Udarali su po vratima i vrištali. Pokušala je da ustane, ali nije mogla. Pritiskali su je sa svih strana, Gurali su se i mahali rukama.

Ogluvela je od eksplozije koja je poobarala sve očajnike. Pola tuceta ljudi palo je preko nje. Duboko je udahнула, ali nije unela vazduh u sebe.

Nesrećnici su je mrvili i gušili svojom težinom. Udarala ih je, migoljila se i pokušavala da podigne glavu. Padala je kiša. Ne - padale su krhotine. Zatim se pojavila voda, navirala je u odaju. Oslobodila se. Plutala je na ogromnom talasu koji se prelivao preko napuklih debelih zidova odaje smrti.

Oštro je udahnula. Disanje je izazivalo bol, ali je donosilo i olakšanje. Mislila je samo:

Živa sam.

Sigurna sam da me je Dejvid spasao.

60

Dorijan Sloun naložio je doktoru Čangu da stavi helikopterske slušalice.

Nova eksplozija potresla je kompleks ispod njih. Helikopter je zadrhtao od nje. Brzo se udaljavao od opasnosti.

Dorijan se oglasio čim je Čang pokrio uši slušalicama: „Šta se, dođavola, događa?”

„Zvono. Pojavio se neki problem.”

„Sabotaža?”

„Ne, ne verujem. Sve je bilo normalno: struja, radijacija, proizvodnja. Pokvarilo se.”

„To je nemoguće!”

„Imajte u vidu da još ne znamo u potpunosti kako funkcioniše. Staro je. Ima više od sto hiljada godina, a neprestano ga koristimo već osamdesetak godina.”

„Siguran sam da nije prestalo da radi zato što mu je istekla garancija. Morate shvatiti šta se dogodilo.”

Začuo se još jedan glas. „Gospodine, imamo poziv iz postrojenja. Zove vas šef obezbeđenja. Kaže da je hitno.”

Dorijan je skinuo slušalice i zgrabio satelitski telefon. „Šta je bilo?”

„Gospodine Sloune, imamo još jedan problem.”

„Ne zovi me da bi mi rekao da imamo problem. Prilično je očigledno da ih imamo. Reci mi šta je problem i prestani da tračiš vreme.”

„Naravno, žao mi je.”

„Ma šta je bilo? Govori!”

„Soba sa zvonom. Eksplodirala je. Mislamo da je radijacija procurila.”

Dorijanov mozak je grozničavo radio. Mogao bi da spase Tobanski protokol iako su leševi, a možda čak i radijacija, procureli iz sobe sa zvonom. Ali mora da ga proda ljudima na terenu.

„Gospodine?” snebivljivo će šef obezbeđenja. „Pokrećem karantin u skladu sa standardnom operativnom procedurom, samo želim da potvrdim.”

„Ne. Nećemo uvoditi karantin.”

„Ali naređenja...”

„Tvoja naređenja su promenjena, baš kao i situacija. Moramo da spasemo naše ljude. Želim da uposlite sva sredstva koja su vam na raspolaganju i ukrcajte sve iz kompleksa u vozove. Ukrcajte i leševe, takođe. Njihove porodice zaslužuju da se na dostojan način oproste od najmilijih.”

„Ali zar to neće izazvati izbijanje epidemije?”

„Postaraj se da ukrcaš sve te ljude na vozove. Ja ću se pobrinuti za ostalo. Neke stvari ne moraš da znaš. Pozovi me kad se poslednji putnik ukrca. Imari je porodica. Nećemo ostaviti nikoga na cedilu. Da li si me razumeo?”

„Da, gospodine, nećemo ostaviti nikoga na cedilu.”

Dorijan je prekinuo vezu i navukao slušalice. Obratio se Dmitriju Kozlovu, službeniku Imari obezbeđenja, koji je sedeo preko puta njega. „Da li je Čejs krenuo s bombama i decom?”

„Jeste, putuju ka obali.”

„Dobro je.” Kratko je razmišljao. Imaće leševe od zvona - to je bila dobra vest. Eksplozija na postrojenju privući će pažnju. Ali ako svet dozna šta se u njemu dešavalo... Pet hiljada godina rada i brižljivo čuvanih tajni biće izgubljeno, baš kao i Imari. „Lansiraj dronove iz Avganistana. Raznesite postrojenje čim poslednji voz krene.”

61

Dejvid je osetio da su ga podigli i poneli kao krpenu lutku. Svuda okolo je bila ratna zona. Sirene su zavijale, bela prašina se kovitlala po

vazduhu kao sneg, požari su rigali crni dim, a ljudi urlali na kineskom. Sve je posmatrao kroz poluzatvorene oči, kao u snu.

Iz zvučnika se čuo nasnimljeni glas. Ponavljao je: „Jezgro reaktora je napuklo. Evakuacija. *Evacuer, Evakuieren...*” Automatski glas je utihnuo. Dejvid je osetio sunčevu svetlost na licu. Ljudi su ga s mukom nosili preko grbavog tla.

„Stanite! Dozvolite mi da pogledam ranjenika.” Neki čovek mu se uneo u lice. Neko s belim mantilom. Plavokos, četrdesetih godina. Britanac. Dejvid je osetio njegove ruke na licu. Povukao mu je kapke nagore. Odmerio ga je od glave do pete. Naročitu pažnju obratio je na prostrelne rane. „Ne, ovaj neće uspeti.” Pokazao je na tlo i prešao dlanom preko grla. „Spustite ga dole i donesite nekog drugog.” Pokazao je na zgradu. Kineski radnici su ga odbacili kao džak trulog krompira i potrčali ka zgradi.

Dejvid je sa zemlje gledao kako plavušan pritrčava drugoj grupi koja • je nosila telo izvađeno iz ruševina. Kratko ga je osmotrio. „Da, ova će uspeti.” Pokazao je na voz. Ljudi su preneli ženu preostalih sedam metara. Ubacili su je u vagon. Radnici su je prihvatili.

Čovek u belom mantilu okrenuo se drugoj grupi. „Namirnice? Utovarite ih na voz. Požurite.”

Voz. Dejvid je bio na sedam metara od slobode, ali nije mogao da se pokrene.

62

Kejt je stigla kad je putnički voz krenuo. Potrčala je za njim. Noge su joj gorele, Zastala je, savladana vrtoglavicom. Voz je odmakao pedesetak metara.

Dahtala je, savijena u struku i s rukama na kolenima. Gledala je za vozom koji je nestajao u gustoj zelenoj šumi.

Deca su bila u tom vozu, predosećala je to. Bila su van njenog domašaja. Pomislila je na stravičnu spravu i ogromno postrojenje. Uplela se u nešto što je daleko prevazilazilo njene mogućnosti. Poraz je logičan ishod.

Osvrnula se oko sebe. Nije bilo drugog voza. Nije mogla da krene

peške zato što je voz gotovo čitav sat putovao kroz gustu šumu. Suočavala se s još jednim problemom: bilo je sve hladnije. Potrebno joj je sklonište. Koliko će se kriti dok je neki Imarijev bezbednjak ne pronađe?

Još jedna misao zaživela je u njenom umu: Dejvid. Da li je traži? Uspeo je da podmetne eksploziv i sredi elektranu. Verovatno se ukrcao na voz, pošto je pretpostavio da je i ona u njemu. Da li pretražuje vagon po vagon, očekujući da je vidi kako sedi s decom? Šta će učiniti kad je ne bude našao? Znala je šta će Imari učiniti ako je uhvati.

Pogledala je na Imarijev kompleks obuhvaćen vatrom. Nije imala drugog izbora osim da krene ka njemu.

Čula je pisak voza. Okrenula se. Potražila ga je pogledom. Odakle li je taj pisak došao? Očajnički je pokušavala da odredi iz kog pravca dopire zvuk. Voz je sigurno s druge strane postrojenja. Potrčala je. Pluća su joj gorela od studeni i onog što je doživela u sobi sa zvonom.

Stigla je do medicinske zgrade baš kad je voz ponovo pisnuo. Spustila je glavu i protrčala kroz kaos koji je vladao u njoj. Zadnja vrata vodila su u dvorištance, pored elektrane koja je najviše nastradala. Pretvorila se u zadimljenu ruševinu. Dva velika dimnjaka u obliku vaze potpuno su srušena. Voz je ponovo pisnuo, ali s druge strane zgrade. Potrčala je svom snagom. Nova eksplozija potresla je elektranu. Zamalo što je nije oborila s nogu. Sačuvala je ravnotežu i nastavila da trči.

Obišla je zgradu i ugledala teretnu kompoziciju. Radnici su ubacivali zalihe i leševe kroz široka klizna vrata, u voz koji je lagano prolazio kraj njih. Nastojali su da ravnomerno rasporede teret između vagona.

Pomislila je: *A šta ako Dejvid nije uspeo da se izvuče?* Možda je još u elektrani ili u vozu. Videla je ljude u teretnim vagonima, nagnute nad telima. Dejvid bi mogao biti jedan od njih. Pretražiće voz pre nego što krene, a zatim i elektranu. Neće poći bez njega.

Čula je poznati glas iza sebe. Britanski doktor. Barnabi Prendergast?

Potrčala mu je. „Barnabi, da li si video...” Posmatrao je leš. Nije obraćao pažnju na nju. Vikao je na kineske bezbednjake u blizini. Zgrabila ga je za revere belog mantila. Okrenula ga je ka sebi. „Barnabi, tražim plavokosog muškarca tridesetih godina, čuvara.”

„Ti!” Britanac je pokušao da se otme, ali ga Kejt nije puštala iz ruku.

Zateturao se unazad i pokušao da se oslobodi, a kad je video kako

izgleda, u krvavoj odeći, bez vidljivih ozleda. „Ti si ovo učinila!” Mahnuo je bezbednjaku. „Upomoć! Ova žena je uljez, terorista, ona je ovo učinila, neka mi neko pomogne!”

Ljudi su prekinuli da rade i upravili poglede ka njima. Nekoliko bezbednjaka se zaputilo ka Kejt.

Pustila je Barnabija. Obratila se onima oko sebe. „Laže! Nisam.” Bezbednjaci su se približavali. Mora da se izgubi odavde. Pogledom je premeravala peron u potrazi za izlazom.

I ugledala je Dejvida. Nepomično je ležao, zatvorenih očiju na betonskom peronu očišćenom od krhotina. Bio je sam. Umirao je ili je već mrtav?

Pritrčala mu je i pregledala rane. Zaključila je da su nanete vatrenim oružjem. Pogođen je u rame i nogu. Šta mu se desilo? Rane su bile ozbiljne. Najviše ju je brinulo što su jedva krvarile. Stresla se od jeze. Mučnina joj se odomaćila u stomaku.

Nastavila je s pregledom ranjenika. Odeća mu je bila u ritama. Na nozi i grudima imao je gomilu opekotina i povreda od šrapnela, ali ništa što se moglo meriti s ranama od metaka. Moraće da...

Osetila je ruku na ramenu. To je bio bezbednjak. Našla se između trojice stražara. Zaboravila je na sve kad je videla Dejvida. Uхватili su je za ruke i podigli. Barnabi je bio iza njih. Pokazivao je na nju i vikao: „Pokušao sam da je sprečim!”

Nastojala je da se oslobodi, ali bezbednjak ju je sve čvršće stezao. Spustila je ruku na njegov pištolj. Cimnula ga je, ali nije mogla da ga izvadi iz futrole. Povukla ga je svom snagom i čula kako futrola popušta. Čvrsto su je držali. Sva trojica su navalila na nju. Hteli su da je obore na tlo. Uperila je pištolj u vazduh i povukla obarač. Zamalo ga je ispustila, ali su se napadači razbežali. Barnabi je odskakutao unazad. Zabrinuto se osvrnuo i potrčao što je brže mogao.

Ispružila je pištolj ispred sebe. Mahala je levo i desno na ljude koji su se povlačili podignutih ruku. Osvrnula se. Voz je napuštao stanicu. Poslednji ljudi na peronu uskakali su u tri zadnja vagona. I oni će uskoro otići.

„Ubacite ga u voz”, naredila je bezbednjacima. Nastavili su da se povlače. Pokazala je pištoljem na Dejvida, a zatim na voz. „Ubacite ga! Odmah!” Odmakla se od ranjenika da bi im omogućila da izvrše naređenje. Nišanih ih je, preturajući po gomili medicinskih zaliha na tlu. Nesumnjivo su ih odbacili uplašeni radnici. Šta je prioritet? Antibiotici. I nešto za čišćenje i zatvaranje rana. Ne može ga spasti, ali

daće sve od sebe. Učiniće to radi sebe.

Nova eksplozija potresla je postrojenje. Gnevni kineski glas razlegao se iz bezbednjačkih radio-aparata. Stražari su odlučili da imaju preča posla nego da se nose s ludom ženom koja krade medicinski materijal usred haosa. Peron je opusteo.

Voz se kretao sve brže iza nje. Udaljavao se od zgrade. Htela je da zatakne pištolj za pojas. Zastala je i pogledala oružje. Da li je još otkočeno? Oroz je bio u položaju za paljbu. Verovatno bi se upucala u nogu. Pažljivo ga je odložila na tlo. Pokupila je medicinskog materijala koliko je mogla da ponesi i potrčala za vozom. Trčala je sejući kutije za sobom. Jedva je držala korak s vozom. Ubacila je medicinski materijal u vagon. Neke kutije su se odbile o ivicu i pale na tlo. Uхватила se za ručicu na vratima i skočila. Pala je na stomak. Noge su joj visile preko ivice. Uvukla se u vagon. Posmatrala je kako se peron gubi iz vida, a za njim i elektrana.

Dopuzala je do ranjenika. „Dejvide? Čuješ li me? Oporavićeš se.”

Počela je da prebira po gomilici medicinskog materijala.

63

Dejvid se užasnuto okrenuo kad se zgrada obrušila, pokrivajući ga betonskom prašinom i metalnim krhotinama. Osećao je kako ga krš pritiska i drobi, kako se zavlači u njegove rane. Udisao je prašinu i gar. Čuo je vrisku, iz blizine i daljine. Čekao je, dugo. Stigli su do njega. Izvlačili su ga iz krša. „Imamo te. Ne pokušavaj da se krećeš, ortak.”

Iz ruševina su ga izvadili njujorški vatrogasci. Pozvali su bolničare s nosilima. Vezali su ga za njih i preneli preko naravnog terena. Sunčevi zraci kupali su mu lice.

Doktor mu je podigao kapke. Osvetlio mu je oči i vezao nešto za nogu.

„Čuješ li me?” Poradio je na njegovoj nozi, zatim se vratio do lica. „Noga ti je smrvljena. Imaš veliku posekotinu na leđima, ali ćeš se oporaviti. Da li me razumeš?”

Kejt je očistila rane na Dejvidovoj nozi i ramenu. To mu neće pomoći. U njegovom telu nije ostalo dovoljno krvi. Već se hladio.

Govorila je sebi da se hladi zbog vetra koji je duvao kroz vrata vagona. Voz je išao brzo, brže nego onaj na dolasku. Sunce je zalazilo. Temperatura je padala. Ustala je i povukla klizna metalna vrata. Nije mogla da ih zatvori pri ovoj brzini.

Pružila se po podu vagona. Uхватила ga je za ruku i odvušla u ćošak, što dalje od vrata. Dala mu je injekciju antibiotika, očistila i zatvorila rane najbolje što je mogla. Više ništa nije mogla da uradi za njega. Naslonila se na zid. Povukla ga je na krilo i obuhvatila nogama da bi ga ugrijala. Spustila mu je glavu na stomak. Prošla je rukom kroz njegovu kratku kosu. Hladio se.

64

Sunce je zalazilo na Tibetanskoj visoravni iza helikopterskih prozora. Dorijan je pokušavao da pronađe postrojenje u prostranoj zelenoj šumi. Sad je bilo samo daleki stub sivog i belog dima, sličan logorskoj vatri usred netaknute divljine.

„Poslednji voz je krenuo”, reče Dmitri.

„A dronovi?” Dorijan nije skretao pogled s prozora i stuba dima. „Doleće za trideset minuta.” Bezbednjak je, suočen s Dorijanovim ćutanjem, nastavio: „Šta ćemo sad?”

„Zaustavite vozove. Popišite svakoga, uključujući i leševe. Pobrinite se da naši ljudi budu u zaštitnim karantinskim odelima.”

Kejt je gledala u tamnu noć. Srebrnkasta mesečina osvetljavala je vrhove drveća koja su jurila kraj voza. Uočila je da drveće sporije promiče. Voz je usporavao usred guste besputne šume.

Sklonila je Dejvidovu glavu s krila i prišla vratima. Nagnula se i pogledala ka lokomotivi, a zatim ka zadnjem delu kompozicije. Bili su u poslednjem vagonu. Na šinama iza njih nije bilo ničeg. Okrenula se. Kroz vrata na drugoj strani vagona videla je drugi voz - nepomičan i mračan kao noć, gotovo nevidljiv. Zapazila je još nešto: tamne prilike na vrhu tajanstvene kompozicije. Šta su čekale?

Voz se zaustavio. Čizme su zatutnjale po krovu vagona. Povukla se u senke baš kad su vojnici upali u vagon, vešto i bešumno kao gimnastičari. Brzo su se raširili i osvetlili svaki kutak. Prevukli su kabl za prebacivanje tereta između vozova i proverili da li je zategnut.

Jedan vojnik zgrabio je Kejt. Prikačio se za kabl i kliznuo kroz vrata ka drugom vozu. Kejt se osvrnula. Dejvid! Pokupili su i njega. Krupni vojnik ga je držao na grudima jednom rukom, kao usnulo dete.

Kejtin pratilac odveo ju je do vagona za ručavanje. Uveo ju je u separe. „Čekaj ovde“, rekao je na engleskom s kineskim naglaskom, a onda se udaljio.

Drugi čovek doneo je Dejvida. Spustio ga je na kauč. Kejt mu je pritrčala i pregledala ga. Znala je da neće dugo izdržati, iako nije izgledao ništa gore.

Pritrčala je vratima dok ih je vojnik zatvarao. Uхватила se za dovrtak. „Hej, potrebna nam je pomoć.“

Ćutke je nastavio da zatvara vrata.

„Stani! Potrebna nam je bolnica. Medicinski materijal! Krv!“ Da li je vojnik razumeo makar jednu reč? „Prva pomoć!“, rekla je u očajanju.

Spustio je ruku na njene grudi, gurnuo je nazad u vagon i zalupio vrata.

Vratila se Dejvidu. Meci su ga pogodili u rame i nogu i prošli kroz telo bez zaustavljanja. Zatvorila je rane najbolje što je mogla. Potrudila se da ih očisti kako treba. Znala je da infekcija u ovom trenutku ne

predstavlja najveću opasnost po njegov život. Krv mu je bila najpotrebnija, i to odmah. Mogla je da mu da krv - bila je O negativna, univerzalni davalac. Samo kad bi imala neophodnu opremu.

Pala je na pod kad se voz trznuo. Krenuli su. Oprezno je ustala dok je kompozicija nervozno ubrzavala. Kroz prozor je gledala kako se drugi teretni voz, na kom su dotad bili, udaljava u suprotnom pravcu. Ko su ovi ljudi? Neće razmišljati o tome. Spašavanje Dejvida je bio najpreči zadatak.

Osvrnula se oko sebe. Možda će naći nešto upotrebljivo. Trinaest metara dugi vagon za ručavanje bio je podeljen u separee. Na drugom kraju je ugledala mali bar s aparatom za točenje gaziranih napitaka, čašama i pićem. Možda cev.

Vrata su se ponovo otvorila i propustila vojnika. S mukom se kretao po vozu koji je ubrzavao. Spustio je kutiju maslinaste boje s oznakom crvenog krsta na pod.

Kejt je poletela ka njoj.

Dok je Kejt stigla do kutije, vojnik je napustio vagon i zatvorio vrata za sobom. Otvorila je. Veliki kamen pao joj je sa srca kad je osmotrila sadržaj.

Cevčica je petnaest minuta kasnije spajala njenu s Dejvidovom rukom. Stiskala je i otvarala pesnicu. Krv je tekla kroz cevčicu. Bila je tako gladna i pospana, ali pomagala mu je i uživala u tome.

66

Zvonjava je probudila Kejt. Zvuk je dopirao kroz panoramski prozor iznad alkova s omanjim dvostrukim krevetom. Prohladni, oštri i čisti planinski vetar nabirao je bele platnene zavese iznad njene postelje. Imala je utisak da će je svakog časa pomilovati po licu.

Podigla je ruku i dodirnula zavese. Strašno ju je zbolela. Uočila je veliku modricu s unutrašnje strane lakta. Tamnoljubičaste mrlje širile su se s tog mesta, puzeći uz biceps.

Dejvid.

Okrenula se. Bila je u sobi, u nekoj vrsti učionice. Bila je duga i široka, s rustičnim drvenim podom, belo okrečenim zidovima i

drvenim gredama raspoređenim na svaka tri metra.

Jedva da se sećala iskrcavanja iz voza. Bilo je kasno uveče. Vojnici su je izneli beskrajnim stepeništem do planinske tvrđave. Sad se sećala... hrama ili manastira.

Htela je da siđe s kreveta. Nešto ju je uplašilo, neki pokret u sobi. Prilika se polako dizala s poda. Sedela je tako mirno da je dotad nije opazila. Približila joj se. To je bio mladić, tačnije tinejdžer. Ličio je na mlađe izdanje dalaj-lame. Imao je debelu purpurnu haljinu do nožnih prstiju i obrijanu glavu. Osmehnuo se i veselo progovorio: „Dobro jutro, doktorko Vorner.”

Spustila je noge na pod. „Žao mi je. Prestrašili ste me.” Zavrtelo joj se u glavi.

Duboko se poklonio. „Nisam hteo da vas uplašim, madam. Ja sam Milo. Stojim vam na usluzi.” Pažljivo je izgovorio svaku reč.

„Uh, hvala vam.” Protrljala je glavu. Pokušavala je da se pribere. „Putovala sam u društvu jednog čoveka.”

„O da, mislite na gospodina Rida.”

Rid?

Momak je prišao stolu pored kreveta. „Došao sam da bih vas odveo k njemu.” Podigao je veliku keramičku činiju s obe ruke i prineo je njenom licu. „Ali prvo doručujte!” Izgovorio je to s podignutim obrvama.

Htela je da odgurne ponuđenu činiju, ali kolena su joj klecnula kad je ustala, tako da je pala nazad na postelju.

„Doručak će prijati doktorki Vorner.” Milo joj je s osmehom pružio činiju.

Nagnula se bliže, omirisala gustu kašu i oklevajući prihvatila kašiku. Probala je. Imala je divan ukus. Možda zato što je bila veoma gladna, ili su ona vojnička sledovanja bila zaista grozna? Ispraznila je činiju za nekoliko sekundi i obrisala usne zadnjim delom dlana. Milo je vratio činiju na sto. Dao joj je debelu tkaninu sličnu maramici. Osmehnula se i stidljivo obrisala usta.

„Volela bih da vidim...”

„Gospodina Rida. Naravno. Ovuda.” Izveo ju je iz sobe i poveo otvorenim natkriljenim pasažem, koji je povezivao nekoliko zgrada.

Pogled je oduzimao dah. Zeleni plato pružao se pred njima. Sezao je do horizonta, istačkan s nekoliko snegom pokrivenih planinskih lanaca. Dim iz nekoliko sela dizao se s visoravni ispod njih. U daljini je videla druge manastire izgrađene na strmim snežnim padinama.

Potisnula je potrebu da zastane i uživa u nezaboravnom vidiku. Milo je usporio da bi ga stigla.

Zašli su za ugao. Tridesetak ljudi u purpurnim haljinama sedelo je na prekrštenim nogama na širokoj četvrtastoj drvenoj terasi koja je štrcala iznad dolina i planina. Nepomično su zurili u daljinu.

Milo joj se obratio. „Jutarnja meditacija. Da li biste hteli da im se pridružite?”

„Ne danas”, promrmljala je. S teškom mukom skrenula je pogled s upečatljivog prizora.

Milo ju je uveo u odaju sličnu onoj u kojoj se probudila. Ugledala je Dejvida. Ležao je u alkovu. Pritrčala je postelji i kleknula pored nje. Hitro ga je pregledala. Bio je budan, ali grozničav. Moraće da mu da još antibiotika, da bi se izborio s infekcijom. Umreće ako ih ne nabavi. Pre ili kasnije moraće da dezinfikuje prostrelne rane, da ih otvori i opet zatvori.

Ići će redom. Ostavila je antibiotike u vozu. Ostavila ih je kad je oteta. Ili spasena? Suočava se s previše nepoznanica.

„Milo, potrebni su mi lekovi, antibiotici.”

Momčić joj je pokazao sto, sličan onom na kom joj je servirana kaša. „Pretpostavili smo da će vam lekovi biti neophodni, doktorko Vorner. Pripremio sam širok izbor za vas/’ Ponosno je pokazao na gomilice korenja, narandžastog praška i suvih pečuraka. Osmehnulo se i nakrenuo glavu kao da želi da kaže: *Sjajan izbor, zar ne?*

Kejt je nemoćno spustila ruke. „Milo, ne sumnjam da su sve ove biljke korisne. Hvala, ali ja... bojim se da je njegovo stanje ozbiljno i da će nam biti potreban pravi lek.”

Milo je ustuknuo za korak. Osmehnulo se kao Češirski mačor i pokazao na nju. „Ahhh, slatko sam vas namagarčio, doktorko Vorner!” Otvorio je vrata visokog drvenog ormana, punog savremenih lekova.

Kejt je pritrčala ormanu. Ispitivala je njegov sadržaj. Pronašla je pomalo od svega: antibiotike, lekove protiv bolova, gljivica, zavoje. Odakle da počne? Odmahnula je glavom. Toplo se osmehnula Milu dok je pregledala antibiotike. „Zbilja si me slatko namagarčio, Milo.” Napravljeni su u Evropi, možda u Kanadi. Nekima je istekao rok, ali je našla dovoljno upotrebljivih. „Odlično govoriš engleski. Gde si ga naučio?”

„S Kamena iz Rozete.”

Kejt ga je sumnjičavo odmerila.

Osmeh mu je izbledeo. Uozbiljio se. Pogledao je kroz prozor na

dolinu ispod manastira. „Pronašli su ga u pećini u podnožju planine. Stotinu kaluđera je trideset dana i noći sklanjalo kamenje s ulaza. Napravili su uski prolaz kroz koji sam samo ja mogao da prođem. Progurao sam se kroz njega. Žuta svetlost obasjavala je kameni sto duboko u pećini. Našao sam ga tamo. Te večeri sam ga izneo i zaradio haljinu.” Duboko je izdahnio na kraju svoje priče.

Nemo je stajala s antibioticima u ruci. Nije znala šta da kaže.

Okrenuo se prema njoj. „Ah, ponovo sam vas prešao, doktorko Vorner!” Prasnuo je u smeh.

Vrtela je glavom na putu do Dejvidove postelje. „Pa, sigurno si srećan i zadovoljan?” Skinula je zatvarač s bočice antibiotika.

„Milo je srećan zato što je pun života, doktorko Vorner. Volim da zabavljam goste.”

Goste? Milo je u svemu ovom video mogućnost da stekne nove prijatelje. Osmehnula se. „Zovi me Kejt.”

„Da, naravno. Hoću, doktorko Kejt.”

„Zbilja, kako si naučio engleski?”

„Kamen iz Rozete.”

Molećivo ga je pogledala. Klimnuo je. „Istina je. Dobio sam ga poštom, od nepoznatog dobročinitelja veoma misterioznog. To je bio veoma srećan splet okolnosti za Mila. Nemamo mnogo posetilaca. Kad kažu da govore engleski, mora biti Milo. Niko drugi ne govori engleski, ne tako dobro kao Milo. Učio sam ga zabave radi. Imao sam mnogo sreće!”

Uzela je čašu vode sa stola i pomogla Dejvidu da popije nekoliko antibiotika. Odabrala je dva antibiotika širokog spektra. Nadala se da će obaviti posao, iako nisu mogli da se mere s intravenozno ubrizganim antibioticima u bolničkom okruženju. Dala mu je i pilulu protiv bolova. Osetiće snažan bol kad se probudi iz delirijuma. Želela je da predupredi to iskustvo.

Šta će biti sledeći korak? Setila se. Kamen iz Rozete. „Milo, imaš li kompjuter?”

„Naravno, tako smo vas i našli.” Zaverenički je podigao obrve. „Kriptovani imejl.”

Kejt je ustala s kreveta. „Imejl? Mogu li da ga koristim?”

Milo se poklonio. „Ne možete. Žao mi je, doktorko Kejt. Čen želi da vas vidi. Rekao mi je da vas dovedem k njemu čim date lekove gospodinu Riđu. Moram da vas otpratim do njega. Veoma je ozbiljan. Nije vickast kao Milo. Kaže da ima nešto da vam da.”

GLAVNI AUDITORIJUM
KORPORATIVNE KANCELARIJE INDO-IMARIJA
NJU DELHI, INDIJA

Žamor je zamro kad se stotinu očiju u auditorijumu usmerilo na njega. Svi su hteli da saznaju razlog zbog kog su u šest ujutru ustali iz kreveta. Dorijan se zaustavio nasred scene i odmerio gomilu. Većina su bili pripadnici Imari obezbeđenja. Bilo je i nekoliko desetina predstavnika drugih Imarijevih podružnica: Imari istraživanja i razvoja, Imari logistike, Imari komunikacija i Imari kapitala. Svi će učestvovati u predstojećoj operaciji. U auditorijumu je bilo i agenata Sahat-kule.

Šef ispostave u Nju Delhiju kleo se da je uklonio sve potencijalne probleme. Imari obezbeđenje mu je pomoglo u čistki. Nekoliko analitičara i operativaca još su bili na ledu i čekali poslednju procenu. Samo su pripadnici Dorijanove jedinice Imari obezbeđenja i šef ispostave znali detalje Tobanskog protokola i ono što mora biti učinjeno. Tako je bilo i tako mora ostati, samo što je Dorijanu sad potrebna pomoć više nego bilo kome od prisutnih u auditorijumu. Zbog toga je morao da ih pridobije javnim obraćanjem. Bio je nenaviknut na takvu vrstu komunikacije. Obično je izdavao naređenja, koja su izvršavana brzo i bez pogovora. Nikog ništa nije pitao, niti su mu njegovi ljudi postavljali pitanja. Ovi ljudi hoće. Navikli su da analiziraju i da nezavisno razmišljaju. A za takav pristup nije bilo vremena.

„Svi se pitate zašto ste pozvani da dođete ovde, u ovo doba, u prostoriju s toliko novih lica”, počeo je Dorijan. „Vaše prisustvo u ovoj sobi znači da ste odabrani za članove specijalne jedinice, radne grupe s posebnom namenom. Pripadnici ste elitnog tima korporacije Imari i svih organizacija prethodnica. Velike nade polažu se u vas. Ništa od onog što ću vam reći ne sme da procuri van ovog auditorijuma. Ono što ćete danas od mene čuti morate odneti u grob. Biće vam teško da poverujete u delove mog izlaganja. Od vas će se tražiti da učinite

nezamislivo. Unapred vam kažem da neću moći da vam dam sve odgovore niti da umirim vašu savest, bar ne odmah. Znajte ipak da će na kraju sve doći na svoje mesto i da će svi znati da ste odigrali najvažniju ulogu u velikom istorijskom poduhvatu. Ali zaslužujete da čujete neke odgovore, neke razloge za strašna dela koja će od vas biti zatražena.”

Ćutke je koračao scenom, posmatrajući lica publike.

„Evo šta vam mogu reći. Korporacija Imari je potomak, bolje reći savremena inkarnacija plemena koje je napustilo ove prostore - verujemo da smo pošli iz Indije, Pakistana, ili čak sa Tibeta - pre dvanaest hiljada godina, nedugo posle poslednjeg ledenog doba, kad su plavne vode podigle nivo mora za više od stotinu metara, uništavajući priobalne zajednice u čitavom svetu. Grupa je imala jedan cilj: otkriće istinskog porekla i istorije ljudske rase. Ti ljudi su imali čvrstu veru. Smatramo da su izumeli religiju da bi došli do neophodnih odgovora. Kako je vreme prolazilo, a čovečanstvo napredovalo, pojavilo se novo sredstvo istraživanja: nauka. Ona je danas temelj našeg delovanja. Neki od vas su videli manje delove gigantskog poduhvata: arheološke iskopine, istraživačke projekte, genetske eksperimente. Ali to su samo segmenti velikog dela. Naime, došli smo do otkrića koje prevazilazi i najbujniju maštu.”

„Još ovo vam mogu poveriti. Pre mnogo godina otkrili smo neposrednu i veliku opasnost koja pretila čovečanstvu. Suočili smo se s pretnjom neverovatnih razmera. Već stotinu godina znamo da će doći do obračuna s tim neprijateljem. Taj čas je kucnuo. Svako od vas je vojnik u armiji koja će zaustaviti nadiruću apokalipsu. Sledeća dva dana i oni posle njih biće teški. Ne govorim o haotičnom sukobu u nekoj zabačenoj zemlji, već o bici za ljudsku rasu, za naše pravo na opstanak. To je jedini cilj našeg vojevanja.”

Stao je nasred scene. Čekao je da publika upije značenje njegovih reči. Nekolicina ga je zbunjeno posmatrala. Neki su klimali s razumevanjem.

„Siguran sam da imate mnogo pitanja. Zašto ne izađemo u javnost? Zašto ne obezbedimo pomoć svetskih vlada? Iskreno bih želeo da je to moguće. Tako bih umirio savest zbog onog što mora biti učinjeno. Znajte da je vaša savest drugi neprijatelj s kojim ćete se u budućnosti boriti. Izlazak u javnost bi nas rasteretio odgovornosti za sudbinu sveta. Tako bismo znali da nismo poslednja linija odbrane, da je pomoć na putu, da se i drugi bore s neprijateljem i da mi možemo i da

padnemo u toj borbi. Ali ne možemo da padnemo, baš kao što ne možemo otkriti sve podatke o pretnji. Iz istog razloga ne mogu da vam kažem sve niti da opravdam ono što ću od vas tražiti da uradite. Verujete mi kad vam kažem da bih voleo da mogu. Obelodanjivanje istine izazvalo bi paniku masovnih razmera, odnosno histeriju. Društvo bi se raspalo u najgorem mogućem trenutku.”

„Na ovoj planeti ima sedam milijardi ljudskih bića. Zamislite šta bi se desilo kad bi saznali da se suočavamo sa istrebljenjem. Naš cilj je da spasemo živote koji mogu biti spaseni. Neće ih biti mnogo. Obezbedićemo opstanak ljudske rase ako dobro odigramo svoju ulogu. To su ulozi u ovoj igri. Ne suočavamo se samo s velikom pretnjom. Postoje i druge, manje prepreke: vlade, mediji, obaveštajne službe. Ne možemo ih pobediti, ali ih možemo držati na odstojanju dovoljno dugo da naš plan uspe. To je naš najpreči zadatak. U paketima koji moji ljudi dele pronaći ćete vaše zadatke, raspored, dužnosti, naređenja. Od vas će se u skladu sa situacijom zahtevati ekstremni postupci.”

Ispravio se u ramenima. „Ja sam vojnik. Rođen sam za ovo. Posvetio sam život ovom cilju. Moj otac je dao život za ovu stvar. Našu stvar. Znam da vi niste vojnici, iako ste regrutovani. Od vas se, opet, neće ni tražiti da uradite ono za šta niste sposobni. To bi bilo okrutno, a ja nisam okrutan čovek, niti je Imari okrutna organizacija. Obavestite bilo kog agenta Imari obezbeđenja ili moju jedinicu ako iz nekog razloga ne možete učestvovati u predstojećim operacijama. Ne plašite se i ne stidite se takve odluke. Svi smo karike istog lanca. Ako se jedna slomi, lanac se kida i dolazi do katastrofe. O tome se ovde radi - o sprečavanju katastrofe. Zahvaljujem vam se i želim svaku sreću.”

Agent Imari obezbeđenja čestitao je Dorijanu kad je napustio scenu. „Odličan govor, šefe.”

„Ne laskaj mi, već pažljivo posmatraj prisutne. Svako od njih može da kompromituje i dovede u pitanje čitavu operaciju. Kako stojimo sa snagama za primarni udar?”

„Okupljaju se u štabu ispostave Sahat-kule.”

„Dobro je. Daj svakom pola sata za upoznavanje sa zadatkom, zatim okupi grupu. Kako stojimo s vozovima?”

„Za jedan sat ćemo imati spisak živih i mrtvih putnika.”

„Ubrzaj to. Hoću da ga dobijem pre sastanka.”

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Milo je mahnuo lampom iza sebe da bi osvetlio kamene stepenice. „Još malo, doktorko Kejt.”

Činilo joj se da čitav sat silaze spiralnim kamenim stepeništem, da su u središtu planine, najmanje kilometar i po ispod manastira. Njen vodič je veselo skakutao niz stepenice. Nosio je lampu kao dete vreću sa slatkišima u Noći veštica. Nije se umarao niti je zastajao radi predaha. Noge su je bolele. Još se nije oporavila od jučerašnjih napora. Užasavala se penjanja uz stepenice na povratku.

Milo je zastao da bi je pričekao. Stajao je na ravnom tlu - na velikoj okrugloj čistini u podnožju stepenica. Konačno su stigli. Vratio se za korak i isturio lampu. Osvetlio je drvena vrata u obliku nadgrobnog spomenika sa zaobljenim vrhom.

Oklevala je. Pitala se da li momčić ponovo čeka da ga stigne.

„Molim vas, uđite, doktorko Kejt. On vas čeka.”

Klimnula je i otvorila vrata pretrpane kružne sobe. Zidovi se nisu videli od mapa i polica sa staklenim bocama, figuricama i metalnim artefaktima. Prostorija je odisala... srednjovekovljem. Ličila je na drevnu laboratoriju u kuli zamka, radno mesto nekog Merlina. U sobi je bio i čarobnjak, ili neko ko na njega veoma podseća. Starac je čitao za drvenim stolom koji je video i bolje dane. Polako se okrenuo, kao da pati od vratobolje. Bio je Azijac. Davno je ostao bez kose. Lice mu je bilo izboranije no ijedno koje je Kejt dotad videla. Ne bi je začudilo kad bi saznala da je stariji od stotinu godina.

„Doktorko Vorner.” Progovorio je šapatom. Ustao je i počeo da se gega ka njoj. Oslanjao se na drveni štap.

„Gospodine...”

„Ovde nema gospode, doktorko Vorner.” Zastao je. Hodanje i govor su ga iscrpljivali. Strpljivo je gledao u kameni pod dok je prikupljao vazduh. „Zovite me Ćen. Imam nešto za vas. Sedamdeset pet godina čekam da vam to dam. Ali prvo moram nešto da vam pokažem. Možete

li mi pomoći s vratima?” Pokazao je na drvena vratanca koja Kejt dotad nije uočila. Nisu bila viša od metar i dvadeset. Otvorila ih je. Laknulo joj je kad je videla da je prolaz iza njih znatno viši. Čekala je da Čen prođe pored nje. Zastajao je na svakih metar-dva. Koliko li mu je trebalo da siđe ovamo?

Razgledala je hodnik. Iznenadila se kad je zapazila da je osvetljen savremenim svetlima. Bio je kratak, kraći od pet metara. Izgledalo je da se završava pred kamenim zidom. Čenu je trebalo nekoliko minuta da stigne do vrata. Pokazao je na dugme na zidu.

Kejt ga je pritislula. Kameni zid počeo je da se diže. Osećala je kako vazduh struji oko njenih nogu i ulazi u odaju. Sigurno je bila zapečaćena.

Ušla je u odaju za Čenom. Bila je iznenađujuće velika, najmanje trinaest puta trinaest metara. U njoj nije bilo ničeg osim velikog četvrtastog tepiha. Bio je najmanje deset metara dug. Podigla je pogled ka tavanici i ugledala tanku lanenu tkaninu koja je pokrivala čitavu prostoriju. Iznad nje je uočila još jednu takvu, a iza nje drugu. Nastavljale su se dokle god joj je sezao pogled. Činilo joj se da slojevi tkanine sežu do samog vrha planine. Ličili su na gigantske mreže protiv komaraca. Da li se kaluđeri na ovaj način bore protiv vlage? Moguće je. Videla je još nešto - komadiće zemlje i stena na razapetoj tkanini.

Čen je klimnuo u pravcu tepiha. „Ovo je blago koje štitimo, naše najdragocenije nasleđe. Preskupo je plaćeno.” Pročistio je grlo i nastavio da šapuće. „Ljudi u vojničkim uniformama došli su u naše selo kad sam bio mlad. Tada nisam znao da su to nacisti. Tražili su grupu kaluđera koji su živeli u planinama iza našeg sela. Niko od seljana nije bio raspoložen da govori o njima. Došljaci su meni i još nekoj deci platili da ih tamo odvedemo. Kaluđeri se nisu plašili tih ljudi, iako je trebalo da ih se plaše. Došljaci, koji su u našem selu bili dobri i brižni, u planinama su se pretvorili u nemilosrdne vukove. Pretražili su manastir, mučili su kaluđere i podmetnuli požar.”

Čen je nanovo ućutao. Prikupljao je dah. „Moji drugovi su izginuli. Vojnici su pretraživali manastir da bi me našli. I pronašli su me. Jedan od njih me je podigao i proveo kroz manastir do tri kaluđera koji su me čekali u tunelu. Čovek im je rekao da sam jedini preživeli. Dao mi je dnevnik i rekao da moram da ga čuvam dok ne dođe pravo vreme. Tri kaluđera su te večeri pobešla. Ponela su samo mene i ovu tapiseriju.” Spustio je pogled na ogromno umetničko delo - neku vrstu biblijske

istorije pune bogova, heroja, čudovišta, nebesa, svetlosti, krvi, vatre i vode.

Ćutke je stajala. Pitala se kakve to veze ima s njom. Kontrolisala je nagon da kaže: *Stvarno je divna. Mogu li sad da se poslužim kompjuterom?*

„Pitaš se kakve veze ona ima s tobom.”

Pocrvenela je i nakrenula glavu u stranu. „Ne, hoću reći, tako je lepa...” I bila je. Boje su bile upečatljive i živopisne kao na freskama u katoličkoj crkvi. Vešto upletene niti davale su izvesnu trodimenzionalnost prizoru. „Ali čovek s kim sam došla ovamo... mi smo u opasnosti.”

„Opasnost ne pretila samo vama dvoma.”

Pre nego što je stigla da progovori, nastavio je neočekivano snažnim glasom: „Vaš neprijatelj je grupa koja je spalila manastir pre sedamdeset pet godina i koja se spremna da uskoro pusti nezamislivo zlo u svet. Tapiserija opisuje te događaje. Razumevanje njene poruke i dnevnik nude ključ za uništenje njihovih namera. Sedamdeset pet godina istrajavam i čekam u nadi da će doći dan kad ću ispuniti svoju sudbinu. Znao sam da je taj dan došao kad sam saznao za jučerašnje događaje u Kini.” Starac je iz nedara izvadio knjižicu u kožnom povezu. Ponudio ju je gošći.

Pokazao je na tapiseriju. „Šta vidiš, dete moje?”

Proučavala je raskošne prikaze anđela, bogova, vatre, vode, krvi, svetlosti, sunca. „To je neka vrsta religiozne istorije?”

„Religija je samo očajnički pokušaj razumevanja sveta i naše prošlosti. Živimo u tami, okruženi misterijama. Odakle dolazimo? Šta je svrha našeg postojanja? Šta će nam se dogoditi posle smrti? Religija nam nudi i nešto više: pravila ponašanja, osnov za razlikovanje dobra od zla i vodič ka dostizanju dostojanstva. Može biti zloupotrebljena, kao i svaka alatka. Imaj na umu da je ovo svedočanstvo stvoreno mnogo pre nego što je čovek našao utehu u religiji.”

„Kako?”

„Verujemo da je izraslo iz usmene tradicije.”

„Iz legendi?”

„Možda. Smatramo ga istorijskim dokumentom i proročanstvom. Tapiserija opisuje događaje od pre čovekovog buđenja i tragedije koje će se tek dogoditi. Zovemo ga *Ep o četiri potopa*.” Ćen je pokazao na gornji levi ugao tapiserije.

Kejt je sledila njegov prst i proučavala sliku - gole životinje, bez

ljudi, u retkoj šumi ili afričkoj savani. Ljudi trče. Beže od tame koja se spušta s neba - od pepeljastog pokrova koji ih guši i ubija biljke. Odmah ispod tog prizora su sami u goletnoj mrtvoj divljini. Pojavljuje se svetlost. Pokazuje im put ka spasenju. Zaštitnik uzima divljake pod svoje okrilje. Dariva ih peharom punim krvi.

Starac je pročistio grlo. „Prva scena je vatreni potop koji je zamalo uništio svet, pokopao čovečanstvo pod pepelom i zbrisao svu hranu s lica zemlje.”

„Mit o stvaranju”, prošaptala je. Sve najvažnije religije imaju neki oblik mita o stvaranju, priču o nekom bogu koji pravi čoveka po sopstvenom liku.

„Ovo nije mit, već istorijski dokument.” Ćen je govorio brižnim tonom učitelja ili roditelja. „Čovek je, kao što vidiš, postojao i pre vatrene potopa. Živeo je kao životinja u šumi. Potop bi ga istrebio da ga spasitelj nije zaštitio. Ali on nije mogao uvek biti tu da ga zaštiti. Zbog toga mu je poklonio najveći od svih darova: svoju krv. Dar koji će ga učiniti bezbednim.”

Kejt je u pozadini svog uma pomislila: Tobanska katastrofa i veliki skok napred. Krv. Genetska mutacija - promena u moždanom povezivanju - koja je čovečanstvu dala prednost u borbi za opstanak. Pomogla je čoveku da se izbori s morem pepela koji je pokrio zemlju posle erupcije supervulkana Toba pre sedamdeset hiljada godina. Vatrene potop. Da li je tako nešto moglo da se desi?

Oborila je pogled na tapiseriju i ugledala neobičnu scenu. Šumski ljudi su se preobrazili u nindže ili duhove. Nosili su odeću. Počeli su da kolju životinje. Prizori su bili sve krvaviji. Svaki novi centimetar živopisne tapiserije donosio je sve veće užase. Ropstvo, ubijanje, rat.

„Dar je učinio čoveka pametnim i jakim. Odbranio ga je od izumiranja, ali je skupo plaćen. Čovek je prvi put video svet onakvim kakav on jeste. I shvatio da je sa svih strana okružen opasnostima - u vidu šumskih zveri i drugih ljudi. Kao životinja, živeo je u blagoslovenom svetu. Rukovodio se instinktima i razmišljao samo kad je morao. Nikad nije spoznao sebe kao ono što jeste. Nikad se nije brinuo zbog smrtnosti niti je pokušavao da prevari smrt. Sad su misli ovladale njime. Prvi put je spoznao zlo. Vaš Sigmund Frojd se veoma približio suštini kad je opisao koncepte Ida i Ega. Čovek se preobrazio u doktora Džekila i gospodina Haj da. Borio se sa zverskim umom i životinjskim instinktima. Ma koliko da je evoluirao, nije mogao da pobegne od instinkta, od strasti i gneva, od životinjskog nasleđa.

Možemo samo da se nadamo da ćemo kontrolisati zver koja živi u svima nama. Čovek takođe žudi za razumevanjem uma koji se budi, opterećen strahovima, snovima i pitanjima odakle je došao i kakva mu je sudbina. Najviše od svega sanja kako da prevari smrt. Izgradio je zajednice na obali i počinio neopisive zločine da bi osigurao bezbednost i postigao besmrtnost. Nadao se da će je dostići svojim postupcima, magijom ili alhemijom. Obala je čovekovo prirodno stanište. Tako smo preživeli vatreni potop. Stanovnici mora su nam poslužili kao izvor hrane kad je zemlja spržena. Ali čovekova vladavina nije dugo trajala.”

Pogledala je donji levi ugao tapiserije i ugledala veliki vodeni zid, iza kočija na moru, u kojoj je bio spasilac s peharom iz vatrene potopa.

„Spasilac se vratio i rekao svojim plemenima da nailazi velika poplava, da se moraju spremiti za nju.”

„Priča zvuči poznato”, reče Kejt.

„Tako je. U svakoj svetskoj religiji, mladoj ili staroj, postoji mit o potopu. Potop se zbilja i dogodio. Pre dvanaestak hiljada godina završilo se poslednje ledeno doba. Glečeri su se istopili. Osa planete se pomerila. Nivo mora je u toj epohi porastao gotovo sto trideset metara. Ponekad je rastao postepeno, a ponekad s razornim talasima i cunamijima.”

Posmatrala je slike - gradove koji se ruše pod talasima, gomile ljudi koji se dave, vladare i bogataše koji stoje i sa osmehom posmatraju nadolazeću vodu. Na kraju je samo mala grupa ljudi u skromnoj odeći izašla na kopno, ka planinama. Nosili su nekakav sanduk.

Ćen je pustio da dugo posmatra tapiseriju pre no što je nastavio. „Ljudi su se oglušili o upozorenje o potopu. Čovek je zavladao svetom, ili je tako mislio. Ljudi tog doba bili su nadmeni i iskvareni. Podigli su noseve pred predstojećom nesrećom i nastavili sa zločinima. Neki kažu da je Bog kaznio čoveka zbog ubijanja braće i sestara. Ipak, jedno pleme poslušalo je upozorenje i načinilo barku. Povuklo se s mora u planine. Potop je uništio i gradove pored mora. Poštdeo je samo primitivna sela na kopnu i raštrkana nomadska plemena. Pričalo se da je Bog mrtav i da je čovek postao bog na Zemlji, da mu ona pripada i da je pozvan da na njoj radi što god mu je volja. Jedno pleme je istrajalo u veri. Držalo se samo jednog uverenja: čovek je slab, čovek nije Bog. Istinska ljudskost se sastoji od prihvatanja skromnosti.”

„Vi ste bili to pleme.”

„Tako je. Poslušali smo spasiočevo upozorenje i učinili ono što je naredio. Izneli smo kovčeg na visoravan.”

„U kovčegu je bila ova tapiserija?”, pitala je Kejt.

„Nije. Čak ni ja ne znam šta je u njemu bilo. Siguran sam da je postojao. Priče o njemu opstale su do dana današnjeg. Veoma su moćne. Neodoljivo privlače sve koje ih čuju. To je samo jedna od velikog broja priča koje potiču iz ljudske psihe. Smatramo je istinitom, baš kao i razne verzije mita o stvaranju. Ove priče su oduvek postojale i oduvek će postojati unutar naših umova.”

„Šta se desilo s plemenom?”

„Posvetilo se pronalaženju istine o tapiseriji, razumevanju prepotopskog sveta, otkrivanju onog što se dogodilo. Jedna grupa smatrala je da odgovori leže u ljudskom umu, u razumevanju našeg postojanja putem razmišljanja i samoispitivanja. Postali su planinski monasi - Imaru, Svetli. Ja sam poslednji Imaruanac. Nemir se uselio u neke kaluđere. Potražili su odgovore u svetu. Bili su grupa vernika, kao i mi. Bolje reći, u početku su bili. Na dugim putovanjima po svetu izgubili su veru. Okrenuli su se novoj nadi, nauci. U njoj su potražili odgovore. Umorili su se od mitova i alegorija. Hteli su dokaze. I počeli su da ih pronalaze. Skupo su plaćali takva saznanja. Nauci nedostaje nešto veoma važno što religija nudi - moralni sistem. Najjači opstaju je naučna činjenica, ali je okrutna s bilo koje etičke tačke gledišta. To je put zveri, a ne civilizovanog društva. Zakoni imaju ograničenu moć i moraju biti na nečemu zasnovani - na zajedničkom moralnom učenju koje odnekud izvire. Društvene vrednosti nestaju kad se moralni temelj razgradi.”

„Ne verujem da čovek mora da bude religiozan da bi bio moralan. Ja sam naučnica i nisam... preterano religiozna... ali sam, ili mislim da jesam, prilično moralna osoba.”

„Takođe si znatno pametnija i saosećajnija od većine ljudi. Ostali će te jednog dana u tome dostići, pa će svet živeti u miru, bez potrebe za alegorijama i moralnim lekcijama. Verujem da je taj dan dalji nego što bilo ko u ovom času misli. Zasnivam taj uvid na današnjoj situaciji, na stavovima većine, a ne manjine. Ne bi trebalo da govorim o tome. Pripovedam o onom što me zanima. Starci to često čine, pogotovo ako su usamljeni. Nesumnjivo znaš ko su kaluđeri koji su se davno odvojili od Imarua.”

„Imarijanci.”

Starac je klimnuo. „Verujemo da su kaluđeri otpadnici negde u doba

stare Grčke promenili ime svoje grupe u Imari. Pretpostavljam i da su to učinili da bi zvučali više grčki, da bi bili prihvaćeni među grčkim mudracima koji su pravili niz proboja u počecima nauke. Dnevnik sadrži verni opis tragedije koja je zauvek izmenila tu grupu. Zbog toga moraš da ga pročitaš.”

„Šta je sa ostatkom tapiserije - sa još dva potopa?”

„Oni će se tek dogoditi.”

Proučavala je drugi deo tapiserije. More koje je proždralo zemlju u vodenom potopu promenilo se iz plavog u purpurno more krvi, koje je uticalo u donji desni kvadrant tapiserije. Grupa supermena klala je niža bića iznad mora krvi. Svet se preobrazio u pustoš. Pokrila ga je tama. Krv je isticala iz svakog čoveka, žene i deteta u purpurni bazen. To je krvavi potop. Heroj se borio s čudovištem iznad bitke. Ubio ga je. Uzneo se u nebo, odakle je oslobodio svetlosni potop koji je okupao i oslobodio svet. Tapiserija je počinjala crvenim i sivim nijansama vatrenog potopa, nastavljala se plavim i zelenim prelivima vodenog potopa i crvenim i purpurnim bojama krvavog potopa, da bi se završila belim i žutim svetlosnog potopa. Bila je divna. Očaravajuća.

Ćen se trgao iz zanosa. „Moram da se odmorim. A ti moraš da uradiš domaći zadatak, doktorko Vorner.”

69

GLAVNA SOBA ZA SASTANKE
ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
NJU DELHI, INDIJA

Dorijan je podigao ruku da bi prekinuo analitičara. „Šta je izveštaj Barnabi Prendergast?”

Tridesetogodišnji čovek izgledao je zbunjeno. „To je izveštaj Barnabija Prendergasta.”

Dorijan je pogledao personal Sahat-kule i Imari obezbeđenja okupljen u sobi za sastanke. Ljudi su se još navikavali na formalni savez između Imarija i Sahat-kule. Prašina se slegala dok su se uloge i nadležnosti usaglašavale. „Da li će mi neko reći onda šta je Barnabi

Prendergast?"

„O, pa to je njegovo ime - Barnabi Prendergast”, reče analitičar.

„Zbilja? Da li smo mu mi nadenuli to ime... U stvari, nemoj mi reći, ne zanima me. Šta je rekao? Počni iz početka.”

Analitičar je počeo da lista spajalicama spojene strane. „Prendergast je jedan od dvadeset nameštenika koji su još na licu mesta.”

„Koji su bili na licu mesta”, ispravio ga je Dorijan.

Analitičar je nakrivio glavu. „Pa tehnički je tamo, ili je njegovo mrtvo telo tamo.”

„Isuse Hriste, pročitaj više taj izveštaj!”

Analitičar je progutao knedlu. „Dobro, uh, pre napada dronova, Prendergast je rekao da mu je neidentifikovana žena, citiram: *prišla ispred laboratorije i da ga je nagovorila da joj pomogne u onom stoje prikazala kao spašavanje dece*” Analitičar je okrenuo drugu stranu. „Tvrdi da je pokušao da je zaustavi i da veruje da se koristila lažnom ili ukradenom identifikacionom karticom. Ovo je najvažniji deo. Kaže da je dotrčala do njega nakon napada, citiram sad, *pokrivena krvlju, ali nepovređena, opet ga napala, sprečivši ga da spasava radnike, oduzela pištolj radniku obezbeđenja i pokušala da ga ubije*. Prendergasta, naravno. Zatim se ukrcala na teretni voz s umirućim saučesnikom, koji je imao više prostrelnih rana.”

Dorijan se zavalio u stolicu. Zagledao se u niz ekrana. Kejt Vorner je preživela zvono. Kako? Rid je verovatno mrtav. Pretvorio je tu budalu u švajcarski sir.

Čovek je pročistio grlo. „Da li da ga zanemarimo, gospodine? Mislite li da je ovo razmetljivi bezobrazluk, možda se tip trudi da privuče medijsku pažnju?”

„Ne, ne mislim.” Dorijan je zagrizao nokte. „Priča je previše složena da bi bila izmišljena. Čekaj - zašto kažeš da se trudi da privuče medijsku pažnju?”

„Prendergast je pozvao BBC malo pre napada dronova. Tako smo snimili izveštaj. Nadzirali smo sve komunikacije do i od postrojenja posle... nesreće. Nalazi se na našem spisku za diskreditovanje. Njegova priča ugrožava Imarijev ranije plasirani materijal za medije, priču o industrijskoj nesreći. Pa...”

„U redu, stani. Zaustavi se na tome. Idi korak po korak. Usredsredimo se na ovo.” Dorijan se okrenuo u stolici ka doktoru Čangu, koji je sedeo u ćošku, zureći u jeftini tepih u konferencijskoj

sobi. „Čang, obrati pažnju na ovo.”

Doktor Čang se uspravio u sedištu, kao dete koje je učitelj prozvao na času. Bio je smeten i odsutan posle eksplozije u Kini. „Da. Ovde sam.”

„Zasad jesi, doktore, ali nećeš biti ako ne doznaš kako je Kejt Verner preživela zvono.”

Čang je slegnuo ramenima. „Ja... ne mogu ni da počnem.”

„Počećeš. Kako je mogla da preživi to iskustvo?”

Naučnik je primeo stisnutu šaku licu i pročistio grlo. „Pa, hm, da vidimo, mogla je dati sebi isto što je dala deci. Možda je isprobala terapiju, bezbednosti radi.”

Dorijan je klimnuo. „Zanimljivo. Šta je s drugim mogućnostima?”

„Nema ih. Pa, tu je i očigledna mogućnost - možda je već imuna zbog atlantičanskog gena.”

Dorijan je još jače zagrizao nokte. Ovo je veoma zanimljivo. Veoma zanimljivo. „Dobro, tu ideju je lako proveriti.”

Čang je odmahnuo glavom. „Moja laboratorija je uništena. Ne znam ni odakle da počnem.”

„Nabavi novu.” Dorijan se obratio jednom od svojih ljudi. „Pronađi novu laboratoriju doktoru Čangu.” Ponovo se obratio naučniku. „Nisam učena glava, ali bih počeo sa snimanjem njenog genoma. Tragao bih za nepravilnostima.”

Čang je klimnuo. „Da naravno, to je lako, ali nije verovatno da ćemo na mestu nesreće naći bilo kakvu DNK.”

Dorijan je zabacio glavu. „Za boga miloga, razmišljaj van okvira. Žena ima stan u Džakarti. Dovoljno si pametan da u njemu pronađeš četku za kosu ili iskorišćeni uložak.”

Čang je pocrveneo. „Da, to bi moglo upaliti.”

Oglasila se analitičarka Sahat-kule. „Neke žene bacaju uloške u šolju.”

Dorijan je sklopio oči i podigao ruku. „Zaboravi uloške. U Džakarti sigurno ima gomila DNK Kejt Verner. Idi i pronađi je. Ili još bolje, pronađimo nju. Mora biti u nekom od vozova ako je pobegla.” Okrenuo se Dmitriju Kozlovu, zapovedniku Imari obezbeđenja s kojim je napustio Kinu.

On je odmahnuo glavom. „Upravo sam dobio spisak. Uporedili smo ga sa spiskom osoblja. Nije ni u jednom vozu, baš kao ni Rid. Ima mnogo mrtvih i povređenih, ali nema nikog s ranama od vatrenog oružja.”

„To ne može biti. Ponovo pretraži vozove.”

„To će odgoditi Tobu”, reče Dmitri.

„Učini to.”

Analitičar s Prendergastovim izveštajem pisnuo je iz pozadine.
„Možda je iskočila iz voza.”

Dorijan je protrljao slepoočnice. „Nije iskočila.”

Analitičar je odmahnuo glavom. „Kako znate?”

„Zato što je Rid bio s njom.”

„Možda ga je ponela na leđima.”

„Možda, ali nije.”

Analitičar je izgledao zbunjeno. „Otkud znate?”

„Zato što nije glupa, što ti, po svoj prilici, jesi. Ima sto šezdeset i pet centimetara i šezdeset kilograma. Rid ima sto devedeset i najmanje devedeset kilograma. Vornerova ne bi mogla da se šetka po Tibetu sama, da i ne govorimo o nošenju devedeset kilograma teškog čoveka. I veruj mi, ako je Rid uopšte živ, taj ne može da hoda.”

„Mogla je da ga ostavi.”

„Ne bi ga ostavila.”

„Otkud znate?”

„Zato što je poznajem. Pozabavite se ovim. Hajde, pokrenite se ljudi.” Dorijan je ustao i mahnuo rukama da bi isterao saradnike iz prenatrpane sobe za sastanke.

„Šta ćemo sa izveštajem Barnabija Prendergasta?”, pitala je analitičarka.

„Šta ćemo s njim?”

„Da li da ga osporimo?”

„Dođavola, ne! Potvrdite ga. Mediji će ga svakako emitovati zato što sadrži reč *terorista*. Istinit je. Teroristi su napali naše postrojenje u Kini. Nemamo bolju priču. Pustite snimke Rida koji podmeće bombe da bismo je potvrdili. Recite da je u napadu na naše postrojenje prethodila akcija istih ljudi u Džakarti. Dajte im i video Vornerove.” Razmišljao je. Ovo bi moglo izaći na dobro. Kupiće im nešto vremena i obezbediti paravan. „Recite da istražujemo da li je doktorka Vorner postavila biološko oružje u postrojenje i da tražimo da se ono stavi pod strogi karantinski režim.” Zagledao se u osoblje i nastavio posle kraće pauze.
„U redu, vreme prolazi, narode, idemo.”

Pokazao je na Dmitrija. „Ti ostani.”

Visoki vojnik mu je prišao kad se soba ispraznila. „Neko ih je skinuo s voza.”

„Slažem se.” Dorijan se vratio do stola. „Sigurno su oni.”

„To je nemoguće. Pretražujemo te planine od 11. septembra. Nisu tamo. Svi su pobijeni 1938. godine. Možda su od početka bili mit. Imaru možda nikad nije ni postojao.”

„Imaš li bolju ideju?”, reče Dorijan. Nastavio je kad Dmitri nije odgovorio: „Hoću da naši timovi pretraže te planine.”

„Žao mi je, gospodine, ali nemamo ljudi za taj posao. Čistka Sahatkule, u sadejstvu s okončanjem većih sukoba u Avganistanu svela je naše snage u toj oblasti na minimum. Svi raspoloživi ljudi u lokalu usmereni su na Tobu. Ako hoćete timove na tom terenu, moraju biti dovedeni s druge strane.”

„Od toga nema ništa. Toba je apsolutni prioritet. Šta je sa satelitskim nadzorom? Možemo li ih pratiti, pronaći gde su?”

Dmitri je odmahnuo glavom. „Nemamo oči na nebu iznad zapadne Kine. Niko ih nema. To je bio jedan od razloga zbog kog je Imari istraživanje izabralo to mesto za izgradnju postrojenja. Tamo nema ničeg, niti ima razloga za osmatranje. Nema gradova. Ima malo sela i još manje puteva. Mogli bismo da preusmerimo satelite, ali to će potrajati.”

„Učinite to. I podignite preostale dronove u Avganistanu.”

„Koliko?”

„Sve. Nek pretraže svaki centimetar platoa. Nek se prvo usmere na manastire. Zadužite dva čoveka - toliko možemo da odvojimo. Toba je važna, ali je i hvatanje Vornerove bitno. Preživela je zvono. Moramo saznati zašto. Neka ta dvojica provere kretanje svih vozova. Hoću da ispitaju seljane. Nek ih pritisnu. Želim da bude pronađena.

70

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Dejvid je još spavao kad se Kejt vratila u njegovu sobu. Sela je na dvostruki krevet u alkovu pored njegovih nogu i neko vreme gledala kroz prozor. Nikad nije iskusila ovakvo spokojstvo. Bacila je pogled na

Dejvida. Izgledao je mirno kao zelena dolina i planine okrunjene belim vrhovima. Oslonila se na zid alkova i pružila noge do njegovih.

Otvorila je dnevnik. Neko pismo ispalo je iz njega. Papir je izgledao staro i krhko kao Ćen. Posmatrala je slova ispisana tamnim mastilom i dodirivala udubljenja na pozadini stranice slična Brajevoj azbuci. Počela je glasno da čita. Nadala se da je Dejvid čuje i da će ga njen glas utešiti.

*Za Imaru,
Postao sam sluga grupe koja sebe naziva Imari. Stidim se onog što sam učinio i strahujem za sudbinu sveta - zbog onog što znam o njihovim planovima. Dok ovo pišem, 1938. godine, deluju nezaustavljivo. Molim se da grešim. Šaljem vam ovaj dnevnik ako ipak ne grešim. Nadam se da ćete ga iskoristiti da biste sprečili Armagedon u režiji Imarija.*

*Patrik Pirs
11. 15. 1938.*

15. april 1917.

*Saveznička bolnica
Gibraltar*

Kad su me pre mesec dana izvukli iz tunela na zapadnom frontu i doneli u poljsku bolnicu, mislio sam da sam spasen. Ovo mesto navrzlo se na mene kao čuma. Izjeda me iznutra. U početku je to činilo tiho, mimo mog znanja, da bi me zatim zaskočilo i bacilo u bolesnu tamu iz koje nema izlaza.

Bolnica je u ovo doba gotovo sasvim tiha. Tad je i najstrašnija. Sveštenici dolaze svakog jutra i svake noći. Mole se, primaju ispovedi i čitaju ispod sveća. Otišli su s najvećim brojem bolničarki i doktora.

Osluškujem ono što se zbiva van moje sobe, u velikom odeljenju s dvostrukim nizom kreveta. Muškarci vrište - većinom od bola, a neki i od ružnih snova. Drugi viču, govore i igraju karte na mesečini. Smeju se kao da pola tuceta ljudi neće umreti do izlaska sunca.

Dali su mi privatnu sobu. Smestili su me u nju iako je nisam tražio. Vrata se zatvaraju i blokiraju krike i smeh. To mi odgovara. Ne volim da ih slušam.

Posegnuo sam za bocom laudanuma. Pio sam ga dok mi nije potekao niz bradu. Pomogao mi je da odlutam u noć.

Šamar me je povratio u život. Video sam iskrzani niz trulih zuba, sastavni deo zlobnog osmeha na neobrijanom i štrokavom licu. „Budan je!” Zavrtelo mi se u glavi i stomaku od gnusnog zadaha alkohola i bolesti. Dva čoveka su me izvukla iz postelje. Vrisnuo sam od bola kad mi je noga udarila o pod. Drhtao sam na tlu. Trudio sam se da se ne onesvestim dok su se smejali. Hteo sam da budem svestan dok me budu ubijali.

Vrata su se otvorila. Čuo sam bolničarku. „Šta se ovde...”

Zgrabili su je i zalupili vrata. „Malo se zabavljamo sa senatorovim sinčićem, gospođice. Ti si, istina, mnogo lepša od njega.” Obgrlio ju je i stao iza nje. „Mogli bismo početi od tebe, gospojice.” Pocepao joj je haljinu i potkošulju od levog rukava do struka. Grudi su joj ispale. Podigla je ruku da bi ih pokrila. Drugom rukom se očajnički borila. Nitkov ju je stiskao i privlačio sebi.

Pogled na njeno nago telo osokolio je pijance.

Pokušavao sam da ustanem. Najbliži se bacio na mene čim sam se oslonio na noge. Prislonio mi je nož uz grlo. Gledao me je pravo u oči dok je pijano brbljao: „Veliki senatorski tatice, ne šalji ga u rat, ne šalji nikog od nas. Ovde ti on ne može pomoći.”

Oštrica me je ujela za vrat dok me je mahniti posmatrao. Drugi je držao bolničarku otpozadi. Savijao je glavu da bi je poljubio, dok se ona okretala od njega. Treći se svlačio.

Stajanje me je skupo stajalo. Bol iz noge širila se čitavim telom. Vrtelo mi se u glavi. Uskoro ću se onesvestiti. Bol je bio nepodnošljiv, uprkos laudanumu. Sredstvo protiv bolova je na ovakvim mestima vredniji od zlata.

Pokazao sam na sto. Pokušao sam da nagnam nasilnika s nožem da skrene pogled. „To je laudanum. Čitava boca je na stolu.”

Pažnja mu je popustila dovoljno dugo da se dokopam noža. Prešao sam oštricom preko njegovog vrata. Odgurnuo sam ga od sebe i jurnuo na golaća. Zario sam mu nož u stomak do balčaka. Pao sam na njega. Istrgnuo sam nož da bih mu ga zario u grudi. Mlatao je rukama. Krv mu je potekla na usta.

Mislio sam da će me bol savladati. Nisam imao snage za obračun s poslednjim pijancem, koji je još držao bolničarku. Raširio je oči, pustio žrtvu i istrčao iz sobe, baš pre nego što sam se onesvestio.

Dva dana kasnije

Probudio sam se na drugom mestu, sličnom seoskoj kolibi - tako je i mirisala. Sunčevi zraci su me milovali kroz otvoren prozor. Svetla spavaća soba bila je ukrašena po ženskom ukusu, s džidžabidžama i sitnicama koje one vole, a muškarci ne zapažaju, osim u ovakvim prilikama.

Opazio sam je. Čitala je u uglu. Tiho se ljuljala, čekajući. Neko šesto čulo smesta ju je upozorilo da sam se probudio. Pažljivo je odložila knjigu, kao da je od najfinijeg porcelana. Prišla je postelji. „Zdravo, majore.” Nervozno je pogledala moju levu nogu. „Morali su ponovo da vam operišu nogu.”

Obratio sam pažnju na nogu. Onako zavijena, delovala je duplo deblje od one druge. Kad su me doveli, dve sledeće nedelje pretili su da će je odseći. *Kasnije ćeš nam se zahvaljivati. Veruj nam, staro momče. To je za tvoje dobro. Kod kuće nećeš biti sam. Garantujem ti da će tamo biti gomila mladića povratnika iz rata koji će skakutati tamo-amo na limenim nogama. Biće ih kao trave u proleće, kažem ti.*

Pokušao sam da se nagnem napred i da je osmotrim, ali me je zaskočio bol. Zgrabio me je i bacio na leđa.

„Još je na svom mestu. Zahtevala sam da poštuju vaše želje. Skinuli su mnogo tkiva. Rekli su da je inficirano i da nikad neće ozdraviti. Prebacili smo vas ovamo. Rekli su da ćete dva meseca biti u krevetu.”

„Šta je bilo s onim ljudima?”

„Misle da su dezerteri. Sprovešće istragu, ali... pretpostavljam da će biti sprovedena samo reda radi.”

Ugledao sam belu bocu na stolu, istu kao u bolnici. Pogled mi se zadržao na njoj. Znao sam da joj to nije promaklo. „Sklonite je odavde.” Nikad neću prestati ako ponovo počnem. Znam gde vodi taj put.

Ustala je i hitro je dohvatila, kao da je pretila opasnost da će pasti sa stola.

Kako se zove? Bože, poslednjih mesec dana su tako nejasni. Zamućeni su opijumom i alkoholom prožetim noćnim morama. Barns? Baret? Barnett?”

„Da li ste gladni?” Stajala je tamo, stiskajući bocu na grudima i pridržavajući haljinu. Nisam imao želju za jelom, možda zbog lekova ili zbog predugog perioda bez hrane.

„Umirem od gladi”, rekao sam.

„Samo trenutak.” Već je bila na pola puta do vrata.

„Bolničarko... da li je...”

Zaustavila se i okrenula. Izgledala je malčice razočarano. „Barton. Helena Barton.”

Dvadeset minuta kasnije namirisao sam proju, pasulj i domaću šunku. Taj miris je bio prijatniji od svega što sam ikad okusio. Te noći sam, za divno čudo, pojeo tri tanjira. Ipak sam bio gladan.

71

GLAVNA SOBA ZA SASTANKE
ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
NJU DELHI, INDIJA

Dorijan je čitao spisak živih i mrtvih putnika iz dva voza. „Želim da pošaljem više leševa za Ameriku. Smatram da je Evropa dobro pokrivena.” Počešao se po glavi. „Mislim da je i Japan dobio dovoljnu količinu. Velika gustina naseljenosti biće od pomoći.” Poželeo je da se posavetuje s Čangom ili nekim drugim naučnikom, ali nije mogao. Pristup osetljivim podacima morao je ostati ograničen.

Dmitri je proučavao spisak. „Možemo da ih pošaljemo, ali odakle da ih uzmemo?”

„Smanji afričku i kinesku kvotu. Mislim da će reagovati mnogo sporije nego što smo predvideli. Kina ima običaj da zanemaruje ili prikriva zdravstvene krize, a Afrika nema infrastrukturu da izađe na kraj ni sa epidemijom gripa.”

„Ali isti faktori ograničavaju širenje zaraze. To je jedan od razloga zbog kojih smo...”

„Razvijene nacije su prava pretnja. Ne potcenjujte američki Centar za kontrolu i prevenciju bolesti. Baciće se na posao posle prvih znakova opasnosti. Uvek možemo dodatno poraditi na Africi kad epidemija uhvati zalet.”

MANASTIR IMARU
AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je podigla Dejvidovu glavu da bi lakše progutao antibiotike. Sprao ih je vodom iz keramičke šolje. Nešto vode mu je iscurilo iz usta. Obrisala ga je košuljom. Čitavog jutra je gubio svest i dolazio sebi.

Ponovo je otvorila dnevnik.

Vodio sam svoje ljude tunelom, sa svećom ispred sebe. Zastao sam nadomak cilja. Podigao sam ruke dok su se ljudi sudarali iza mene. Da li sam nešto čuo? Zabio sam viljušku za štimovanje u tlo. Posmatrao sam je, čekajući presudu. Ako zavibrira, Nemci kopaju tunel pored nas. Već smo napustili dva prolaza iz straha od susreta s njima. Drugi smo digli u vazduh pod njima. Nadali smo se da ih je to zaustavilo.

Okrenuo sam se i povikao „Vraćajte se!” kad je tavanica počela da popušta i kad je plafon pao po nama. Sveća se ugasila kad sam pao na tlo. Zemlja mi se obrušila na nogu. Zamalo što se nisam onesvestio.

Nemci su doskočili praktično na mene. Zapucali su i odmah ubili dvojicu mojih ljudi. Nastala je klanica. Čuo sam krike umirućih.

Potegao sam pištolj i zapucao iz neposredne blizine. Ubio sam prvu dvojicu. Mislili su da sam mrtav ili me nisu videli u tami. Još ljudi se pojavilo. I njih sam ustrelio. Petorica, šestorica, sedmorica su pala, ali su novi navirali. Čitav bataljon spremao se da jurne u tunel i zađe iza savezničkih odbrambenih linija. To će biti masakr. Ostao sam bez municije. Odbacio sam prazni pištolj i potegao granatu. Zubima sam izvadio osigurač. Zavitlao sam je svom snagom u nemački tunel iznad sebe, pravo pod noge jurišnicima. Dve duge sekunde su prošle. Skakali su u moj tunel i pucali na mene. Eksplozija ih je zbrisala i razrušila njihov tunel. Oba tunela su se srušila na mene. Prikleštili su me. Nisam mogao da ustanem. Nikad neću izaći odavde. Krš me je gušio. Osetio sam nečije ruke na sebi.

Bolničarka je bila kraj mene. Brisala mi je znoj s čela. Pridržavala mi

je glavu.

„Čekali su nas... noću su se povezali s našim tunelom... nismo imali šanse...”, rekao sam. Pokušavao sam da objasnim.

„Gotovo je. To je bila samo noćna mora.”

Posegnuo sam ka nozi, kao da ću dodirom zaustaviti pulsirajući bol. Noćna mora nije gotova. Nikad se neće okončati.

Znojenje i bol su iz noći u noć bivali sve gori. Zapazila je to čim joj je bela boca u rukama. Rekao sam: „Samo malo. Moram da ga se oslobodim.”

Ali nategao sam. Zver je uzmakla. Konačno sam zaspao.

Plela je u čošku kad sam se probudio. Tamnosmeđa tečnost bila je u tri čašice na stolu pored mene - dnevno sledovanje opijumske mešavine s očajnički potrebnim morfijumom i kodeinom. Hvala bogu. Znojenje se povratilo zajedno s bolom.

„Biću kod kuće pre zalaska sunca.”

Klimnuo sam i iskapio prvu čašicu.

Pio sam dve čašice svakog dana.

Čitala mi je svake noći posle večere.

Ležao sam i s vremena na vreme izgovarao mudre komentare i duhovite primedbe. Smejala se. Raspoloženo me je grdila kad bih preterao s cinizmom.

Bol je gotovo podnošljiv.

Jedna čašica dnevno. Sloboda.

Zamalo. Ali bol opstaje.

Još uvek ne mogu da hodam.

Proveo sam život u rudnicima, u mračnim skućenim prostorima, ali ne mogu da trpim neprekidni boravak u sobi. Možda zbog svetla, svežeg vazduha ili danonoćnog ležanja. Prošlo je mesec dana.

Svakog dana brojim minute pre njenog povratka kući u tri po podne. Muškarac čeka ženu da se vrati kući s posla. Takva situacija ozbiljno dovodi u pitanje naše društvene uloge.

Tražio sam da prestane da radi u bolnici. Bacili. Bombe. Šovinisti. Sve sam pokušao. Nije htela da čuje. Nisam mogao da pobedim u toj

bici. Ne mogu da se oslonim na nogu, niti da spustim stopalo na pod. Povrh svega, gubim se. Zbijam neukusne šale sa samim sobom, na svoj račun.

Gledam kroz prozor. Vidim kako dolazi stazom. Koliko ima sati. Pola dva. Poranila je. I - neki čovek je s njom. Za mesec dana koliko sam proveo ovde, nikad nije dovela udvarača u kuću. Nisam razmišljao o tome. Neprijatna pomisao me je okupirala. Zalud sam se upinjao da ih bolje vidim kroz prozor. Ušli su u kuću.

Zanemario sam bol. Uspravio sam se u sedeći položaj da bih izgledao snažnije nego što jesam. Podigao sam knjigu i počeo da čitam. Bila je okrenuta naopako. Ispravio sam je trenutak pre no što je Helena ušla u sobu. Brkati pozer s monoklom i trodelnim odelom koračao je iza nje kao verni pas u lovu.

„Ah, zainteresovao si se za neku knjigu. Šta si odabrao?” blago se nagnula ka meni i pročitala naslov. Nakrivila je glavu. „Hm, *Gordost i predrasuda*. Jedna od mojih najomiljenijih.”

Zatvorio sam knjigu. Bacio sam je na sto kao da mi je rekla da je zaražena kugom. „Da, pa, čovek mora da se drži nečega. I da ceni... klasike.”

Čovek s monoklom je nestrpljivo posmatrao. Bio je raspoložen za druženje s njom, a ne s bogaljem u gostinskoj spavaćoj sobi.

„Patriče, ovo je Dejmižen Vebster. Doputovao je iz Amerike da te vidi. Nije hteo da mi kaže zašto.” Zaverenički je podigla obrve.

„Drago mi je što vas vidim, gospodine Pirse. Poznavao sam vašeg oca.”

Nije njen udvarač. Čekajte, *poznavao je* mog oca.

Vebster je opazio moju zbunjenost. „Poslali smo telegram u bolnicu. Zar ga niste primili?”

Moj otac je umro. Nije došao ovamo zbog toga. Zašto je prešao toliki put?

Helena je progovorila pre mene. „Major Pirs ovde boravi mesecima. Bolnica svakodnevno dobija mnogo telegrama. Zašto ste došli, gospodine Vebstere?” Zvučala je osetno ozbiljnije.

Vebster je zurio u nju. Očigledno nije navikao da mu se žena obraća takvim tonom. Veće količine takvih iskustava mu ne bi škodile. „Došao sam zbog nekoliko poslova. Prva se tiče imovine vašeg oca.”

Ptičica je sletela na fontanu u dvorištu. Zadrhtala je i zaronila glavu u vodu. Izvadila ju je i stresla kapljice sa sebe.

„Kako je umro?”, pitao sam zagledan u ptičicu.

Vebster je brzo govorio, kao da savladava neprijatnu prepreku. „Stradao je u saobraćajnoj nesreći. Poginuo je na licu mesta, baš kao i vaša majka. To su opasne mašine. Sve se dogodilo u trenu. Uveravam vas da se nisu mučili. Sad...”

Snašla me je druga vrsta boli. Pritisla me je strašna težina usamljenosti. Suočio sam se s prazninom, s bezdanom koji se nikad neće ispuniti. I majka mi je poginula. Sahranjena je. Nikad je neću videti.

„Da li će to biti prihvatljivo, gospodine Pirse?”

„Šta ste rekli?”

„Račun u Prvoj nacionalnoj banci u Čarlstonu. Vaš otac je bio veoma štedljiv čovek. Na računu ima gotovo dve stotine hiljada dolara.”

Bio je preterano štedljiv.

Vebster nije krio nervozu. Nastavio je dalje, očekujući odgovor. „Račun glasi na vaše ime. Nema testamenta, ali to nije problem zato što nemate braće ili sestara.” Čekao je još malo. „Možemo da prebacimo novac u neku od ovdašnjih banaka.” Pogledao je u Helenu. „Ili u Englesku, ako vam to više odgovara.”

„Prebacite ga na račun Doma za siročad Zapadne Virdžinije. Nalazi se u Elkinsu. Pobrinite se da dobiju sav novac s računa. I da znaju da je pripadao mom ocu.”

„Uh, da, to je... moguće. Mogu li vas pitati zašto to činite?”

Pravi odgovor bi bio zato što pokojnik ne bi voleo da novac završi u mom džepu, ili tačnije, zato što mu se nisam dopadao onakav kakav sam. Nisam mu rekao ništa od toga, jer je Helena bila u sobi, ili možda zato što sam procenio da ovaj pokvareni advokat ne zaslužuje iskren odgovor. Samo sam promrmljao: „Tako bi on želeo.”

Pogledao je svoju nogu. Tragao je za odgovarajućim rečima. „Sve to je lepo i krasno, ali vojne penzije su... prilično mršave, čak i majorske. Mislim da bi bilo dobro da zadržite nešto novca, recimo stotinak hiljada dolara?”

Mrko sam ga pogledao. „Zašto mi ne kažete šta ovde tražite? Ne verujem da ste potegli toliki put zbog očevih dve stotine hiljada dolara.”

Videlo se da ovo nije očekivao. „Naravno, gospodine Pirse. Samo sam pokušao da vas posavetujem... u vašem interesu. Zbog toga sam došao ovamo. Donosim vam i poruku Henrija Drurija Hetfilda, guvernera velike države Zapadna Virdžinija. Njegova ekselencija želi da vi... kao prvo, šalje vam najdublje saučešće zbog vašeg gubitka, u ime

države i naše velike nacije. Zamolio me je da vas obavestim da je spreman da vas postavi na očevo mesto u Senatu. Upravo je dobio to pravo od Parlamenta Zapadne Virdžinije.”

Sve jasnije sam uviđao zašto su Makojevi toliko mrzeli te zmije. Henri Hetfild je rođak Đavola Hetfilda, vođe zloglasnog klana Hetfild. Guverner nije mogao da se kandiduje za drugi mandat. Pre dve godine se nameračio na mesto u Senatu, ali su države godinu dana pre toga ratifikovale Sedamnaesti amandman, koji je zahtevao direktni izbor za Senat. Razvlastio je korumpirane političke mašine na nivou država i pomrsio račune manipulatorima poput Hetfilda. Moj otac je bio u prvom sazivu Senata sa senatorima izabranim neposrednim narodnim izjašnjavanjem. Shvatio sam da je umro i ostavio veliko nasleđe, ali mi deo oko mog kandidovanja za senatora nije bio jasan.

Vebster nije nameravao da me drži u neizvesnosti. Nagnuo se preko kreveta. Obratio mi se kao da smo stari prijatelji. „Status ratnog heroja čini vas popularnim u narodu. Biće vanredni izbori. Kao što znate, senatore odnedavno bira narod. Tako treba. Guverner je spreman da vas podrži u kandidaturi za očevo mesto u Senatu ako ga vi zauzvrat podržite na vanrednim izborima i ako uzmete aktivno učešće u kampanji. Spreman je da dugoročno podrži vašu političku karijeru, možda i vašu kandidaturu za Kongres. Kongresmen Patrik Pirs, mislim da to divno zvuči.” S osmehom se odmakao od postelje. „Pa, mogu li preneti dobre vesti guverneru?”

Gnevno sam ga posmatrao. Nikada u životu nisam toliko hteo da ustanem, sprovedem ovog demona do vrata i izbacim ga iz kuće.

„Znam da situacija nije idealna, ali moramo biti na visini izazova.” Vebster je klimnuo ka mojoj povređenoj nozi. „Ovo je dobra pogodba... s obzirom na vaša ograničenja. Teško da ćete pronaći bolji posao.”

„Gubite se!”

„Nemojte tako, gospodine Pirse, znam...”

„Čuli ste me. I ne vraćajte se. Dobili ste jedini odgovor koji ćete ikad dobiti od mene. Recite tom zlikovcu Hetfildu da sam radi svoj prljavi posao. Mogao bi da se osloni na nekog od rođaka. Čuo sam da su vešti muljatori.”

Zakoračio je ka meni. Helena ga je uhvatila za ruku. „Ovuda, gospodine Vebstere!”

Kad ga je ispratila, obratila mi se: „Mnogo mi je žao zbog vaših roditelja.”

„I meni. Majka je bila veoma brižna i dobra žena.” Nisam mogao da

sakrijem tugu.

„Mogu li učiniti nešto za vas?” Pogled joj je nevoljno odlutao do boce pored kreveta.

„Da. Dovedite mi doktora. Za nogu.”

73

SOBA ZA PRAĆENJE OPERACIJA

ŠTAB SAHAT-KULE

NJU DELHI, INDIJA

Dorijan se muvao oko vrata. Posmatrao je sobu za praćenje operacija. Ličila je na Nasinu kontrolnu salu za lansiranje raketa. Nekoliko redova analitičara govorilo je u slušalice i radilo na kompjuterima koji kontrolišu dronove. Gomila ekrana na zidu pokazivala je telemetrijske podatke iz letelica: slike planina i šuma.

Dmitri je upravljao potragom. Činilo se da krupni Rus nije oka sklopio od eksplozija u kineskom postrojenju. Probio se kroz gomile analitičara i pridružio Dorijanu u zadnjem delu sobe. „Nismo ništa pronašli. Teren za pretragu je jednostavno prevelik.”

„Šta je sa satelitskim nadzorom?”

„Još čekamo na njega.”

„Zašto? Zbog čega to toliko traje?”

„Premeštanje resursa zahteva dosta vremena. Površina je velika.”

Dorijan je posmatrao ekrane. „Počnite da ljuljate žbunje.”

„Da ga ljuljamo?”

„Spalite ga”, reče Dorijan. Okrenuo se i poveo Dmitrija do vrata, da ih analitičari ne bi čuli. „Videćemo šta će izleteti iz gustiša. Pretpostavljam da je Vornierova u jednom od tih manastira. Kako stojimo s Tobom?”

„Leševi su u avionima. Lete za Evropu, Severnu Ameriku, Australiju i Kinu. Preživeli su u lokalnim bolnicama u Indiji”, pogledao je na sat, „za jedan sat biće u Bangladešu.”

„Ima li izveštaja u medijima?”

„Dosad ništa.”

Napokon dobre vesti.

74

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Milo je sledećeg jutra čekao Kejt, baš kao i prethodnog. *Otkad sedi ovde i čeka da se probudim?* - pitala se.

Ustala je i pronašla drugu činiju s doručkom na pređašnjem mestu. Izmenjala je jutarnje pozdrave s Milom. Ponovo ju je poveo do Dejvidove sobe.

Dnevnik je bio na stolu pored njegovog kreveta. Nije ni pogledala knjižicu s kožnim koricama. Prišla je Dejvidu. Dala mu je antibiotike i proverila rane na ramenu i nozi. Crveni krugovi su se noću proširili na grudi i gornji deo butina. Grickala je usne i odsutno gledala kroz prozor.

„Milo, moraš da mi pomogneš oko nečeg. Veoma je važno.”

„Kao što sam rekao prilikom prvog susreta, madam”, momčić se ponovo naklonio. „Milo vam stoji na usluzi.”

„Da li si gadljiv na krv, momče?”

BRILLIANT DOWNLOAD

Kejt je nekoliko sati kasnije zategla poslednji zavoj na Dejvidovom ramenu. Gomila krvave gaze ležala je u barici krvi i gnoja u činiji na stolu. Milo je osvetlao obraz. Nije se mogao porediti s obučenom bolničarkom, ali joj je njegovo držanje mnogo pomoglo, pogotovo u očuvanju nerava.

Prešla je rukom preko Dejvidovih grudi i duboko izdahnula. Sad može samo da čeka. Naslonila se na zid i gledala kako mu se grudi gotovo neprimetno dižu i spuštaju.

Otvorila je dnevnik i nastavila da čita.

3. jun 1917.

„Da li išta osećate?“, rekao je doktor Karlajl kad mi je žabo penkalo u nogu. „Da“, odgovorio sam kroz stisnute zube.

Spustio je pero. Ponovo me je ubo. „A ovde?“

„Boli kao sam đavo!“

Uspravio se. Razmišljao je o rezultatima bockanja.

Izvesno vreme je skupljao istoriju, pre nego što mi je pregledao nogu. To je bila dobrodošlica terenskih hirurga, koji su posmatrali ranu, a nikad čoveka. Obično su radili bez reci. Rekao sam mu da imam dvadeset šest godina i da sam dobrog zdravlja. Da ne patim od zavisnosti i da sam nogu povredio u obrušenom tunelu na Zapadnom frontu. Klimnuo je i temeljno pregledao nogu. Napomenuo je da povreda nije mnogo drugačija od onih koje viđa kod rudara i sportista.

Čekao sam njegovu presudu. Pitao sam se da li će išta reći.

Doktor iz velegrada počeo se po glavi i seo pored kreveta. „Moram da kažem da se slažem s predlogom vojnih lekara. Bilo bi bolje da su je odmah odсекli, verovatno ispod kolena. Odatle bih ja počeo.“

„A šta ćemo sad?“ Strahovao sam od odgovora.

„Nisam... siguran. Nećete hodati, bar ne na normalan način. Bol koji budete osećali će presuditi. Mnogo nerava je povređeno. Preporučujem vam da sledećih mesec ili dva pokušate da hodate, najbolje što možete. Ako bol bude nepodnošljiv, odseći ćemo je ispod kolena. Najviše bole stopala, zbog najvećeg broja nervnih završetaka. Laknuće vam posle toga.“ Kao da je osetio moj očaj, dodao je: „Ne borimo se samo protiv bola, već i protiv taštine. Nijedan čovek ne želi da izgubi polovinu noge, iako s njom ne gubi muževnost. Najbolje je biti praktičan. To je najzahvalniji pristup. Pretpostavljam da razmišljate o poslu kojim biste mogli da se bavite, kapetane. O, pogrešio sam, vi ste major. Nikad nisam video majora vaših godina.“

„Činovi se brzo dobijaju kad svi oko vas izginu“, rekao sam. Od obrušavanja tunela nisam razmišljao šta ću raditi kad se oporavim. Razumeo sam se isključivo u rudarstvo. „Nisam siguran šta ću raditi kad... kad stanem na noge.“ To je bio prvi izraz koji mi je pao na pamet.

„Vašem zdravstvenom stanju bi najviše odgovarao neki administrativni posao. Ako ga pronađete, naravno.“ Klimnuo je i ustao. „To je sve. Pozovite me ili mi pišite za mesec dana.“ Predao mi je posetnicu s londonskom adresom.

„Hvala vam, doktore, mnogo vam hvala.“

„Pa, nisam mogao da se oglašim o zahtev lorda Bartona. Drugujemo još od Itona. Seo sam na voz čim mi je rekao da ste ratni heroj i da je

njegova curica toliko uporna da se boji da će joj srce prepući ako vas ne pregledam.”

Čuo sam buku u hodniku, kao da je neko oborio nešto s police.

Doktor Karlajl i ja pogledali smo u tom pravcu, ali ništa nismo rekli.

Dohvatio je crnu torbu i ustao. „Objasniću Heleni kako da previja vašu nogu. Srećno, majore!”

5. avgust 1917.

Prošlo je dva meseca. „Hodao” sam čitavih mesec dana. Uglavnom sam hramao. Za dobrih dana sam šepao pomoću štapa.

Karlajl je došao pre nedelju dana da pogleda moju šepavu predstavu. Stajao je pored Helene i navijao kao ponosni odgajivač na smotri pasa.

To je bio nepošten i grub komentar na račun čoveka koji se prema meni ophodio s najvećom pažnjom.

Pilule su otupljivale bol i sve drugo, uključujući i moje misli. Činile su me imunim na osećanja i besnim kao ris kad bi njihovo dejstvo oslabilo. Vojevanje u sopstvenom umu predstavljalo je nepodnošljivo mučenje. Ubijanje Kajzerovih ljudi mnogo mi je lakše padalo. Znao sam na čemu sam. Mogao sam da se odmorim kad nisam na frontu. Nedelje hodanja i gutanja pilula ulile su mi dotad nepoznati strah u kosti. Plašio sam se da se nikad neću otarasiti zveri koja mi se okačila o vrat, koja me je stalno navodila da se borim s bolom. Pilule su mi bile neophodne. Nisam mogao bez njih i nisam hteo da ih se odreknem. Trampio sam đavola - laudanum, za dve štake: jednu u ruci, drugu u džepu.

Karlajl je rekao da će se moj hod popravljati, naporedo s „privikavanjem na nogu” i pronalaženjem minimalne doze pilula protiv bolova.

Najprisnija veza koju sam razvio u ovih nekoliko meseci po napuštanju bolnice nije bila ona s pilulama. Razlikovala se od svih koje sam dotad sreo. Užasavao sam se od ideje preseljenja i rastanka s njom. Znao sam šta želim. Uhvatiću je za ruku, povesti na brod i isploviti iz Gibraltara, daleko od rata i prošlosti. Počecemo iz početka na nekom bezbednom mestu, na kom će naša deca bezbrižno odrasti.

Još malo pa će tri po podne. Danas nisam uzeo nijednu pilulu. Hteo sam da jasno razmišljam dok budem razgovarao s njom. Nisam želeo da išta

propustim, bez obzira na bol u nozi ili srcu.

Biće mi potrebna sva pamet. Bilo mi je gotovo nemoguće da je pročitam, da li zbog britanskog vaspitanja, protkanog stoicizmom i suvim humorom, ili zbog dve godine rada u poljskoj bolnici, u kojoj su osećanja jednako zarazna i opasna, kao infekcije s kojima se osoblje bori. Često se smejala i osmehivala. Bila je puna života, ali nikada nije gubila kontrolu nad sobom. Uvek je pazila šta priča i nije odavala svoje misli. Dao bih zdravu nogu da znam šta oseća prema meni.

Razmišljao sam o svojim mogućnostima i planovima. Posle posete demona Dejmijsena Vebstera napisao sam tri pisma. Prvo sam poslao Prvoj nacionalnoj banci u Čarlstonu. Naložio sam da prenesu sav novac s očevog bankarskog računa na račun Sirotišta Zapadne Virdžinije u Elkinsu. Drugo sam poslao sirotištu. Obavestio sam ih o prilogu koji će dobiti i uputio na gospodina Dejmijsena Vebstera, za slučaj da novac uskoro ne stigne, pošto je on bio poslednja osoba s uvidom u račun mog pokojnog oca. Iskreno se nadam da su dobili sav novac.

Poslednje pismo poslao sam Gradskoj banci u Čarlstonu, u kojoj sam čuvao svoj novac. Desetak dana kasnije obavešten sam da na mom računu ima tačno 5.752,34 dolara i da će mi banka naplatiti slanje novca blagajničkim čekom na Gibraltar. Računao sam da će mi debelo naplatiti tu uslugu. Zahvalio sam se i zatražio da mi pošalju novac blagajničkim čekom, najvećom mogućom brzinom. Kurir mi ga je juče doneo.

Dobio sam i zaostale vojničke plate. Skromna primanja su bila osetno manja za period koji nije proveden u rovu. Prošle nedelje sam časno demobilisan, pa će to biti poslednji novac koji ću dobiti iz vojne blagajne.

Nakupio sam čitavih 6.382 dolara i 79 centi - mnogo manje no što mi je bilo potrebno da izdržavam suprugu i sebe. Morao sam da pronađem sledeći posao, nešto u bankarstvu ili investicijama ili u nečemu u šta se razumem - rudarstvu ili proizvodnji municije. Nevolja je što se takvim poslovima bavi samo određena vrsta ljudi s odgovarajućim vezama i obrazovanjem. Okušao bih se i u preduzetništvu da imam potreban kapital. S malo sreće uspeo bih u poslovima s ugljem, zlatom, dijamantima, bakrom ili srebrom. Novac tad ne bi bio problem. Procenio sam da mi je potrebno dvadeset pet hiljada dolara. S tolikom sumom neću imati velikog prostora za grešku.

Čuo sam kako Helena otvara vrata. Ušao sam u predsoblje da bih je dočekao. Krvava bolnička uniforma odudarala je od nežnog osmeha

koji se razlio po njenom licu kad me je ugledala. Dao bih sve da znam da li se osmehuje zato što je srećna ili iz sažaljenja. „Ustao si. Ne brini zbog moje odeće. Presvući ću se”, rekla je i utrčala u svoju sobu.

„Obuci nešto lepo”, povikao sam za njom. „Izvešću te u šetnju, a zatim na ručak.”

Izvirila je iz spavaće sobe. „Stvarno?” Sve šire se osmehivala. Videlo se da je prijatno iznenađena mojom inicijativom. „Da li da ti spremim uniformu?”

„Nemoj. Hvala ti, ali je više neću nositi. Večeras ćemo se pozabaviti budućnošću.”

75

SOBA ZA PRAĆENJE OPERACIJA
ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
NJU DELHI, INDIJA

Dorijan je špartao po sobi. Čekao je da vidi telemetrijske podatke s dronova. Ekрани su redom oživljavali. Na njima se video manastir ugnežđen na planinskoj padini.

Tehničar mu se obratio. „Da li da ga obletimo nekoliko puta, da bismo našli odgovarajuću metu?”

„Nemojte. Nema potrebe. Udarite desno od njega. Ne morate biti precizni. Želimo da ga zapalimo. Pustite drugi dron za prvim, da snimi ono što će se zatim dogoditi”, reče Dorijan.

Minut kasnije gledao je kako dron ispaljuje rakete na planinsku padinu. Čekao je. Nadao se da će videti kako Kejt Verner istrčava iz zapaljene zgrade.

MANASTIR IMARU
AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je odložila dnevnik. Naprezala se da vidi šta se to dešava u daljini. Zvučalo je kao eksplozija. Lavina? Zemljotres? Dim se dizao prema nebu s najdaljeg planinskog lanca. Prvo je bio beo, a zatim crn.

Da li Imari traga za njima?

Šta će učiniti ako se ispostavi da je to tačno? Dala je Dejvidu popodnevno sledovanje antibiotika i nastavila da mu čita dnevnik.

5. avgust 1917.

Šetao sam kaldrmisanim kejom s Helenom. Uživali smo u toplom morskom povetarcu i slušali sirene brodova koji su ulazili u zaliv i pristajali u luku. Luka je izgledala sićušno, kao gomila čačkalica ispod ogromne iskrzane Gibraltarske stene. Stavio sam ruke u džepove. Stisnula me je za ruku. Pripila se uz mene i ujednačila svoj hod s mojim. Protumačio sam to kao dobar znak. Ulične svetiljke su se palile, dok su se dućandžije vraćale sa španske sijeste da dočekaju navalu večernjih i noćnih mušterija.

Svaki korak mi je zarivao nož u nogu. Tako sam doživljavao hodanje. Znoj mi je izbijao po čelu od tupe agonije. Nisam se usuđivao da izvadim ruku iz džepa da bih ga obrisao.

Zastala je. Zabrinuto mi se obratila. „Patriče, da li te boli noga?”

„Ne, naravno da ne.” Obrisao sam čelo rukavom. „Nisam navikao na vrućinu. Teško mi je da se prilagodim na nju posle dugog boravka u zatvorenom prostoru. Ne zaboravi da sam odrastao u Zapadnoj Virdžiniji.”

Klimnula je ka stenama. „U pećinama je svežije. Tamo su i majmuni. Da li si ih video?”

Pitao sam je da li se šali. Uveravala me je da je ozbiljna. Rekao sam da imamo dovoljno vremena do večere. Dopustio sam joj da me tamo

odvede, uglavnom zato što me je ponovo uhvatila za ruku. Sledio bih je bilo kuda.

Britanski narednik mi je lično pokazao majmune duboko u Pećini Svetog Mihaila. Glasovi su nam se odbijali o zidove pećine. Zvali su ih berberskim makakijima. Ličili su na makakije, samo što nisu imali rep. Gibraltarski majmuni su bili jedini primati u Evropi koji slobodno žive u prirodi. Ako se ne računaju ljudi, naravno. Sve to pod uslovom da verujete u teoriju evolucije, što sa mnom nije baš slučaj.

Dok smo išli na večeru, pitao sam je otkud zna za majmune.

„Znam za njih zato što ih leče u britanskom mornaričkoj bolnici”, rekla je.

„Sigurno se šališ.”

„To je istina.”

„Da li je to bezbedno? Lečenje ljudi i majmuna u istoj bolnici?”

„Pretpostavljam da jeste. Ne mogu da zamislim da bi ljudi mogli da obole od neke majmunske bolesti.”

„Čemu toliki trud oko njih?”

„Legenda kaže da će Britanija vladati Gibraltarom sve dok makaki opstaju na njemu.”

„Tvoj narod je veoma sujeveren.”

„Ili možda samo vodimo računa o onome do čega nam je stalo.”

Neko vreme smo ćutke šetali. Pitao sam se da li me smatra nekom vrstom kućnog ljubimca, štíćenikom, ili osobom kojoj nešto duguje zbog svega što sam za nju učinio u bolnici.

Gubio sam kontrolu nad bolom. Zaustavila se. Okrenula se prema Steni dok je sunce zalazilo na drugoj strani zaliva. Još me je držala za ruku. „Postoji još jedna legenda o Steni. Grci kažu da je jedan od Herkulovih stubova, da se pećine i tuneli ispod nje spuštaju duboko u zemlju i da vode do kapija Hada.”

„Do kapija podzemnog sveta.”

Obešenjački je podigla obrve. „Misliš li da je tamo dole?”

„Sumnjam u to. Prilično sam siguran da je pakao hiljadu i po kilometara odavde, u rovu Zapadnog fronta.”

Uozbiljila se i oborila pogled.

Ona se šalila, a ja sam samo pokušavao da budem duhovit. Usmerio sam razgovor ka ratu i upropastio doživljaj. Poželeo sam da proživim taj trenutak iz početka.

Malo se oraspoložila. Cimnula me je za rukav. „Pa, drago mi je što si daleko odande... i što se nećeš tamo vraćati.”

Otvorio sam usta, ali me je preduhitрила pitanjem. „Da li si gladan?” Verovatno se nadala da će mi banalnom opaskom skrenuti pažnju s misli o ratu.

Stiglo je vino. Brzo sam popio dve čaše. Na mene je delovalo kao melem. Popila je samo pola čaše, verovatno radi pristojnosti. Želeo sam da što više popije, da bi joj fasada pukla, makar na tren, da bih saznao šta misli i oseća. Stigla je hrana. Omirisali smo je i rekli da veoma dobro izgleda.

„Helena, hteo sam da porazgovaram o nečemu s tobom.” Samom sebi sam zvučao preterano ozbiljno. Nameravao sam da budem opušten, da je razoružam šarmom i samouverenošću.

Spustila je viljušku. Vilica joj se gotovo neprimetno micala dok je otmeno žvakala mali zalogaj.

Nastavio sam. „Ponela si se izuzetno obzirno prema meni. Ne znam da li sam ti se na pravi način zahvalio. Izuzetno cenim tvoj trud.”

„Preteruješ.”

„Ni iz daleka.”

„I dalje stojim na tom stanovištu.”

„Oporavio sam se... mislim da je vreme da potražim... smeštaj.”

„Preporučujem ti da ne žuriš s tom odlukom. Tvoja noga možda neće biti u potpunosti izlečena. Doktor Karlajl kaže da bi se od hodanja mogla ponovo povrediti.” Gurala je hranu po tanjiru.

„Noga me ne brine, već ljudi skloni ogovaranju. Neoženjeni muškarac i žena, pod istim krovom...”

„Ljudi uvek nekog ogovaraju.”

„To je tačno, ali ne bih želeo da ogovaraju tebe. Pronaći ću smeštaj i posao. Moram da dovedem svoj život u red.”

„Bilo bi... razumno... pričekati s preseljenjem dok ne saznaš gde ćeš raditi.”

„To je istina.”

Malo se oraspoložila. „Kad smo već kod toga, neki ljudi bi želeli da porazgovaraju s tobom o poslu, neki prijatelji mog oca ”

Nisam mogao da sakrijem gnev. „Zamolila si ga da mi pronađe posao.”

„Dajem ti reč da nisam. Želela sam da to učinim, ali sam znala kako bi se u tom slučaju osećao. Sam me je nazvao pre nedelju dana. Nestrpljivi su da te upoznaju. Odgađala sam susret s njima, zato što nisam znala tvoje planove.”

„Razgovor s njima mi ne može naškoditi”, rekao sam. To je bila moja životna greška.

Dejvid je čuo kako čita, ili kako neko čita, dok je otvarao vrata njihove garsonjere. Alison je podigla pogled na njega. Prišla je muzičkom uređaju i pritisnula dugme za pauzu.

„Poranio si.” Osmehnula se i oprala ruke u sudoperi.

„Nisam mogao da učim.” Pokazao je ka muzičkom uređaju. „Još jedna audio-knjiga?”

„Da, s njom je kuvanje manje dosadno.” Zavrnula je slavinu.

„Znam šta je zanimljivije od kuvanja.” Privukao ju je sebi i poljubio u usta.

Privila je vlažne ruke na grudi. Meškoljila se u njegovom zagrljaju. „Ne mogu. Hej, smiri se. Sutra mi sele kancelariju. Moram da budem rano na poslu.”

„Moćna investiciona bankarka već dobija kancelariju s prozorom?”

„Nema šanse. Ja sam na 104. spratu. Verovatno će proći dvadeset godina pre no što dobijem kancelariju s prozorom. Kako sad stvari stoje, smeši mi se mesto pored toaleta.”

„Baš zato bi trebalo da uživaš kad ti se pruža prilika.” Podigao ju je i bacio na krevet. Ponovo ju je poljubio i prešao rukom po njenom telu.

Sve brže je disala. „U koliko sati imaš predavanja? Šta je sutra? Utorak, jedanaesti?”

Skinuo je džemper. „Ne znam i ne zanima me.”

Saopštenje za štampu

Centar za prevenciju i kontrolu bolesti (CDC)
1600 Klifton Rd.
Atlanta GA 30333, Amerika

Za hitno odašiljanje

Kontakt: Odsek za vesti i elektronske medije, Odeljenje za

komunikaciju (404) 639-3286

Novi soj gripa opažen u selima severne Indije

Ministarstvo za zdravlje i brigu o porodici Indije opazilo je novi soj gripa NII.4 burang. Još nije poznato da li je soj mutacija postojećeg ili sasvim novi virus. CDC je poslao terenski tim da pomogne indijskim medicinskim radnicima u analizi novog soja.

Bolest se prvo pojavila među seljanima u Darčuli.

Ozbiljnosti i stopa smrtnosti novog soja u ovom trenutku su nepoznati.

CDC je savetovao Stejt department da još ne izdaje nikakva uputstva što se tiče putovanja u Indiju.

Sledeće saopštenje za štampu biće objavljeno čim CDC dozna nešto novo o NII.4 burangu.

78

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Milo nije čekao na Kejt sledećeg jutra, ali je na stolu, kao i ranije, bila činija malo ohlađene, ali veoma ukusne kaše.

Izašla je iz sobe s drvenim podom u hodnik.

„Doktorko Kejt!”, s usklikom joj je pritrčao Milo. Zaustavio se ispred nje i spustio ruke na kolena. Dahtao je dok nije povratio dah. „Žao mi je, doktorko Kejt. Bio sam... morao sam da radim na specijalnom projektu.”

„Na specijalnom projektu? Milo, ne moramo da se srećemo svako jutro.”

„Znam, ali želim da se sretnemo”, odvratio je momčić kad je povratio dah.

Pošli su zajedno dugim otvorenim hodnikom ka Dejvidovoj sobi.

„Na čemu radiš, Milo?”

Odmahnuo je glavom. „Ne mogu vam reći, doktorko Kejt.”

Nije znala da li je ovo nova šala. Momčić se poklonio i otišao kad su stigli do Dejvidove sobe. Otrčao je u pravcu iz kog je i došao.

Dejvidovo stanje jedva se promenilo, iako je Kejt pomislila da mu se boja vraća u obraze.

Dala mu je jutarnje sledovanje antibiotika i pilulu protiv bolova. Otvorila je dnevnik.

7. avgust 1917.

Ustao sam da pozdravim dvojicu ljudi kad ih je Helena uvela u mali solarijum. Ni najmanja naznaka bola nije osvanula na mom licu. Popio sam tri velike bele pilule, da bih bio siguran da ću odgovoriti svakom izazovu na ovom sastanku.

Podne se bližilo. Sunce je bilo visoko na nebu, kupajući svojim zracima belo obojeni nameštaj od pruća i biljke oko solarijuma.

Visoki posetilac pretekao je Helenu. Progovorio je ne čekajući da bude predstavljen. „Pa, konačno ste odlučili da se vidite s nama.” Bio je Nemas, vojnik. Odmeravao me je hladnim i znatiželjnim pogledom.

Drugi posetilac iskrasao je iza njega pre no što sam stigao da progovorim. Pružio je ruku. „Malori Krejg, gospodine Pirse. Veoma mi je drago.” Mišoliki Irac.

Nemas je otkopčao sako i seo bez pitanja. „Ja sam Konrad Kane.”

Krejg je optrčao oko kauča. Skrasio se pored Kanea, koji se obazirao oko sebe, nabrana nosa. Spustio je pogled.

„Vi ste Nemas”, rekao sam kao da ga optužujem za ubistvo. Smatrao sam takvu reakciju opravdanom. Verovatno bih prikrrio istinsko raspoloženje da nisam uzeo lekove protiv bolova. Bilo mi je drago što je ovako ispalo.

„Hmm. Rođen sam u Bonu, ali moram da kažem da sam odavno izgubio svako zanimanje za politiku”, opušteno će Kane, kao da sam ga pitao razume li se u konje i kao da njegovi zemljaci nisu trovali gasom i ubijali milione savezničkih vojnika. Nakrivio je glavu. „Hoću reći, ko bi se njome bavio pored toliko drugih očaravajućih stvari na svetu?”

Krejg je klimnuo. „U potpunosti se slažem.”

Helena je spustila poslužavnik s kafom i čajem između nas. Kane je prvi progovorio, kao da je u svom domu i kao da *on* gosti *mene*. „Ah, hvala vam, ledi Barton.”

Pokazao sam joj na stolicu i rekao: „Ostani”, samo da bih pokazao Kaneu ko gospodari situacijom. Izgledao je ozlojeđeno, što me je malo

oraspoložilo.

Kane je otpio kafu. „Čuo sam da vam je potreban posao.”

„Tražim posao.”

„Imamo naročitu vrstu posla za vas. Tragamo za osobenim tipom čoveka, za nekim ko zna da drži jezik za zubima i ume da se koristi glavom.”

Pomislio sam: vrbuju me za nemačkog špijuna. Ponadao sam se tome. Još sam imao američki pištolj u stočiću kraj kreveta. Zamišljao sam kako ga vadim i kako se vraćam u solarijum.

„O kakvom poslu govorite?” prekinula je Helena tišinu.

„O arheologiji. Reč je o iskopavanju.” Kane me je budno motrio, u potrazi za mojom reakcijom. Krejg je uglavnom posmatrao Kanea. Nije ni pisnuo nakon napomene „u potpunosti se slažem”. Sumnjao sam da će išta više reći.

„Tražim posao na Gibraltaru”, rekao sam.

„U tom slučaju nećete biti razočarani. Mesto je ispod Gibraltarskog zaliva. Duboko ispod. Iskopavanja su prilično davno počela, pre četrdeset pet godina.” Kane je lovio moje reakcije, koje su izostale. Polako je otpio kafu, ne skidajući pogled s mene. „Počeli smo da pronalazimo... da značajno napredujemo, ali onda je rat sve prekinuo. Mislili smo da će se brzo završiti, ali prevarili smo se. Radovi trpe. Zbog toga smo došli k vama s ponudom.” Kane je konačno skrenuo pogled.

„Da li je posao opasan?” pitala je Helena.

„Nije. Svakako nije opasniji od Zapadnog fronta.” Kane je sačekao da se njene obrve spoje. Potapšao ju je po nozi. „O, ne. Samo sam se šalio, draga devojko.” Osmehnuo mi se. „Ne bismo izlagali našeg malog ratnog heroja nikakvim opasnostima.”

„Šta se desilo s poslednjim timom?” pitao sam.

„Imali smo nemački rudarski tim. Bili su izuzetno sposobni. Rat i britanska vladavina nad Gibraltarem zakomplikovali su nam život.”

Postavio sam im pitanje koje je trebalo biti prvo. „Koliko ljudi ste dosad izgubili?”

„Izgubili?”

„Koliko ih je izginulo?”

Krejg je slegnuo ramenima. „Nikog nismo izgubili.” Izraz njegovog lica govorio mi je da laže. Pitao sam se da li je i Helena to uočila.

„Za čim tragate?” Lagaće i ovog puta, ali me je zanimalo šta će reći.

„Za arheološkim nalazima.” Kane je ispljunuo te reči kao izvakani duvan.

„Siguran sam.” Pretpostavio sam da tragaju za blagom, verovatno za potonulim gusarskim ili trgovačkim brodom. Plen je sigurno ogroman kad četrdeset pet godina kopaju za njim pod vodom. A taj posao jeste opasan. „Šta nudite?” pitao sam.

„Pedeset maraka u papiru, nedeljno.”

Pedeset bilo čega bila bi smešna suma, ali su marke u papiru bile ravne šamaru. Tražili su da radim za džabe. Nemci su loše prošli i van bojnog polja. S papirnim markama će se za godinu ili dve ložiti vatra. Nemačke porodice će ih gurati kolicima do pekare da bi kupili veknu hleba.

„Hoću da budem plaćen u američkim dolarima.”

„Imamo i dolare”, nehajno će Kane.

„Hoću mnogo više dolara. Pet hiljada unapred, i to samo da pogledam vaše tunele.” Posmatrao sam Helenu. „Ako se ispostavi da su traljavo iskopani ili poduprti, odlazim s pet hiljada dolara u džepu.”

„Uveravam vas da su vrlo dobro napravljeni, gospodine Pirse. Iskopali su ih Nemci.”

„I hoću hiljadu dolara nedeljno.”

„To je apsurdna suma. Tražite kraljevsku naknadu za seljački posao.”

„Koješta. Čuo sam da kraljevi, kajzeri i carevi nisu više ono što su bili. Jasan lanac komande ima svoju cenu. Spašće vam život, pogotovo na opasnim mestima kao što su podzemni rudnici. Ako se prihvatim posla, imaću glavnu reč sve dok sam u rudniku. Od tog pravila nema odstupanja. Ne želim da stavljam svoj život u ruke neke budale. To su moji uslovi. Prihvatite ih ili odbacite.”

Kane je frkćući spustio šolju kafe.

Zavalio sam se u stolicu i nastavio: „Naravno, niko vam ne brani da sačekate kraj rata. Slažem se s vašom procenom da neće dugo trajati. Tada ćete moći da dovedete nemački tim u rudnik, pod uslovom da neki Nemač pretekne, ali... ja ne bih prihvatio takvu opkladu.”

„A ja neću prihvatiti vaše uslove.” Kane je ustao, klimnuo Heleni i otišao, ostavljajući zbunjenog Krejga za sobom. Pritvorni čovek je ustao. Oklevao je, naizmenično posmatrajući mene i odlazećeg gospodara. Trgnuo se i potrčao za Kaneom.

Helena se zavalila u stolicu i prošla rukom kroz kosu kad su se vrata zatvorila. „Bože, nasmrt sam se uplašila kad sam pomislila da ćeš prihvatiti posao.” Na trenutak je pogledala u tavanicu. „Rekli su mi da si im potreban zbog nekog istraživačkog projekta. Naznačila sam im da

si prilično inteligentan i da bi dobro radio taj posao. Nikad ne bih pustila te prevarante u kuću da sam znala šta će ti ponuditi.”

Malori Krejg je sutradan svratio dok je Helena bila na poslu. Stajao je na pragu držeći plitku kapu u ruci na grudima. „Izvinjavam se zbog jučerašnjih neugodnosti, gospodine Pirse. Gospodin Kane je pod velikim pritiskom, s obzirom na... Pa, došao sam da vam kažem da nam je veoma žao i da vam predam ovo.”

Pružio mi je ček na pet hiljada dolara kompanije Imari Gibraltar.

„Biće nam čast da rukovodite iskopavanjem, gospodine Pirse. Pod vašim uslovima naravno.”

Rekao sam mu da nisam osokoljen jučerašnjim razgovorom i da ću ipak prvo razmisliti pa tek onda odgovoriti.

Proveo sam ostatak dana sedeći i razmišljajući. Ni u jednom ni u drugom nisam bio dobar pre odlaska u rat. U poslednje vreme sam često upražnjavao te aktivnosti. Zamišljao sam kako se vraćam u to rudarsko okno, kako svetlost dana ustupa mesto plamenu sveće, dok vazduh postaje hladan i vlažan. Video sam ljude oporavljene od obrušavanja ili neke druge nesreće, snažne ljudi kako pucaju kao jaja na ivici tiganja za doručkom dok svetlost nestaje oko njih. Hoću li i ja tako proći? Pokušao sam da to zamislim i shvatio sam da neću dobiti odgovor na to pitanje dok ne prođem tim tunelom.

Razmišljao sam o onom što bih mogao raditi - o svojim mogućnostima. Mogao bih da se zaposlim u rudniku dok se rat ne završi. Nakon toga će biti više rudara no ikad. Vратиće se iz rata zajedno s onima koji su ispekli zanat u tunelima Zapadnog fronta. Morao bih da napustim Gibraltar da bih pronašao rudnike kojima trebaju ljudi kao ja - drugačije neće ići. Izbegavao sam da razmišljam o drugom problemu, zato što sam znao da ne bi bilo dobro da odjedrim u Ameriku ili Južnu Afriku samo da bih pretrnuo od straha posle ulaska u rudarsko okno.

Pogledao sam ček. Pet hiljada dolara će mi otvoriti mnogo mogućnosti, a obilazak njihovog rudnik mogao bi biti... zanimljiv... na ličnom planu.

Odlučio sam da samo pogledam šta su uradili. Mogu da se povučem kad god zaželim, ili da pobegnem, zavisno od ponašanja bešike.

Ubeđivao sam sebe da ću verovatno odbiti posao i da nema razloga da išta govorim Heleni. Nije bilo razloga da je opterećujem svojim problemima. Posao bolničarke u poljskoj bolnici je i bez njih bio dovoljno težak.

Dorijan je protrljao slepoočnice i pogledao zid s kompjuterskim ekranima u Sobi za praćenje operacija u štabu ispostave Sahat-kule u Nju Delhiju, u Indiji.

„Dobili smo satelitske snimke područja, gospodine”, rekao je tehničar.

„I?”, odvratio je Dorijan.

Veveričasti čovek nagnuo se napred. Proučavao je kompjuterski ekran. „Vidim nekoliko ciljeva.”

„Pošaljite dronove.”

Manastiri su bili kao igle u džinovskom tibetanskom plastu sena. Konačno su ih imali na oku. Ovo neće dugo potrajati.

79

Kejt je pregledala i previla Dejvida. Rane su zarastale. Nadala se da će uskoro doći sebi. Dohvatila se dnevnika.

9. avgust 1917.

Kad me je Krejg juče posetio, rekao mi je da je Imari Gibraltar „samo mala lokalna filijala veće organizacije s razgranatim interesima na kontinentu i u prekomorskim zemljama”. Međutim, male lokalne filijale nisu vlasnice polovine dokova, i ne posluju preko pola tuceta paravana.

Obilazak iskopina bila je prva naznaka da Imari nije ono za šta se izdaje. Stigao sam do adrese s Malorijeve posetnice i pronašao zapuštenu trospratnicu usred trgovačke četvrti. Na tablama okolnih zgrada bili su natpisi eksport-import kompanija, brodarstva i pomorskih špedicija ili brodograditelja i nabavljača opreme. Duga imena na dobro održavanim zgradama oštro su odudarala od slabo osvetljenog i naizgled napuštenog betonskog zdanja sa natpisom „Imari Gibraltar”, nažvrljanim crnim štampanim slovima iznad ulaznih vrata.

Ušao sam u zgradu i naišao na vitku recepcionerku. Rekla je: „Dobro

jutro, gospodine Pirse. Gospodin Krejg vas očekuje.”

Poznala me je po šepanju, ili možda nisu imali mnogo posetilaca.

Kancelarija je podsećala na štab bataljona, ustanovljen navratnanos u gradu koji je upravo pao, i koji će biti napušten čim sledeći bude osvojen, ili u slučaju iznenadnog povlačenja. Ništa u sedištu Imarija nije svedočilo o kontinuitetu.

Krejg me je ljubazno dočekaao. Rekao mi je kako je veoma srećan što sam odlučio da im se pridružim. Kanea, kao što sam i očekivao, nije bilo na vidiku. Tu je bio neko drugi, mlađi čovek u kasnim dvadesetim, moj vršnjak, ali upadljivo sličan Kaneu. Najviše po osmehu na licu. Krejg je potvrdio moje sumnje.

„Patriče Pirse, ovo je Rutger Kane. Upoznali ste njegovog oca. Zamolio sam ga da nam se pridruži u obilasku zato što ćete raditi zajedno.”

Rukovali smo se. Bio je jak. Meseci provedeni u postelji su me oslabili. Povukao sam ruku iz njegovog snažnog, gotovo okrutnog stiska.

Mlađi Kane izgledao je zadovoljno. „Drago mi je što ste napokon došli, Pirse. Mesecima teram tatu da mi nađe novog rudara. Ovaj prokleti rat nam je dobro naškodio.” Seo je i prekrstio noge. „Gertruda!” Pogledao je preko ramena kad se sekretarica pojavila na vratima. „Donesi kafu. Pijete li kafu, Pirse?”

Pravio sam se da ga nisam čuo. Uputio sam prigovor Krejgu. „Postavio sam jasne uslove. Ja ću biti glavni u rudniku ako odlučim da prihvatim posao.”

Krejg je podigao obe ruke. Ućutkao je Rutgera i progovorio s namerom da smiri situaciju. „Sve ostaje kako je dogovoreno, gospodine Pirse. Ali Rutger je čitavu deceniju radio na projektu, doslovno je odrastao u ovom rudniku! Pretpostavljam da imate dosta toga zajedničkog. Tako bi trebalo da bude, na osnovu onog što sam čuo. Dobro ćete sarađivati. Ponudiće vam dragocene savete. Brzo ćete postići značajne rezultate zahvaljujući vašoj rudarskoj veštini i njegovom znanju.” Zaustavio je sekretaricu koja se pažljivo kretala s poslužavnikom. „Gertruda, možeš li da sipaš kafu u termos? Ponećemo je sa sobom. Uh, i spremi i čaj za gospodina Pirsu.”

Ulaz u rudnik bio je na dobrim kilometar i po od Imarijeve zgrade, u skladištu pored luke, nedaleko od Stene. Spolja gledano, zahvaljujući različitim fasadama, izgledalo je da su to dva skladišta oslonjena jedno

na drugo. Neko je bio svestan jer bi jedno veliko skladište bilo upečatljivo i budilo znatiželju, a dva skladišta uobičajene veličine imala su veće šanse da prođu neprimećeno.

U ogromnom skladištu čekala su nas četiri čoveka mrke puti. Pretpostavio sam da su Marokanci. Kad su nas videli, polako su skinuli šatorsko platno s konstrukcije nasred skladišta. Ispod krila nije bila konstrukcija, već ulaz u rudnik sličan gigantskim razjapljenim ustima. Očekivao sam vertikalno okno, ali ispostavilo se da je to najmanje od svih iznenađenja.

Opazio sam veliki električni kamion i dve šine koje su nestajale u tami. Zaključio sam da prevoze velike količine zemlje.

Krejg je pokazao na prazni železnički vagon, a zatim na luku i more s one strane vrata skladišta. „Kopamo danju, a istovarujemo noću, gospodine Pirse.”

„Bacate zemlju?”

„U zaliv, kad možemo. Istovarujemo je i dalje od obale u noćima punog meseca”, reče Krejg.

To je imalo smisla. To je bio jedini način da se neopaženo reše tolike količine zemlje.

Prišao sam bliže i ispitao rudarsko okno, poduprto masivnim drvenim gredama kao u našim rudnicima u Zapadnoj Virdžiniji. Uočio sam debeli crni kabl koji je išao od grede do grede, dokle god je pogled sezao. U stvari, video sam dva kabla, po jedan sa svake strane rudarskog okna. Levi se na suprotnoj strani otvora završavao kod... telefona. Desni se završavao u kutiji pričvršćenoj za stub. Imao je metalnu polugu, kao kutija s prekidačima. Da li je to struja? Sigurno nije.

Rutger je prišao Marokancima kad su uklonili šatorsko platno. Ukorio ih je na nemačkom. Nešto sam razumeo, pogotovo reč *feuer* - požar. Naježio sam se kad sam je čuo. Pokazao je na kamion, a zatim na šine. Ljudi su izgledali zbunjeno. Skrenuo sam pogled kad sam shvatio da se ružna predstava odvija zbog mene. Nisam hteo da gledam ponižavanje radnika. Čuo sam da Rutger nešto radi, a zatim i čangrljanje na šinama. Okrenuo sam se i video kako pali fitilj u maloj papirnoj vreći na vrhu mini vagona, ne većeg od poslužavnika. Prikačio ga je za jednu šinu. Nekoliko Marokanaca pomoglo mu je oko sprave slične prački, koja je poslala poslužavnik i šišteći plamen u mračni rudnik. Papir je sprečavao da se plamen odmah ugasi.

Minut kasnije čuli smo daleku eksploziju. Rudnički gas. Verovatno

metanski džep. Rutger je dao znak Marokancima da pošalju sledeći. Potrčali su ka šini s novim poslužavnikom s plamenom zaštićenim papirnom vrećom. Bio sam impresioniran. Žao mi je što moram da priznam da se u Zapadnoj Virdžiniji nismo služili ni izbliza tako naprednim metodama. Metanski džep mogao se meriti s nailaskom na živu granatu. Izaziva strašnu eksploziju. Ako vas plamen ne ubije, stradaćete zbog obrušavanja tunela.

Dakle, ovo je opasan rudnik.

Čuli smo drugu eksploziju, iz veće daljine.

Marokanci su postavili i odapeli treći poslužavnik.

Čekali smo malo, ali se ništa nije čulo. Rutger je bacio upaljač na kutiju i seo za volan kamiona. Krejg me je potapšao po leđima. „Spremni smo, gospodine Pirse.” Seo je na suvozačevo sedište. Ja sam seo na klupu u zadnjem delu vozila. Rutger je jurnuo u rudnik. Zamalo što nije udario u šine na ulazu. Skrenuo je u poslednjem trenutku. Ispravio je vozilo pre no što je zaronio dublje u okno, kao lik iz nekog romana Žila Verna. Možda *Putovanja u središte zemlje*.

Tunel je bio potpuno mračan. Slabašna svetla kamiona nisu obasjavala više od tri metra ispred njega. Vozili smo se velikom brzinom, gotovo čitav sat. Zanameo sam. I da sam hteo da govorim, niko me ne bi čuo od buke u tunelu. Njegova veličina bila je zapanjujuća, nezamisliva. Bio je širok, visok i na moju najveću žalost, veoma dobro napravljen. Ovo nije bio tunel lovaca na blago, već podzemna saobraćajnica napravljena da traje.

Prvih nekoliko minuta neprestano smo vrludali. Procenio sam da se krećemo spiralnim putem, sličnim vadičepu duboko zarivenom u zemlju, dovoljno dubokim da proдре ispod zaliva.

Spiralni tunel nas je doveo do proširenja predviđenog za predah i čuvanje zaliha. Prohujali smo pored sanduka i kutija jer je Rutger ponovo dodao gas. Protutnjao je niz pravi deo tunela još većom brzinom. Stalno smo se spuštali. Osećao sam da okolina postaje sve vlažnija. Rutger nije usporavao ni na raskršćima. Vozio je luđački. Oštro je skretao levo i desno i teškom mukom savladavao krivine. Držao sam se za sedište s obe ruke. Krejg se nagnuo i uhvatio mladića za ruku. Nisam mogao da čujem njegov glas zbog zaglušujuće buke kamionskog motora. Rutger očigledno nije obraćao pažnju na saputnikove reči. Istrgao se iz Krejgovog stiska i nagazio gas energičnije no ikad. Motor je vrištao, a zidovi tunela su sevajući promicali pored nas.

Rutger je vozio na ovaj način da bi dokazao da poznaje tunele, da je

to njegova teritorija i da drži moj život u rukama. Želeo je da me uplaši. I uspevao je u tome.

Nikad nisam bio u većem rudniku, iako u planinama Zapadne Virdžinije ima džinovskih rudnika.

Tunel se završavao u širokoj i grubo isklesanoj dvorani. Zaključio sam da su rudari tragali u raznim pravcima i da su imali mnogo neuspelih pokušaja. Električna svetla visila su s tavanice, obasjavajući prostor. Otkrivala su ožiljke i bušotine duž zidova, mesta na kom su eksplozije napravile nove tunele, koji su brzo napuštani. Video sam gomilu crnih kablova pored stola s telefonom, nesumnjivo povezanim s onim na površini.

I šine su se ovde završavale. Tri mala vagona stajala su u nizu na kraju saobraćajnice. Gornji delovi prva dva bili su razneseni, a plamen na fitilju na trećem vagonu slabašno je poskakivao, hranjen nestalnim džepovima kiseonika u mračnom i vlažnom podzemlju.

Rutger je ugasio motor, iskočio iz kamiona i ugasio sveću.

Krejg je krenuo za njim. Rekao mi je: „Pa, šta mislite, Pirse?”

„Svaka čast za tunel.” Osvrnuo sam se oko sebe, da bih osmotrio što veći deo neobične prostorije.

Rutger nam se pridružio. „Ne pretvarajte se, Pirse. Nikada niste videli ništa slično.”

„Nisam ni rekao da jesam.” Obratio sam se Krejgu. „Imate problem s metanom.”

„Da, pojavio se nedavno. Prošle godine počeli smo da nailazimo na džepove. Nismo to očekivali. Pretpostavljali smo da će voda predstavljati najveću opasnost po iskopinu.”

„To je bila osnovana pretpostavka.” Metan je stalno prisutna opasnost u rudnicima uglja, ali ovde, po svoj prilici, nema ni uglja ni nafte ni sličnih rudnih naslaga. Zbog toga ga nisu ni očekivali.

Krejg je pokazao iznad nas. „Nesumnjivo ste primetili da je rudnik pod blagim nagibom - od devet stepeni. Nije loše znati i da je morsko dno iznad nas iskošeno pod uglom od jedanaest stepeni. Verujemo da je osamdesetak metara od nas.”

Shvatio sam šta želi da kaže. Nisam mogao da sakrijem iznenađenje. „Mislite da su metanski džepovi s dna mora?”

„Da, bojim se da jesu.”

Rutger se nacerio, kao da sluša dve starice koje tračare.

Pregledao sam tavanicu podzemne prostorije. Krejg mi je dodao šlem i mali ranac. Pritisnuo je dugme na šlemu. Zasvetleo je. Zapanjeno

sam ga posmatrao. Navukao sam ga na glavu, rešen da se posvetim krupnijoj misteriji.

Stene na tavanici bile su suve - što je bio dobar znak. Najveća opasnost je pretila od metanskog džepa dovoljno velikog da dosegne do morskog dna. To bi bila izuzetno snažna eksplozija. Izazvala bi poplavu koja bi u trenu potopila čitav rudnik. Izgoreo bih, udavio bih se ili bih bio smrvljen ako bih se tada zatekao u njemu. Možda bih stradao i od kombinacije svega toga. Jedna iskra - od udarca pijuka, pale stene ili trenja točkova o šine - bila bi dovoljna da digne čitavo mesto u vazduh.

„Ako je gas iznad nas, između okna i mora, ne vidim drugu mogućnost nego da zatvorite rudnik i kopate drugim putem”, rekao sam.

Rutger se namrštio. „Rekao sam ti da nije dorastao izazovu, Malori. Gubimo vreme s ovim američkim bogaljem i kukavicom.”

„Šta biste učinili da ste na našem mestu, gospodine Pirse?”

„Ništa. Napustio bih projekat. Nikakav dobitak ne može opravdati ovoliki utrošak rada ili kapitala.”

Rutger je prevrnuo očima i počeo da šeta po prostoriji. Nije mario za Krejga i mene.

„Bojim se da to ne možemo”, reče Krejg.

„Tragate za blagom.”

Krejg je sklopio ruke iza leđa i zašao dublje u dvoranu. „Uverili ste se u veličinu ovog poduhvata. Znajte i da nismo lovci na blago. Godine 1861. potopili smo brod pored gibraltarske obale. Zvao se Utopija. To je bila mala interna šala. Sledećih pet godina ronili smo na mestu nesreće. To je bio paravan za istraživanje onoga što smo našli ispod njega - strukture na kilometar i po od obale. U neko doba shvatili smo da ne možemo da joj se približimo s morskog dna. Bila je isuviše duboko zakopana. Tadašnja tehnologija ronjenja nije bila dovoljno razvijena, niti je mogla biti brzo unapređena. Plašili smo se da ne privučemo pažnju. Već smo se previše zadržali na mestu potonuća trgovačkog broda.”

„O kakvoj strukturi govorite?”

„O gradu, ili bar o nekoj vrsti hrama.”

Rutger je došetao do nas. Okrenuo mi je leđa. Obratio se Krejgu. „Ne mora da zna taj deo. Tražiće veće pare ako pomisli da kopamo za nečim vrednim. Amerikanci po pohlepi ne zaostaju mnogo za Jevrejima.”

Krejk je podigao glas. „Ućuti, Rutgere.”

Nisam obraćao pažnju na njega. Njihova priča me je zainteresovala. „Kako ste znali gde da potopite brod i gde da kopate?” pitao sam.

„Koristili smo se kompasom i izračunali razdaljinu od obale, uzimajući u obzir nivo tunela. Na pravom smo mestu. Imamo dokaz za to.” Krejk je prišao zidu i dohvatio stenu - ne, već plesnivu crnu tkaninu, koja se nije mnogo razlikovala od okolne stene. Strgao je čebe na pod, otkrivajući... prolaz, sličan onima na velikom brodu.

Prišao sam bliže i osvetlio neobični prostor lampom na šlemu. Metalni crni zidovi blistali su na drugačiji, neopisiv način, kao da su živi. Reagovali su na svetlost kao vodeno ogledalo. Zapazio sam svetla. Sijala su na vrhu i dnu prolaza. Provirio sam iza ugla i video da hodnik vodi do nekih vrata ili portala.

„Šta je ovo?”, prošaptao sam.

Krejk se nagnuo preko mog ramena. „Verujemo da je to Atlantida. Grad koji je opisao Platon. Lokacija odgovara. Platon kaže da je to bilo ostrvo pored Heraklovih stubova.”

„Heraklovi stubovi?”

„Mi ih zovemo Herkulovi stubovi. Gibraltarska stena je jedan od njih. Platon je rekao da je Atlantida u davna vremena vladala čitavom Evropom, Afrikom i Azijom, i da je bila kapija do drugih kontinenata. Ali propala je. Rekao je: *I zbiše se razorni zemljotresi i poplave. Za jedan nesrećan dan i noć svi ratoborni ljudi potonuše u zemlju, a ostrvo Atlantida nestade u morskim dubinama.*”

Krejk se udaljio od neobične strukture. „To je ovo mesto. Pronašli smo je. Sada znate zašto ne možemo da prestanemo sa iskopavanjima, gospodine Pirse. Nadomak smo ogromnog otkrića. Hoćete li nam se pridružiti? Potrebni ste nam.”

Rutger se nasmejao. „Gubiš vreme, Malori. Nasmrt je uplašen. Vidim mu to u očima.”

Krejk mi se obratio. „Ne obraćajte pažnju na njega. Znam da je opasno. Ali mi možemo da vam platimo i više od hiljadu dolara nedeljno. Recite mi koliko cenite vaš trud.”

Zagledao sam se u tunel, pa ponovo u tavanicu, zaista suvu tavanicu. „Dopustite mi da razmislim o tome.”

SNEŽNI LOGOR ALFA
BUŠOTINA BROJ 5
ISTOČNI ANTARKTIK

„Koliko smo duboko?“, pitao je Robert Hant tehničara za bušenje.

„Upravo smo prešli dve hiljade metara, gospodine. Da li da se zaustavimo?“

„Ne. Samo nastavite. Proslediću informaciju. Javite mi se kad stignete do dve hiljade dvesta metara.“ Prvi kilometar i po nailazili su samo na led - kao i na poslednje četiri bušotine.

Robert je sišao s masivne platforme za bušenje i krenuo ka poljskom šatoru. Prošao je pored drugog tehničara. Hteo je nešto da mu kaže, ali nije mogao da se seti njegovog imena. Dvojica koje su mu dodelili bili su ćutljivi. Nisu govorili mnogo o sebi, ali su bili vredni i nisu pili - što je najbolje čemu se čovek može nadati kad ima posla s rukovaocima bušilicom u ekstremnim uslovima. Poslodavac će verovatno ubrzo odustati od ovog poduhvata. Rupa broj pet se nije razlikovala od prethodne četiri. U njoj nije bilo ničeg izuzev leda. Čitav kontinent je samo džinovska kocka leda. Setio se da je negde pročitao kako Antarktik sadrži devedeset procenata svetskog leda i sedamdeset procenata pitke vode. Voda s ledenog kontinenta čini polovinu svetske vode. Pojam svetska voda odnosi se na svu vodu na svetu, u svakom jezeru, potoku, reci pa čak i na onu u oblacima. Svet će postati mnogo drugačiji kad se sav taj led istopi. Nivo mora će porasti za sedamdeset metara. Nacije će propasti - tačnije, podaviće se. One na niskoj nadmorskoj visini, kao Indonezija, jednostavno će nestati. Njujork, Nju Orleans, Los Anđeles i najveći deo Floride takođe će iščeznuti.

Na Antarktiku je samo leda bilo napretek. Kog đavola traže na ovom mestu? Nafta je logičan odgovor. Robert je majstor za naftne bušotine, ali oprema nije odgovarala toj svrsi. Prečnik bušilice bio je pogrešan. Za naftu je dovoljna cev. Ova oprema pravi rupe dovoljno velike da se kroz njih proveze ili spusti kamion. Za čim to tragaju? Za mineralima? Nekim naučnim materijalima, možda fosilima? Da li neko želi da stekne

pravo nad zemljištem? Antarktik je ogroman, ima četrnaest i po miliona kvadratnih kilometara. Da je kopno, bio bi drugi po veličini kontinent, samo dvadeset hiljada kvadratnih kilometara manji od Rusije, druge ledene površine u kojoj je bušio s mnogo više uspeha. Antarktik je pre dva miliona godina bio zeleni raj. Logično je pretpostaviti da se pod njegovom površinom kriju nezamislive naftne rezerve i ko zna šta još.

Čuo je glasni tresak iza sebe.

Stub koji je štrčao iz tla divlje se obrtao. To je značilo da bušilica nije nailazila na otpor. Sigurno su udarili u džep. Očekivao je tako nešto. Istraživački timovi nedavno su naišli na velike pećine i procepe u ledu. Verovatno se radilo o podzemnim fjordovima, nastalim prelaskom leda preko planina.

„Ugasite je!”, prodrao se. Tehničar na platformi nije mogao da ga čuje. Prešao je rukom preko grla, ali ga je čovek i dalje zbunjeno posmatrao. Dograbio je radio i povikao: „Gasi!”

Duga cev na platformi počela je da se povodi, kao čigra koja gubi ravnotežu.

Odbacio je radio i potrčao ka platformi. Gurnuo je kolegu s puta i ukucuo komande za prestanak rada.

Dograbio je tehničara i potrčao od platforme. Stigli su do skloništa kad su čuli da se platforma ljulja, drhti i prevrće. Stub za bušenje se slomio. Nekontrolisano se obrtao u vazduhu. Buka je i sa sedamdeset metara razdaljine bila zaglušujuća. Ličila je na riku mlaznog motora pri punoj brzini. Platforma je potonula u sneg. Bušilica se zarila u led kao tornado u ravnicama Kanzasa.

Robert i tehničar ležali su potrbuške dok su krhotine leda i snega padale unaokolo, sve dok se bušilica konačno nije zaustavila.

Robert je prvi podigao glavu. Poslodavci neće biti zadovoljni. „Ne diraj ništa!”, rekao je kolegi.

Ušao je u sklonište i dohvatio radio. „Baunti, ovde Snežni Kralj. Imam novosti.” Pitao se šta da im kaže. Nisu naišli na džep, već na nešto drugo. Bušilica bi se probila kroz bilo kakvu stenu ili zemlju, čak i smrznutu. U šta god da su udarili, otkinulo je glavu bušilice. Nije bilo drugog objašnjenja.

„Primljeno, Snežni Kralju. Prosledi izveštaj.”

Neće nagađati. „Naleteli smo na nešto”, reče Robert.

Doktor Martin Grej zurio je kroz prozor modularnog štaba kad je Imarijev tehničar ušao. Nije podigao glavu. Pogled na beskrajno prostranstvo pokriveno snegom zbog nečega ga je smirivao.

„Gospodine, treći tim za bušenje upravo je podneo izveštaj. Mislim da su naišli na strukturu.”

„Ulaz?”

„Ne, gospodine.”

Martin je prešao na drugu stranu sobe i pokazao na masivni ekran s mapom Antarktika. „Pokaži mi gde.”

81

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Dejvid je bio budan kad je Kejt naišla. Bio je budan i gnevan.

„Moraš da odeš odavde. Dečak mi je rekao da si ovde provela puna tri dana.”

„Drago mi je da ti je bolje”, raspoloženo će Kejt.

Nosila je antibiotike, pilule protiv bolova i čašu vode. Izgledao je mršavije nego juče. Doneće mu nešto za jelo. Poželela je da ga pomiluje po licu, po ostrim jagodicama, ali je ovako budan delovao zastrašujuće.

„Ne pravi se da ne čuješ šta pričam”, rekao je.

„Razgovaraćemo kad popiješ pilule.” Pružila mu je dve pilule.

„Kakve pilule?”

„Antibiotik i pilulu protiv bolova.”

Uzeo je antibiotik. Sprao ga je niz grlo gutljajem vode.

Gurnula mu je pilulu protiv bolova pod nos. „Moraš da.

„Neću.”

„Bio si bolji pacijent dok si spavao.”

„Dovoljno sam spavao.” Ispružio se po krevetu. „Trebalo bi da odeš odavde, Kejt.”

„Nigde ja ne idem.”

„Nemoj. Ne radi to. Sećaš li se obećanja datog u kolibi pored mora. Rekla si da ćeš slediti moja naređenja. To je bio moj jedini uslov.

Naređujem ti da odeš odavde.”

„Pa... Pa... Ovo je medicinska odluka, a ne... kako bi je ti nazvao, komandna odluka.”

„Ne igray se rečima. Pogledaj me. Znaš da ne mogu da odšepam odavde, a znam koliko bih morao da pešačim. Već sam prošao tom stazom.”

„Kad smo već kod toga, ko je Endru Rid?”

Odmahnuo je glavom. „To nije važno. On je mrtav.”

„Ali zvali su te...”

„Ubijen je u pakistanskim planinama, nedaleko odavde, u borbi s Imarijem. Pobili su mnogo ljudi u ovim planinama. Ovo nije igra, Kejt.” Uhvatio ju je za ruku i povukao prema postelji. „Slušaj me. Čuješ li to tiho i pčelinje zujanje u daljini?”

Klimnula je.

„To su dronovi - roboti grabljivci. Traže nas. A nećemo imati gde da bežimo kad nas pronađu. Moraš odmah da odeš.”

„Znam. Ali ne mogu danas.”

„Nisam.”

„Dajem ti reč da ću sutra otići.” Stisnula ga je za ruku. „Daj mi samo jedan dan.”

„Poći ćeš u cik zore ili ću se baciti s litice.”

„Nemoj da mi pretiš.”

„Pretim ti samo ako ne nameravaš da se povinuješ mojoj zapovedi.”

Pustila je njegovu ruku. „U tom slučaju, otići ću sutra.” Ustala je i izašla.

BRILKIN DOWNLOID

Vratila se s dve činije guste kaše. „Mislila sam da si gladan.”

Kratko je klimnuo i počeo da jede. Počeo je da jede brzo, ali je posle nekoliko zalogaja usporio. „Čitala sam ti.” Podigla je dnevnik. „Hoćeš li da nastavim?”

„Šta si mi čitala?”

„Dnevnik. Dao mi ga je... starac... na dnu stepeništa.”

„A. Čen.” Progutao je još dva zalogaja. „O čemu se radi?”

Kejt je sela na krevet i raširila noge pored njegovih, kao što je činila kad je bio u nesvesti. „O rudarstvu.”

Dejvid je podigao pogled s činije. „O rudarstvu?”

„Ili možda o ratu. U stvari, nisam sigurna. Dešava se na Gibraltaru.”

„Gibraltaru?”

„Da. Da li je to važno?”

„Možda. Tu je ta šifra.” Pretraživao je džepove kao da traži ključeve ili novčanik. „U stvari, Džoš je...”

„Ko je Džoš? Šta je uradio?”

„On je... Radio sam s njim. Dobili smo šifru od izvora - osobe koja nam je rekla za postojanje kineskog postrojenja. Hteo sam da s tobom popričam o tome. Sve je počelo s fotografijom ledenog brega i podmornicom koja štrči iz njegovog središta. Na poledini fotografije bila je šifra. Dovala nas je do Čitulja iz *Njujork tajmsa* iz 1947. godine. Bilo ih je tri.” Spustio je pogled. Pokušavao je da se seti svih pojedinosti. „Prva je pominjala Gibraltar i Britance koji pronalaze kosti pored nekog mesta.”

„Rudnik bi mogao biti to mesto. Imari je pokušao da unajmi američkog rudara, bivšeg vojnika za iskopavanje strukture nekoliko kilometara ispod Gibraltarskog zaliva. Mislili su da su pronašli izgubljeni grad Atlantidu.”

„Zanimljivo”, reče duboko zamišljeni Dejvid.

Otvorila je dnevnik i počela da čita pre no što je stigao da još nešto kaže.

9. avgust 1917.

Bilo je kasno kad sam se vratio kući. Zatekao sam Helenu za malim kuhinjskim stolom. Nalaktila se i poduprla lice šakama, kao da će pasti na pod ako ga pusti. Nije plakala, ali su joj se oči crvene, kao da je isplakala sve suze. Ličila je na žene koje sam viđao na izlazu iz bolnice u pratnji nosila pokrivenih belim čaršavom.

Imala je tri brata. Dvojica su se borila na frontu. Jedan je bio premlad da bi stupio u vojsku. Možda je i on obukao uniformu. Prvo što mi je palo na pamet je: *Koliko sad ima braće?*

Poskočila je kad je čula otvaranje vrata. Uprla je pogled u mene.

„Šta se desilo?”, rekao sam.

Zagrlila me je. „Mislila sam da si prihvatio onaj posao, ili da si otišao.”

Uzvratio sam joj zagrljaj. Zaronila je lice u moje grudi. Pogledala me je kad je prestala da plače. Krupnim smeđim očima postavljala mi je pitanje koje nisam ni počeo da dešifrujem. Poljubio sam je u usta. To je bio gladni i bezobzirni poljubac, dostojan životinje koja grize nešto što

je lovila čitavog dana, nešto što će je zasititi, bez čega joj nema života. Bila je tako sitna i krhka u mom naručju. Posegnuo sam za njenom bluzom. Dokopao sam se dugmeta. Stisnula me je za ruku i uzmakla za korak.

„Patriče. Ne mogu. Još sam... tradicionalna, na mnogo načina.”

„Sačekaću.”

„Nije to u pitanju. Volela bih da upoznaš mog oca, moju porodicu.”

„Veoma bih voleo da ga upoznam. Voleo bih da upoznam sve njih.”

„Sjajno. Sledeće nedelje sam slobodna. Pozvaću ga ujutru. Poći ćemo popodnevnim vozom, ako im to odgovara.”

„Hajde da pođemo... prekosutra. Moram da... moram da nešto nabavim pre polaska na put.”

„Slažem se.”

„Ima još nešto”, rekao sam. Tragao sam za odgovarajućim rečima. Posao mi je bio neophodan, makar i na nekoliko nedelja. To će biti dovoljno. „Tiče se posla. Pogledao sam sve to, ne čini se tako opasnim.”

Izraz joj se u trenu promenio, kao da sam je ošamario. Sad je bio negde na sredini između zabrinutosti i besa. „Ne mogu to. Neću to. Neću te svakog dana čekati, pitajući se da li ćeš se vratiti kući. Ne želim da živim na takav način.”

„To je sve što mi se nudi, Helena. Ni u čemu drugom nisam dobar. Ne znam ništa drugo da radim.”

„Nikada neću poverovati u to, makar i na sekundu. Ljudi neprestano počinju iz početka.”

„I ja ću. Dajem ti reč da će tako biti. Radiću šest nedelja i ni dan više. Potom dajem otkaz. Rat bi se dotle mogao i završiti. Naći će drugi tim. Mi ćemo isploviti odavde, a meni je potreban... potreban mi je novac... da bi to bilo moguće.”

„To se da srediti i bez novca. Imam.

„To ne dolazi u obzir.”

„Ako pogineš u tom rudniku, nikad to neću preboleti. Možeš li da živiš s tim?”

„Rudarstvo je mnogo bezbednije kad niko ne baca bombe na tebe.”

„Koliko može da bude bezbedno kad imaš čitav okean nad glavom? Radićeš ispod Gibraltarskog zaliva. Nepregledna voda stalno će pritiskati tunele. Ko će te izvući odande ako se tuneli obruše? To je ravno samoubistvu.”

„Unapred ću znati da more nadolazi.”

„Kako ćeš znati?”

„Stene će se oznojiti”, rekao sam.

„Žao mi je, ali ne mogu da živim s tim.” Pogled joj je govorio da ozbiljno misli.

Neke odluke su lake. „Stvar je u tom slučaju rešena. Moj odgovor će biti negativan.”

Ponovo smo se poljubili. Čvrsto sam je zagrlio.

Dejvid je poklopio Kejtinu šaku svojom. „To si čitala? *Prohujalo s vihorom* iz epohe Prvog svetskog rata?”

Odgurnula mu je ruku. „Grešiš! Hoću reći, knjiga dosad nije ličila na to, ali... pa, nešto romantike u književnoj ishrani ti ne bi škodilo. Možda bi smekšala to tvrdo vojničko srce.”

„Videćemo. Predlažem da preskočimo nežne delove i da se posvetimo suštini, podacima o bombama ili tajnim laboratorijama pod Gibraltalom.”

„Nećemo ništa preskakati. Svaka pojedinost može biti važna.”

„Pa, izdržaću pošto toliko uživaš u tom čitanju.” Skrstio je ruke na stomaku i uperio mučenički pogled put tavanice.

Kejt se osmehnula. „Voliš da izigravaš mučenika.”

82

ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
NJU DELHI, INDIJA

„Gospodine?”

Dorijan je pogledao službenika Imari obezbeđenja koji se vrpeljio na pragu njegove kancelarije.

„Šta je bilo?”

„Tražili ste da vas obaveštavamo o toku operacije.”

„Govori.”

Progutao je knedlu. „Paketi su stigli na naznačena mesta u Americi i Evropi.”

„A dronovi?”

„Pronašli su novu metu.”

MANASTIR IMARU
AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je imala utisak da daleko zujanje pčela koje su tragale za njima biva sve glasnije. Odlučila je da se ne obazire na njega. Ni Dejvid ga nije pominjao.

Sedeli su zajedno u malom alkovu, s pogledom na dolinu. Nastavila je da čita. Napravila je pauze samo zbog ranog ručka i da bi mu dala antibiotike.

10. avgust 1917.

Zalagaoničar me je posmatrao kao lešinar s drveta dok sam se muvao ispred staklene vitrine u prednjem delu radnje. Bila je puna blistavog i prekrasnog prstenja. Pretpostavljao sam da ću birati između tri-četiri komada, da će to biti jednostavan posao. Šta ću sad...

„Ništa ne može da me oraspoloži kao mladić u potrazi za vereničkim prstenom, pogotovo u ova mračna vremena.” Prodavač se nadvio nad vitrinom s ponosnim i sentimentalnim osmehom. Nisam primetio da je stigao do mene. Kretao se kao lopov u noći.

„Da, ja... nisam mislio da će ih biti ovoliko.” Nastavio sam da obilazim oko vitrine, čekajući da mi neki prsten privuče pažnju.

„Ima ih mnogo zbog velikog broja udovica na Gibraltaru. Ujedinjeno kraljevstvo ratuje gotovo četiri godine. Sirotice su ostale bez muževa i sredstava za život. Prodaju prstenje da bi kupile hleb. Pun stomak vredi više od dragog kamena na prstu ili uspomene u srcu. A mi im plaćamo samo deo vrednosti.” Izvadio je plișano postolje s najvećim prstenjem iz vitrine. Spustio ga je na nju, nekoliko centimetara od mene. Pokrio ih je rukama, kao mađioničar koji se sprema da izvede spektakularan trik. „Možete se koristiti njihovom nesrećom, prijatelju moj. Pogledajte koliko koštaju. Zaprepašćujuće su jeftini.”

Nesvesno sam ustuknuo za korak. Podigao sam pogled s prstenja na prodavca, koji ih je pokazivao s grabljivim osmehom. „Samo napred,

slobodno ih uzmite.”

Koraćao sam, kao u snu. U jednom trenutku sam shvatio da sam izašao iz zalagaonice. Hodao sam najbrže što sam mogao s jednom i po nogom. Ne znam zašto, ali napustio sam trgovačku četvrt i krenuo ka Steni. Zašao sam u novi deo grada, okrenut Gibraltarskom zalivu. Posle nekog vremena stigao sam do starog sela na istočnoj strani Stene, u Katalonskom zalivu, na mediteranskoj obali poluostrva.

Šetao sam, utonuo u razmišljanja. Noga me je strašno bolela. Nisam poneo pilule. Nisam očekivao da ću toliko šetati. U džepu sam imao pet stotina od gotovo jedanaest hiljada ušteđenih dolara.

Razmišljao sam koliko da potrošim na prsten. Prvo sam pomišljao na veću sumu, do hiljadu dolara. Predomislio sam se iz dva razloga. Prvi je bio svest o kapitalu kao osnovi za početak novog života. Jedanaest hiljada dolara verovatno neće biti dovoljni, ali naći ću način da ih uposlim. Neću prihvatiti posao kod Imarija. To znači da će ušteđevina biti sav kapital na koji mogu da računam. Drugi i važniji razlog je što sam mislio da ga Helena neće hteti. Osmehnuće se i spremno prihvatiti raskošni prsten, ali neće ga zaista želeti. Odrasla je u svetu u kom su skupi nakit, svilena odeća i luksuzne rezidencije uobičajene kao gutljaj vode. Držim da je izgubila svako zanimanje za slične stvari. Žudela je za stvarnim ljudima i običnim stvarima. Često težimo za onim što nam je u detinjstvu uskraćeno. Preterano štićena deca postaju nepromišljeni avanturisti. Ona koja su gladovala postaju ambiciozna. A neka deca, poput Helene, odrasla u izobilju, nikad ništa ne poželev. Odrastaju okružena ljudima koji ne žive u stvarnom svetu, koji svake večeri pijuckaju brendi i ogovaraju sinove i kćeri iz ove ili one kuće... Takva deca ponekad poželev samo jedno: da vide pravi svet, da žive i da ostave traga u njemu. Žude za punim ljudskim dodirima, za saznanjem da život ima smisao.

Ulica se završavala ispred mene. Susretala se sa Stenom. Morao sam da sednem, da odmorim nogu. Zastao sam. Osvrnuo sam se oko sebe. Ugledao sam jednostavnu katoličku crkvu u senci bele stene desno od mene. Lučna drvena vrata su se otvorila. Sredovečni sveštenik stupio je na nemilosrdno gibraltarsko sunce. Ugledao me je i ćutke pokazao ka tamnom otvoru. Popeo sam se uz stepenice i ušao u crkvu.

Svetlost se probijala kroz šarena prozorska stakla. Bogomolja je bila prekrasna, s drvenim gredama i neverovatnim freskama.

„Dobro došao u Našu Tužnu Gospu, sine moj”, reče sveštenik, kad je

zatvorio teška drvena vrata za sobom. „Da li si došao da se ispovediš?”

Poželeo sam da izađem, ali me je lepota crkve privukla. Zašao sam dublje u nju. „Ne, oče”, rekao sam.

„Za čim tragaš?” Išao je iza mene, s rukama ispred sebe.

„Za čim tragam? Ni za čim. Izašao sam da kupim prsten i...”

„Mudro si učinio kad si došao ovamo. Ovo su čudna vremena. Našu parohiju je godinama pratila dobra sreća. Primili smo mnogo darova od parohijana koji su napustili svet živih. Poklanjali su nam imanja, umetnine, nakit i mnogo prstenja.” Uveo me je u salu za molitvu, s velikim stolom i mnogo ormana punih knjiga u kožnim povezima. „Crkva čuva te predmete. Prodaje ih kad može i tako dobijeni novac koristi za pomoć onima koji još nisu napustili ovaj svet.”

Klimnuo sam. Nisam znao šta da kažem. „Tražim... nešto naročito.”

Sveštenik se namrštio i seo za svoj sto. „Bojim se da nemamo veliki izbor.”

„Ne tražim ništa luksuzno. Želim... prsten... s pričom.”

„Svaki prsten ima priču, sine moj.”

„Želim onu sa srećnim krajem.”

Sveštenik se zavalio u stolicu. „Srećni krajevi su retki u ova mračna vremena. Ali... izgleda da imam baš takav prsten. Recite mi nešto o srećnoj mladoj dami koja će ga dobiti.”

„Spasla mi je život.” Više od toga nisam mogao da mu kažem. Osećao sam se neugodno.

„Povređen si u ratu.”

„Tako je.” Šepanje je svima padalo u oči. „Ali to nije sve. Promenila me je.” To je bio sramni sažetak svega što je učinila za mene. Mogao sam satima da pričam o ženi koja je probudila želju za životom u meni. Sveštenik je samo klimnuo.

„Ljupki par je pre nekoliko godina došao ovamo da provede penzionerske dane. Ona je bila humanitarna radnica u Južnoj Africi. Da li si bio u Južnoj Africi?”

„Nisam.”

„To me ne iznenađuje. To mesto tek odnedavno privlači pažnju. Od 1650. godine bilo je postaja za obnavljanje zaliha pitke vode na putu ka istoku. Holandska istočnoindijska kompanija izgradila je Kejptaun. Bio je važno uporište na pomorskom trgovačkom putu. Izgradili su ga robovi dovedeni iz Indonezije, Madagaskara i Indije. Malo toga se promenilo do pronalaženja zlata i dijamanta u njegovoj okolini, početkom XIX veka. Mesto je nakon toga postalo pravi pakao na zemlji.

Holandani su vekovima masakrirali Afrikance u nizu pograničnih ratova. Nasledili su ih Britanci. Doneli su savremeni način ratovanja, pristupačan samo evropskim zemljama. Pretpostavljam da vam je taj deo priče poznat. To je bio rat s ogromnim civilnim žrtvama, glađu, boleštinama i koncentracionim logorima.”

„Jedan vojnik ratovao je na britanskoj strani u Južnoafričkom ratu. Ratni plen je, kao i uvek, pripao pobednicima, pa je on kraj rata dočekao s priličnom sumom u džepu. Uložio je taj novac u rudnike. Obogatio se, ali se razboleo. Špankinja, humanitarna radnica koja je radila u bolnici za vreme rata, negodovala ga je dok se nije oporavio. Smekšala mu je srce. Rekla mu je da će se udati za njega pod uslovom da zauvek napusti rudarstvo i pokloni polovinu imetka bolnici.”

„Prihvatio je njene uslove. Napustili su Južnu Afriku i nastanili se ovde, na Gibraltaru, u starom gradu na obali Mediterana. Slabo se snalazio u penziji. Čitavog života je bio vojnik i rudar. Neko bi rekao da je znao samo za tamu, tugu i borbu; da je gibraltarsko sunce prejako sijalo za njegovo mračno srce i da ga je lagodni život terao da razmišlja o počinjenim gresima. Te misli su ga danonoćno mučile i proganjale. Šta god da je istina, umro je godinu dana kasnije. Njegova supruga je izdahnula samo nekoliko meseci posle njega.”

Čekao sam. Pitao sam se da li je priča gotova. Konačno sam rekao: „Oče, imamo različita shvatanja šta je srećan kraj.”

Starac se osmehnuo, kao da je čuo nešto veoma duhovito. „Ova priča je veselija no što misliš - ako veruješ u ono što crkva propoveda. Za pravedne je smrt samo prelaz, srećni događaj. Ona je početak, a ne kraj. Vidiš, taj čovek se pokajao. Izabrao je da napusti život pun pohlepe i nasilja. Platilo je za svoje grehe - na svaki način. Spasla ga je dobra žena, kao i toliko drugih muškaraca pre njega. Neki životi su mukotrpniji od ostalih. Neki gresi nas proganjaju bez obzira na to koliko smo propatili ili koliko smo se udaljili od njih. Možda mu se to dogodilo, a možda i nije. Možda penzionisanje jednostavno ne odgovara trudoljubivim ljudima. Možda odmor ne pruža utehu osobama naviklim na težak rad.”

„Ali postoji još jedna mogućnost. Čovek je tragao za ratom i bogatstvom u Južnoj Africi. Žudeo je za moći i za sigurnošću koja ona donosi. Hteo je da se oseća bezbedno u opasnom svetu. Odrekao se svega toga kad je sreo ženu. Moguće je da je želeo samo da bude voljen i da ne bude povređen. Umro je srećan kad je konačno našao ljubav nakon života provedenog bez nje. Što se žene tiče, želela je samo jedno,

da zna da može da promeni svet. Mislila je da za čovečanstvo ima nade ako uspe da promeni srce najmračnijeg čoveka.”

Sveštenik je ućutao. Duboko je udahnuo, ne skidajući pogled s mene. „Možda je penzionisanje bilo njihov jedini nepromišljeni potez, miran život u kom je prošlost mogla da ih stigne samo noću, u snovima. Njihova sudbina se znala bez obzira na uzroke njihove smrti. Kraljevstvo nebesko pripada onima koji se pokaju. Ubeđen sam da oni danas žive u njemu.”

Razmišljao sam o sveštenikovoj priči dok je ustajao.

„Hoćete li da vidite taj prsten?”

„Ne moram da ga vidim.” Izbrojao sam pet novčanica od stotinu dolara. Spustio sam ih na sto.

Sveštenik nije mogao da veruje svojim očima. „Sa zadovoljstvom prihvatamo svaki dar vernih, ali vas upozoravam da taj prsten danas vredi... daleko manje od pet stotina dolara.”

„Za mene je vredan, oče.”

Na povratku kući jedva sam primećivao bol u nozi. Zamišljao sam kako plovim svetom u Heleninom društvu. Nigde se nismo zaustavljali više od nekoliko godina. U viziji je radila u bolnicama. Ja sam ulagao u rudnike. Koristio sam svoje znanje za pronalaženje sposobnih radnika i izdašnih nalazišta. Tragao sam za rudnicima koji su pristojno plaćali rudare i obezbeđivali dobre uslove rada. To u početku nije bilo unosno, ali smo privlačili najbolje ljude, koji garantuju uspeh u svakom poslu. Istiskivali smo konkurenciju iz posla i koristili novac da učinimo svet boljim. Nikad se nismo penzionisali i nikad nismo dozvolili svetu da nas stigne.

Kejt je zatvorila dnevnik. Nagnula se napred, da bi osmotrila zavoje na Dejvidovim grudima. Cimnula je krajeve i rešila da ih zategne.

„Šta nije u redu?”

„Dobro je, ali mislim da još krvariš iz jedne od rana. Uskoro ću te ponovo previti.”

Teatralno je slegnuo ramenima. „Srce mi krvari otkad znam za sebe.” Osmehnula se. „Nećeš se ti od glume hleba najesti.”

13. avgust 1917.

Dom u kom je Helena provela detinjstvo bio je veći no što sam mogao da zamislim, uglavnom zato što nikad nisam video ništa slično. Uzdizao se pored velikog jezera, opkoljenog brdima obraslim gustim engleskim šumama. Bio je remek-delo od kamena i drveta. Podsećao je na srednjovekovni zamak opremljen svim što nudi savremeno doba. Automobil nas je čekao na železničkoj stanici. Bučna sprava nas je vozila po šljunkovitom i maglovitom drumu oivičenom drvoredom.

Njen otac, majka i brat čekali su nas ispred kuće, kao da smo neki uglednici u svečanoj poseti. Ljubazno su nas pozdravili. Sluga je skinuo kofere s automobila i nestao u ogromnoj građevini.

Njen otac je bio visok i krupan čovek. Nije bio gojazan, ali ni mršav. Rukovao se sa mnom. Pogledao me je u oči. Žmirkao je kao da nešto ispituje, možda moju dušu.

Sledećih nekoliko sati prošlo je kao u magli. Večera, čavrljanje u salonu, obilazak kuće. Mislio sam isključivo na trenutak u kom ću zatražiti ruku njegove kćeri. Povremeno bih ga pogledao. Pokušavao sam da doznam nešto o njemu, da uočim nešto što bi mi reklo kakav je i šta će mi reći.

Helena je posle večere odvela majku iz sobe pitanjem o nameštaju. Laknulo mi je kad je mlađi brat Edvard zamolio oca da mu dozvoli da se povuče.

Konačno smo se našli sami u salonu obloženom skupocenim drvenim pločama. Unervozio sam se. Bio sam oprezan s pilulama. Uzeo sam samo jednu. U poslednje vreme sam lakše izlazio na kraj s bolom. Možda sam se privikao na nogu, kako je govorio doktor Karlajl. Još uvek me nije u potpunosti napuštao. Grickao me je i činio nervoznim. Stajao sam, čekajući da domaćin sedne.

„Šta biste hteli, Pirse? Brendi, viski, burbon?”

„Burban, moliću lepo.”

Napunio je čašu gotovo do vrha. Nije pitao za led. Dodao mi ga je. „Znam šta ćete me pitati. Odgovor je *ne*. Predlažem zato da uživamo u ostatku večeri, nakon što smo se pozabavili tom sitnom neprijatnošću. Kane mi je rekao da ste posle dužeg oklevanja obišli iskopinu na Gibraltaru i da vam je Krejg predstavio naš sitni projekat.” Posmatrao me je s prepredenim osmehom. „Želeo bih da čujem šta mislite o

njemu. Vi ste profesionalni rudar. Da li će konstrukcija izdržati dok ne obavimo posao?"

Nekoliko puta sam pokušavao da progovorim. Zle misli su mi prolazile kroz glavu. *Odbio te je kao nasrtljivog trgovačkog putnika. I on je iz Imarija, zmija poput Kanea.* Progovorio sam tek nakon dugog gutljaja. Nastojao sam da zvučim smireno. „Želeo bih da znam zašto.”

„Nema potrebe da budemo neučtivi, gospodine Pirse.”

„Zaljubljena je u mene.”

„Ne sumnjam u to. Rat budi snažna osećanja u ljudima. Ali rat će se završiti, a osećanja izbledeti. Stvarni svet će se vratiti. Doći će u Englesku. Udaće se za nekog sposobnog da joj pruži lagodan i otmen život koji istinski želi. Znaće da ceni takav život nakon što se uverila u divljaštvo sveta. To je njena sudbina. Već sam se pobrinuo i da se ostvari.” Prekrstio je noge i gucnuo brendi. „Znate, u detinjstvu je donosila svaku vašljivu, bolesnu, ranjenu ili polumrtvu životinju koja bi zalutala na imanje. Nije odustajala dok se životinja ne bi oporavila ili crkla. Ima zlatno srce. Odrasla je i izgubila svako zanimanje za spašavanje životinja. Sad je prešla na ljude. Svako prolazi kroz takve faze, pogotovo devojke. Sad bih voleo da čujem vaše mišljenje o tunelima na Gibraltaru.”

„Briga me za tunele i ono što je tamo dole. To je opasan rudnik. Neću raditi u njemu. Oženiću vašu kćer, s vašim dopuštenjem ili bez njega. Niti sam ja ranjena životinja niti je ona devojčica.” Oštrim pokretom spustio sam piće na stakleni sto. Zamalo ga nisam polomio. Isprosipao sam dosta smeđe tečnosti. „Hvala za piće.” Ustao sam, spreman da odem. Domaćin je spustio svoje piće i stigao me pred vratima.

„Samo malo. Ne možete biti ozbiljni. Videli ste šta je tamo dole. Okrenućete leđa epohalnom otkriću?”

„Pronašao sam nešto što me zanima mnogo više od izgubljenih gradova.”

„Rekao sam da sam već sam našao priliku za Helen. To je dogovoreno. Manimo se toga. Što se iskopine tiče, platićemo vas za vaš trud. To je moja uloga u ovom poslu. Kod mene je blagajna - Imarijeva riznica. Kane upravlja ekspedicijama i kojekakvim drugim poslovima. Siguran sam da ste to dosad shvatili. Malori je meštar špijunaže. Ne potcenjujte Krejga. Prilično je dobar u svom poslu. Pa, koliko tražite? Spremni smo da udvostručimo ponuđenu sumu. Dobijaćete dve hiljade dolara nedeljno. Za nekoliko meseci ćete skupiti dovoljno da započnete

bilo kakav poduhvat.”

„Ni za kakve pare neću raditi u tom rudniku.”

„Zašto nećete? Zbog bezbednosti? Siguran sam da ćete znati da otklonite rizike. Ljudi iz vojske su nam rekli da ste prilično pametni. Ma rekli su nam da ste *najbolji*.”

„Obećao sam joj da neću raditi u rudniku. Dao sam joj reč. Neću je napraviti udovicom.”

„U tom trenutku ste pretpostavljali da ćete se oženiti s njom. Ona se neće udati bez moje dozvole.” Lord Barton je pažljivo posmatrao moju reakciju. Bio je zadovoljan zato što me je saterao u ćošak.

„Potcenjujete je.”

„Vi je precenjujete. Ali možete imati nju i dve hiljade po nedelji ako je to vaša cena. Ovde i ovog časa morate da prihvatite da ćete raditi na iskopini do samog kraja. Dobićete moj blagoslov ako se na to obavezete.”

„Trampićete vaš pristanak za ono što je zakopano tamo dole?”

„Mirne duše. Ja sam praktičan i razuman čovek. Možda ćete i vi to jednom postati. Šta je budućnost moje kćeri u poređenju s budućnošću ljudske rase?”

Došlo mi je da se nasmejem iz sveg glasa, ali nisam. Zvučao je i izgledao smrtno ozbiljno. Protrljao sam lice i pokušao da razmislim. Nisam očekivao da će se cenjkati, ponajmanje oko posla ispod Gibraltara. Znao sam da grešim, ali nisam video nikakvu mogućnost. „Hoću vaš pristanak sada, a ne posle iskopavanja.”

Barton je skrenuo pogled. „Koliko će vam trebati da prodrete u unutrašnjost strukture?”

„Ne znam.”

„Nedelje, meseci, godine?”

„Mislim da su u pitanju meseci. Nikako ne mogu da znam.

„Dobro, dobro imate moj pristanak. Večeras ćemo to objaviti. I da znate da ću je lično učiniti udovicom ako ne održite svoju reč.”

Klinike širom Sjedinjenih Država i zapadne Evrope izveštavaju o epidemiji novog gripa

Njujork (AP) // Prijemna odeljenja i urgentni centri širom Amerike i zapadne Evrope javljaju o navali pacijenata s novim gripom. Strahuje se da bi ovo mogao biti početak epidemije dosad nepoznatog soja gripa.

86

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je oslonila glavu o drveni zid alkova i pogledala u sunce. Poželela je da ga zaustavi u mestu. Krajičkom oka videla je kako Dejvid otvara oči i gleda na nju. Otvorila je dnevnik i nastavila da čita pre no što je stigao da progovori.

20. decembar 1917.

Marokanski radnici legli su na zemlju dok su stene padale oko njih. Dvorana se ispunila dimom. Povukli smo se nazad u okno. Čekali smo i osluškivali, spremni da se naguramo u kamion koji je bio na šinama, spreman da jurne iz okna na prvi znak nevolje - vatre ili vode.

Kanarinac je svojom pesmom razbio tišinu. Ispustili smo vazduh iz pluća i ušli u ogromnu odaju, da bismo videli dokle nas je dovelo najnovije bacanje kockica.

Blizu smo. Ali još nismo stigli.

„Rekao sam vam da je trebalo dublje da bušimo”, reče Rutger.

Ne sećam se da je išta rekao. Siguran sam da je nezainteresovano sedeo i da se nije ni potrudio da ispita bušotinu pre nego što smo je ispunili hemijskim eksplozivom. Prišao je iskopini da bi je bolje osmotrio. Gurnuo je jedan od kaveza s kanarincem u prolazu. Sirota ptičica se uspaničila.

„Ne diraj kaveze”, rekao sam.

„Spreman si da dopustiš da se podave od metana da bi dobio nekoliko minuta za bekstvo, a ja ne smem ni da ih zadrمام?”

„Te ptice mogu da nam spasu živote. Neću dozvoliti da ih mučiš zabave radi.”

Bes zbog mene iskalio je na marokanskim radnicima. Grdio je sirotane na francuskom. Desetak radnika počelo je da raščišćava krš od eksplozije.

Prošla su gotovo četiri meseca od prvog obilaska gradilišta, od prvog koraka načinjenog u ovoj neobičnoj odaji. U prvih nekoliko meseci iskopavanja postalo je jasno da je pronađeni deo strukture ulazni tunel na njenom dnu. Vodio je do vrata zapečaćenih za nas nesavladivom tehnologijom. Pokušali smo sve: vatru, led, eksplozive, hemikalije. Berberi su čak izveli neki čudni plemenski ritual, verovatno da bi se zaštitili od zlih sila. Ubrzo nam je postalo jasno da se nećemo probiti kroz njih. Jedna teorija je u prostoriji videla odvodni tunel ili put za hitnu evakuaciju, zapečaćen pre ko zna koliko hiljada godina.

Imarijev savet - što će reći Kane, Krejg i lord Barton, moj novopečeni tast - odlučio je posle rasprave da bi trebalo da krenemo uz strukturu, u oblast s metanskim džepovima. To nas je usporilo, ali smo u poslednjih nekoliko nedelja naišli na ohrabrujuće znake da se približavamo nekom ulazu. Glatka površina strukture od nepoznatog metala, tvrdog od čelika, koji gotovo da nije pravio buku kad bismo ga udarili, počela je da se naginje. Pre nedelju dana smo naišli i na stepenice.

Prašina se razilazila. Video sam još stepenica. Rutger je vikao na radnike. Terao ih je da brže rade, kao da će ovo čudo nekud otići.

Čuo sam korake u prašini iza sebe. Video sam pomoćnika. Trčao je govoreći: „Gospodine Pirse. Vaša supruga je u kancelariji. Traži vas.”

„Rutgere!”, povikao sam. Okrenuo se. „Uzeću kamion. Ne diži ništa u vazduh dok se ne vratim.”

„Đavola neću! Pa blizu smo, Prajse!”

Zgrabio sam paket detonatora i potrčao ka kamionu. „Vozi me na površinu”, rekao sam pomoćniku.

Rutger je me je ispratio kišom otrovnih reči na račun mog kukavičluka.

Na površini sam se brzo preobukao i istrljao ruke. Telefon u skladištu je zazvonio pre nego što sam krenuo u kancelariju. Menadžer je izašao. „Oprostite, gospodine Pirse, otišla je.”

„Šta su joj rekli?”

„Oprostite, gospodine, ali ne znam.”

„Da li je bolesna? Da li je otišla u bolnicu?”

Samo je slegnuo ramenima. „Ja... žao mi je, gospodine. Nisam pitao.”

Izašao sam na vrata i ušao u automobil pre no što je završio rečenicu. Požurio sam u bolnicu, ali je tamo nisam zatekao. Rekli su mi da je nisu videli. Iz bolnice me je telefonistkinja povezala s aparatom nedavno montiranim u našoj kući. Pozvonio je deset puta. Telefonistkinja mi se obratila. „Žao mi je, gospodine, niko ne odgovara.”

„Pustite ga da zvoni. Čekaću.”

Zazvonio je još pet puta. Naš batler Dezmond javio se posle još tri zvona. „Rezidencija Pirsovih. Dezmond kraj telefona.”

„Dezmonde, da li je gospođa Pirs kod kuće.”

„Jeste, gospodine.”

Čekao sam, ali se ništa nije događalo. „Pa dajte mi je”, rekao sam. Zalud sam pokušao da skrijem nervozu.

„Naravno, gospodine”, postišeno mi se obratio. Još se nije navikao na telefon. Zbog toga mu je trebalo toliko dugo da odgovori.

Prošla su tri minuta. Dezmond se ponovo oglasio. „U svojoj je sobi, gospodine. Hoćete li da pošaljem Mirti da je obavesti?”

„Nemoj. Dolazim.” Prekinuo sam vezu, istrčao iz bolnice i uskočio u automobil.

Naložio sam pomoćniku da vozi što brže. Jurili smo gibraltarskim ulicama pogibeljnom brzinom. Oterali smo nekoliko kočija s puta i rasterali prolaznike i turiste na svakoj krivini.

Iskočio sam iz vozila pred kućom i požurio uz stepenice. Otvorio sam vrata i projurio kroz predvorje. Bol me je na svakom koraku ujedao za nogu. Obilno sam se znojio. Nastavljao sam dalje, gonjen strahom. Popeo sam se uz velike stepenice na sprat, potrčao hodnikom i uleteo u spavaću sobu bez kucanja.

Okrenula se, iznenađena što me vidi. Još više se iznenadila kad je videla u kakvom sam stanju - znoj mi je kapao s čela i dahtao sam s bolnom grimasom na licu. „Patriče?”

„Da li si dobro?”, rekao sam kad sam seo na krevet pored nje i digao debeli pokrivač. Prešao sam rukom preko njenog nabreklog stomaka.

Uspravila se u sedeći položaj. „Mogla bih da ti postavim isto pitanje. Naravno da sam dobro. Zašto ne bih bila?”

„Mislio sam da si došla zbog nekog problema...” Prozborio sam. Briga je isticala iz mene zajedno s recima. Pogledom sam je prekorio.

„Doktor je rekao da bi trebalo da ležiš.”

Zavalila se u jastuke. „Probaj ti mesecima da ležiš!”

Osmehnuo sam se kad je shvatila značenje svojih reči.

„Izvini. Koliko se sećam, ni ti nisi bio naročito dobar u ležanju.”

„Imaš pravo, nisam bio. Žao mi je što smo se mimoišli. Šta se desilo?”

„Šta?”

„Svratila si do moje kancelarije?”

„O, da. Htela sam da vidim možeš li se iskrasti na ručak. Rekli su mi da si već izašao.”

„Tako je. Pojavio se problem... na dokovima.” Lagao sam je po stoti put. Nisam mogao da se naviknem na to, ali su mi sve druge mogućnosti izgledale gore.

„Takav je život broskog magnata.” Osmehnula se. „Pa, možda neki drugi put.”

„Možda za nekoliko nedelja, kad nas bude troje na ručku.”

„Najmanje troje, ili možda četvoro. Vidi koliki mi je stomak.”

„Nije preterano veliki.”

„Stvarno si veliki lažov”, rekla je.

Veliki lažov nije ni pola istine.

Kucanje iz druge sobe trglo nas je iz sanjarenja. Okrenuo sam glavu.

„Premeravaju salon i sobu ispod nje”, reče Helena.

Već smo renovirali kuću da bismo je prilagodili potrebama deteta. Kupio sam veliku kuću s pomoćnim zgradama za osoblje. Nisam mogao da zamislim kakva prepravka bi nam bila potrebna.

„Hoću da napravimo sobu za ples, s parketom, kao što je ona u kući mojih roditelja.”

Svaki čovek povlači neke granice. Helena je mogla da radi šta god je htela s kućom; to mi nije bilo važno. „A šta ako dobijemo sina?”, pitao sam.

„Ne brini.” Potapšala me je po ruci. „Neću maltretirati tvog snažnog američkog sina finesama dosadnih engleskih otmenih plesova. Ali dobićemo devojčicu.”

Podigao sam obrve. „Sigurna si u to?”

„Imam osećaj.”

„U tom slučaju, obavezno moramo da napravimo plesnu sobu”, rekao sam sa osmehom.

„Kad već govorimo o plesu. Glasnik nam je doneo poruku. Ove godine će Imari prirediti konferenciju i božićni bal na Gibraltaru. To će

biti veliko slavlje. Nazvala sam majku. Dolazi s ocem. Volela bih da idem na bal. Uveravam te da ću se ponašati krajnje oprezno.”

„Oprez je neophodan. Porođaj se bliži.”

87

Kejt je žmirkala. Naprezala je oči čitajući dnevnik. Sunce je zalazilo preko planina. Strah joj je pustošio stomak. Pogledala je Dejvida. Izraz mu je bio prazan, nedokučiv. Možda i pomalo tmuran.

Milo je ušao u sobu s upaljenom lampom, kao da joj čita misli. Dopao joj se njen miris. Zbog nečega je smirivao.

Spustio je lampu na sto pored kreveta, tako da svetlost pada na dnevnik i rekao: „Dobro večer, doktorko Kejt.” Oraspoložio se kad je video da je Dejvid budan. „I zdravo, gospodine Ride.”

„Sada sam Dejvid Vejl. Lepo je videti te opet, Milo. Porastao si.”

„A to nije sve, gospodine Dejvide. Milo je ovladao drevnom veštinom komunikacije poznatom kao... engleski.”

Dejvid se nasmejao. „Dobro si ga naučio. I pitao sam se šta će uraditi s Kamenom iz Rozete. Da li će ga baciti ili dati tebi.”

„O, konačno sam saznao identitet mog tajanstvenog dobročinitelja.” Ponovo se poklonio. „Zahvaljujem vam na daru. Mogu li vam se makar i delimično odužiti”, značajno je podigao obrve, „večernjim obrokom?”

„Molim te”, s osmehom će Kejt.

Dejvid je pogledao kroz prozor. Srebrni rub sunca kliznuo je iza planine, kao klatno koje nestaje u kućištu sata. „Odmori se, Kejt. Čeka te veoma duga šetnja.”

„Odmoriću se kad završimo dnevnik. Čitanje me opušta.” Otvorila je knjigu.

23. decembar 1917.

Naprezao sam se da nešto vidim kroz prašinu koja se polako slegala. Žmirnuo sam u neverici. Otkrili smo još stepenica, ali i nešto drugo, što se pružalo desno od njih - otvor, pukotinu u metalu.

„Ušli smo!”, povikao je Rutger i pojuri u tamu i uskovitlanu prašinu.

Zgrabio sam ga, ali mi se izmigoljio iz ruku. Noga mi je ojačala. Uzimao sam jednu, najviše dve pilule dnevno, ali nisam mogao da ga stignem.

„Hoćete li da pođemo za njim?“, pitao je starešina marokanskih radnika.

„Nemojte“, rekao sam. Nisam hteo da neko od njih strada zbog te budale. „Dodaj mi pticu.“ Uzeo sam kavez s kanarincem, uključio lampu na šlemu i zašao u tamnu pukotinu.

Iskrzani otvor očigledno je nastao usled eksplozije ili pucanja strukture iznutra. Nismo ga mi napravili. Samo smo ga pronašli. Metalni zidovi bili su gotovo metar i po debeli. Obuzelo me je strahopoštovanje kad sam konačno ušao u strukturu koju je Imari istraživao već šezdeset godina. Prva prostorija bio je hodnik širok tri i dugačak deset metara. Vodio je do kružne odaje s neopisivim čudesima. Pažnju mi je privuklo udubljenje u zidu s četiri velike cevi, slične ogromnim oblim pilulama ili izduženim teglama za zimnicu s poklopcima na oba kraja. Protezale su se od poda do tavanice. Bile su prazne, izuzev nešto bledog plavog svetla i magle koja je lebdela na dnu. Nešto dalje bile su još dve cevi. Učinilo mi se da je jedna oštećena, da je staklo napuklo, i u njoj nije bilo magle. Ali cev kraj nje... u njoj je bilo nečeg. I Rutger je to primetio. Približio se cevi koja kao da je bila svesna našeg prisustva. Magla se razila kad smo joj prišli, kao zavesa koja se sklanja da bi otkrila tajnu.

U njoj je bio čovek. Ne, majmun. Ili nešto između.

Rutger se osvrnuo ka meni. Prvi put sam na njegovom licu video nešto što nije nadmenost ili prezir. Bio je zbunjen, možda i uplašen. Ja sam se i te kako plašio.

Spustio sam ruku na njegovo rame i nastavio da osmatram prostoriju. „Ne pipaj ništa, Rutgere, molim te.“

Tragom Atlantide

Helen je blistala u velelepnoj haljini. Krojač je nedelju dana radio na njoj. Koštala me je malo bogatstvo. Njegova tvorevina bila je vredna čekanja i svakog potrošenog šilinga. Moja supruga zračila je u njoj. Igrali smo, zanemarujući njeno obećanje da će biti oprezna. Nisam mogao ništa da joj uskratim. Uglavnom sam stajao. Bol je bio na podnošljivom nivou. Prvi put u životu bili smo dobro usklađeni na plesnom podijumu. Plesala je spori ples, oslonivši glavu na moje rame. Zaboravio sam majmunolikog čoveka u cevi. Svet je ponovo postao normalan, prvi put nakon eksplozije u tunelu na zapadnom frontu.

Zatim je sve nestalo, kao magla u tajanstvenoj cevi. Muzika je prestala, a lord Barton progovorio, s podignutom čašom. Nazdravljao je meni - novom Imarijevom direktoru pomorskog transporta, suprugu njegove kćeri i ratnom heroju. Zvanice su klimale s odobravanjem. Našalio se na moj račun. Nazvao me je savremenim Lazarom, povratnikom iz mrtvih. Čuo se smeh. Osmehnuo sam se. Helena me je čvršće zagrlila. Barton je konačno završio govor. Slavljenici s čašama šampanjca klimali su u mom pravcu. Usiljeno sam se naklonio i otpratio Helenu do našeg stola.

U tom trenutku iz neznanih razloga nisam mogao da mislim ni o čemu drugom osim o poslednjem susretu s ocem - dan pre ukrcavanja na brod koji će me povesti u rat. Te večeri se napio kao letva i izgubio kontrolu. Tada sam ga prvi, poslednji i jedini put video u takvom izdanju. Te večeri mi je pričao o svom detinjstvu. Razumeo sam ga, ili sam tako mislio. Koliko je uopšte moguće razumeti drugog čoveka?

Živeli smo u skromnom domu u centru Čarlstona u Zapadnoj Virdžiniji, pored domova ljudi koji su radili za mog oca. Poslovni ljudi, trgovci i bankari, osobe njegovog društvenog položaja, živele su na drugoj strani grada. Tati je to odgovaralo.

Špartao je dnevnom sobom. Pljuvao je dok je govorio. Sedeo sam u besprekornoj vojničkoj uniformi. Na kragu sam imao jednu mesinganu prugu, oznaku potporučničkog čina.

„Izgledaš budalasto kao i jedan drugi čovek kog sam poznavao. I on je stupio u vojsku. Bio je gotovo veseo kad je dotrčao u kolibu. Mahao je pismom kao da ga je lično kralj napisao. Pročitao nam ga je, ali ga nisam u potpunosti razumeo. Preselili smo se u Ameriku na neko mesto zvano Virdžinija. Rat između država izbio je pre dve godine. Ne mogu da se setim kada, ali je u to doba bio prilično krvav. Obe zaraćene strane tragale su za ljudstvom, svežom sirovinom za mlin za mlevenje mesa. Ko je bio dovoljno bogat, nije morao da ide u rat. Mogao je da

pošalje zamenu. Zamisli to. Oni koji su imali para mogli su da unajme druge ljude da ginu u ratu umesto njih. Pobrinuo sam se da Senat izglasa da niko ne može da šalje zamenu u vojsku kad u ovom ratu počnu s mobilizacijom.”

„Mobilizacija neće biti potrebna. Hiljade hrabrih ljudi se dobrovoljno javlja.”

Nasmejavao se i nalio još jedno piće. „Hiljade hrabrih ljudi se dobrovoljno javlja. Budala je uvek bilo ko pleve. Stupaju u vojsku zato što misle da će u njoj steći slavu i poštovanje i doživeti avanture. Ne znaju šta je rat. Ne znaju kakvu cenu će platiti.” Odmahnuo je glavom i potegao dobar gutljaj. Gotovo da je ispraznio čašu. „Istina će se brzo proćuti. Onda će morati da regrutuju, kao što su i države radile u Građanskom ratu. Isprva nisu. Narodu je tad trebalo nekoliko godina da se dozove pameti. Ali posle su ipak morali da pribegnu regrutovanju. Bogati su počeli da pišu siromašnima, kao mom ocu. Ali pošta putuje sporo na kanadskoj granici, pogotovo ako ste drvoseča koji živi daleko od varoši. Dok smo stigli u Virdžiniju, onaj plantažer je već unajmio zamenu. Pravdao se da nije dobio odgovor od tvog dede. Plašio se da, ne daj bože, ode u vojsku. I tak osmo se našli u Virdžiniji. Deda je bio čvrsto rešen da se domogne bogatstva. Hiljadu dolara, koliko su zamene dobijale, jeste bilo bogatstvo, naravno, ako doživiš da ga naplatiš. Pa, on nije. Našao je drugog plantažera voljnog da plati. Obukao je tu bednu sivu uniformu i umro u njoj. Kad je Jug pao, društveni poredak se raspao. Veliki komad zemlje obećan kao plata tvom dedi prodat je nekom severnjačkom lešinaru na stepeništu sudske kuće za stoti deo nekadašnje vrednosti.” Otac je konačno seo, s praznom čašom u ruci.

„Ali to je bilo najmanje zlo koji nas je snašlo u rekonstrukciji. Gledao sam kako mi brat umire od tifusa, kad su nas okupatorski vojnici Unije isterali iz kuće, tačnije kolibice na plantaži. Novi vlasnik nas je oterao, ali je majka sklopila dogovor s njim. Radiće na poljima ako nam dopusti da ostanemo. I radila je. Dirinčila je na tim poljima sve do smrti. U dvanaestoj sam napustio plantažu i krenuo ka Zapadnoj Virdžiniji. Posao u rudnicima se teško dobijao, ali su tražili dečake, što sitnije to bolje, zbog puzanja kroz uske prolaze. Sad znaš šta je cena rata. Dobro je što nemaš porodicu. Sad znaš da si krenuo u susret smrti i stradanjima. Ako si se ikad zapitao zašto sam bio tako strog prema tebi, tako nepopustljiv i zahtevan - sad znaš. Život je težak - za sve - ali pakao na zemlji je za budale i slabe. Ti nisi ni jedno ni drugo. Pobrinuo

sam se da ne budeš, a ti mi ovako vraćaš.”

„Ovo je drugačiji rat.”

„Rat je uvek isti. Samo se imena poginulih menjaju. Uvek se vodi samo zbog jednog, da bi se rešilo kojoj grupi bogataša će pripasti ratni plen. Zovu ga Veliki rat. Pametna propaganda, nema šta. Ali to je samo evropski građanski rat. I postavlja se samo jedno pitanje: koji kraljevi i kraljice će podeliti kontinent kad sve bude gotovo. Americi nije mesto u tom ratu. Zato sam i glasao protiv njega. Evropljani su imali dovoljno razuma da se drže dalje od našeg građanskog rata. Očekivalo bi se da i mi postupimo na isti način. Čitava stvar je zapravo porodična svađa između kraljevskih porodica. Pritom su svi oni rođaci.”

„Oni su i *naši* rođaci. Zemlja od koje vodimo poreklo priterana je uza zid. Britanci bi nam pomogli da nama preti istrebljenje.”

„Ništa im mi ne dugujemo. Amerika je naša. Platili smo ovu zemlju svojom krvlju, znojem i suzama - jedinom valutom koja se oduvek računa.”

„Rudari su im očajnički potrebni. Tunelski rat bi mogao ubrzati kraj sukoba. Hteo bi da ostanem kod kuće? Ja želim da spašavam živote.”

„Ne možeš ti nikoga da spaseš.” Izgledao je zgađeno. „Nisi razumeo ni reč koju sam ti upravo rekao, zar ne? Odlazi i ne vraćaj se ovamo, čak i ako izvučeš živu glavu iz rata. Ali učini mi jednu uslugu, zbog svega što sam učinio za tebe. Napusti vojsku kad shvatiš da vodiš tuđi rat. I ne stvaraj porodicu dok ne skineš tu uniformu. Ne budi okrutan i pohlepan kao što je on bio. Hodali smo preko zemlje koju su opustošili severnjaci da bismo stigli do te plantaže u Virdžiniji. Znao je u šta se upušta, ali je uprkos tome jurišao. Znaćeš o čemu govorim kad budeš video šta je rat, a posle donesi bolje odluke od ove današnje.” Nakon tih reči izašao je iz sobe. Tada sam ga poslednji put video.

Duboko zadubljen u uspomene, jedva da sam primećivao legije ljudi koje su prolazile pored nas. Predstavljali su se i pipkali Helenin stomak. Sedeli smo tamo kao kraljevski par na svečanosti od nacionalnog značaja. Desetine naučnika nesumnjivo su stigle u grad da istraže nedavno otkrivenu odaju. Upoznao sam glavešine Imarijevih filijala iz čitavog sveta i shvatio da je organizacija ogromna. Prišao mi je Konrad Kane. Bio je ukočen i uspravan kao da je nataknut na nevidljivi kolac. Predstavio mi je pratilju - svoju suprugu. Imala je topao osmeh. Iznenadila me je brižnim i neposrednim ophođenjem. Malčice sam se postideo grubog nastupa. Dečaćić je istrčao iza nje i skočio na Helenino krilo, pritiskajući joj stomak. Uhvatio sam ga za ruku. Skinuo sam ga sa

njenog krila na pod, s ljutim izrazom lica. Izgledalo je da će se dečaćić rasplakati. Konrad je ukrstio pogled sa mnom. Majka je zagrlila dečaka. Prekorila ga je: „Pazi šta radiš, Ditere. Helena je trudna.”

Helena se ispravila u stolici i posegnula za dečakom. „U redu je. Daj mi ruku, Ditere.” Uхватила ga je za ruku. Privukla ju je sebi i spustila na stomak. „Da li osećaš to?” Dečak je pogledao i klimnuo. Helena je sa osmehom nastavila. „Sećam se kad si ti bio u majčinom stomaku. Sećam se i dana kad si rođen.”

Lord Barton je stao između Konrada i mene. „Vreme je.” Pogledao je ženu i dete koje je milovalo Helenin nabrekli stomak. „Izvinite, moje dame.”

Poveo nas je kroz hodnik do velike sobe za sastanke.

Čekali su nas ostali apostoli apokalipse: Rutger, Malori Krejg i gomila naučnika i istraživača. Na brzinu smo se upoznali. Ovi ljudi bili su znatno manje očarani mojom pojavom. Prešli su na posao odmah posle kratke runde čestitanja i hvalospeva, kao da smo izlečili kugu.

„Kada ćemo se probiti - do vrha stepenica?”, pitao je Konrad.

Znao sam šta želim da kažem, ali sam kapitulirao pred radoznalošću. „Šta predstavljaju sprave pronađene u dvorani?”

Jedan naučnik je progovorio. „Još ih proučavamo. Smatramo ih nekom vrstom komora za čuvanje.”

To je i meni palo na pamet. Ideja je zvučala manje luckasto iz naučničkih usta. „Odaja je neka vrsta laboratorije?”

Naučnik je klimnuo. „Da. Verujemo da je zgrada zapravo naučna institucija, verovatno džinovska laboratorija.”

„A šta ako to nije zgrada?”

Naučnik je delovao zbunjeno. „Šta bi mogla biti?”

„Brod”, rekao sam.

Barton se nasmejao. Nastavio je podsmešljivim tonom. „Stvarno si maštovit, Peti. Zašto se ne usredsrediš na kopanje, a nauku prepustiš ovim ljudima?” S odobravanjem je klimnuo u pravcu naučnika. „Uveravam te da su bolji u tome od tebe. Rutger nam je rekao da se brineš zbog vode i gasa iznad stepenica. Imaš li plan?”

Nastavio sam s izlaganjem svoje ideje. „Zidovi unutar strukture liče na pregradne zidove na brodu.”

Oklevajući, vodeći naučnik je progovorio: „Da, to je istina. Ali predebeli su. Široki su gotovo metar i po. Nijedan brod ne zahteva toliko debele zidove i ne bi plovio da ih ima. Struktura je prevelika za brod. To je grad. Prilično smo sigurni u to. Ima stepenice. Ne znamo

čemu bi služile stepenice na brodu.”

Barton je podigao ruku. „Rešićemo te misterije kad uđemo u strukturu. Možeš li nam dati procenu, Pirse?”

„Ne mogu.”

„Zašto ne možeš?”

Moj um me je na trenutak prebacio u onu noć u Zapadnoj Virdžiniji. Vratio sam se u sobu s Imarijevim savetom i naučnicima. „Zato što sam završio s kopanjem. Pronađi nekog drugog”, rekao sam.

„Slušaj, dečake, ovo nije klub, udruženje dokoličara u koje možeš da stupiš i da ga napustiš kad ti se obaveze učine preteškim. Dovršićeš preuzeti posao i održati obećanje”, reče lord Barton.

„Obećao sam da ću vam pomoći da se probijete u strukturu. To sam i učinio. Ovo više nije moj rat. Sad imam porodicu.”

Barton je ustao, spreman da podvikne. Kane ga je uhvatio za ruku. Progovorio je po prvi put. „Pomenuo si rat. Zanimljiv izbor reči. Reci mi šta je, po tvom mišljenju, u poslednjoj cevi?”

„Ne znam i ne tiče me se.”

„Trebalo bi”, reče Kane. „Nije ljudsko i ne odgovara dosad pronađenim kostima.” Sačekao je moju reakciju. „Dopusti da povežem tačkice umesto tebe, zato što ti ne možeš ili nećeš. Neko je izgradio ovu tehnološki najnapredniju strukturu na planeti. A izgrađena je pre nekoliko hiljada, možda i pre nekoliko stotina hiljada godina. Taj majmunoliki čovek je smrznut u toj cevi ko zna koliko hiljada leta. I čeka.”

„Šta čeka?”

„Ne znamo, ali vas uveravam da će s ljudskom rasom na ovoj planeti biti gotovo kad se on i oni koji su sagradili tu strukturu budu probudili. Rekao si da ovo nije tvoj rat, ali jeste. Ne možeš da pobegneš od njega, niti da se povučeš u zavetrinu ili odseliš zato što će nas neprijatelj goniti do najdaljih tačaka zemljine kugle da bi nas istrebio.”

„Pretpostavljate da su neprijateljski nastrojeni. Istrebljenje, rat i nasilje gospodare vašim mislima zato što ste vi neprijateljski raspoloženi. Polazite od ideje da su svi isti kao vi.”

„Jedino u šta smo sigurni jeste da je to biće neka vrsta čoveka. Moje pretpostavke su osnovane. Praktične su. Njihovim ubijanjem obezbeđujemo opstanak. Sklapanje prijateljstava nam u tom neće pomoći.”

Razmišljao sam o njegovim rečima. Stid me je što moram da priznam da su mi se tada činile smislenim.

Kane kao da je osetio moje kolebanje. „Znaš da je to istina, Pirse. Pametniji su od nas, beskrajno pametniji. Ako nekima od nas i dozvole da žive, bićemo im samo ljubimci. Možda će nas uzgajati tako da budemo krotki i umiljati. Hraniće nas pored svojih poslovičnih logorskih vatri i trebiti agresivne, kao što smo mi od vukova načinili pse pre mnogo hiljada godina. Načiniće nas tako poslušnim da se nećemo ni braniti, niti ćemo loviti i hraniti sebe. Možda se to već događa, samo bez našeg znanja. Možda nas neće smatrati slatkim i zabavnim. Mogli bismo postati njihovi robovi. Verujem da ti ta ideja zvuči poznato. Grupa brutalnih ali inteligentnih ljudi s naprednijom tehnologijom pokorava manje naprednu grupu. Samo što će ovog puta to biti zauvek. Više nikad nećemo napredovati ili nastaviti da evoluiramo. Razmisli o tome. Ali možemo sprečiti takav događaj. Ubijanje tih stvorenja u snu možda deluje ekstremno, ali pomisli na drugu mogućnost. Dveka će nas slaviti kao heroje čovečanstva kad se sazna istina. Mi smo oslobodioci ljudske rase, emancipatori.”

„Ne slažem se. Šta god da se odsad desi, desiće se bez mene.” Nisam mogao da izbacim sliku Heleninog lica iz glave, niti pomisao na držanje našeg deteta, starenje pored nekog jezera i učenje unučadi da pecaju na letnjim raspustima. Ne mogu pomoći ostvarenju Imarijevog plana. Pronaći će drugog rudara. Možda će ih to usporiti za nekoliko meseci, ali ono dole će ih čekati.

Dugo sam posmatrao Kanea i Bartona. „Izvinjavam se, gospodo. Supruga mi je trudna. Moram da je odvedem kući.” Obratio sam se tastu. „Očekujemo prvo dete. Želim vam sve najbolje u vašem poduhvatu. Znaete da sam bio vojnik. Vojnici znaju da čuvaju tajne. Dobri su u tome, skoro koliko i u borbi. Ja se nadam da su dani borbe iza mene.”

Dejvid se uspravio u sedeći položaj. „Znam šta rade.”

„Ko?”

„Imari. Tobanski protokol. Sad sve ima smisla. Stvaraju vojsku. Kladim se da je tako. Misle da se čovečanstvo susreće s naprednijim neprijateljem. Tobanski protokol će drastično smanjiti svetsku populaciju i izazvati genetsko usko grlo i drugi veliki skok napred. Čine to da bi odgajili rasu supervojnika, unapređenih ljudi koji će moći da se bore s onima koji su napravili to čudo na Gibraltaru.”

„Možda, ali to nije sve. U Kini je bila i neka sprava. Mislim da ima neke veze s ovim”, reče Kejt.

Ispričala je Dejvidu za svoje iskustvo u Kini, o predmetu u obliku zvona, koji je masakrirao subjekte pre no što se istopio i eksplodirao. Dejvid je klimnuo, kad je završila. „Mislim da znam šta je to.”

„Zaista?”

„Verovatno. Nastavi da čitaš.”

89

19. januar 1919.

Kad je batler uleteo u moju radnu sobu, prva pomisao mi je bila da je Heleni pukao vodenjak... ili da je pala, ili...

„Gospodine Pirse, zovu iz vaše kancelarije. Kažu da je važno, hitno. U pitanju su dokovi, nešto u skladištu.”

Požurio sam do batlerove kancelarije i podigao slušalicu. Malori Krejg je počeo da priča i pre nego što sam progovorio. „Patriče! Došlo je do nesreće! Rutger nije dozvoljavao da te pozovemo, ali smatram da moraš da znaš. Bio je previše nestrpljiv. Napredovao je prebrzo. Neki Marokanci su u zamci, kažu...”

Izleteo sam na vrata pre nego što je dovršio rečenicu. Odvezao sam se do skladišta i uskočio u električni kamion, pored nekadašnjeg pomoćnika. Vozili smo pogibeljno brzo, kao Rutger kad mi je prvog dana pokazao tunel. Budala je na kraju uspela. Preteranom samouverenošću izazvao je obrušavanje. Terao sam pomoćnika da što brže vozi, iako sam se užasavao onog što ću tamo zateći.

Kad smo stigli do kamene dvorane u kojoj sam radio poslednja četiri meseca, primetio sam da su električna svetla isključena. Uprkos tome, u njoj nije bilo mračno. Desetak svetlosnih zraka presecalo je prostoriju. To su bile lampe na rudarskim šlemovima. Poslovođa me je uhvatio za ruku. „Rutger je na telefonu. Za vas, gospodine Pirse.”

„Na telefonu”, rekao sam žureći preko mračne dvorane. Stao sam kad sam osetio vodu na čelu. Da li je to znoj? Ne, evo još jedne kapi vode. Tavanica se znojila.

Dograbio sam telefon. „Rutgere, rečeno mi je da je došlo do nesreće, gde si ti?”

„Na sigurnom.”

„Ne igray se sa mnom. Gde je ta nesreća?”

„O, na pravom si mestu.” Govorio je raspoloženim i samouverenim tonom. Zvučao je zadovoljno.

Osvrnuo sam se oko sebe. Rudari su glavinjali po dvorani. Zašto su svetla pogašena? Spustio sam telefon i prišao električnom kabl. Bio je vezan za novi kabl. Uključio sam svetlost na šlemu. Sledio sam ga po odaji. Penjao se uza zid... do tavanice, a zatim do stepenica, do... „Izlazite!”, povikao sam. Batrgao sam po neravnom tlu ka zadnjem delu odaje. Pokušao sam da okupim radnike. Saplitali su se i padali po uzburkanom moru svetlosti i senki.

Eksplוזija se prolomila negde iznad nas. Stene su počele da padaju. Prašina je ispunila odaju. Nisam mogao da ih spasem, baš kao ni u tunelima na zapadnom frontu. Nisam ih ni video. Zateturao sam se unazad, u tunel - hodnik koji vodi do laboratorije. Prašina me je sledila u stopu. Čuo sam kako stena zatvara ulaz. Krici su utihnuli, kao da su se gigantska vrata naglo zatvorila. Našao sam se u tami, narušenoj mekim sjajem bele svetlosti i maglom u cevima.

Ne znam koliko je vremena prošlo, ali ogladneo sam. Divljački sam ogladneo. Lampa na šlemu mi je odavno pregorela. Sedeo sam u najcrnijoj pomrčini, oslonjen o zid. Razmišljao sam. Helena je sigurno poludela od brige. Da li će konačno saznati moju tajnu? Da li će mi oprostiti? Nikad to neću saznati ako se ne izbavim odavde.

Čuo sam korake na drugoj strani stene. I glasove. Bili su prigušeni, ali je bilo dovoljno prostora između stena da ih čujem.

„HEEEJ!”

Pažljivo sam birao reci. „Požuri do telefona i pozovi lorda Bartona. Reci mu da je Patrik Pirs zaglavljen u tunelima.”

Čuo sam smeh. Rutgerov. „Moram priznati da si žilav momak i vrstan rudar, ali očajano procenjuješ ljude.”

„Barton će te obezglaviti kad čuje da si me ubio.”

„Barton? A šta misliš, ko mi je naredio da ovo učinim? Misliš da sam mogao da te eliminišem bez njegovog odobrenja? Odavno bih ti smrsio konce da sam smeo. Ne. Barton i otac su još pre našeg rođenja planirali da se Helena uda za mene. Ona nije bila zagrejana za tu ideju. Možda je zato uskočila na prvi voz za Gibraltar, odmah po izbijanju rata. Ali niko ne može da pobegne od sudbine. Iskopavanje me je dovelo ovamo. Život se vraćao u normalu dok curenje metana nije pobilo moju

posadu, a ti odnekud naišao. Barton se dogovorio s tobom, ali je obećao ocu da će vaš dogovor biti raskinut. Trudnoća je bila poslednja kap, ali ne brini. Pobrinuću se i za to. Toliko dece umire posle porođaja od kojekakvih tajanstvenih bolesti. Ne brini, biću tu da je utešim posle tragedije. Znamo se odavno.”

„Izvući ću se odavde, Rutgeru! I ubiću te! Da li si me razumeo?”

„Ućuti, balavče! Ovde rade muškarci.” Udaljio se od stenama pokrivenog ulaza u hodnik. Dreknuo je na nemačkom. Čuo sam korake po čitavoj dvorani.

Sledećih nekoliko sati - istini za volju, nisam ni znao koliko vremena je prošlo - pretraživao sam tajanstvenu laboratoriju. Nisam našao ništa korisno. Sva vrata bila su zapečaćena. Ovo će biti moj grob. A opet, mora da postoji neki izlaz. Seo sam i upro pogled u zidove. Blistali su kao staklo, kao da su odražavali svetlost iz cevi. To je bio tup i zamagljen odraz kakav se viđa na uglačanom čeliku.

S visine bi ponekad čuo kako neko udara pijukom i buši stenu. Zaključio sam da pokušavaju da završe posao. Sigurno su blizu vrha stepeništa. Buka je najedanput prestala. Čuo sam krike: *Wasser! Wasser!* Voda - sigurno su naleteli na nju... Usledila je strašna buka. Prepoznatljiv zvuk padajućeg kamenja.

Otrčao sam do ulaza i oslušnuo. Čuo sam vriske, nailazak velike vode i još nešto. Bubnjanje ili pulsirajuće vibracije. Pojačavale su se svakog sekunda. Još vriske. Topot nogu u trku. Oglasio se i motor kamiona. Taj zvuk se ubrzo izgubio.

Naprezao sam se, ali ništa nisam čuo. Najedanput sam se našao u vodi do kolena. Provlačila se kroz pukotine među kamenjem. Brzo je nadirala.

Povukao sam se dublje u hodnik. Laboratorija mora imati vrata. Udarao sam po zidovima, bez ikakvih rezultata. Voda je stigla do laboratorije. Udaviću se za nekoliko minuta.

Jedna od četiri cevi se otvorila. Kakvog sam izbora imao? Probio sam se kroz vodu i ušao u nju. Magla me je obavila. Vrata su se zatvorila.

SNEŽNI LOGOR ALFA

BUŠOTINA BROJ 6

ISTOČNI ANTARKTIK

Robert Hant je sedeo u svom skloništu. S obe ruke je stiskao vrelu šolju prekipele kafe. Bio je srećan što su stigli do dve i po hiljade metara bez ikakvih problema, posle zamalo izbegnute katastrofe na poslednjoj bušotini. Nije bilo vazdušnih džepova, vode ili sedimenata. Možda će sledeće mesto biti kao prva četiri, ništa izuzev leda. Otpio je kafu. Razmišljao je o onom što je moglo prouzrokovati probleme na poslednjoj bušotini.

S one strana vrata dopirao je piskavi zvuk, prepoznatljiva pesma bušilice pod slabim ili nikakvim opterećenjem.

Izleteo je iz skloništa. Ukrstio je pogled s tehničarem i prešao rukom preko vrata. Čovek se nasmejao i udario dugme za isključivanje. Hvala bogu, usvojio je lekciju iz prethodnog iskustva.

Robert je otrčao do platforme. Tehničar mu se obratio: „Da li da je izvadimo?”

„Nemojte.” Proverio je dubinu. Pisalo je: 2.400 metara. „Spustite bušilicu. Da vidimo koliko je džep dubok.”

Tehničar je spustio bušilicu. Robert je gledao pokazatelj dubine: 2.430... 2.450... 2.470... 2.480... 2.500... Zaustavila se na 2.507 metara.

Grozničavo je razmatrao mogućnosti. Pećina na više od dva kilometra pod ledom. To bi moglo biti nešto na zemljinoj površini. Ali šta? Pećina ili džep bila je visoka stotinu metara. Tavanica je bila čitavo fudbalsko igralište daleko od poda. Zakon gravitacije jednostavno ne trpi takve pojave. Šta može biti toliko jako da se održava ispod dva i po kilometra debelog leda?

Tehničar je pitao: „Da li da nastavimo s bušenjem?”

Duboko zamišljeni Robert mahnulo je rukom preko kontrole i promrmeljao: „Ne. Uh, ne čini ništa. Moram da raportiram o najnovijim dešavanjima.”

Vratio se u sklonište i uključio radio. „Baunti, ovde Snežni Kralj. Imam izveštaj.”

Radio je zakrčao posle nekoliko sekundi. Začuo se odgovor: „Samo napred, Snežni Kralju.”

„Naišli smo na džep na dubini od 2.400 metara, ponavljam 2.400 metara. Džep se završava na dubini od 2.507 metara, ponavljam, 2.507 metara. Tražim uputstva. Gotovo.”

„Ostani na vezi, Snežni Kralju.”

Robert je počeo da kuva drugo lonče kafe. Biće potrebna timu.

„Snežni Kralju, kakav je status bušotine, gotovo?”

„Baunti, bušilica je još u rupi, na maksimalnoj dubini, gotovo.”

„Primljeno, Snežni Kralju. Uputstva su sledeća: izvucite bušilicu, zatvorite bušotinu i pređite na sedmu lokaciju. Čekajte na GPS koordinate.”

Zapisao je koordinate i odslušao suvišno upozorenje o lokalnom vremenu. Savio je papir s GPS koordinatama, stavio ga u džep i ustao. Uzeo je dve šolje sveže kafe i izašao iz skloništa.

Izvukli su bušilicu iz rupe i s lakoćom pospremili opremu. Trojka je radila tiho i delotvorno, gotovo automatski. Dok su trčkali okolo, podizali i pakovali sanduke, otvarali velike bele kišobrane za pokrivanje manjih predmeta i zabijali velike bele metalne stubove s golemim platnom za pokrivanje bušotine, iz vazduha su verovatno izgledali kao tri eskimske verzije olovnih vojnika. Dva tehničara popela su se na snoumobile po okončanju posla. Startovali su mašine. Čekali su da ih Robert povede na novu lokaciju.

Spustio je ruke na plastični kovčeg s kamerama i pogledao bušotinu. Dva miliona dolara je velika suma novca.

Tehničari su posmatrali njega. Jedan je ugasio svoju mašinu.

Robert je obrisao nešto snega s kovčega i otvorio bravicu. Presekao ga je zvuk radija. „Snežni Kralju, Baunti. Očekujemo izveštaj.”

Uključio je dugme na radiju. Oklevao je čitavu sekundu. „Baunti, Snežni Kralj.” Pogledao je svoje ljude. „Evakuišemo bušotinu.”

Zatvorio je bravicu. Razmišljao je pored kovčega. Sve je izgledalo pogrešno. Radio, tišina, tajnovitost. Ali šta on zna? Plaćen je da buši. Možda ne rade ništa loše, možda ne žele da štampa trubi o njihovom poduhvatu. To nije kažnjivo. Neće dozvoliti da ga otpuste zbog radoznalosti. Nije toliko glup. Zamišljao je kako govori sinu: „Žao mi je, ali tvoj koledž moraće da pričeka. Sad ne mogu da priuštim tako nešto. Da, mogao sam, ali mi radoznalost nije dala mira.”

A opet... ako se ovde dešava nešto nezakonito, a on u tome učestvuje... „Sine, ne možeš da ideš na koledž zato što je tvoj otac kriminalac međunarodnog kalibra, i bio je previše glup da to uvidi.”

I drugi tehničar je ugasio motor snoumobila. Obojica su zurila u njega.

Prišao je zalihama. Podigao je zatvoreni, dva i po metra dugi beli kišobran i privezao ga za snoumobil. Upalio je mašinu i pošao ka

sledećoj lokaciji. Tehničari su ga sledili na bliskom odstojanju.

Trideset minuta kasnije opazio je veliku stenu koja viri iz snega. Prostor ispod nje nije bio dovoljno dubok da bi se kvalifikovao za pećinu. Zalazio je sedam do deset metara u planinu i bacao dugu senku. Namestio je vektore tako da prođu blizu izbočine. U poslednjem trenutku je skrenuo u senovitu tamu. Dvojica tehničara su brzo promenila pravac i parkirali vozila iza njega. Robert je još sedeo na snomobilu. Ni oni nisu silazili sa svojih vozila.

„Zaboravio sam nešto na bušotini. Vratću se. Neću se dugo zadržati. Čekajte ovde i ne napuštajte zaklon.” Ćutke su ga saslušali. Bivao je sve nervozniji. Nije umeo da laže. Nastavio je da bi opravdao naređenja: „Tražili su da na najmanju meru svedemo vidljivost iz vazduha.” Otvorio je veliki kišobran i posadio ga pored sebe. Privezao ga je za snomobil, kao srednjovekovni vitez koji priprema konja za kopljanički megdan.

Izašao je iz zaklona i krenuo putem kojim su došli, natrag na bušotinu.

91

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je zevnula. Okrenula se na stranu. U sobi je bilo hladno. Pokrili su se debelim ćebetom.

„Završićeš ga u šetnji”, pospano će Dejvid. „Biće mnogo odmora.”

„Važi, samo da nađem dobro mesto za prestanak čitanja”, rekla je. „Čitaš do kasno u noć, kao dete, zar ne?”

„Skoro svake noći. A ti?”

„Bdim uz video-igrice.”

„Tako sam i mislila.”

„Ponekad se igram i lego kockicama.” Ponovo je zevnuo. „Koliko strana ti je ostalo?”

Prelistala je dnevnik. „Ne mnogo. Samo nekoliko. Ostaću budna ako ćeš i ti.”

„Upravo sam ti rekao da sam lepo spavao. A sutra ne moram u šetnju.”

Probudilo me je tiho šuštanje vazduha koji je ulazio u cev koja se otvorila. Isprva je bio težak, kao voda u plućima. Disanje mi se normalizovalo kad sam napunio pluća vlažnim i hladnim vazduhom. Procenio sam situaciju. U sobi je bila tama. Opazio sam slabi zrak svetlosti. Dopirao je u laboratoriju iz hodnika.

Izašao sam iz cevi i krenuo prema hodniku. Usput sam razgledao sobu. Sve cevi bile su prazne, osim one s majmunolikim čovekom, koji je bez problema prespavao poplavu. Pitao sam se koliko sličnih katastrofa je prespavao.

U hodniku je bilo tridesetak centimetara vode. Bilo je dovoljno da me omete, ali ne i da me uspori. Pljuskao sam ka nepravilnoj pukotini. Većina stena koje su me zarobile su nestale. Nesumnjivo ih je odnela voda. Odozgo je dopirao meki jutarnji sjaj. Obasjavao je preostale stene. Gurnuo sam ih u stranu i izašao u dvoranu.

Izvor neobične svetlosti visio je na deset metara iznad mene, na vrhu stepenica. Ličio je na zvono ili velikog piona, s prozorima na vrhu. Posmatrao sam ga pokušavajući da shvatim o čemu se radi. Činilo mi se da mi uzvraća pogled. Svetlost je lagano pulsirala, kao lavlje srce nakon što je proždrao žrtvu na Serengetiju.

Stajao sam pitajući se da li će me napasti. Ništa se nije desilo. Oči su mi se prilagodile. Svake sekunde sam mogao da vidim sve veći deo podzemne dvorane. Pod je bio grozna supa od vode, pepela, prljavštine i krvi. Na samom dnu video sam tela marokanskih rudara, smrvljena ispod krša. Evropljani su ležali iznad njih. Ispruženi, iscepani u komadiće. Neki su bili spaljeni i izmrcvareni nezamislivim oružjem. Nisu stradali od eksplozije, pištolja ili noža. I nisu skoro izginuli. Rane su izgledale bajato. Koliko li sam dugo boravio ovde dole?

Pretražio sam leševe u nadi da ću videti Rutgera. Nije bio među njima.

Protrljao sam lice. Moram da se priberem i da se vratim kući, Heleni.

Električni kamion je otišao. Slab sam, umoran i gladan. Sumnjao sam da ću ikad videti sunce. Išao sam nogu pred nogu. Polako sam se peo ka površini zemlje. Žestoko sam opteretio noge. Spremao sam se za suočavanje s bolom, do kog nije došlo. Napredovao sam potpomognut dotad nepoznatom snagom i rešenošću.

Minuti su munjevito prolazili. Ugledao sam sunce kad sam savladao poslednji zavoj spirale. Na ulazu u tunel bio je beli šator ili neka plastika.

Pomerio sam ga. Okružili su me vojnici s gas-maskama i neobičnim plastičnim odelima. Oborili su me na tle i prikleštili. Visoki vojnik je požurio u mom pravcu. Prepoznao sam Konrada Kanea, uprkos širokom plastičnom odelu.

Jedan od vojnika podigao je glavu prema njemu i progovorio kroz masku prigušenim glasom. „Samo što je izašao, gospodine.”

„Povedite ga”, reče Kane dubokim bestelesnim glasom.

Odvukli su me dublje u skladište, ka nizu od šest belih šatora, koji su me podsetili na poljsku bolnicu. U prvom su bili redovi ležaja, pokriveni belim plahtama. Čuo sam vriske u drugom i prepoznao Helenin glas.

Borio sam se protiv onih koji su me vukli. Bio sam preslab usled nedostatka hrane, dugog uspinjanja do površine i svega što mi je cev učinila. Nastavljaao sam da se borim, iako su me čvrsto držali.

Jasno sam je čuo. Bila je na kraju šatora, iza bele zaveses. Žudeo sam za njom, ali vojnici su me vukli nazad. Usporavali su me da bih dobro osmotrio mrtvace koji su ležali u posteljama. Obuzeo me je užas. Lord Barton i ledi Barton su ovde, kao i Rutger i Kaneova supruga. Svi su mrtvi. U šatoru je bilo i ljudi koje nisam poznavao: naučnika, vojnika, bolničarki. Prošli smo pored kreveta s dečakom. Kaneov sin. Diter? Diter?

Čuo sam kako se doktori obraćaju Heleni. Prišli smo ivici zaveses. Video sam kako se okupljaju oko nje, kako joj nešto ubrizgavaju i kako joj ne daju da ustane.

Kane mi se obratio dok sam se otimao iz vojničkih ruku. „Hteo sam da vidiš ovo, Pirse. Gledaćeš kako umire, kao što sam ja gledao Rutgera i Mariju.”

Privukli su me bliže. „Šta se desilo?” pitao sam.

„Oslobodio si sam pakao, Pirse. Mogao si da nam pomogneš. Šta god da je tamo dole, ubilo je Rutgera i polovinu njegovih ljudi. Oni koji su uspeli da se dokopaju površine su se razboleli. Pokosila ih je bolestina gora od svih koje smo poznavali. Opustošila je i Gibraltar. Širi se sad Španijom.” Povukao je belu zavesu, otkrivajući čitav prizor. Helena se prevrtala po krevetu, okružena s tri muškarca i dve žene, koji su grozničavo radili oko nje.

Odgurnuo sam vojnike. Kane je podigao ruku da bi ih sprečio da

pojure za mnom. Pritrčao sam joj. Podigao sam joj kosu s lica. Celivao sam joj obraze i usne. Gorela je. Dodir s njenom vrelom kožom me je užasn timer. Pomilovala me je po licu. „U redu je, Patriče. To je običan grip. Španski grip. Proći će.”

Pogledao sam doktora. Oborio je pogled ka tlu.

Suza mi je kanula iz oka. Polako se skotrljala niz obraz. Helena je obrisala. „Drago mi je što te vidim živog i zdravog. Rečeno mi je da si poginuo u nesreći u rudniku, pokušavajući da spaseš Marokance.” Obuhvatila mi je lice rukama. „Tako si hrabar.”

Stavila je ruku preko usta, da bi prigušila kašalj koji joj je potresao telo i bolnički krevet. Držala je naduti stomak drugom rukom, da ne bi udarao po šipkama oko postelje. Kašljala je čitavu večnost. Strahovao sam da će joj se pluća raspasti.

Uhvatio sam je za ramena. „Helena...”

„Opraštam ti. Zato što mi nisi rekao. Znam da si to učinio zbog mene.”

„Ne opraštaj mi. Molim te, nemoj.”

Potresao je novi napad kašlja. Doktori su me odgurnuli da bi joj dali kiseonik. Nije joj pomagalo.

Gledao sam je i plakao. Kane je gledao mene. Bacakala se nogama i rukama. Obratio sam mu se ravn timer i beživotnim glasom, poput njegovog iz maske, kad joj se telo opustilo. Tu i tada, u improvizovanoj Imarijevoj bolnici, sklopio sam pogodbu s đavolom.

Suze su tekle niz Kejtino lice. Zatvorila je oči. Nije bila u postelji s Dejvidom na Tibetu. Vratila se u San Francisco, u hladnu noć od pre pet godina. Ležala je na bolničkom krevetu s točkićima. Gurali su je iz ambulantnih kola u bolnicu. Doktori i bolničarke urlali su oko nje. Vikala je na njih, ali nisu hteli da je slušaju. Uхватила je doktora za ruku. „Spasite bebu. Ako birate između mene i bebe, spasite...”

Doktor se oteo i doviknuo krupnom muškarcu koji je gurao krevet. „Operaciona sala! Odmah!”

Pogurali su je brže. Prebacili su joj masku preko lica. Borila se da ostane pri svesti.

BRILKIN DOWNLOAD

Probudila se u velikoj praznoj bolničkoj sobi. Čitavo telo ju je bolelo. Nekoliko cevčica virilo joj je iz ruke. Posegnula je za stomakom, iako je

znala šta će napipati. Povukla je haljinu i otkrila dugi ružni ožiljak. Zarila je lice u šake i zaplakala. Plakala je neznano dugo.

„Doktorko Vorner?”

Naglo je podigla glavu. Učinila je to s mnogo nade. Pred njom je stajala snebivljiva bolničarka. „Šta je bilo s mojom bebom?” zapitala je drhtavim glasom.

Bolničarka je samo ćutke oborila pogled, kao da se naglo zainteresovala za svoja stopala.

Kejt se opružila po krevetu. Suze su ponovo potekle.

„Gospodo, u vašem kartonu nije bilo nikog kog bismo pozvali u slučaju nevolje. Ima li - imate li nekog koga bi valjalo pozvati? Možda oca?”

Plima besa zaustavila je poplavu suza. Sedmomesечna romansa, večere, neodoljivi šarm internet preduzetnika koji je naizgled imao sve. Sve je bilo gotovo suviše dobro da bi bilo istinito i ukrašeno očigledno nedovoljnom kontracepcijom. Usledio je njegov nestanak i njena odluka da zadrži bebu.

„Ne, nema nikoga koga biste mogli zvati.”

BRILKIN DOWNLOAD

Dejvid je čvrsto zagrlio i obrisao suze iz njenih očiju.

„Obično nisam ovako osetljiva”, rekla je kroz jecaje. „Stvar je u tome... ja... kad sam bila tamo...” Nevidljiva brana je popustila. Usledila je provala misli i osećanja koje je obično držala podalje od svog uma. Reči su se postrojavale i spremale da izlete iz nje u obliku priče koju nikad nije ispriповedala nijednom muškarcu. Tako nešto bi do pre neki dan bilo nezamislivo. Osećala se tako sigurno u njegovom društvu. Ali to nije bilo sve. Verovala mu je.

„Znam”, obrisao je novi talas suza s njenog obraza, „za ožiljak. U redu je.” Uzeo joj je dnevnik iz ruke. „Bilo je dosta čitanja za večeras. Hajde da se odmorimo.” Privukao ju je k sebi. Utonuli su u san.

SOBA ZA PRAĆENJE OPERACIJA
GLAVNI ŠTAB ISPOSTAVE SAHAT-KULE
NJU DELHI, INDIJA

„Gospodine, prilično smo sigurni da smo ih pronašli”, reče tehničar.

„Koliko ste sigurni?” pitao je Dorijan.

„Dvočlani tim je na tlu. Neki meštani su im rekli da je voz prošao ovom oblašću.” Tehničar je laserskim obeleživačem zaokružio planinsku, šumovitu oblast na džinovskom ekranu. „Sigurno nije reč o teretnom vozu, pošto je ta pruga napuštena. Dronovi su uočili manastir nedaleko od nje.”

„Koliko su dronovi daleko?”

Tehničar je udario u nekoliko dirki na prenosnom računaru. „Nekoliko sati.”

„Kako to? Pa bili smo iznad njih!”

„Žao mi je, gospodine, morali su da se vrate po gorivo. Poleteće za jedan sat. Ali, sad je mrak. Satelitska slika je od ranije. Biće...”

„Da li dronovi imaju infracrveni spektar?”

Tehničar je otkucao nešto na tastaturi. „Ne. Zašto?”

„Da li ijedan od obližnjih dronova ima infracrveni spektar?”, planuo je Dorijan.

„Sačekajte.” Slike s kompjutera su se odražavale na tehničarevim naočarima. „Da, malo su dalje, ali mogu stići do cilja.”

„Dignite ih.”

Još jedan tehničar je utrčao u komandni centar. „Dobili smo poverljivu informaciju o operaciji na Antarktiku. Pronašli su ulaz.”

Dorijan se zavalio u stolicu. „Da li je to potvrđeno?”

„U procesu je potvrđivanja. Dubina i dimenzije odgovaraju.”

„Da li su prenosne bombe spremne?”, pitao je Dorijan.

„Jesu. Doktor Čejs izveštava da sad mogu da stanu u ranac.” Mršavi tehničar podigao je svežanj papira, predebeo da bi se zaheftao. „Kao što vidite, poslao je prilično detaljan izveštaj.”

„Ma iseckajte to.”

Mršavko je gurnuo izveštaj ispod ruke. „Nazvao je i doktor Grej. Želi da porazgovara s vama o merama predostrožnosti na licu mesta.”

„Siguran sam da želi. Reci mu da ćemo porazgovarati kad stignem. Polazim odmah.” Ustao je i izašao iz sobe.

„To nije sve, gospodine. Bolest se sve više širi u jugoistočnoj Aziji, Australiji i Americi.”

„Da li iko radi na njoj?”

„Ne, nemamo podataka o tome. Misle da je to samo novi soj gripa.”

93

MANASTIR IMARU

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je otvorila snene oči i osmotrila alkov. Nije bila noć, ali nije ni sasvim svanulo. Prvi zraci zore stidljivo su provirivali kroz veliki prozor. Okrenula im je leđa. Želela je da ih odagna od sebe, da zanemari dolazak jutra. Spustila je glavu bliže Dejvidovoj i zatvorila oči.

„Znam da si budna”, rekao je.

„Ne, nisam.” Pokrila je glavu. Mirno je ležala.

Nasmejao se. „Razgovaraš sa mnom.”

„Samo govorim u snu.”

Uspravio se u sedeći položaj na malom krevetu. Dugo ju je posmatrao, a onda je sklonio kosu s njenog lica. Otvorila je oči. Zagledala se u njegove. Nadala se da će se nagnuti ka njoj i...

„Kejt, moraš da kreneš.”

Okrenula mu je leđa. Užasavala se svađe, ali neće pristati na kompromis. Neće ga napustiti. Milo se pojavio pre no što je stigla da negoduje. Na licu je imao uobičajeni razdragani izraz, ali videli su da je momčić krajnje iscrpljen.

„Dobro jutro, doktorko Kejt, gospodine Dejvide. Morate poći s Milom.”

Dejvid mu se obratio. „Daj nam minut, Milo.”

Mladić im je prišao. „Nemamo minut, gospodine Dejvide. Čen kaže da je vreme.”

„Za šta je vreme?”, pitao je Dejvid.

Kejt se uspravila u sedeći položaj.

„Vreme je da krenete. Vreme je”, momčić je podigao obrve, „za bekstvo. Milov projekat.”

Dejvid je nakrivio glavu. „Plan za bekstvo?”

To je bio neki izlaz ili, u najmanju ruku, odgađanje svađe s

Dejvidom. Nije oklevala. Pritrčala je ormanu i pokupila bočice antibiotika i pilula protiv bolova. Gurnula je bočice s lekovima i dnevnik u platnenu vrećicu u Milovim rukama. Odmakla se od ormana, ali se vratila po gazu, zavoje i lepljivu traku, zlu ne trebalo. „Hvala ti, Milo.”

Čula je kako Dejvid spušta noge na pod iza nje i kako gotovo odmah pada. Uspela je da ga pridrži pre nego što padne. Gurnula je ruku u torbu, izvadila pilulu protiv bolova i antibiotik. Stavila mu ih je usta pre nego što je stigao da se pobuni. Progutao je pilule na suvo. Doslovce ga je izgurala iz sobe na otvoreni natkriljeni pasaž.

Sunce je brzo izlazilo. Videla je padobrane iznad planine. Ne, to nisu bili padobranci, već baloni. Bilo ih je tri. Nakrivila je glavu i osmotrila prvi. Vrh mu je bio zelen i smeđ. To je bila kamuflaža. Prepoznala je... drveće, šumu. Stvarno neobično.

Izbliza je dopirao neprijatni zvuk, neko zujanje. Dejvid joj se obratio. „Dronovi.” Odgurnuo je ruku kojom ga je pridržavala. „Požuri do balona.”

„Dejvide...”, započela je.

„Ne! Radi šta ti kažem!” Uhvatio je momčića za ruku. „Moja puška. Ona s kojom sam prvi put došao. Imaš li je?”

Milo je klimnuo. „Čuvamo sve tvoje stvari.”

„Donesi je. Požuri. Moram da se popnem visoko. Srešćemo se na osmatračnici.”

Kejt je pomislila da će se okrenuti ka njoj, po poslednji put i... umesto toga, žurno je othramao i počeo da se penje kamenim stepeništem urezanim u planinsku padinu.

Skrenula je pogled s balona ka njemu, ali on je već nestao s vidika. Stepenice su bile prazne.

Požurila je i stigla do drvenih spiralnih stepenica na kraju otvorenog natkriljenog pasaža. Ugledala je džinovske balone u podnožju stepenica. Petorica kaluđera čekala su je na donjoj platformi. Mahali su joj da požuri.

Dvojica su uskočila u prvi balon čim su je videli. Pustili su konopac. Odgurnuli su se s platforme. Balon je lebdeo. Kaluđeri su mahali da bi joj privukli pažnju. Kontrolisali su letelicu pomoću konopaca i plamena. Pokazivali su joj kako se to radi. Jedan je oštro klimnuo pre no što je cimnuo konopac, koji je oslobodio džakče na korpi. Brzo su se podigli u nebo. Udaljavali su se od planine. Prizor je bio divan. Crveni i žuti balon s nešto plavih i zelenih nijansi spokojno je jezdio preko platoa kao

džinovski leptir.

Dva kaluđera bila su u drugom balonu, spremni za polazak. Nisu uzletali kao da čekaju na nju. Peti kaluđer joj je pokazivao da uđe u treći balon, onaj sa slikom šume na vrhu. Uočila je da je donji deo letelice oslikan kao oblak - plavo i belo. Dron koji ga bude snimao odozdo neće videti ništa izuzev neba. Ako bude leteo iznad balona, videće samo šumu. Vešto smišljena kamuflaža nema šta.

Ukrcala se u balon s oblakom i šumom. Drugi leptirasti balon otisnuo se ispred nje. Poslednji kaluđer na platformi povukao je dva konopca na njenoj korpi. Oslobodio je džakčice s peskom i poslao njen balon u vazduh. Bešumno se peo, kao u snu. Okrenula se. Na platou je videla desetine - ne, stotine - balona. Svi su se dizali ka nebu, tvoreći prekrasni, šareni prizor. Kupali su se u svetlosti izlazećeg sunca.

Njen balon se brzo peo i udaljavao od drvene platforme i manastira. Dejvid.

Zgrabila je konopce koji su kontrolisali balon, baš kad ga je eksplozija potresla. Planinska padina je za tren oka nestala. Balon je zadrhtao. Drvo i kamenje poletelo je u vazduh. Dim, vatra i pepeo ispunili su prostor između nje i manastira.

Nije ništa videla. Balon, po svemu sudeći, nije bio oštećen. Projektil s drona udario je u planinu ispod nje, s druge strane manastira. Nastojala je da ovlada letelicom. Brzo se uzdizala. Prebrzo. Začula je drugi zvuk. Pucanj odozgo.

Hitac je promašio. Dron je ispalio projektil sekundu pre no što je Dejvid povukao obarač. Malo je ubrzao zbog gubitka težine i proleteo pored metka iz snajperske puške.

Ubacio je nov metak u cev i pokušao da nanišani letelicu. Dim se dizao u debelim stubovima, a plamenovi proždirali manastir. Vatra je zahvatila i drveće ispod njega. Mrštio se od bola, ali su ga noge slušale. Pilula protiv bola radila je svoj posao. Morao je da pronađe mesto s boljim vidikom. Okrenuo se. Prenerazio se kad je video Mila kako zatvorenih očiju sedi u ćošku drvene osmatračnice na prekrštenim nogama. Disao je plitko i ravnomerno.

Dejvid ga je uhvatio za rame. „Šta to radiš?”

„Tragam za mirom u sebi, gospodine.”

Dejvid ga je uspravio i pribio o planinski zid. „Traži ga na vrhu planine.” Upravio je i gurnuo momčića u pravcu spasenja. „Penji se! Penji se bez obzira na ono što se bude događalo. Polazi!”

Milo je oklevajući zavukao šaku u neravni planinski zid. Uskoro se okretno verao uz liticu.

Dejvid je skrenuo pažnju s dečaka na osmatračnicu. Prišao je ivici i pogledao kroz teleskopski nišan. Odmah je opazio drona. Ovaj je bio drugačiji. Imao je dve rakete. Koliko letelica su poslali na njih? Nije gubio vreme. Uvukao je vazduh i polako stisnuo obarač. Dron je eksplodirao. Tanušni dimni trag vodio je do mesta na kom je robot ubica pao na tlo.

Pogledom je pretraživao nebo u potrazi za prvim dronom. Nije ga video. Ustao je i othramao na drugu stranu drvene platforme. Kroz dim se uzdigao šareni oblik, satkan od neba i drveća. Balon s Kejt probijao se kroz crne oblake. Pogledi su im se susreli, baš kad je planina eksplodirala ispod njega. Polovina osmatračnice u trenu je nestala. Izgubio je ravnotežu. Puška mu je ispala iz ruku i bučno zazveketala po stenama. Manastir se obrušavao. Prvi dron ispalio je poslednju raketu. Zadao je smrtonosni udarac drevnoj građevini.

Balon se zaljuljao, ali je još bio metar i po do ti metra ispod njega.

Poslednji deo platforme je popustio.

Ustao je, pritrčao ivici platforme i skočio. Udario je gornjim delom tela o ivicu korpe i ostao bez vazduha u plućima. Pokušao je da se uhvati za nju. Ruke su mu kliznule. Nestao bi u ambisu da ga Kejt nije šćepala. Uхватила ga je što je čvršće mogla. Prestao je da pada, ali je nemoćno visio nad bezdanom. Posegnuo je za ivicom korpe, ali rana ga je suviše bolela.

Osećao je vatru ispod sebe. Uspinjala se uz noge i telo. Jačala je iz časa u čas. Vukao je balon ka smrtonosnim plamenovima. Kejt mora da preživi. Pad s ove visine doneće mu brzu smrt.

„Kejt, ne mogu da se popnem!” Bol u ramenu ga je usporavao uprkos pilulama. „Moraš da...”

„Neću te pustiti!”, povikala je. Uprla je nogama o zid korpe i potegla svom snagom. Dohvatio je ivicu korpe. Pustila ga je i nestala s vidika.

Čekao je. Ruke su mu se umarale. Vrućina ga je obavijala sa svih strana. Čuo je kako džakčići s peskom padaju s balona. Znoj mu je izbijao na dlanovima, otežavajući mu stisak. Ponovo ga je uхватила, baš kad je pomislio da će nestati u plamenim dubinama. Povukla ga je preko ivice u korpu.

Bila je oblivena znojem, baš kao i on. Lice mu je bilo na desetak centimetara od njenog. Gledao ju je pravo u oči. Osećao je njen dah na licu. Privio se uz nju. Želeo je njene usne.

Ustala je pre nego što su im se usne susrele. Obrnula ga je na leđa.

Sklopio je oči. „Žao mi je.”

„Ne govori gluposti. Krvariš. Zavoji su popustili.” Podigla mu je košulju. Počela je da mu zbrinjava ranu.

Stenjući, zurio je u nebo na balonu. Nadao se da Milo negde ispod njih sedi na vrhu planine i da će jednog dana naći spokoj kome teži.

Treći deo

GROBNICE ATLANTIDE

AUTONOMNA REGIJA TIBET

Kejt je previla Dejvida i otpuzala na drugu stranu korpe. Oslonila se o zid. Dugo su tiho plovili kroz vazduh. Povetarac im je milovao lica dok su zurili u snegom pokrivenne planine i zeleni plato ispod njega. Ćutali su. Mišići su je boleli od napora dok ga je uvlačila u korpu.

Dejvid je konačno prekinuo tišinu. „Kejt.”

„Htela bih da dovršim dnevnik.” Potegla je knjižicu u kožnom povezu iz torbe s medicinskom opremom. „Zatim ćemo smisliti neki plan. Važi?”

Klimnuo je i naslonio glavu na korpu. Slušao je kako Kejt čita poslednje stranice dnevnika.

4. februar 1919.

Godinu dana nakon što sam se probudio u cevi...

Svet umire. Mi smo ga ubili.

Sedeo sam za stolom s Kaneom i Krejgom. Slušali smo statistike kao da su podaci o konjskim trkama. Španski grip (pod tim imenom smo ga predstavili svetu) proširio se na sve zemlje. Samo je nekoliko ostrva pošteđeno. Pobio je milione ljudi. Ubijao je snažne, a štedeo slabe, za razliku od svih drugih epidemija.

Krejk je s mnogo reci saopštavao malo toga. Niko nije našao vakcinu. Imari nije to ni očekivao. Mislili su da će uspeti da prodaju zarazu kao grip. To su bile dobre vesti, tako je obznanio Krejk.

Bilo ih je još. Za stolom je vladalo optimističko raspoloženje zahvaljujući proceni da će ljudska rasa preživeti i po cenu velikih gubitaka. Dva do tri procenta svetskog stanovništva, negde između trideset šest i devedeset miliona ljudi pašće kao žrtve zaraze koju smo pustili u svet, a oko jedne milijarde će se zaraziti. Procenjeno je da na svetu živi milijardu i osam stotina miliona ljudi, pa će to biti, prema Krejgovim recima, osetan udarac. Ostrva su nudila dobru zaštitu. Strah

je zavladao svetom. Ljudi su se povlačili između četiri zida, izbegavajući kontakte sa zaraženima. Procenjivalo se da je desetak miliona ljudi stradalo u ratu. Bolestina ili španski grip ubiće četiri do deset puta više ljudi. Rat i zaraza će po svoj prilici ubiti od pedeset do sto miliona ljudi.

Ja sam mislio samo na jedno. Opsedalo me je pitanje zašto je ona umrla, a ja preživeo. Od mene je ostala samo prazna ljuštura. Opstajao sam samo iz jednog razloga.

Kane me je posmatrao zlim pogledom. Uzvrćao sam mu pogled. Zatražio je moj izveštaj. Govorio sam polako, beživotnim i odsutnim tonom.

Rekao sam da smo ispitali oblast oko artefakta. „Oružja”, ispravio me je. Nisam obraćao pažnju na njegovu opasku. Izneo sam svoje mišljenje: prodrećemo u unutrašnjost strukture kad ga isključimo. Postavljali su pitanja. Odgovarao sam bezličnim tonom, kao automat.

Razgovarali su o okončanju rata, o reakciji štampe na epidemiju. Kovali su planove.

Govorili su o američkim doktorima koji proučavaju virus, koji bi mogli otkriti da se ne radi o gripu. Krejg je smirivao situaciju, kao i obično. Uveravao je ostale da čvrsto drži konce u svojim rukama. Tvrdio je da virus jenjava, kao šumski požar koji je na kraju snaga. Smatrao je da će zanimanje istraživača jenjavati zajedno s epidemijom.

Najpopularnija teorija tvrdila je da epidemija sudnjeg dana slabi prenošenjem. Ljudi u tunelu umrli su u trenu. Oni koji su ih našli razboleli su se brzo. Svi koji su sad zaraženi bili su pet ili šest prenosa dalje od Gibraltara. Stopa preživljavanja rasla je u skladu s time. Zaraza se širila u dva talasa. Verujemo da su oba prouzrokovana zaraženim leševima iz Gibraltara ili Španije koji su dospeli u gusto naseljena područja.

Zalagao sam se da iznesemo podatke o zarazi u javnost i da pratimo sve koji su napustili Gibraltar. Kane se nije složio. „Svi će ionako umreti, Pirse. Ne moram da te podsećam na to. Njihova smrt će poslužiti svrsi. Naučićemo više posle svakog talasa infekcije.” Svađali smo se dok nismo promukli. Ne sećam se šta sam sve rekao. To i nije bilo važno. Kane kontroliše organizaciju. Nisam smeo da ga ljutim.

Kejt je zatvorila dnevnik i podigla glavu. „U Kini su tovarili leševe u vozove.”

Dejvid je upro pogled negde van korpe. „Vratimo se dnevniku.

Koliko unosa još ima?"

„Još samo jedan.”

12. oktobar 1938.

Prošlo je gotovo dvadeset godina od zadnjeg dnevničkog zapisa. To je dug period. Nije da se u međuvremenu ništa nije dogodilo, ali pokušajte da me razumete.

Počeo sam ovaj dnevnik da bih se odbranio od očajanja koje me je spopalo dok sam ležao ranjen i bez nade. Zamislio sam ga kao oružje za ratovanje s čamotinjom i mesto za razmišljanje. Prerastao je u svedočenje o onom što smatram velikom zaverom. Bilo mi je teško da se prihvatim pera da bih pisao o onom što više nisam smatrao bitnim, nakon što sam gledao kako ono što sam najviše voleo umire kao žrtva nečeg što sam nehotice pustio u svet, zbog posledica pogodbe sklopljene da bih zadobio njenu ruku.

Bilo mi je teško i zbog dela kojih se stidim. Namnožila su se posle onog što. se zbilo u tom šatoru.

Otišao sam daleko, predaleko. Ovo je kraj mog puta. Ne mogu učestvovati u genocidu, ali ga ne mogu ni zaustaviti. Nadam se da vi možete.

Evo šta se dogodilo posle mog poslednjeg zapisa:

Sprava:

Zovemo je zvono. Kane i njegovi Nemci zovu ga *Die Glocke*. Ubeđen je da je to superoružje i da će pobiti čitavu ljudsku rasu ili izazvati strahovit pomor u kom će stradati svi koji mogu biti pretnja izabranoj rasi. Opsednut je rasnim teorijama, potragom za gospodarskom rasom koja može da preživi predstojeću apokalipsu i dejstvo mašine. On čvrsto veruje da pripada toj nadmoćnoj rasi. Istraživački naponi usmereni su na njeno kontrolisano stvaranje, pre pretpostavljenog napada Atlantidana. Po iskopavanju zvona potisnut sam u drugi plan, ali još uvek ponešto saznam. Odneo je zvono u Nemačku, gde sprovodi eksperimente blizu Dahaua. Situacija u njegovoj otadžbini je očajna. Nezaposlenost je ogromna, a narod gladije. Vladom se lako manipuliše. On znalački koristi mutno vreme.

Imaru:

Naučio sam dosta o istoriji frakcija Imari i Imaru. U jednom trenutku u davnoj prošlosti, negde u vreme Sumeraca, kojima dugujemo prvu pisanu istoriju, Imarijanci i Imaruanci činili su jedinstvenu grupu. Imaru u njihovoj mitologiji znači „svetlost”. Kane veruje da je pleme Imaru znalo za spravu i da je poznavalo sudbinu ljudske rase hiljadama godina unazad, od pre potopa. Njegova teorija je da je njegov Imari u stvari grupa koja se odvojila od Imarua. Imarijanci su verovali u čovekovo spasenje, ali nisu u to mogli ubediti ostale pripadnike superiorne rase. Po njegovom tumačenju istorije, njegovi preci zaputili su se iz arijevske postojbine u Evropu, zanemarujući sopstvenu sigurnost. Verovali su da će naći ruševine Atlantide o kojoj je Platon pisao, a s njima i ključeve za spas čovečanstva.

Kad je objavio tu revizionističku istoriju, pitao sam ga zašto nije ranije predstavljena organizaciji Imari. Nisam to mogao da shvatim zato što se očigledno radilo o korisnim istorijskim saznanjima. Ponudio mi je neuverljivo objašnjenje. Pozivao se na „težinu koju nosi krunisana glava” i „saznanje da samo mi stojimo između ljudske rase i njenog uništenja. Naši preci su bili mudri. Poštedeli su nas suočavanja s tegobnim delima da bismo mogli da se usredsredimo na pronalaženje istine i spašavanje sveta.”

Teško je raspravljati se s manijakom čija svest o sopstvenoj važnosti jača iz dana u dan.

Kaneove ekspedicije:

Kane je poslao ekspedicije u svaki kutak azijskih visoravni. Pohodile su Tibet, Nepal i severnu Indiju. Bio je ubeđen da je manastir Imaru još uvek tamo negde. Da se potomci Imaruanaca kriju sedeći na tajnama koje nas mogu izbaviti od predstojećeg sudnjeg dana.

Tvrdio je da žive na hladnoj klimi, na visoravni. Isticao je da su Nordijci iz Evrope dugo dominirali kontinentom zbog povezanosti s prvobitnom krvnom lozom Imaruanaca, koja je cvetala u hladnom i ledenom okruženju. Odbacio je moja podsećanja na naprednu rimsku i grčku civilizaciju rođenu u mnogo blažoj mediteranskoj klimi. „Po artefaktima možemo pratiti genetske darove plemena Imari na njihovom putu ka severu, u potrazi za Atlantidom i savršenim prirodnim staništem”, rekao je. Tvrdio je da je atlantiđanski gen, koji sadrži sve darove čovečanstva, genetsko nasleđe najprisutnije kod potomaka Imarijanaca i da je sigurno povezan s hladnom klimom. Iz tog je izvukao zaključak da je ostatak Atlantidana sigurno negde u

hladnim predelima, gde uspavani čekaju da povrate vlast nad planetom.

Zato nije ni čudo što je postao opsednut Antarktikom. Poslao je ekspediciju i na taj deo zemljine kugle, ali od nje još nema glasa. Planira da lično krene za njima, u superpodmornici koju gradi u severnoj Nemačkoj. Očajnički sam pokušavao da pronađem lokaciju brodogradilišta, da bih podmetnuo bombu u nju. Čuo sam da će uskoro biti gotova i da će isploviti na Daleki istok, da bi se jednom zauvek pobrinuo za frakciju Imaru. Nakon toga će krenuti na Antarktiku, da bi našao glavni grad Atlantide. To je njegov veliki plan.

Mislio sam da će mi njegovo odsustvo omogućiti da preuzmem kontrolu nad Imarijem. Stvarnost me je demantovala. Izgleda da ću uskoro biti uklonjen, manje-više zauvek. Zbog toga sam skovao plan.

Ubedio sam jednog vojnika na ekspediciji da ti preda dnevnik, pod pretpostavkom da će Kane pronaći Imaruance i da će vojnik održati obećanje. Čeka ga smrt (baš kao i mene) ako bude uhvaćen s njim."

Dvorana s tehnološkim čudesima:

Poveriću vam još nešto. Nešto sam pronašao, neku dvoranu, duboko u ruševinama ispod Gibraltara. Verujem da sadrži ključeve razumevanja same strukture, a verovatno i Atlantidana. To je vid napredne tehnologije, koja bi mogla postati krajnje opasna u pogrešnim rukama. Učiniću sve što mogu da ostane van Kaneovog domašaja. Prilažem mapu dvorane, skrivene iza lažnog zida. Požurite!

Kejt je rasklopila žutu mapu. Proučavala ju je neko vreme i predala Dejvidu. „To je ta sprava - zvono - koju sam videla u Kini. Koristili su ga na meni i na stotini drugih ljudi. Time se bave. Pokušavaju da pronađu genetski ključ koji donosi imunitet na delovanje sprave. Moja i sva druga istraživanja izvedena pod okriljem Imarija imaju isti cilj: pronalaženje atlantičanskog gena. Kad samo pomislim na sve Martinove laži, moj život... iskoristili su me."

Dejvid je vratio mapu. Osmotrio je planine i šume iz korpe. „Pa, drago mi je što su to učinili."

Usmerila je pažnju na njega.

Pogledao ju je pravo u oči. „To je mogao biti i neko drugi, neko ko nije tako jak ili pametan i osujetiti njihove namere."

„Ne shvatam."

„Razmotrimo ono što znamo. Poredajmo sve delove slagalice i pokušajmo da vidimo kako se uklapaju. Važi?” Kad je klimnula, nastavio je: „U manastiru sam rekao da znam šta je zvono. To je stara legenda iz Drugog svetskog rata. Teoretičari zavere još pominju - *Die Glocke* ili zvono na nemačkom. Tvrde da je to napredno nacističko oružje ili jedinstveni izvor energije. Teorije postaju sve fantastičnije. Pominje se sve i svašta od antigravitacije do putovanja kroz vreme. Ako je prouzrokovalo epidemiju španskog gripa 1918. godine i ako se leševi iz Kine rašire po svetu...”

„Buknuće nova epidemija, mnogo gora od španskog gripa.”

„Pitam se da li je to moguće?”, reče Dejvid. „Da li je Imarijeva statistika tačna? I kako već nemamo vakcinu za nešto što je ubilo dva do pet procenta svetske populacije?”

„U školi smo proučavali španski grip, to jest svetsku epidemiju gripa iz 1918. godine, kako se sad zove. Njihova statistika je tačna ili približno tačna. Mislimo da je španski grip pobio između pedeset i sto miliona ljudi - što će reći četiri procenata tadašnjeg svetskog stanovništva.”

„To bi danas bilo... dvesta osamdeset miliona ljudi - celokupno stanovništvo Sjedinjenih Američkih Država. Sigurno imaju vakcinu. Kako je Imari mogao to da sakrije - ili podmetne kao grip?”

„Doktori isprva nisu ni mislili da je to grip. U početku je bolest pogrešno dijagnostikovana kao denga groznica, kolera ili tifus - uglavnom zato što su simptomi veoma... uopšte nisu ličili na grip. Pacijenti su krvarili iz membranskih tkiva, naročito iz nosa, stomaka i creva. Krvarili su i iz ušiju i preko kože.” Pomislila je na mračnu sobu sa zvonom obešenim iznad obeznanjene gomile, na krvave leševe. Morala je da se usredsredi na ovde i sada. „Bilo kako bilo, od svih sojeva gripa na svetu, ovaj je najmanje proučen i najsmrtonosniji. Nema vakcine. Španski grip je zapravo izazivao samouništenje tela. Ubijao je citokinskom olujom. Telo je padalo kao žrtva vlastitog imunosistema. Većina sojeva gripa napada osobe sa slabim imunosistemom - decu i stare. Vakcinišemo te rizične grupe da bismo im pojačali imunosistem. Španski grip je bio potpuno drugačiji. Ubijao je ljude sa snažnim imunosistemom. Što jači imunosistem, jača je i citokinska oluja. Ubijao je ljude u dobi od dvadeset četiri do četrdeset četiri godine.”

„Kao da je ubijao sve koji su mogli biti pretnja. Nije ni čudo što je Imari u njemu prepoznao oružje”, reče Dejvid. „Ali zašto bi neko danas pustio takvo zlo u svet? Čovečanstvo ne bi imalo nikakve šanse.

Granice su te 1918. godine, na kraju Prvog svetskog rata, bile zapečaćene. Čitav svet je stao. Pomisli koliko smo danas povezani. Slična epidemija bi nas pokosila za nekoliko dana. Ako je ono što pričaš istina, zaraza je već napustila Kinu i divlja po svetu. Zašto bi to učinili?"

„Možda nemaju izbora.”

„Uvek ima izb...”

„Tako je, ali oni misle da nemaju”, prekinu ga Kejt. „Zasnivam taj zaključak na dnevniku. Imam nekoliko teorija. Mislim da su tražili atlantiđanski gen da bi preživeli spravu. Iz istog razloga su se zanimali za moja istraživanja i oteli decu. Sigurna sam da im ponestaje vremena.”

„Sećaš li se satelitskog snimka sa šiframa na poledini. Imao je podmornicu na sredini.”

„Kaneovu podmornicu”, reče Kejt.

„Kladim se da je tako. Ispod nje je bila struktura. Znamo da je traže od 1947. godine. U čitulji iz *Njujork tajmsa* bila je dešifrovana poruka: *Antartik, podmornica nije pronađena, obavestite nas da li je dalja potraga odobrena.*

Konačno su je pronašli, a ispod nje još jednu Atlantidu, još jednu pretnju.” Odmahnuo je glavom. „Ali meni još nije jasno, zašto bi ljudi koji misle kao naučnici odlučili da na svet puste još jednu pandemiju?”

„Mislim da su leševi ljudi pobijenih zvonom srž Tobanskog protokola. Izgleda da je direktni kontakt sa zvonom najsmrtonosniji, ali da postoji samo jedno zvono, ili da su imali samo jedno. Možda će poslati leševe po svetu. Epidemija koja će buknuti i dramatično smanjiti svetsku populaciju. Ostaće samo oni koji mogu da prežive zvono, posednici atlantiđanskog gena.”

„Da, ali zašto - zar nema boljih načina za postizanje cilja? Zar ne mogu, ne znam, da izdvoje nekoliko genoma ili ukradu podatke i pronađu te ljude?”

„Ne mogu, ili možda mogu. Ljudi s atlantiđanskim genom verovatno se mogu identifikovati, ali tu je i karika koja nedostaje: epigenetika i aktiviranje gena.”

„Epi...”

„To je malo zakukuljena naučna oblast, ali je suština da ne zavisi sve od nasleđenih gena, već i od njihovog aktiviranja, kao i od međudejstva. Imari smatra da će zaraza prouzrokovati drugi veliki skok napred aktivacijom atlantiđanskog gena u svakom ko ga poseduje. A možda je posredi i nešto sasvim drugo. Možda će zaraza

smanjiti broj stanovnika i prinuditi preostale da evoluiraju, baš kao svojevremeno Tobanska katastrofa..." Kejt je protrljala slepoočnice. Tu je bilo još nečeg, još jedan komad slagalice joj je nedostajao. Setila se razgovora s Čenom: tapiserije, vatrenog potopa, grupe ljudi koji crkavaju pod zastorom od pepela... spasioca... koji nudi pehar s vlastitom krvlju, i životinja iz šume koje postaju savremeni ljudi. „Mora da nešto previđamo.”

„Misliš?”

„Šta ako prvi veliki skok napred nije bio prirodni događaj? Šta ako nije rezultat evolucije? Šta ako je čovečanstvo bilo na rubu izumiranja kad su Atlantidani rešili da mu pomognu? Šta ako su umirućoj grupi ljudi podarili nešto što im je pomoglo da prežive Tobansku katastrofu? Šta ako su od njih dobili neki gen, genetsku prednost koja ih je napravila dovoljno pametnim da opstanu zahvaljujući promeni u moždanom povezivanju. Šta ako su nam darovali atlantiđanski gen?”

96

Dejvid se obazirao oko sebe, kao da vaga da li da nešto kaže. Konačno je otvorio usta, ali Kejt je podigla ruku.

„Znam da ti sve ovo neobično zvuči. Ipak me pažljivo slušaj. Dopusti mi da ti objasnim. Ionako nećemo nikuda odavde.” Pokazala je na korpu i balon iznad nje.

„Važi, ali upozoravam te, ovde sam van svog elementa. Nisam siguran koliko ti mogu biti od pomoći.”

„Samo me upozori kad ti budem zazvučala previše ludo.”

„Da li ta obaveza važi retroaktivno? Upravo si rekla...”

„U redu. Želela bih da me prvo saslušáš bez upadica. Nakon toga mi slobodno skreni pažnju na svaku izrečenu ludost. Ovo su činjenice. Supervulkan Toba eruptirao je pre sedamdeset hiljada godina. Izazvao je svetsku vulkansku zimu koja je trajala šest do deset godina i verovatno stogodišnje zahlađenje. Pepeo je prekrrio južnu Aziju i Afriku. Ljudska populacija svela se na tri do deset hiljada jedinki, verovatno oko hiljadu zdravih parova.”

„U redu, to je istina. To ne zvuči nimalo ludo.”

„Zato što sam ti u Džakarti pričala o Tobanskoj katastrofi.”

Podigao je ruke. „Hej, samo pokušavam da budem od pomoći.”

Setila se vlastite reakcije i onoga što mu je pre nekoliko dana rekla u kamionu. Činilo joj se da je od tada prošla čitava večnost. „Vrlo duhovito. Bilo kako bilo, smanjenje stanovništva uzrokovalo je genetsko usko grlo. Znamo da je svaki čovek na planeti potomak izuzetno male populacije, između hiljadu i deset hiljada parova sposobnih za razmnožavanje, koji su postojali pre sedamdeset hiljada godina. Svi ljudi van Afrike potomci su malog plemena koje je pre pedeset hiljada godina napustilo taj kontinent. Nije brojalo više od stotinu ljudi. U stvari, svako ljudsko biće koje danas živi je direktni potomak čoveka koji je pre šezdeset hiljada godina živio u Africi.”

„Adama?”

„Zovemo ga Adamov Y-hromozom zato što smo naučnici. Postoji i Eva - tzv. mitohondrijalna Eva - ali ona je živela mnogo ranije, pre sto devedeset ili dvesta hiljada godina.”

„Govoriš o putnicima kroz vreme? Da li sam još uvek u obavezi da ti skrenem pažnju da zvučiš ludo?”

„Hvala ti na upozorenju, ali ne govorim o putnicima kroz vreme. Oni su samo genetski preci ljudi koji žive na našoj planeti. Priča je složena, ali je njena suština da je ovaj Adam imao veliku prednost i da su njegovi potomci mnogo napredniji od njihovih savremenika.”

„Imali su atlantiđanski gen?”

„Za sad ćemo se držati činjenica. Imali su *neku* prednost, o čemu god da je reč. Ljudska rasa je pre pedesetak hiljada godina počela drugačije da se ponaša. Došlo je do eksplozije složenih načina ponašanja. Pojavili su se jezici, izrada alata, pećinska umetnost. To je najveći napredak u ljudskoj istoriji - ono što zovemo velikim skokom napred. Kad pogledamo ljudske fosile pre i posle toga, nema nikakve razlike. Nema velike razlike ni u njihovim genima. Sve što znamo je da je suptilna genetska promena izmenila naš način razmišljanja. Verovatno se radilo o promeni u moždanom povezivanju.”

„Atlantiđanski gen?”

„Ma čime da je prouzrokovana, promena u moždanom povezivanju pokazala se kao najveći genetski pogodak u istoriji. Ljudska rasa je za manje od pedeset hiljada godina prešla put od ivice istrebljenja - manje od deset hiljada duša, lovaca-sakupljača u divljini - do vladavine nad planetom. Genetičarima je još teško da poveruju da se takav preokret dogodio u sekundi u evolucionom smislu. Imaj na umu da dvanaest

procenata svih ljudskih bića koja su ikad živela u stvari čini današnja populacija. Evoluirali smo tek pre dve stotine hiljada godina. Još uvek jašemo na pećurkastom oblaku posledica velikog skoka napred. Ne znamo kako se dogodio ili gde će nas odvesti.”

„Da, ali zašto mi, zašto se baš nama toliko posrećilo? Bilo je i drugih ljudskih vrsta, zar ne? Neandertalci, i - kako se ono zvaše, šta je bilo s njima? Ako su nam Atlantidani pomogli, zašto nisu pomogli i njima?”

„Imam teoriju. Znamo da je pre pedeset hiljada godina bilo najmanje četiri ljudske podvrste: mi ili savremeni ljudi u anatomskom smislu, zatim neandertalci, denisovani i homo floresijensis ili hobiti. Verovatno ih je bilo i više, ali još ih nismo našli. Dakle, znamo za četiri podvrste.”

„Podvrste?”, reče Dejvid.

„Tako je. Tehnički, radi se o podvrstama. Svi su oni bili ljudi. Vrstu definišemo kao grupu organizama sposobnih za međusobno seksualno opštenje i rađanje plodnih potomaka. Sve četiri nabrojane ljudske grupe mogle su međusobno da se razmnožavaju. U stvari, postoje i dokazi da su to i činili. Kad smo pre nekoliko godina dešifrovali neandertalski gen, otkrili smo da svaki čovek van Afrike ima između jednog i četiri procenata neandertalske DNK. Taj procenat je bio najveći u Evropi - postojbini neandertalaca. Pronašli smo isto i kad smo dešifrovali genom denisovana.

Neki ljudi u Maleziji, pogotovo na području Papue Nove Gvineje, dele više od šest procenata DNK s denis ovan ima.”

„Zanimljivo. To znači da su savremeni ljudi hibridi?”

„Tehnički gledano.”

„Znači da smo apsorbovali druge podvrste i zapravo stvorili kompaktnu ljudsku rasu koja je mešavina svih?”

„Nismo. To možda važi za zanemarljivi procenat, ali arheološki dokazi pokazuju da su četiri grupe opstale kao odvojene podvrste. Mislim da druge vrste nisu dobile atlantiđanski gen zato što im nije bio potreban.”

„Oni...”

„Oni nisu bili na ivici istrebljenja”, reče Kejt. „Mislimo da su neandertalci postojali u Evropi još pre šest stotina ili trista pedeset hiljada godina. I sve druge podvrste su starije od nas. Bile su daleko od radijusa erupcije Tobe. Neandertalci u Evropi, denisovani u današnjoj Rusiji, a hobiti u jugoistočnoj Aziji - daleko od Tobe i niz vetar od nje.”

„Znači da su prošli mnogo bolje od nas i da smo mi zamalo izumrli.

Tad smo mi dobili genetski pogodak, a oni su istrebljeni. Tačnije, mi smo ih istrebili.”

„Tako je. Izumrli su veoma brzo. Znamo da su neandertalci bili snažniji od nas, da su imali veće mozgove i da su živeli u Evropi stotinama hiljada godina pre no što smo se mi pojavili. A izumrli su brzo, sa evolucione tačke gledišta, za nekih deset, najviše dvadeset hiljada godina.”

„Možda je to deo velikog Imarijevog plana”, reče Dejvid. „Možda Tobanski protokol nema toliko veze s pronalaženjem atlantiđanskog gena. Šta ako Imari misli da su ti napredni ljudi, ti Atlantiđani, uspavani i da će, kad se probude, potamaniti sve ljude koje budu smatrali pretnjom, baš kao što smo mi učinili pre pedeset hiljada godina, nakon što smo primili atlantiđanski gen? Čitala si Kaneov govor: mislili su da je rat s Atlantiđanima neizbežan.”

Kejt je razmišljala o Dejvidovoj teoriji. Setila se razgovora s Martinom, njegovih tvrdnji da će svaka napredna rasa zbrisati svaku pretnju u obliku inferiornih ljudi, i njegove teorije da je ljudska rasa kao kompjuterski algoritam koji se kreće ka neizbežnosti: homogenosti. To je bio poslednji komad slagalice. „Imaš pravo. Tobanski protokol ne tiče se samo pronalaska atlantiđanskog gena, već stvaranja Atlantiđana, preobražavanja ljudske rase njenim unapređenjem. Pokušavaju da usklade čovečanstvo s Atlantiđanima - da stvore jednu rasu, da nas Atlantiđani, kad se vrate, ne bi smatrali pretnjom. Martin je rekao da je Tobanski protokol rezervni plan. Misle da će nas Atlantiđani potamaniti kad se probude i vide sedam milijardi divljaka. Ali ako se probude i pronađu malu grupu ljudi, genetski veoma sličnih njima, dozvoliće im da opstanu, zato što će u njima videti deo svog plemena ili rase.”

„Da, ali mislim da je to samo deo plana”, reče Dejvid. „To je naučni temelj, genetski ugao posmatranja, pomoćni plan. Imari misli da je u ratu. Oni razmišljaju kao vojnici. Već sam pomenuo da mislim da prave vojsku. Još uvek stojim na tom stanovištu. Smatram da su testirali subjekte zvonom iz specifičnih razloga.”

„Da bi ga preživeli.”

„Da bi ga preživeli, slažem se, ali imali su i važniji razlog. Hteli su da prođu ispod njega. Na Gibraltaru su morali da kopaju oko njega i da ga uklone. Mislim da zvono postoji u svakoj atlantiđanskoj strukturi, kao stražar na ulazu, koji sprečava ulazak uljeza. Na nama nije dobro radilo zato što smo mi hibridi ljudi i Atlantiđana. Ako bi Imari pronašao način

da aktivira atlantiđanski gen, mogao bi da pošalje vojsku unutar strukture i pobije Atlantiđane. Tobanski protokol postoji kao plan u slučaju krajnje nužde, ako onaj prvi ne uspe. Atlantiđani će se probuditi, ali ostaće samo daleki potomci njihove rase.”

Klimnula je. „Hoće da pobiju ljude koji su nas spasli od istrebljenja, možda jedine koji bi nam mogli pomoći da pobedimo zarazu iz zvona.”

Uzdahnula je. „To su samo teorije i nagađanja. Možda grešimo.”

„Držimo se onog što znamo. Znamo da su leševi odneseni iz Kine i da su leševi žrtava zvona već prouzrokovali pandemiju.”

„Da li da upozorimo agencije za brigu o javnom zdravlju?”

Dejvid je odmahnuo glavom. „Pročitala si dnevnik. Znaju kako da kriju epidemije. Sad su verovatno mnogo bolji u tome, s obzirom na to da dugo spremaju Tobanski protokol. Moramo da doznamo da li su tvoje teorije tačne. Potrebna nam je neka prednost, neki način da kontaktiramo Atlantiđane ili zaustavimo Imari.”

„Gibraltar.”

„To nam je najbolja mogućnost. Dvorana koju je Patrik Pirs pronašao.”

Pogledala je balon. Gubili su visinu. Ostalo im je samo nekoliko vreća s peskom. „Mislim da balonom nećemo dotle stići.”

Osmehnuo se i osvrnuo po korpi, kao da traga za nečim upotrebljivim. Video je zavežljaj u uglu. „Da li si ti ovo ponela?”

Kejt ga je po prvi put primetila. „Nisam.”

Kliznuo je do njega. Razvezao ga je. Unutra su bili slojevi grube vunene tkanine. Pronašao je indijske rupije, preobuku za njega i nju i mapu severne Indije, iznad koje su leteli. Rasklopio je mapu. Iz nje je ispala poruka. Odložio je mapu u stranu i pročitao poruku. Dodao ju je Kejt.

Oprostite nam zbog neaktivnosti.

Rat nije u našoj prirodi.

Ćen.

Spustila je poruku i pogledala balon. „Mislim da nećemo još dugo leteti.”

„Slažem se. Imam ideju, iako veoma rizičnu.”

2,5 KM OD BUŠOTINE BROJ 6

ISTOČNI ANTARKTIK

Robert Hant morao je da vozi sporije. Džinovski kišobran ga je dva puta zamalo oborio sa snoumobila. Konačno je pronašao sigurnu brzinu. Nije odstupao od nje. Buka motora, zajedno s lepetanjem kišobrana, i pri toj brzini bila je gotovo zaglušujuća. Mimo te buke čuo je nešto neobično. Osvrnuo se za sobom. Da li su ga tehničari sledili? Zaustavio je snoumobil. Nije čuo motor, već nečiji glas.

Raskopčao je jaknu i potražio radio. Lampica je sijala, zvali su ga. Ugasio je motor, ali je signal nestao. Čekao je. Vetar je nanosio snežnu prašinu preko zaobljenog vrha u daljini.

Pritisnuo je dugme radija i rekao: „Ovde Snežni Kralj.”

Duboko je udahnuo. Presekao ga je nagli odgovor i oštri glas operatera. „Snežni Kralju, zašto se ne javljaš?”

Razmišljao je. Pritisnuo je dugme i progovorio najujednačenijim glasom za koji je bio sposoban. „U tranzitu smo. Radio se teško čuje.”

„U tranzitu? Koji je tvoj položaj?”

Progutao je knedlu. Nikad ranije ga nisu pitali za položaj, niti su ga zvali dok je putovao između bušotina. Šta da kaže... Mogu li da ga vide iz vazduha?

„Snežni Kralju! Čuješ li me?”

Vrpoljio se u sedištu. Prineo je radio licu. „Baunti, ovde Snežni Kralj. Procena je da smo na tri klika od lokacije sedam.” Pustio je dugme. Uдахnuo je. „Naišli smo... Imamo problema s jednim snoumobilom. Popravka je u toku.”

„Ostani na vezi, Snežni Kralju.”

Sekunde su prolazile. Bilo je tako hladno. Srce mu je tuklo u grlu.

„Snežni Kralju. Da li vam je potrebna pomoć?”

Odgovorio je bez oklevanja. „Negativno, Baunti. Možemo da izađemo na kraj sa situacijom.” Dodao je posle najkraće pauze. „Da li da promenimo odredište?”

„Negativno, Snežni Kralju. Nastavite najvećom mogućom brzinom. Pridržavajte se sigurnosnih protokola.”

„Primljeno, Baunti.”

Spustio je radio na sedište. Najedanput je postao težak kao nakovanj. Adrenalin se polako povlačio. Desnica ga je zbolela. Držanje kišobrana uzimalo je svoj danak. Jedva je stiskao šaku u pesnicu. Rame

bi ga zbolelo i pri najmanjem pokretu. Stisnuo je zube i premestio kišobran na drugu stranu snoumobila.

Um mu je vrištao kroz hladnoću i bol. Odmah se vraćaj. Razmišljao je zašto su ga zvali. Postojale su samo dve mogućnosti: A) primetili su ga, ili B) hteli su da budi sigurni da više nije na bušotini. Kuvan je i pečen ako su krenuli za njim. Biće u gadnoj situaciji ako se ispostavi da na bušotini rade nešto što ne bi trebalo da vidi.

Kad je krenuo, govorio je sebi da će reći da je ostavio nešto na bušotini, ako ga uhvate. To nije strašno. Ali kako će pravdati kišobran? *Samo se pridržavam sigurnosnog protokola.*

Razgovor preko radija obesmislio je taj alibi. Ako ga uhvate, u najboljem slučaju će dobiti otkaz. A proći će i mnogo gore... ako su kriminalci i ako su umešani u nešto nezakonito.

Zbog toga je napravio kompromis sa samim sobom. Odvešće se do vrha najbliže snežne dine, videće šta može da se vidi, i krenuti nazad. Tako će moći da kaže sebi da je uradio sve što je mogao.

Vozio je polako. Stiskao je kišobran levim laktom. Priljubio ga je uz torzo. Trebao mu je čitav sat da stigne na vrh uzvišenja. Izvukao je dvogled. Premieravao je daleki horizont u potrazi za bušotinom.

Nije mogao da veruje svojih očima.

Nikad nije video tako velike mašine kao one iznad bušotine. Njegov nekadašnji logor izgledao je patuljasto u poređenju s njima. Bio je u neredu, kao da je pogođen tornadom. Platforma za bušenje bila je tek napola pokrivena snegom, kao prevrnuti mikroskop u dečjoj kutiji s peskom, pored igračaka za mlade inženjere. Ali ovo nije bila kutija s peskom, a snežni kamioni na tim igračkama bili su najmanje pedeset metra visoki. Glavno vozilo ličilo je na stonogu. Bilo je dugo možda i čitavih sto trideset ili sto sedamdeset metara. Imalo je malu glavu, nesumnjivo kabinu. Telo joj se sastojalo od niza belih segmenata u obliku balona. Okruživalo je bušotinu u polukrugu.

Pored stonoge je bio i beli kamion s kranom, deset puta veći od standardne građevinske mašine. Podigao je mehaničku ruku visoko u vazduh. Da li je nešto izvlačio iz rupe ili je nešto spuštao u nju?

Robert je podesio dvogled. Ugledao je nešto ili obrise nečeg ispred stonoge, pre no što je stigao da se usredsredi na kabl kрана. Pomerio se ulevo, ali je zbog prevelikog uvećanja u potpunosti izgubio bušotinu iz vida. Smanjio je uvećanje i usmerio dvogled na bušotinu. Ponovo je podesio dvogled i upravio pogled na sredinu stonoge.

Da li su to ljudi ili roboti? Šta god da su bili, nosili su nešto što je

podsećalo na bela zaštitna odelu, samo što su ova bila glomaznija od njih. Kretali su se sporo. Ličili su na Mančmelou Mena iz *Isterivača duhova* ili na Mišlenovu maskotu. Visina je odgovarala ljudskom rastu. Robert je sledio jednog dvogledom. Bela prilika muvala se oko bušotine. Kran je rotirao ka stonogi. Izvadio je nešto iz rupe. Drugi Mančmelou Men pojavio se i pomogao prvom da skine i spusti teret s kрана na tlo. Predmet je ličio na disko-kuglu, ali je bio crn. Na poslednjem segmentu bele stonoge, iza čoveka u odelu, otvorila su se vrata. Kliznula su od dna ka vrhu, otkrivajući žutu svetlost i niz kompjuterskih ekrana. Tu je bila i velika bela kutija. Dva čoveka u odelima izgurala su je na rampu. Druga dvojica na tlu su im se pridružila. Skidali su bele panele sa strane. Lako su se odvajali. Bili su od elastičnog materijala ili neke tkanine.

Robert je podesio dvogled. Kutija je bila kavez. U njemu su bila dva majmuna, možda šimpanze ako je suditi po izgledu i veličini. Skakutali su. Zbili su se da bi izbegli šipke. Sigurno su se smrzavali. Jedan od ljudi se spustio na kolena. Nešto je otkucao po kontrolnoj ploči u dnu kaveza. Slabi narandžasti sjaj na vrhu kaveza postao je crvena jutarnja svetlost. Majmuni su se malo umirili.

Drugi čovek je mahnuo rukom ka kranu. Džinovska sprava se pokrenula. Prikačili su je na vrh kaveza, zatim su prikačili crnu kuglu.

Ljudi su stajali dok je kran podizao kavez. Zaljuljao se do rupe i spustio. Dva čoveka hodala su iza kрана. Seli su u mašine nalik krabama. Dovezli su se do bušotine i povezali mašine. Dve mašine pokrile su čitavu rupu, izuzev malog procepa dovoljno velikog da propusti kabl.

Četvorka je požurila i ušla u stonogu. Vrata su se zatvorila za njima.

Nekoliko minuta se ništa nije dogodilo. Robertova ruka se umarala. Pitao se koliko još može da čeka. Nije bilo sumnje - poslodavci nisu tražili naftu. Ali šta su radili? I zašto su to radili u mančmelou odelima? Zašto njemu nije bilo potrebno - ili majmunima, kad smo već kod toga?

Možda će uskoro dobiti odgovor. Mančmeloui su izašli iz stonoge i krenuli ka rupi. Povukli su mašine s vrha bušotine. Kavez kao da je eksplodirao iz rupe. Skakutao je gore-dole na nemirnom kabl. Konačno se smirio na metar-dva od tla. Ljudi su ga uhvatili, umirili i otvorili vrata.

Majmuni behu pokriveni nečim belim ili sivim... možda snegom? Beživotno su ležali u kavezu. Bela tvar ostala je na njima i kad su izvučeni iz kaveza. To nije bio sneg. Gurnuli su majmune u bele

plastične vreće i ubacili u drugi segment stonoge. Kad su se vrata opet otvorila, Robert je ugledao dvoje dece. Sedela su na klupama u staklenom kavezu, kao da čekaju svoj red.

98

NJU DELHI, INDIJA

„Čekaj me ovde. Pronađi policajca ako ne izađem za petnaest minuta. Reci mu da neko provaljuje u radnju”, reče Dejvid.

Kejt je posmatrala ulicu i unutrašnjost radnje Trgovačke kompanije *Tajmpis*. Ulica je bila puna ljudi, starih automobila i Indijaca na biciklima. Dejvid joj je objasnio da je prodavnica samo jedna u nizu tajnih punktova Sahat-kule, skroviti kanal komunikacija preko kog su lokalni izvori i agenti prosleđivali poruke Centrali. Pretpostavljao je da je aktivna ako Sahat-kula još radi. To je bila rizična pretpostavka. Ako je organizacija pala - u potpunosti - Imari nadgleda ili, još verovatnije, vreba iz komunikacionih punktova, da bi uklonio nepouzidane agente.

Klimnula je. Dejvid je hramajući prešao ulicu. U tren oka se našao u prodavnici. Čekala je grickajući usnu.

TRILKINDOWNLOAD

Radnja je bila pretrpana robom. Svi satovi, osim onih koji su stajali na svojim nogama, bili su u staklenim vitrinama. Svaki je izgledao krhko i složeno, naoko veoma lomljivo. Dejvid se osećao kao slon u staklarskoj radnji dok je pokušavao da se progura između dve visoke staklene vitrine. Primoravao je ranjenu nogu na saradnju.

U radnji je bilo mračno, a van nje veoma svetio. Jedva da je išta video. Očešao se o vitrinu punu starih džepnih satova, kakve su nekad nosili ljudi s monoklima i trodelnim odelima. Vitrina se zadrmla. Satovi su zveckali, sudarajući se ivicama. Uhvatio je vitrinu. Pokušavao je da je umiri oslanjajući se na zdravu nogu. Imao je utisak da će se sve oko njega srušiti posle prvog pogrešnog koraka.

Glas je odjeknuo iz njegovom oku nedostupnih dubina radnje. „Dobro došli, gospodine. Šta mogu da učinim za vas?”

Dejvid je pogledom pretražio prostoriju. Nekako je uspeo da uoči čoveka iza visoke tezge, u zadnjem delu radnje. Dohramao je do njega, izbegavajući upravne staklene mine. „Tražim specijalni sat.”

„Na pravom ste mestu, gospodine. Kakav specijalni sat tražite?”

„Sahat-kulu.”

Prodavač ga je posmatrao. „To je neobičan zahtev. Imate sreće. U prethodnim godinama pronašli smo više Sahat-kula za najprobraniju klijentelu. Možete li mi reći nešto više o onom što tražite? Starost, oblik, veličinu? Svaki podatak će mi biti od pomoći.”

Dejvid je pokušao da se seti pravih reči. Mislio je da mu nikad neće zatrebati. „Taj sat ne pokazuje samo vreme. Načinjen je od nesanamljivog čelika.”

„Mislim da imam baš onakav kakav tražite. Moram samo da obavim telefonski razgovor.” Glas mu se promenio. „Ostani ovde”, rekao je ravnim tonom. Nestao je iza zavesa na vratima pre nego što je Dejvid stigao išta da mu kaže.

Naprezao se da vidi ili čuje nešto. Ništa nije dopiralo iza zavesa. Posmatrao je sat na zidu. Prošlo je gotovo deset minuta otkad je ušao u radnju. Da li će Kejt održati obećanje?

Indijac se vratio s nedokučivim izrazom lica. „Prodavač bi želeo da porazgovara s vama.” Čekao je.

Dejvid bi sve dao da ima pištolj. Samo je klimnuo i prošao iza tezge. Prodavač je sklonio zavesu i gurnuo Dejvida u tamu. Osetio je da prodavač podiže ruku iza njegovih leđa. Nije stigao ni da se okrene kad je prodavač oštro spustio ruku na svoje grudi.

99

Dejvid se okrenuo baš kad je prodavač spustio ruku.

Svetlost je blesnula svuda oko njega. Usamljena sijalica njihala se napred-nazad iznad njegove glave. Prodavač je stiskao konopče. „Telefon je tamo”, rekao je pokazujući na sto u ćošku. Slušalica je bila od debele plastike, poput onih u telefonskim govornicama osamdesetih godina, kakvima ste nasmrt mogli da izubijate nekog. I telefon je bio iz tog doba, s okruglim brojčanicom.

Prišao je stolu i podigao slušalicu. Okrenuo se prema prodavcu koji je zakoračio ka njemu.

Ništa se nije čulo. „Centrala?“, reče Dejvid.

„Identifikuj se“, čuo je glas iz slušalice.

„Vejl, Dejvid Patrik.“

„Ispostava?“

„Džakarta“, reče Dejvid. Nije se svega sećao, ali je znao da razgovor ne teče po proceduri.

„Sačekajte.“ Linija se ponovo utišala. „Pristupna šifra?“

Pristupna šifra? Ne postoji pristupna šifra. Sahat-kula nije izviđačka družina. Trebalo je da ga identifikuju po otisku glasa, čim je izrekao svoje ime. Možda se trude da dobiju na vremenu da bi opkolili zgradu. Pokušao je da pročita prodavčev izraz lica. Koliko dugo je u radnji? Možda i svih petnaest minuta?

„Ja... nemam pristupnu šifru...“

„Ostani na liniji.“ Da li je glas zvučao nervoznije? „Kršteno ime?“, oglasio se posle duže pauze.

Dejvid je razmišljao o zahtevu. Šta ima da izgubi? „Rid. Endru Majki.“

Dobio je brz odgovor. „Sačekaj direktora.“

Posle dve sekunde čuo je glas Hauarda Kigana. „Dejvide, blagi bože, svuda te tražimo. Da li si dobro? U kakvom si stanju?“

„Da li je linija sigurna?“

„Nije. Iskreno, dragi dečake, imamo mnogo veće probleme od toga.“

„Sahat-kula?“

„Pala je. Ali nije slomljena. Organizujem kontranapad. Snašla nas je još jedna muka. Opasna zaraza se širi svetom. Trkamo se s vremenom.“

„Mislim da imam važan deo slagalice.“

„O čemu se radi?“

„Još nisam siguran. Potreban mi je transport.“

„Odredište?“

„Gibraltar.“

„Gibraltar?“ Kigan je zvučao zbunjeno.

„Da li je to problem?“

„Nije. To su najbolje moguće vesti. Baš se nalazim na Gibraltaru - poslednji odani agenti i ja planiramo kontranapad na ovdašnji Imarijev štab. Prodavač će ti srediti transport, ali pre no što pođeš, moram još nešto... da ti kažem. Želim da to znaš, za slučaj da ne stigneš ovamo ili... ako ne budem ovde kad budeš stigao. Nisi samo ti istraživao Imari.

Posvetio sam život otkrivanju njihove zavere. Polagao sam veliku nadu da ćeš ih zaustaviti... kad sam shvatio da mi ponestaje vremena. Ja sam bio tvoj tajanstveni izvor. Koristio sam kontakte u Imariju da bih ti pomogao. Ali to nije bilo dovoljno. Taktičke greške su samo moje."

"I pripadaju prošlosti. Imamo nove informacije. Mislim da su upotrebljive. Igra još nije gotova. Videćemo se na Gibraltaru."

100

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA ISTOČNI ANTARKTIK

Dorijan je morao da prizna da je Martin Grej tehnički potkovan. Istraživačka baza na Antarktiku oduzimala je dah. Martin je pola sata vodio Dorijana kroz džinovsku mobilnu laboratoriju sličnu stonogi. Prošli su kroz laboratoriju s primatima, s dva majmunska lesa, kontrolni centar, spavaonice, sale za sastanke i glavni kontrolni centar, u kom su sad sedeli.

"Ovde smo izloženi, Dorijane. Trebalo je da preduzmemo mere predostrožnosti. Na Antarktiku ima nekoliko istraživačkih stanica. Bilo ko od njih bi mogao da naiđe na nas."

"I šta bi učinili?", prekinuo ga je Dorijan. "Koga bi zvali?"

"Nacije koje ih finansiraju, na primer."

"Zaraza će ih uskoro zbrisati. Veruj mi da zabranjeno istraživanje na ledenoj kocki na kraju sveta u ovom času neće biti visoko na listi njihovih prioriteta. Prestanimo da gubimo vreme i pređimo na posao. Reci mi šta si našao pored podmornice."

"Ono što smo i očekivali."

"Našli ste ga?"

"Nismo. General Kane", Martin se trznuo na pomen njegovog imena, "nije bio među identifikovanim tel..."

"U tom slučaju je unutra." U Dorijanovom strogo kontrolisanom glasu pojavila se izvesna nada.

"Ne možemo biti sigurni. Postoje i druge mogućnosti."

"Sumnjam."

Martin nije odustajao. „Možda je stradao još na Tibetu. Ili na dugom putu ovamo. Ili...”

„Unutra je. Znam da jeste.”

„Ako je to tačno, suočavamo se s nizom pitanja. Zašto nije izašao. I zašto nismo ništa čuli o njemu. Tu je i neumitni tok vremena. Kane je 1938. godine krenuo na Antarktik. Otad je prošlo sedamdeset pet godina. Ako je unutra, imaće više od sto dvadeset godina. Odavno je umro.”

„Možda je pokušao da komunicira s nama. Rozvel. Upozorenje.”

Martin je glasno razmišljao. „Zanimljiva tvrdnja. Jedno je sigurno, sve si nas ugrozio zbog svoje opsesije Kaneom i njegovim pronalaženjem. Moraš jasno da razmišljaš dokle god vodiš ovu operaciju.”

„Jasno razmišljam, Martine.” Dorijan je ustao. „Priznajem da sam opsednut pronalaženjem Konrada Kanea. I ti bi bio da znaš da ti je otac nestao.”

REILKINDOWNLOAD

Robert Hant ostavio je uključen snoumobil. Sišao je s vozila i ušao ispod stenovite izbočene u kojoj je ostavio dvojicu tehničara. Nestali su. Jedan snoumobil je bio tu. Da li su otišli do sledeće bušotine? Da li su ga prijavili? Da li su ga sledili do prethodne bušotine? To bi bilo isto kao da su ga prijavili.

Istrčao je na ledeno polje. Uzeo je dvogled i osmotrio predeo u svim pravcima.

Ništa nije video.

Vratio se u pećinu. U njoj je bilo hladno. Smrtonosno hladno. Pokušao je da startuje napušteni snoumobil, ali u njemu nije bilo goriva. Kako je to moguće? Da li su ga sledili, i jedva uspeli da se vrate? Ne - tragovi su bili stari. Pustili su ga da radi u pećini. Zašto? Da bi se ugrejali? Da, verovatno. Čekali su ga koliko god su mogli. Seli su u drugo vozilo i otišli kad je prvo ostalo bez goriva. Ali gde su otišli?

„Molim te da to ne radiš, Dorijane.” Martin je raširio ruke i stao na vrata.

„Budi razuman, Martine. Znaš da je kucnuo čas.”

„Ne znamo da...”

„Znamo da se ogromni komad njihovog grada odlomio i da se jedno Zvono aktiviralo pre gotovo sedamdeset pet godina. Leševi iz podmornice to dokazuju. Hoćeš li da rizikuješ? Obojica znamo da će se uskoro probuditi iz hibernacije, ako već i nisu. Nemamo vremena za istraživanja i rasprave. S ljudskom rasom je svršeno ako izmarširaju odatle.”

„Pretpostavljaš?”

„Znam, baš kao i ti. Video si šta zvono može da uradi. A ono je samo svetio iznad ulaza kapije grada kakav mi nećemo moći da podignemo ni za hiljadu godina. Ma pitanje je da li ćemo ikad dostići takav tehnološki nivo. Zamisli kakva oružja tamo postoje. Zvono je samo sprava za uništenje gamadi koja bi ih mogla uznemiriti u snu. Imali su dobar razlog da blokiraju pristup svom gradu. Nema drugog načina da osiguramo opstanak vrste.”

„Donosiš sudbonosnu i dalekosežnu odluku na osnovu gomile pretpostavki.”

„Velike vođe se kale na vatrama teških odluka”, reče Dorijan. „Skloni se!”

Dorijan je ušao u ćeliju. Kleknuo je da bi pogledao dvoje indonežanske dece u lice. Sedeli su na beloj klupi, ispred laboratorije za primat. Nožice su im visile na nekoliko centimetara iznad poda.

„Kladim se da vam je drago što ste skinuli ona odela, zar ne?”

Dečaci su ćutke zurili u njega.

„Zovem se Dorijan Sloun. Kako se vi zovete?”

Dečaci su ga nemo posmatrali. Polako su oborili poglede ka podu.

„U redu je, imena nam nisu potrebna za ovu igru. Igra s imenima je ionako dosadna. Igraćemo bolju i zabavniju igru. Da li ste se igrali žmurke? To mi je bila najdraža igra u detinjstvu. Bio sam veoma dobar u njoj.” Obratio se pomoćniku. „Donesi rance doktora Čejsa.”

Pomno je posmatrao dečake. „Poslaćemo vas u lavirint, džinovski lavirint. Vaš zadatak će biti da pronađete izvesnu prostoriju.” Pokazao im je fotografiju. „Vidite li ovu sobu s mnogo staklenih cevi. Dovoljno su velike da čovek stane u njih! Možete li da zamislite tako nešto? Ako je pronađete i ako se sakrijete u njoj, dobićete nagradu.” Spustio je sjajnu fotografiju na njihovo krilo. To je bila kompjuterska projekcija

prostorije sa staklenim cevima, po Imarijevoj zamisli.

Dečaci su je posmatrali. „Šta je nagrada?“, pitao je jedan od njih.

Dorijan je raširio ruke. „I ja bih postavio takvo pitanje. Bože, pametni ste, tako ste pametni.“ Osvrnuo se oko sebe. Šta da im ponudi. Nije očekivao takvo pitanje. Mrzeo je decu i njihovu radoznalost. „Imamo nekoliko nagrada. Kakvu... koju nagradu biste vi želeli?“

Drugi dečak spustio je fotografiju na klupu. „Kejt.“

„Hoćete da vidite Kejt?“, reče Dorijan.

Dečaci su klimali u skladu s ritmičkim pokretima nogu.

„Pa, reći ću vam nešto. Kejt će vas pronaći, ako nađete tu prostoriju i ako se sakrijete u njoj.“ Klimnuo je kad su im se oči raširile. „Tako je. Poznajem Kejt. Mi smo stari prijatelji.“ Osmehnuo se zbog šale koju je samo on mogao razumeti. Osmeh je imao očekivano dejstvo. Dečica su uzbuđeno poskočila na klupi.

Laboratorijski asistent ušao je s rancima. „Ovde su, gospodine.“ Pomogao je Dorijanu da ih stavi dečacima na leđa. „Kidanje traka aktivira bojeve glave. Potrudili smo se da ih učinimo otpornim na udar. Podesili smo ih u skladu s vašim zahtevima. Kad budu aktivirane, neće moći da se deaktiviraju ručnim ili daljinskim komandama. Namestili smo ih da eksplodiraju za četiri sata.“

„Svaka čast.“ Dorijan je vezao trake na dečjim grudima. Uhvatio je dečake za ramena. „Ovo je veoma važan deo igre. Ne smete da skidate rančeve. Igra će biti gotova ako to učinite. Neće biti ni nagrade. Neće biti Kejt. Znam da su pomalo teški. Odmorite se usput ako se umorite, ali ne zaboravite da nećete videti Kejt ako ih skinete. I još nešto.“ Izvadio je kovertu. Pričvrstio je na grudi višeg dečaka. Na njoj je velikim slovima pisalo: „Tata.“

Zakačio ga je zihernadlom, da bi bio siguran da neće otpasti. „Ako vidite čoveka unutra, starijeg čiku u vojničkoj uniformi, pobedili ste u igri ako mu date ovaj koverat. Ako ga budete videli, pritrčite mu i recite da vas je Diter poslao. Možete li da zapamtite?“

Dečaci su klimnuli.

BRILKIN DOWNLOAD

Dorijan je petnaest minuta kasnije u komandnom centru gledao kako dečaci idu ka zvonu tri kilometra ispod laboratorije.

Smrtonosna sprava nije ni na koji način reagovala na njihovo prisustvo. Slojevitá džinovská vrata ispred njih postepeno su se

otvarala. *Liče na reptilsko oko*, pomislio je Dorijan.

Posmatrao je monitore sa slikom s kamera na dečaćkim odelima. Dečaci su pogledah ka dalekom zvonu iznad njih. Visilo je unutar ogromne ledene kupole.

Dorijan je pritisnuo dugme. „Neće vam nauditi. Samo uđite. Ne zaboravite na sobu s cevima.” Sklonio je prst s dugmeta. Obratio se tehničaru u komandnom centru. „Možeš li da projektuješ kompjutersku sliku cevi na ekrane njihovih odela? Dobro je.” Ponovo je uspostavio vezu s dečacima. „Evo slike. Uđite i pronađite cevi.”

Iz udobne stolice posmatrao je kako deca prolaze kroz ogromna vrata. Slika se preobrazila u statiku kad su se vrata zatvorila. Drugi ekrani pokazivali su spoljašnju komoru i zvono. Vrata su bila nepomična. U ledenom podzemlju vladala je mrtva tišina.

Digitalni časovnik odbrojao je na zidu: 03:23:57,03:23:56,03:23:55.

102

Transkript

Konferencija za štampu Bele kuće povodom epidemije munjevitog gripa

Adam Rajs (sekretar za štampu Bele kuće): Dobro jutro svima. Pročitacu kratko saopštenje i odgovoriti na vaša pitanja. „Predsednik i administracija preduzimaju korake da bi procenili situaciju i da bi se uhvatili u koštac sa zdravstvenom pretnjom koju mediji nazivaju munjevitim gripom. Predsednik je rano jutros naredio CDC-u da usmeri sva raspoloživa sredstva ka ovoj pretnji. Bela kuća će, u zavisnosti od rezultata stručne procene, preduzeti akcije za osiguranje bezbednosti svakog Amerikanca.”

[Rajs je spustio saopštenje i pokazao na prvog reportera.]

Novinar: Da li je predsednik pripremio raspored zatvaranja granica?

[Rajs je s uzdahom usmerio pogled na kameru.]

Rajs: Predsednik je nekoliko puta rekao da je zatvaranje granica,

poslednje sredstvo. Znamo kakav bi to uticaj imalo na velika i mala američka preduzeća. Jasno nam je da postoji briga za javno zdravlje, ali ne smemo zanemariti ekonomske rizike. Zatvaranje granica predstavljalo bi stvarnu pretnju američkoj ekonomiji. Grip će verovatno pogoditi veliki broj Amerikanaca, ali bi zatvaranje granica neizostavno proizvelo recesiju koja bi ugrozila više Amerikanaca nego epidemija gripa. Odлучili smo se za uravnoteženi prilaz problemu. Predsednik neće dozvoliti da iko bude ugrožen zbog gripa ili recesije.

Novinar: Kakav je zvanični odgovor na izveštaje iz Evrope, Azije i sa Bliskog istoka?

Rajs: Pažljivo ih proučavamo. Provodimo i opreznu izbalansiranu proveru podataka. Još radimo sa sirovim i nekompletnim podacima. Iskreno, ne smatramo ih pouzdanim.

Novinar: Da li mislite na izveštaje očevidaca ili video-zapise?

[Rajs je podigao ruku.]

Rajs: Što se videa postavljenih na internetu tiče, tamo ćete pronaći samo najgore. Niko ne snima i ne kači video na Jutjub na kome svi ukućani sede u sobi, zdravi kao dren, jedu pahuljice ili vežbaju aerobik. Snimaju kad se pojavi nešto senzacionalno. Svi smo ih videli. A biće ih još. Ako živite na osnovu onog što vidite na Jutjubu, donosite niz pogrešnih odluka. Upravo to pokušavamo da izbegnemo. Nije jasno ni da li su ti video-snimci autentični. Čak i da jesu, mogli bi zapravo da budu snimci čitavog niza drugih zdravstvenih problema.

[Rajs je podigao obe ruke.]

Rajs: U redu, to je sve za danas. Zahvaljujem prisutnima.

SIGURNA KUĆA SAHAT-KULE

GIBRALTAR

Zalazak sunca nad Gibraltarskim zalivom oduzimao je dah. Meke nijanse crvene, narandžaste i ružičaste susretale su se u daljini s dubokim plavim vodama Atlantika. Luka se završavala, a stena uzdizala iz mora i kopna stotinak metara odatle. Plamteći sunčevi zraci prljili su sive i crne bokove luke.

Kejt je gurnula staklena vrata i izašla na pločicama pokriveni balkon, na četvrtom spratu zgrade u luci. Naoružani stražari patrolirali su velikom kućom. Dunuo je topli mediteranski povetarac. Oslonila se o ogradu.

Sa stola iza nje dopirao je smeh. Ukrstila je pogled s Dejvidom. Izgledao je tako srećno dok je sedeo među desetak šefova ispostava i agenata Sahat-kule koji su preživeli njen pad. Sad su predstavljali pokret otpora. S ove razdaljine bi, da je manje obaveštena, pomislila da posmatra sastanak starih drugara sa studija. Šalili su se i izmenjivali anegdote, kao da planiraju izlet ili odlazak na veliku fudbalsku utakmicu. Zapravo su planirali napad na Imarijev gibraltarski štab. Razgovor je skrenuo na tehnička pitanja. Raspravljali su o taktici, o nacrtu zgrade i o pouzdanosti planova i prikupljenih podataka. Kejt je izašla na terasu zato što se nije osećala kao član grupe.

U avionu iz Indije prvi put su otvoreno razgovarali, bez zadržke i ograda. Ispričala mu je kako je izgubila dete i kako je upoznala muškarca koji je nestao bez traga čim je zatrudnela. Napustila je San Francisko i otišla za Džakartu nedelju dana nakon pobačaja. Otad se u potpunosti posvetila radu i istraživanju autizma.

Dejvid je uzvratio istom merom. Rekao joj je za verenicu koja je poginula u terorističkom napadu 11. septembra, u kom je i on bio teško povređen, gotovo paralizovan. Pričao je o dugom oporavku i odluci da se posveti pronalaženju odgovornih za taj zločin. Pre nedelju dana bi odbacila njegove optužbe na račun Imarija i priče o globalnoj zaveri, ali

je u avionu samo klimala glavom. Još nije znala kako se svi delovi mozaika uklapaju, ali mu je verovala.

Zaspali su nakon razgovora, kao da im je poveravanje tih tajni donelo preko potrebno rasterećenje. Zapala je u rastrzan i nemiran dremež, najviše zbog buke u avionu i zato što joj je bilo teško da zaspi u stolici. Pogledala bi Dejvida kad god bi se probudila. Uvek je spavao. Zamišljala je kako je i on posmatrao dok nije zaspala. Imala je toliko toga da mu kaže. Avion se spuštao na gibraltarsku pistu kad se poslednji put probudila. Dejvid je gledao kroz avionski prozor. Kad je video da se probudila, rekao je: „Ne zaboravi, ne govori nikom ništa o dnevniku, Tibetu ili kineskom postrojenju dok ne saznamo nešto više. Situacija nije sasvim jasna.”

Agenti Sahat-kule ispunili su avion čim su sleteli. Odveli su ih u sigurnu kuću. Razmenili su tek pokoju reč.

Vrata su se otvorila iza nje. Hitro se okrenula i s nadom osmehnula. Ugledala je Hauarda Kigana, direktora Sahat-kule. Osmeh joj je svenuo na usnama. Nadala se da je to prošlo nezapaženo. Iskoračio je na terasu i zatvorio vrata za sobom. „Mogu li da vas se pridružim, doktorko Vorner?”

„Samo izvolite. Zovite me Kejt.”

Stao je kraj nje. Nagnuo se preko ograde i zagledao u sve mračniji zaliv. Imao je šezdeset i neku, ali je bio u dobroj formi i snažne građe.

Tišina je počela da joj smeta. „Kako ide planiranje?”, pitala je.

„Ide dobro. Iako neće biti ni od kakve važnosti.” Iskusni obaveštajac je govorio ravnim i bezosećajnim tonom.

Stresla se od jeze. Pokušala je da popravi raspoloženje. „Tako ste samouvereni.”

„Jesam. Ishod sutrašnjeg prepada je već godinama planiran.” Pokazao je na ulicu i stražare. „To nisu agenti Sahat-kule, već ljudi iz Imari obezbeđenja. Isto važi i za stražare u kući. Sutra će i poslednji agenti Sahat-kule koji ne služe Imariju izginuti. I Dejvid će pasti s njima.”

Odgurnula se od ograde i pogledala put stola za kojim su se muškarci smejali i živahno gestikulirali. „Ne raz...”

„Ne okreći se. Ovde sam da bih ti nešto ponudio”, šaptao je Kigan.

„Šta ćeš mi ponuditi?”

„Nudim njegov život u zamenu za tvoj. Večeras ćeš otići. Poći ćeš za nekoliko sati, kad svi zaspe. Svi će se rano povući na spavanje. Napad je u zoru.”

„Lažeš.”

„Misliš da lažem? Ne želim da ga ubijem. Iskreno sam mu naklonjen. Problem je što se nalazimo na različitim stranama novčića. Sreća je tako htela. Potrebna si nam. Veoma si nam potrebna.”

„Zašto?”

„Preživela si zvono. Moramo da saznamo zašto. Bez tog saznanja nećemo uspeti. Neću te lagati. Bićeš isleđivana i proučavana, ali on će biti pošteđen. Razmisli o mogućnostima. Mogli bismo da pobijemo te agente ovde i sada, iako rezidencijalna četvrt nije pogodno mesto za takav pokolj. Prihvatili bismo taj rizik. Dugo smo pripremali ovu operaciju. Držali smo komunikacione punktove otvorenim da bismo videli ko će se javiti. Nadali smo se da će Dejvid zagristi mamac. I to nije sve. Oslobodićeš i decu ako pametno odigraš svoje karte. Zatočena su na tvom odredištu.” Kigan je pogledao u oči. „Pa, koji je tvoj odgovor?”

Progutala je knedlu i klimnula. „Pristajem.”

„Još nešto. U avionu ste pomenuli dnevnik. Želimo ga. Dugo ga tražimo.”

104

SNEŽNI LOGOR ALFA

BUŠOTINA BROJ 7

ISTOČNI ANTARKTIK

Robertu Hantu pao je veliki kamen sa srca kad je video snoumobil ispred male barake belih zidova na bušotini broj sedam. Parkirao se i utrčao u nju. Tehničari su se grejali pored zidnog radijatora. Ustali su kad je ušao.

„Pokušali smo da te sačekamo. Ali bilo je veoma hladno. Nismo mogli da ostanemo u zaklonu.”

„Znam. U redu je”, reče Robert. Osmotrio je prostoriju. Ni po čemu se nije razlikovala od prethodnih šest. Pogledao je na radio. „Da li su zvali?”

„Zvali su tri puta za poslednjih sat vremena. Pitali su za tebe. Gube

strpljenje.”

Robert nije žurio s odgovorom. „Šta ste im rekli?” Na osnovu njihovih reci zaključiće da li igraju u istom kolu s poslodavcima.

„Nismo odgovorili na prvi poziv. Drugi put su nam poručili da šalju pojačanje. Rekli smo im da radiš na bušilici i da nam pomoć nije potrebna. Šta si video?”

Poslednje pitanje ga je nagnalo na grozničavo razmišljanje. *Šta ako me isprobavaju? Šta ako su razgovarali s poslodavcem i dobili naređenje da me ubiju? Mogu li da im verujem?* „Nisam...”

„Vidi, znam da nisam genije. Ni srednju nisam završio. Čitavog života radim na naftnim platformama u Zalivu. Znam da ne tražimo naftu. Zašto nam ne kažeš šta si tamo video?”

Robert je seo za sto s radiom. Najedanput se osećao veoma umorno i gladno. Skinuo je kapuljaču, a zatim i rukavice. „Još nisam siguran. Video sam majmune. Nečim su ih ubili. Video sam i decu u staklenom kavezu.”

105

SIGURNA KUĆA SAHAT-KULE
GIBRALTAR

Kejt je pokušala da proceni rastojanje između balkona. Metar i dvadeset? Metar i po? Hoće li uspeti? Povukla se u sobu kad je čula stražareve korake. Pažljivo je osluškivala. Vratila se na balkon kad je škripanje sitnog šljunka pod čizmama utihnulo.

Zastala je na ivici balkona i prebacila nogu preko ograde. Objahala je. Prebacila je i drugu nogu. Stajala je na malom ispustu. Držala se za ogradu s obe ruke. Hoće li uspeti?

Pružila je nogu. Držala se za ogradu jednom rukom, kao balerina u vežbaonici. Pružila se koliko je mogla. Ograda joj je izmicala, zamalo što nije pala. Trznula se unazad, u poslednjem trenutku, i udarila u ogradu. Ovako će samo slomiti vrat. Drugi balkon bio je van njenog domašaja. Falilo joj je skoro pola metra.

Pribila se uz ogradu. Spremala se da skoči kad su se vrata na

drugom balkonu otvorila. Dejvid je izašao iz sobe. Ustuknuo je kad ju je video. Prišao je ogradi čim ju je prepoznao. Osmehnuo se. „Stvarno romantično.” Pružio je zdravu ruku. „Samo skoči. Izvući ću te na balkon. Dugujem ti sličnu uslugu.”

Bacila je pogled nadole. Dlanovi su joj se znojili. Dejvid je ispružio ruku preko ograde. Bila je blizu. Htela je da skoči prema njemu, ali da li će uspeti? Da li će moći da ih izvuče iz ove nevolje? Verovala mu je, verovala je u njega, ali...

Skočila je. Uhvatio ju je, povukao preko ograde i zagrlio. Sve se dogodilo veoma brzo, kao u snu. Uvukao ju je u sobu. Nije se trudio da zatvori vrata. Bacio ju je na postelju i popeo se na nju. Skinuo je košulju i prešao rukama kroz njenu kosu. Poljubio ju je u usta. Podigao je lice s njenog, da bi je oslobodio košulje.

Mora da mu kaže. Mora da ga zaustavi, ali nije mogla da odoli. Želela je ovo. Pržio je dodirom i osvetljavao davno zamračene delove njenog bića. Budio je nešto u njoj. Preplavio ju je natprirodnom silom koja je potiskivala sve ostalo. Prestala je da razmišlja.

Ostala je bez grudnjaka, a on bez pantalona.

Divno se osećala. Davala je oduška sebi. Odložiće priču za kasnije.

BRILKIN DOWNLOAD

Gledala je kako se Dejvidove grudi dižu i spuštaju. Bio je u dubokom snu. Odlučila je.

Ležala je na postelji i zurila u belo okrečenu tavanicu. Pokušavala je da razume vlastita osećanja. Osećala se... ponovo živom, celovitom... bezbednom, uprkos Kiganovoj pretnji. Jedan deo nje želeo je da ga probudi, da mu kaže da su u opasnosti i da moraju da beže odavde. Šta je mogao da učini? Rane na ramenu i nozi još nisu zarasle. Poginuo bi.

Obukla se i tiho izašla iz sobe. Polako je zatvorila vrata za sobom.

„Bio sam jasan.”

Glas ju je prestrašio. Okrenula se. Kigan je stajao iza nje. Na licu je imao... tužan i razočaran izraz. Da li je u njemu bilo i blagog kajanja?

„Ništa mu nisam mu rekla.”

„Sumnjam u to.”

„Istina je.” Odškrinula je vrata. Dejvid je ležao na leđima. Čaršav je prekrivao samo donji deo njegovog tela. Pažljivo ih je zatvorila. „Nismo razgovarali.” Oborila je pogled. „Oprostila sam se s njim na svoj način.”

BRILKIN DOWNLOAD

Dva minuta kasnije posmatrala je svetla severne Afrike kroz prozor aviona koji je leteo na jug, ka Antarktiku.

106

„Ustani, Dejvide.”

Otvorio je oči. Bio je nag. Opipao je krevet pored sebe. Bio je prazan. Hladan. Kejt je odavno otišla.

„Dejvide.” Hauard Kigan je stajao iznad njega.

Uspravio se u sedeći položaj. „Šta je bilo? Koliko ima sati?”

Bivši mentor predao mu je papir. „Ima oko dva ujutru. Pronašli smo ovu cedulju u Kejtinoj sobi. Otišla je.”

Pročitao je cedulju.

*Dragi Dejvide,
Nemoj da me mrziš. Morala sam da se nagodim zbog dece.
Znam da ćete ovog jutra napasti Imarijev štab. Nadam
se da ćete imati uspeha u tom poduhvatu. Znam šta su
ti oduzeli. Srećno,
Kejt*

Um mu je radio grozničavom brzinom. Da li je mogla da učini ovako nešto? Nešto nije bilo u redu.

„Izgleda da je otišla pre nekoliko sati. Mislio sam da bi trebalo da znaš. Žao mi je, Dejvide.” Hauard je pošao ka vratima.

Dejvid je pokušao da analizira situaciju s taktičkog stanovišta. Nastojao je da bude nepristrastan. *Šta previđam?* Njene slike su mu ispunjavale um. Sinoćnji prizori defilovali su pred njegovim očima kao nezaustavljivi slajd-šou. Bila je bezbedna pored njega, ali predala se u ruke neprijatelju. *Zašto?* Ovo je najveća noćna mora.

Kigan se uhvatio za kvaku.

„Čekaj!” Dejvid ga je posmatrao, razmišljajući. Kakvog izbora imam? „Znam gde je otišla.”

Hauard se okrenuo i sumnjičavo odmerio Dejvida.

„Dobili smo dnevnik na Tibetu.” Dejvid je govorio oblačeći se. „U njemu je bila i mapa tunela ispod Stene. Tamo dole je nešto, nešto što

im je potrebno.”

„Šta je to?”

„Ne znam. Ali mislim da je krenula po to. Iskoristiće ono što tamo pronade za trgovinu s Imarijem. Kakva je situacija?”

„Ljudi se oblače i naoružavaju. Još malo pa ćemo biti spremni za napad.”

„Moram da porazgovaram s njima.”

BRILKIN DOWNLOAD

Dejvid je pola sata kasnije poveo poslednja dvadeset tri agenata Sahatkule kroz tunele ispod Gibraltarske stene. Rekao im je da mora da pronade Kejt, i da će možda kasniti s planiranim napadom. Njegova uloga u njemu ionako je bila uglavnom ceremonijalna. Rane, a pogotovo prostrelna na nozi, sprečavale su ga da preuzme aktivnu ulogu u njemu. Biće za stolom. Posmatraće ekrane i očitavanja. Upravljače operacijom.

Agenti su prihvatili njegov predlog bez ijednog glasa protiv. Zajedno će ispitati tunele, osloboditi Kejt i nastaviti sa sprovođenjem prvobitnog plana. Nadali su se da će im ono što budu pronašli u dvorani dati izvesnu taktičku prednost u glavnoj operaciji.

Očekivali su mali otpor u skladištu. Nisu se razočarali. Skladište nije ni čuvano, niti je bilo zaključano. Na podu je ležao katanac s kombinacijom, kakvim klinci zaključavaju ormariće u srednjoj školi. Neko ga je precvikao napola. To je sigurno Kejtinih ruku delo. Imari je, kako izgleda, davno napustio ovo mesto, zato što ga sad smatra beznačajnim. Dejvidu je odsustvo obezbeđenja izgledalo sumnjivo.

Ulaz u tunel odgovarao je opisu iz dnevnika. Naišli su na neugledno crno platno prebačeno preko otvora. Svetla u rudniku bila su uključena. U tunelu ih je čekala jedna promena: elektromobil, sličan tramvaju jednošincu. Obezbeđivao je siguran i brz transport kroz tunele. Svaki vagon imao je dva sedišta. Tim se nagurao u desetak vagona. Hauard i Dejvid sedeli su u prvom. Tunel se isprva spiralno spuštao. Ispravio se i počeo da se račva. Dejvid to nije očekivao. Pretpostavljao je da je Imari odavno zatvorio ćorsokake. Mapa u dnevniku pokazivala je samo unutrašnjost atlantiđanske strukture. Nije znao kojim putem da krene na raskrsnicama. Nisu imali izbora. Hauard je počeo da razdvaja snage. Šine su se račvale sve dok Dejvid i Hauard nisu ostali sami u vozilu. Nadali su se da su na pravom putu.

Dogovorili su se da se za jedan sat nađu na ulazu. Tako će imati vremena da pre zore napadnu štab Imari Gibraltara.

Gledao je ispred sebe dok su tunelska svetla monotono prolazila kraj njih. Šta je previđao? Hauard je upravljao vozilom, održavajući brzinu. Izdaleka su doprla tri mukla brza pucnja. Izmenjali su značajne poglede. Hauard je usporio. Čekali su nove zvukove. Nadali su se da će ih uputiti u dobrom pravcu.

„Možemo da se vratimo“, tiho će Hauard.

Čekali su. Iz tunela više nije dopirao nikakav zvuk. Šta sad? Čuli su pucnjavu, ali Dejvid nije bio sposoban za borbu, a Hauard je bio obaveštajac kancelarijskog tipa. Nisu mogli da pruže značajniji otpor. Ovakvi kakvi su najverovatnije bi samo smetali operativcima.

„Nećemo se vraćati, idemo dalje“, reče Dejvid.

Pet minuta kasnije čuli su nove pucnjeve, ali ovog puta nisu zastali. Pet minuta posle toga stigli su do dvorane ispred atlantičanske strukture. Stepence su bile u središtu prostorije, potpuno otkrivene. Desno je bila neravna pukotina opisana u dnevniku. Dejvid je video i ostatak strukture, uglavnom glatki tamni metal. Masivne čelične grede pridržavale su svod dvorane ispod zaliva.

Podigao je pogled. Proučavao je oblast iznad stepenica. Ugledao je ogromnu kupolu odsečenog vrha.

„Šta je to?“, reče Hauard.

„Odatle su izvukli zvono“, promrmljao je Dejvid, uglavnom sebi u bradu.

Hauard je zakoračio na prvi stepenik.

Dejvid je ćutke hramao uz stepence, oslanjajući se na štap. Mršteći se, pentrao se praćen osećajem već viđenog. I rudar Patrik Pirs je domamljen ovde pod izgovorom da nekog spasava, samo da bi završio u klopci. Prešao je prag. Hauard ga je pratio u stopu. Zastao je i pogledao mentora u oči. Da li mu je nešto promaklo? I šta sad može da uradi u vezi s tim?

Struktura je imala svetla na podu i tavanici. Hodnici su bili dva i po metra visoki. Nisu bili ni uski ni prostrani. Nisu bili ni četvrtasti. Dno i vrh hodnika bili su blago zaobljeni. Podsećali su na brodske, na one iz broda iz *Zvezdanih staza*.

Dejvid je vodio Hauarda niz hodnike. Sledio je sliku mape u svom umu. Pamćenje mapa i šifara bilo je jedno od osnovnih alata špijunskog zanata, a Dejvid je bio školovan obaveštajac.

Struktura je bila neverovatna. Veliki broj vrata bio je otvoren.

Prolazili su kraj niza improvizovanih laboratorija. Podsećale su na one u muzejima, u kojima kustosi pažljivo proučavaju ili restauriraju istorijske artefakte. Imari je, kako se čini, u poslednjih stotinu godina proučio svaki centimetar strukture.

Prizor je bio nestvaran. Dejvid je samo donekle verovao u rudarevu priповest. Mislio je da se uglavnom radi o fikciji. Nije mogao da se načudi kad je shvatio da su navodi iz dnevnika u potpunosti istiniti.

Približavali su se lažnom zidu dvorane. Bio je iza sledećeg skretanja. Dejvid je zadržao dah kad ga je ugledao. Dvorana je bila... otvorena.

Pomislio je na Kejt. Da li je unutra?

„Kejt!”, povikao je. Nije imao šta da izgubi. Svako je mogao izdaleka da čuje lupu štapa po metalnom podu. Element iznenađenja nije bio na njihovoj strani.

Nije bilo odgovora.

Hauard se pojavio iza njega.

Dejvid se došunjao do ivice ulaza u dvoranu i virnuo unutra. Odaja je podsećala na komandni centar. To jeste bio komandni most sa stolicama pored glatkih površina - kompjutera? Ilije ovo nešto naprednije od njih?

Ušao je u dvoranu najopreznije što je mogao. Obilazio je, oslonjen o štap i premeravao svaki centimetar. „Nije ovde”, rekao je, „ali ono što je pisalo u dnevniku je sve istina.”

Hauard je ušao u sobu i pritisnuo prekidač iza sebe. Vrata su se uz šištanje zatvorila. Kliznula su zdesna nalevo. „O, da. Istina je.”

Dejvid ga je posmatrao. „Pročitao si ga?” Sklopio je prste oko pištolja za pojasom.

Hauardov izraz se promenio. Uobičajena smirenost ustupila je mesto zadovoljstvu. „Da, pročitao sam ga. Iz radoznalosti. Znao sam šta će u njemu pisati. Zato što sam već bio ovde. Video sam sve to rođenim očima. Ja sam unajmio Patrika Pirsu da nađe ovo mesto. Ja sam Malori Krejg.”

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA
ISTOČNI ANTARKTIK

Kejt je sedela na plastičnoj klupici i zurila u bele zidove. Bila je u nekoj vrsti laboratorije ili istraživačkom centru. Protrljala je slepoočnice. Bože, tako je ošamućena. Negde iznad okeana prišao joj je čovek i ponudio bocu vode. Odbila je. Pokrio joj je usta belom krpom, natopljenom tečnošću koja smesta izaziva gubitak svesti. Šta je očekivala?

Ustala je i počela da šeta po sobi. Na belim vratima bio je uski prorez. Prozor je otkrivao hodnik i još vrata, poput onih na njenoj sobi.

Jedan od dužih zidova sobe imao je pravougaono ogledalo, nekoliko centimetara uvučeno u zid. Nalazila se u sobi za osmatranje, sličnoj onima u laboratoriji u Džakarti, samo beskrajno jezivijoj. Zurila je u ogledalo. Da li je neko tamo. Da li je posmatra?

Prišla je ogledalu. Zagledala se u njega kao da može da vidi svog misterioznog otmičara. „Održala sam svoj deo pogodbe. Ovde sam. Hoću da vidim decu.”

Iz zvučnika se razlegao prigušeni i kompjuterski izmenjeni glas. „Recite nam čime ste ih lečili.”

Zamislila se. Ostaće bez aduta ako im to otkrije. „Želim da ih vidim. Oslobodite ih pa ću vam reći.”

„Nisi u poziciji za pogađanje, Kejt.”

„Ne slažem se. Potrebno vam je ono što znam. Neću progovoriti ni reč dok mi ne pokažete decu.”

Čitav minut se ništa nije desilo. Video je oživeo na jednoj strani ogledala. Taj deo je sigurno bio kompjuterski ekran. Videla je decu kako koračaju tamnim hodnikom. Prišla je ogledalu i pružila ruku. Masivna kapija se otvorila pred decom, otkrivajući tamu. Prošli su kroz nju. Video se zaustavio na slici zatvaranja kapije.

„Pročitala si rudarev dnevnik. Znaš za strukturu na Gibraltaru. Ovde postoji slična, samo dvadeset puta veća. Ovde je bezbroj hiljada godina,

ispod tri kilometra leda. Deca su u njoj.”

Ekran u ogledalu je sad prikazivao krupne planove dece koja su prolazila kroz kapiju. Zaustavio se na rancima na njihovim leđima. Na njima je bio jednostavni elektronski brojčanik, kakav se viđa na budilnicima - niz digitalnih brojeva. Odbrojao je.

„Deca nose nuklearne glave u rančevima, Kejt. Ostalo im je manje od pola sata života. Deaktiviraćemo ih odavde, ali nam moraš reći šta si učinila.”

Ustuknula je od ogledala. To je ludo. Ko bi učinio tako nešto deci? Nije mogla da im veruje. Neće im reći. Samo će povrediti još dece. Bila je sigurna u to. Morala je da razmisli. „Potrebno mi je malo vremena”, promrmljala je.

Slika rančeva nestala je iz ogledala.

Prošlo je nekoliko sekundi. Vrata su se otvorila. U sobu je ušao čovek u dugom crnom mantilu. Koračao je kao robot i...

Prepoznala ga je.

Kako je to moguće? Setila se skupocenih večera, svog smeha dok ju je šarmirao, stana punog sveća u San Francisku i dana kad mu je rekla da je trudna - kad ga je poslednji put videla... sve dosad, na ovom mestu.

„Ti?”, više od toga nije mogla da kaže. Ustuknula je kad je prešao preko praga. Udarila je leđima u zid.

„Vreme je da porazgovaramo, Kejt. Zovem se Dorijan Sloun. Zapravo, čemu toliki pseudonimi. Zovem se Diter. Diter Kane.”

108

IMARIJEVI TUNELI

GIBRALTAR

Dejvid je gledao čoveka koji je špartao po odaji, onog kog je znao kao Hauarda Kigana, direktora Sahat-kule. Upravo mu je rekao da je on Malori Krejg.

„Lažeš. Krejg je unajmio Pirsu pre gotovo sto godina.”

„To je istina. Učinio sam to. Veoma dugo tragamo za njegovim

dnevnikom, ali Pirs je bio izuzetno pametan čovek. Znamo da je 1938. godine poslao dnevnik Imaruancima, ali nismo bili sigurni da li je stigao do njih. Hteo sam da saznam šta u njemu piše, koliko tajni je otkrio. Kad si ga pročitao, zar se nisi zainteresovao za prirodu pogodbe koju je s nama napravio? Šta misliš, zašto je ostao da radi za Imari i dvadesetak godina posle epidemije španskog gripa koja je ubila njegovu suprugu i nerođeno dete? Kako je beše ono nazvao sporazum sa nama? Pogodba s đavolom!" Nasmejao se.

Dejvid je dohvatio pištolj za pojasom. Mora da ga natera da priča još neko vreme. „Ne vidim kakve to veze ima s tobom.”

„Zbilja ne vidiš? Šta misliš, zašto je Pirs radio s nama?”

„Zato što bi ga ubili da je odbio saradnju.”

„Ubili bi ga, ali on se nije plašio smrti. Pročitao si dnevnik do kraja. Dočekao bi je raširenih ruku. Rešio je da nam smrsi konce. Žrtvovao bi i svoj život radi ostvarenja tog cilja. Oduzeli smo mu sve što je voleo. Ali ljubav prema detetu bila je snažnija od mržnje. Patrik Pirs je, kao što sam rekao, bio veoma pametan čovek. Znao je šta su cevi čim je izašao iz jedne od njih. Mislim na cevi za hibernaciju, komore za čuvanje. U improvizovanoj bolnici u skladištu iznad nas sklopio je pogodbu. Staviće Helenino mrtvo telo u jednu cev, a Kane će staviti Ditera, svog umirućeg sina, u drugu. Obojica su bila opsednuta medicinskim istraživanjima. Snevali su o danu kad će otvoriti cevi i spasti voljene. Kaneove ideje bile su radikalnije od Pirsovih i rasno orijentisane. Posvetio se pronalaženju načina da se preživi zvono. Odneo ga je u Nemačku i... upoznat si sa eksperimentima. Znali smo da je Pirs radio protiv nas, da je nešto planirao. Kaneovi jurišnici su 1938. godine, uoči polaska ekspedicije na Daleki istok, uhvatili Pirsu i stavili ga u cev.”

„Zašto ga niste ubili?”

„Rado bismo ga smakli, ali smo znali da je napisao dnevnik i da je kovao i druge planove protiv nas. Pretpostavljali smo da bi njegova smrt pokrenula izvršenje tih planova. Procenili smo da bi njegovo ubistvo bilo preterano rizičan poduhvat. Ipak sam se smejao kada se Pirs svom snagom opirao dok ga stražari nisu savladali i ubacili u cev. Kane je odmah zatim, na moje iznenađenje i užas, naredio jurišnicima da me ubace u susednu. Nije mi verovao uprkos dugogodišnjoj odanosti. Obećao je da će me probuditi po povratku s ekspedicije. Nije ni sanjao da se neće vratiti. Njegova podmornica je tek pre nekoliko nedelja pronađena na Antarktiku.”

„Pirs i ja smo probuđeni 1978. godine, u drugačijem svetu. Naša

organizacija, naš Imari, praktično je nestao. Preživela je samo ljuštura zavere i izvestan broj podružnica u prekomorskim zemljama. Drugi svetski rat nas je desetkovao. Nacisti su se dočepali velikog broja naših otkrića, uključujući i zvono. Imarijevo vodstvo tog doba bilo je očajno - dovoljno očajno da probudi stare momke, osnivače Imari internacionala. Imali su mnogo zdravog razuma, ali nisu dovoljno poznavali prošlost. Istovremeno su probudili i Patrika Pirsu i mene. Nastavili smo tamo gde smo stali. Ja sam se posvetio obnovi organizacije, dok se Pirs prihvatio njene razgradnje. Moj prvi potez bio je oživljavanje odseka koji sam osnovao jednom davno, oživljavanje najveće svetske obaveštajne organizacije. Dobro je poznaješ. Zove se Sahat-kula. Ona je Imarijeva obaveštajna služba.”

„Lažeš!”

„Ne lažem. To ti je dobro poznato. Video si poruke poslate 1947. godine, utkane u čitulje u *Njujork tajmsu*. Zašto bi Imarijeve poruke bile označene rečima *sat* i *kula*? Trebalo je to da shvatiš čim si video dešifrovane poruke - možda još i ranije. Negde u dubinama svog uma znao si šta je Sahat-kula čim si čuo koliko agenata je pod kontrolom Imarija. Znao si to i kad su ispostave počele da padaju brzo i gotovo bez otpora. Razmisli o tome. Imari nije kompromitovao Sahat-kulu. Ona je od početka njegov deo, organizacija osnovana da bi zadobila poverenje svetskih obaveštajnih službi, da bi se ubacila u njih. To je preduzeto da bi bile nemoćne i slepe kad kućne čase da se na svet pusti atlantičanska kuga. Sahat-kula je poslužila još jednoj svrsi: okupljanju i kontroli svih koji su znali za postojanje Imarijevog velikog plana - ljudi poput tebe. Nadzirali smo te od tvog pristupanja Sahat-kuli. Pokušavali smo da saznamo koliko znaš i kome si to rekao. To je bilo jedino rešenje. Ljudi poput tebe se ne slamaju tokom ispitivanja. Tim potezom smo obezbedili još jednu prednost. Iz dugogodišnjeg iskustva znam da nam se većina agenata pridruži kad sazna čitavu istinu. I ti ćeš. Zbog toga si ovde.”

„Da biste me indoktrinirali? Mislite da ću vam se pridružiti kad čujem vašu argumentaciju.”

„Stvari stoje drugačije nego što...”

„Dovoljno sam čuo.” Dejvid je podigao pištolj i povukao obarač.

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA
ISTOČNI ANTARKTIK

Kejt je zbunjeno vrtela glavom. Otkud on ovde? Neće zaplakati. Uspela je da prozbori: „Zašto?” Neujednačeni glas otkrivao je njeno pravo raspoloženje.

Dorijanov izraz se promenio kao da se setio nečeg beznačajnog, nepotrebne sitnice zaboravljene u bakalnici. „A to. Samo sam vraćao stare dugove. Znaj da to nije ništa u poređenju s onim što ću ti uraditi ako mi ne kažeš čime si lečila tu decu.” Približio joj se. Saterao ju je u ćošak prostorije.

Želela je da mu kaže istinu, da bi videla izraz na njegovom licu. „Dala sam im krv iz pupčane vrpce.”

„Šta?” Uzmakao je za korak.

„Izgubila sam bebu. Mesec dana pre toga izvadila sam embrionalne ćelije iz pupčane vrpce, za slučaj da dete oboli od nečeg što bi se moglo pomoću njih lečiti.”

„Lažeš.”

„Ne lažem. Decu sam lečila eksperimentalnom metodom. Koristila sam ćelije fetusa našeg mrtvog deteta. Ali sve sam ih potrošila. Nema ih više.”

IMARIJEVI TUNELI
GIBRALTAR

Dejvid je po drugi put povukao obarač. Pištolj je ponovo škljocnuo u

prazno.

„Izvadio sam udarnu iglu”, reče Krejg. „Znam da bi osetio razliku između punog i praznog pištolja.”

„Šta hoćeš od mene?”

„Već sam ti rekao. Ovde sam da bih te regrutovao za našu stvar. Spoznaćeš istinu kad završimo razgovor. Konačno ćeš...”

„Neću. Ubij me odmah.”

„Radije ne bih. Valjani ljudi su retki. Imam još jedan razlog. Znaš više od bilo kog drugog. U jedinstvenoj si poziciji da...”

„Znaš zašto sam se pridružio Sahat-kuli. Znaš šta mi je Imari oduzeo, šta si mi *ti* oduzeo.”

„Nisam ja. Dorijan ti je to oduzeo. Zapravo, Diter Kane. Istina je da sam iskoristio Sahat-kulu da bih sprečio obaveštajne službe da saznaju za zaveru, ali on je isplanirao 11. septembar. Zavera je njegov projekt. Tragao je po tim planinama za ocem kao opsednut. Ali to nije bio jedini razlog. Već sam rekao da je organizacija, kad sam se 1978. godine probudio, bila u jadnom stanju. Godine 2001. se još oporavljala. Novac nam je bio preko potreban, kao i globalni paravan za nastavak rada.”

„Dorijan Sloun je Diter Kane?”

„Tako je. Kad sam se probudio 1978. godine, naredio sam osoblju da otvori i njegovu cev. Izašao je iz nje zdrav kao dren. Cev je, po svoj prilici, istovremeno i isceliteljska sprava, komora s lekovitim svojstvima. Samo što je ograničena na lečenje živih. Gledao sam kako se Patrik Pirs, trpeljiv kao kaluđer, urušava kad su izvukli Helenin leš iz cevi. Ponovo je proživio njenu smrt. Ipak, uspeli smo da spasemo dete iz njene utrobe.”

„Njegovo dete?”

„Njegovu kći. Upoznao si je. Zove se Kejt Vorner.”

111

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA
ISTOČNI ANTARKTIK

Kejt je proučavala Dorijanovo lice. Zbunjenost? Neverica? Kajanje?

Zurio je u mesto gde se zid sastajao s podom i razmišljao.

Pogledao ju je sa zlobnim i svirepim osmehom. „To je veoma bistro, Kejt. To se i očekuje od tebe. Veoma si pametna - kad je nauka u pitanju. Nisi ni izbliza tako dobra u procenjivanju ljudi.” Okrenuo joj je leđa i krenuo ka vratima. „Ista si kao tvoj otac. Genijalna si, ali budalasta.”

O čemu govori? Njen otac je umro pre dvadeset osam godina. Dorijan, ili Diter, ili bog te pita ko... ko god da je, potpuno je lud. „Ti si jedina budala u ovoj prostoriji”, rekla je.

„Jesam li? Tvoj otac je kriv za sve ovo. On je sve pokrenuo. Ubio je moju majku i brata i naterao mog oca da se prihvati rizične misije spašavanja sveta - s koje se nikad nije vratio. Sad znaš zašto, Kejt. Posvetio sam čitav život okončanju očeve misije i ispravljanju nepravdi koje je tvoj otac učinio mojoj porodici. Danas si mi dala ono što mi je bilo neophodno da to ostvarim.”

Alarm se oglasio pre nego što je Kejt stigla da reaguje.

Bezbednjak ili neka vrsta vojnika uleteo je u sobu. „Gospodine, napadnuti smo.”

112

IMARIJEVI TUNELI

GIBRALTAR

Dejvidov um je grozničavo radio. Glasno je razmišljao. „Kejt Vorner je kći Patrika Pirs? Kako?”

„Mislio sam da će nova imena biti korisna. Životi bi nam se zakomplikovali ako bi nas neko povezao s događajima iz Prvog svetskog rata i posle njega. Pirs je postao Tom Vorner, a njegova novorođena kći Ketrin. Rekao joj je da je njena majka umrla na porođaju, što je bila istina. Diter je postao Dorijan Sloun, čovek opsednut prošlošću i očevim nasleđem. Još kao dete je bio pun mržnje. Video je toliko bola. Bio je sam u dobu koje nije razumeo. Zamisli sedmogodišnjeg dečaka koji zaspi 1918. godine, smrtno bolestan od gripa, s roditeljima i braćom koji su živi, da bi se probudio šezdeset

godina kasnije, 1978. godine, zdrav i sam u stranom svetu. Pokušao sam da budem očinska figura u njegovom životu, ali bio je previše problematičan i izolovan. Rešio je, baš kao i ti, da se po svaku cenu osveti onima koji su ga lišili voljenih osoba. Zarekao se da će pobiti sve koji su ga promenili i uništili njegov život, a naročito Tomu Vornoru i Atlantidanima.”

„Dorijan je, na nesreću svih nas, veoma sposoban čovek. Imao je i podršku Imarijeve organizacije. Ona je u njemu videla naslednika i spasioca, dokaz da zaraza i zvono mogu biti pobeđeni i da ljudska rasa može opstati. Ogroman teret pao je na njegova pleća. Postao je monstrum. Planira da svede ljudsku rasu na odabranu nekolicinu genetski nadmoćnih osoba, na ono što smatra svojim plemenom. Već je pustio zarazu u svet. Apokalipsa se odvija pred našim očima. Ne možemo je više sprečiti. Ali možeš ga ubiti. Nakon toga ću voditi Imari s tobom kao desnom rukom.”

Kreig je posmatrao Dejvida. Tragao je za reakcijom bivšeg šegrt. „Povešću te kao zatvorenika. Poznajem ga. Želeće da likuje, da te lično isleđuje i muči. Daću ti sredstvo da ga ubiješ kad se nađeš nasamo s njim.”

Dejvid je odmahnuo glavom. „Da li to želiš? Da li je to razlog čitave predstave? Hoćeš da ubijem Slouna da bi se ti popeo na presto?”

„Zar ti to ne želiš? Odgovoran je za 11. septembar. On je tvoj neprijatelj. Možeš da spaseš Kejt. Tamo je s njim. Povrediće je bez oklevanja. Učinio je to i ranije, u San Francisku. Beba je bila njegova.”

„Šta?”

„To je bila njegova osveta. Tom Vornor je otišao, ali ostala je njegova kći. Dorijan nije oklevao. Želeo je da Kejt oseti njegovu bol, da se probudi i da shvati da joj je porod otrgnut iz utrobe. On je monstrum. Samo ga je Martin sprečavao da je ubije, ali više ni on ne može da ga urazumi. Ti možeš. Možeš da je spaseš. Niko drugi to neće učiniti.”

Iskusni obaveštajac napravio je pauzu da bi mu dao vremena da razmisli. Okrenuo se i pružio korak po odaji. „Dobro razmisli, Dejvide. Znaš da ne možeš da pobediš. Ne možeš da se boriš s nama. Pucnjava koju smo čuli u tunelima bila je zvuk obračuna Imarijevih bezbednjaka s poslednjim agentima vernim Sahat-kuli. Svi su mrtvi. Sam si u podzemlju. Ne možeš da pobediš Imari. Niko ne može. Svet se već bori sa zarazom. Ne možeš da sprečiš katastrofu. Ali možemo da promenimo budućnost, iznutra, iz Imarija. Možemo da oblikujemo svet

u nastanku.”

Dejvid je razmišljao o ponudi - smrt ili sađenje tikve s đavolom. Osvrnuo se po sobi. Tragao je za nekom vrstom oružja. I našao je nešto, drvenu dršku koplja. Virila je iz zida. Drveno koplje s gvozdenim vrhom izgledalo je neobično u visokotehnološkom okruženju od nepoznatog metala i stakla.

Na suprotnoj strani sobe oživeo je hologram, neka vrsta trodimenzionalne slike.

„Šta je ovo?”

„Nismo sigurni”, reče Krejg. Prišao je bliže prostoru u kom se obrazovao hologram. „Neki video, hologram koji se emituje na svakih nekoliko minuta. Mislim da pokazuju prošlost. Nešto što se ovde dogodilo. To je još jedan razlog zbog kog sam te doveo ovamo dole. Ti snimci su tajna ove sobe. Mislimo da ih Patrik Pirs nije otkrio kad je poslao dnevnik 1938. godine. Imamo još jednu teoriju. Pronašao je sobu, ali ništa nije radilo dok nije izašao iz cevi 1978. godine. Još ih analiziramo. Verujemo da ih je odgledao u jednom trenutku u onih sedam godina nakon što je nastavio posao kao Tom Verner. Još ne znamo šta znače, ali se veoma trudio da ih sakrije od nas. Mislimo da su neka vrsta poruke.”

113

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA

ISTOČNI ANTARKTIK

Kejt je podigla glavu posle druge eksplozije. Ponovo je pokušala da otvori vrata. Još su bila zaključana. Pomislila je da je namirisala dim. Grozničavo je razmišljala o Dorijanovim luđačkim optužbama i video-snimku dece koja ulaze u masivnu strukturu... s rančevima na leđima.

Vrata su se otvorila. Martin Grej je žurnim korakom ušao u sobu. Uhvatio ju je za ruku i izgurao u hodnik.

„Martine”, počela je, ali je on prekinuo.

„Budi tiha. Moramo da požurimo”, rekao je dok ju je vodio belim hodnicima. Zašli su za ugao. Hodnik se završavao nečim što je ličilo na

vrata na svemirskoj stanici. Prošli su kroz njih. Vazduh je strujao oko njih dok su ulazili u veliku prostoriju - neku vrstu hangara ili skladišta s visokim zakrivljenim svodom. Martin ju je stisnuo za ruku i poveo do gomile plastičnih sanduka. Kleknuli su i ćutke ćekali. Ćula je muški glas na kraju sobe i motore teške mehanizacije, verovatno viljuškara.

„Ostani ovde!”, reće Martin.

„Martine!”

„Brzo se vraćam”, prošaptao je, ustao i pružio korak.

Ćula je kako naglo zastaje pred nekim ćovekom. Progovorio je s iznenađujućim autoritetom. „Šta tvoji ljudi rade?”

„Istovaruju.”

„Sloun je pozvao sve osoblje na severni ulaz!”

„Šta? Nama je rećeno..

„Stanica je napadnuta! Ovo što radite neće imati smisla ako padne! Tražio te je! Ma radi šta hoćeš! To je tvoj problem!”

Ponovo je ćula korake. Išli su u njenom pravcu. Prošli su pored nje. Ćula je otvaranje vrata. Sad je ćula samo Martinove korake. Zašao je dublje u hangar i ponovo progovorio. „Zvao je sve!”

„Ko će kontrolisati bušotinu?”

„Gospodo, a šta mislite, zašto sam ja ovde?”

Ćula je još koraka, trćanje, otvaranje i zatvaranje vrata. Martin se vratio. „Požuri, Kejt!”

Prošao je pored kutija, improvizovanog komandnog mesta i zida s nizom kompjutera i ekrana. Pokazivali su dugi, ledom okovani hodnik i otvor kroz koji su deca prošla.

„Martine, molim te, reci šta se dešava.”

Posmatrao je brižnim saosećajnim pogledom. „Oblaći ovo odelo. Reći ću ti sve što znam ćim odemo odavde.” Pokazao je na belo široko svemirsko odelo obešeno o zid pored ormarića. Poćela je da se uvlaći u njega. Martin je skrenuo pogled.

„Žao mi je, Kejt. Ja sam te gonio da postigneš rezultate. I naredio sam da se deca kidnapuju... kad si ih postigla. Ućinio sam to zato što su nam bila potrebna.”

„Za zvono?”

„Da, da proćemo kraj zvona, da bismo ušli u grobnice - u strukturu ispod tri kilometra debelog sloja antarktićkog leda. Od poćetka proućavanja zvona znali smo da neki ljudi opstaju duće od drugih. Svi su umirali, ali smo pre nekoliko godina pronašli smo genetski niz koji omogućuje otpornost: nazvali smo ga atlantićanskim genom. Taj gen

snažno utiče na moždano povezivanje. Mislimo da je odgovoran i za niz spoznajnih sposobnosti: rešavanje problema, napredno razmišljanje, jezike, stvaralaštvo. Mi homo sapijensi ga imamo, ali ga druge podvrste nisu imale. Kod njih nije nađen. Po tome se razlikujemo. Moja teorija je da su nam ga Atlantidani dali pre nekih šezdeset hiljada godina - negde u vreme Tobanske katastrofe. On nam je omogućio da opstanemo, ali nismo bili sasvim spremni za takvo poboljšanje. Još uvek smo bili veoma slični majmunskim rođacima. Rukovodili smo se instinktima i živeli u divljini. Neobično je što mislimo da se aktivira neurološkim refleksom usmerenim na opstanak, na moždani centar koji kontroliše instinkt bori se ili beži. Taj mehanizam aktivira atlantiđanski gen, usredsređivanjem tela i duha. To bi mogao biti uzrok naše ljubavi prema uzbuđenju i sklonosti ka nasilju. To je fascinantna ideja."

Protresao je glavom da bi se pribrao. „Bilo kako bilo, još pokušavamo da razumemo kako radi. Svi poseduju atlantiđanski gen, ili neku od genetskih komponenti za njega. Međutim, njegovo aktiviranje je problem. Neki genijalni umovi ga češće aktiviraju. Smatramo da su ti genijalni trenuci, blesci spoznaje i bistrine, doslovce slični velikoj sijalici koja se pali i gasi. Aktiviranje atlantiđanskog gena nam nakratko omogućuje da koristimo um u punoj snazi. Neki ljudi mogu da ga aktiviraju i bez bori se ili beži zbrke. Usmerili smo istraživanje na umove sposobne za dugoročnu aktivaciju. Zapazili smo ga kod nekih umova u autističnom spektru: kod savanta. Zbog toga smo finansirali tvoje istraživanje. Zbog toga je Imarijev savet oprostio Dorijanu sagrešenje s tobom. Uvukao te je u sferu naših interesa. I kad si uspela, kad su deca pokazala produženo aktiviranje atlantiđanskog gena, pokupio sam ih pre nego što je saznao za to. Skrenuo sam mu pažnju pokretanjem krize sa Sahat-kulom, da bi imao pune ruke posla."

„Ti si bio izvor. Ti si slao podatke Dejvidu."

„Jesam. To je bio očajnički pokušaj da zaustavim Tobanski protokol. Znao sam da Dejvid istražuje Imarijevu zaveru. Poslao sam mu poruku s podacima da Imarijevi dvostruki agenti rade kao analitičari Sahat-kule. Pokušao sam da mu saopštim da je Sahat-kula Imarijeva obaveštajna služba, da ga upozorim da ne sme nikome da veruje. Nadao sam se da će na vreme spoznati istinu. Morao sam da budem veoma pažljiv. Neke informacije su bile poznate samo onima s najvišeg nivoa, a već sam bio pod sumnjom. Nadao sam se da će rat sa Sahat-kulom zaokupiti Imari i odložiti sprovođenje Tobanskog protokola."

„Šta je Tobanski protokol?"

„Toba je Slounov plan. Upotrebiće kugu iz zvona da bi okončao genetski preobražaj ljudske rase.”

„Zašto?”

„Da bi nas na genetskom planu uskladio s Atlantidanim. To je bar priča koju su Sloun i Kigan prodali organizaciji. Ali to je samo polovina istine. Njegov stvarni cilj je obrazovanje vojske za preventivni udar. Sloun i Kigan žele da uđu u strukturu ispod leda i pobiju Atlantidane.”

„To je ludost!”

„Jeste. Ali epidemija je u svoje vreme 1918. godine pobila desetine miliona ljudi širom sveta, uključujući i Slounovu majku i brata. Veruju da nam oni koji su u strukturi misle zlo i da će istrebiti ljudsku rasu kad se probude. Smatraju da je spašavanje odabrane skupine, genetski nadmoćne odabrane skupine, bolji ishod od istrebljenja.”

Pitanja su se rojila po Kejtinoj glavi. Pokušala je da obradi Martinova otkrovenja. „Zašto mi sve ovo nisi rekao? Zašto nisi zamolio za pomoć?”, pitala je, gotovo bez razmišljanja.

Uzdahnuo je. „Da bih te zaštitio. Deca su mi bila neophodna. Nisam imao vremena za objašnjavanje svojih postupaka. Da i ne govorimo da bih te tako umešao u Imarijevu zaveru. Pokušavao sam da održim davno dato obećanje: da te držim dalje od svega ovoga. Ali nisam uspeo. Trebalo je da deca budu diskretno odvedena iz laboratoriju u tvom odsustvu. Užasn timer sam se kad sam video da je tvoj pomoćnik ubijen. Počinio sam i druge greške. Potcenio sam brzinu Dorijanove reakcije. Pokušao sam da ti predočim šta se događa kad smo se sreli u Džakarti, u sobi za posmatranje. Nisam bio siguran da ćeš sve povezati. Dorijanovi ljudi su te preuzeli i... čitava situacija izmakla je kontroli. Nakon susreta s tobom u Džakarti, odveden sam na Antarktik. Otad sam pod prismotrom Dorijanovih agenata. Nisam mogao da ti pomognem. Ali imao sam svog agenta na ledenom kontinentu - Naomi. Rizikovao sam i poslao još jednu šifrovanu poruku Dejvidu. Rekao sam mu za kinesko postrojenje. Naomi je... pronašla način da ode tamo s Dorijanom.”

„Ona je ostavila legitimacije u ormariću na stanici.”

„Jeste. Nadao sam se da ćete vas troje spasti decu i onesposobiti elektranu, da bi predupredili Tobanski protokol. To je bio očajnički potez, ali vredelo je pokušati s obzirom na cenu - milijarde ljudskih života.”

Navukla je poslednji deo glomaznog odela na sebe. „Dečaci... Ti si...”

„Pokušavam da uspostavim kontakt. Deo sam malobrojne frakcije

unutar Imarija, koja se zalaže za drugačiji put. Hoćemo da pronađemo lek koji aktivira atlantiđanski gen, koji bi nam pak omogućio ulazak u grobnice. Planirali smo da pozdravimo Atlantiđane kad se probude, ne kao ubice, već kao njihova deca, i da ih zamolimo za pomoć u rešavanju sve brojnijih i ozbiljnijih problema čovečanstva. Kao i u trajnom aktiviranju atlantiđanskog gena. Pronašli smo i neke druge... veoma zanimljive osobine gena, misterije koje još ne razumemo. Nemam vremena za detaljna objašnjenja, ali nam je njihova pomoć neophodna. To ćeš ti uraditi, Kejt. Možeš da uđeš u grobnice. Znaš šta je Dorijanov plan - da iskoristi decu da bi uništio Atlantiđane. Moraš da požuriš. Tvoj otac je dao svoj život za ovu stvar. Toliko je žrtvovao za tebe. Očajnički je pokušavao da spase i tvoju majku."

„Moju majku...” Borila se da razume.

Martin je odmahnuo glavom. „Naravno. Nisam ti rekao. Dnevnik. Pripada tvom ocu.”

„To je nemoguće...” Pogledom je pretraživala Martinovo lice. Helena Barton je njena majka? Patrik Pirs je njen otac? Kako je to moguće?

„Moguće je. Bio je nevoljni pripadnik Imarija. Pristupio nam je da bi te spasao. Bila si unutar majke kad te je stavio u cev, tog davnog dana u poljskoj bolnici na Gibraltaru. Probudio se 1978. i preuzeo ime Tom Vornier. Već sam radio kao naučnik u Imariju, ali sam se kolebao... zbog njihovih metoda i okrutnosti. U njemu sam našao saveznika, nekog unutar organizacije koji je želeo da zaustavi ludilo, nekog ko je zagovarao dijalog umesto genocida. Nikad mi nije verovao, ne u potpunosti.” Zurio je u pod. „Pokušao sam da te sačuvam, da održim obećanje koje sam mu dao, ali sam žalosno omanuo.”

Nova eksplozija potresla je postrojenje iza njih. Martin je zgrabio šlem odela. „Moraš da požuriš. Spustiću te dole. Kad uđeš, moraš da pronađeš decu i da ih izvedeš napolje. Zatim ćeš pronaći Atlantiđane. Nemaš mnogo vremena, u najboljem slučaju manje od pola sata pre nego što eksplodiraju bombe koje deca nose.” Doveo ju je do drugih vrata s vazdušnom komorom na kraju skladišta. „Popećeš se u korpu kad izađeš iz komore. Mogu da upravljam njome odavde. Kad stigne do dna ledenog okna, protrči kroz portal, baš kao što su deca uradila.” Pričvrstio je šlem na odelo i izgurao je iz vazdušne komore pre nego što je stigla da progovori.

Ugledala je metalnu korpu kad su se spoljna vrata vazdušne komore otvorila. Visila je s kрана na debelom metalnom užetu. Blago se ljuljala zbog antarktičkih vetrova.

S naporom se nagnula prema korpi. Vetar ju je zamalo oborio kad je posegnula za njom. Teško je manipulirala ručkom zbog glomazne rukavice, ali uspjela je da uđe unutra. Počela je da se spušta u okruglu rupu čim je zatvorila vrata.

Korpa je škripala. Krug svetlosti iznad nje brzo se smanjivao. Podsetio ju je na kraj crtaća, kada se poslednja scena postepeno prekriva crnilom. Krug bi se sveo na veličinu čiode pre nego što bi nestao u tami. Škripanje korpe je stvaralo neprijatnu zvučnu pozadinu nimalo ugodnom poniranju.

Korpa je još brže propadala. Poslednji tračak svetla iznad nje je nestao. Osetila je mučninu u stomaku od brzog poniranja i onespokojavajuću pomračinu. Skupila se pored žičane ograde. Još malo, govorila je sebi, iako nije znala koliko će spuštanje trajati. Struktura je tri kilometra ispod leda.

Pojavila se svetlost. Skupina raštrkanih bledih iskri zasijala je ispod nje poput zvezda na vedrom nebu. Izvesno vreme ih je posmatrala. Divila se njihovoj lepoti, ne razmišljajući o onom što uistinu jesu. *Zvezde*, pomislila je. Njen naučni um počeo je polako i suptilno da prebira po mogućnostima. Opredelio se za najverovatnije rešenje, sićušna LED svetla bačena u okno da bi osvetlila njegovo dno. Ležala su nasumice razbacana. Sijala su u tami kao da navode Kejt na kosmičko putovanje do nepoznate planete. Bila su gotovo... očaravajuća...

Gromoglasni zvuk - eksplozija - odjeknula je u oknu. Osetila je da korpa brže pada. Debeli kabl pričvršćen za vrh korpe se opustio. Talasao se iznad nje. Padala je slobodnim padom jer je kabl presečen.

IMARIJEVI TUNELI

GIBRALTAR

Krejk je stao uz Dejvida kad se hologram učvrstio u vazduhu.

Dejvid je zurio u trodimenzionalnu sliku. Boje su bile živopisne. Slika je ispunjavala najveći deo prostorije. Imao je utisak da je deo tog prizora. Video je masivni brod koji se diže iz okeana. Gibraltarska stena ukazala se na vidiku. Pomogla mu je da shvati veličinu mašine. Stena je izgledala kao kamenčić u poređenju s njom. Video je i nešto drugo - Stena je bila na pogrešnom mestu, ni na kopnu, a ni na obali. Zemlja se pružala iza i desno od nje, sve do Afrike. Evropa i Afrika bile su spojene kopnenim mostom. „Blagi bože...”, prošaptao je.

Krejk mu se još više približio. „Ogromno ostrvo izranja iz mora, baš kao što ga je Platon opisao. Još uvek pokušavamo da odredimo vreme događaja. Mislimo da je ovaj holofilm snimljen pre nekih dvanaest do petnaest hiljada godina. Sigurni smo da se ovo zbilo pre završetka poslednjeg ledenog doba. Znaćemo više čim odredimo nivo mora. Platonov zapis tvrdi da je ostrvo potonulo pre 12.500 godina. To se u priličnoj meri poklapa s našim saznanjima. Da li si primetio veličinu broda.”

„Neverovatno je veliki. Vi ste pronašli samo jedan njegov deo.”

„Da, i to majušan. Mislimo da je struktura imala preko sto pedeset pet kvadratnih kilometara - pod uslovom da je Stena pre 12.500 godina bila iste veličine kao i danas. Struktura, ili njen deo, kako ti kažeš, u kom smo sad, manji je od dva i po kvadratna kilometra. Ona na Antarktiku je mnogo veća. Ima oko šest stotina pedeset kvadratnih kilometara.” Krejk je klimnuo ka hologramu. „Mislimo da sledeći film otkriva šta je ovaj brod.”

Dejvid je gledao kako se golemi brod primiće obali i zaustavlja. Hologram je zadrhtao, kao da neko menja rolnu u drevnom filmskom projektoru. Brod je još uvek bio tamo, ali voda se podigla. Odmah iza broda, na ivici obale bio je grad, ako bi se mogao tako nazvati.

Primitivni kameni spomenici, slični Stounhendžu, širili su se u polukrugovima oko broda. Kolibe s trščanim krovovima istačkale su pejzaž. Ogromna lomača gorda je usred kamenih građevina. Jedan deo slike se uvećao. Grupa ljudi u debelim krznima vukla je nekog čoveka - ne, već majmuna, ili nešto između. Majmun je bio visok i nag. Divlje se otimao. Ljudi oko njega su se klanjali dok se primicao vatri.

Dva leteća objekta odvojila su se od broda. Podsećali su na kočije bez konja, u stvari više na moderne segveje. Jurila su ka lomači, na nekoliko metara iznad tla. Ljudi su ustuknuli kad su stigli do nje. Poklonili su se, gledajući u zemlju.

Atlantiđani su sišli s kočija. Dograbili su divljaka i dali su mu neku injekciju. Nosili su neku vrstu oklopa i šlemove od reflektujućeg stakla, s čvrstim delom na potiljku. Bacili su majmunolikog čoveka preko kočija i požurili nazad na brod.

Hologram je ponovo zadrhtao. Sad su videli unutrašnjost broda. Majmunoliki čovek ležao je na tlu. Atlantiđani su još bili u odelima. Dejvid nije bio siguran, ali izgledalo je da nešto govore jedni drugima... Posmatrao je suptilni govor tela, gestove.

Kreig je pročitao grlo. „Još raspravljamo o ovome što se dešava pred nama. Ne zaboravi da smo film videli pre nekoliko sati, kad smo dobili mapu iz dnevnika i ušli u dvoranu. Smatramo da film prikazuje kako Atlantiđani prekidaju ritual prinošenja ljudske žrtve. Žrtva je neandertalac. Mislimo da su se naši preci smatrali dužnim da ulove svako biće koje nije načinjeno po slici božjoj, i da ga žrtvuju. To je bila neka vrsta drevnog genocida na rasnoj osnovi.”

„Da li je to onaj majmunoliki čovek kog je Pirs video u cevi?”

„Izgleda da jeste.”

„Šta mu se desilo?”

Kreig je zafrektao i odmahnuo glavom. „Kane ga je potrošio početkom tridesetih, čim je zvono proradilo. U to doba imali smo problema s obezbeđenjem energije. U nekoliko godina izveli su niz eksperimenata. Čak su pokušali da nanovo stvore majmunolikog čoveka ukrštajući ljude sa šimpanzama. To je bio njegov luđački projekat. Digao je ruke od njega kad je uvideo da tapka u mestu. Priveo ga je zvonu 1934. godine.”

„Nije preživio?”

„Ne, čak ni posle bezbrojnih hiljada godina u cevi. Zbog toga smo bili šokirani kad je Kejt Verner preživela. Mislimo da to ipak ima veze s cevima. Šta god da čine, to deluje samo na našu podvrstu. Cev sigurno

nekako aktivira atlantiđanski gen. Šta god da je dala deci, ima neke veze s njim. Naša teorija je da svaki čovek ima atlantiđanski gen, ali da se aktivira samo sporadično i kod veoma malog broja ljudi. Neandertalac očigledno nije imao neophodni genetski preduslov.”

Kreig je klimnuo ka hologramu. „Evo najupečatljivijeg snimka.”

Slika se premestila iz laboratorije u spoljašnji svet. Masivni cunami podigao se iza broda. Bio je najmanje trideset metara viši od strukture, koja opet nije imala manje od sedamdeset metara, ako je suditi po visini Gibraltarske stene. Talas je zapljusnuo brod i primitivni grad. Uništio ih je u jednom moćnom naletu.

Brod se pokrenuo. Talas ga je poneo na grad. Kršio je kamene spomenike i kolibe pod sobom. Voda se povukla, odnoseći brod u more. Više od polovine trupa ostao je pod vodom. Varnice su letele duž dna broda dok se klizao po morskom dnu. Hologram se zacrveneo i zabeleo kad je gigantska eksplozija odjeknula ispod broda. Pocepala ga je najpre na dva, pa tri, na kraju na četiri dela.

„Verujemo da je to bio gigantski metanski džep na morskom dnu. Eksplodirao je snagom desetak nuklearnih bombi.”

Voda je ispunjavala razvaljeni brod. Slika se vratila na laboratoriju i Atlantiđane. Jedan je udario u pregradni zid i ostao da leži ispod njega. Da li je mrtav? Preživeli Atlantiđanin podigao je neandertalca kao krpenu lutku i ubacio ga u cev. Bio je čudesno snažan. Dejvid se pitao da li je snagu dugovao odelu.

Atlantiđanin se okrenuo partneru. Podigao ga je s poda. Slika je nestala kad je izašao iz sobe. Hologram ga je sledio dok je trčao po hodnicima. Posrtao je, nesumnjivo zbog talasa koji su ljuljali brod dok je tonuo na dno mora. Stigao je do dvorane u kojoj su stajali Kreig i Dejvid. Nešto je radio na pločama. Nije doticao kontrole. Samo je prelazio prstima preko njih. Pridržavao je partnera.

Kompjuteri su se redom gasili.

„Mislimo da je aktivirao zvono, odbranu protiv uljeza, koje se stara da životinje poput nas ne prodru u brod. To ima smisla. Zatim je isključio kompjutere. Još češemo glave oko sledećeg dela.”

U prostoriji na hologramu vladao je mrak, narušen nejakim svetlom za slučaj nužde. Čovek je zakoračio u zadnji deo odaje i dodirnuo nešto na nadlaktici. Vrata su se otvorila pred njim. Dejvid je pogledao na tu stranu. Vrata su na istom mestu, ali je iz njih virilo koplje. Atlantiđanin se obazreo oko sebe, zastao i prošao kroz njih. Vrata su se zatvorila. Na njima nije bilo nikakvog koplja.

Dejvid je ponovo pogledao ka vratima.

„Ne trudi se.” Krejg je zavrteo glavom. „Pokušavali smo. Satima.”

„Šta je u vratima?” Dejvid im se približio.

„Ne znamo. Nekoliko naučnika tvrdi da je to Koplje sudbine, ali nismo sigurni. Mislimo da ga je doneo Patrik, ili Tom Vornier, da bi napravio rupu u vratima, ili nešto slično.”

Dejvid mu se približio. „Koplje sudbine?” Znao je šta je to, ali je morao da kupi malo vremena i skrene Krejgovu pažnju.

„Da. Nisi čuo za njega?”

Dejvid je odmahnuo glavom.

„Kane je bio opsednut njime, kao i Hitler. Legenda kaže da je koplje zabodeno u slabine Isusa Hrista dok je visio na krstu. Njime su ga ubili. Drevni su verovali da vojska koja ga poseduje ne može biti poražena.

Hitler ga se domogao kad je anektirao Austriju. Nestalo je nekoliko nedelja pre predaje Nemačke. Ono je jedan od velikog broja predmeta koje smo sakupili u nadi da će nam dati neke podatke o Atlantidanima.”

„Zanimljivo”, reče Dejvid kad je uhvatio kraj koplja. Povukao ga je. Vrata su se blago pomerila. Povukao ga je još jače. Koplje se oslobodilo. Vrata su se otvorila. Pustio je štap i skočio kroz vrata. Krejg je potegao pištolj i počeo da puca.

115

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA

ISTOČNI ANTARKTIK

„Ne, nemojte da ih ubijete!”, urlao je Dorijan u radio. Bilo je prekasno. Video je kako drugi čovek dobija dva hica u grudi, a kako treći pada pogođen u rame i stomak. „Obustavite paljbu! Lično ću upucati idiota koji bude povukao obarač!”

Pucnjava je utihnula. Dorijan se zaputio ka poslednjem napadaču. Puzao je za pištoljem kad je video Dorijana. Ostavljao je široki trag krvi za sobom.

Dorijan je pritrčao pištolju. Šutnuo ga je ka suprotnom zidu laboratorije. „Stani, ne želim da te povredim. Postaraću se da dobiješ

pomoć, samo želim da znam ko te je poslao.”

„Ko me je poslao?” Čovek se zakašljao. Krv mu je potekla niz bradu. „Da.” Mikrofon u Dorijanovom uvu je zakrčao. Skrenuo je pogled sa samrtnika.

Prišao mu je jedan od tehničara. „Gospodine, identifikovali smo ih. Rade za nas - u timu za bušenje.”

„U timu za bušenje?”

„Tako je. Radili su u timu koji je pronašao ulaz.”

Dorijan se obratio umirućem čoveku. „Ko vas je poslao?”

Čovek je izgledao zbunjeno. „Niko nas... nije poslao...”

„Ne verujem ti.”

„Video sam...” Čovek je gubio sve više krvi. Hitac u stomak će mu ubrzo doći glave.

„Šta si video?” navaljivao je Dorijan.

„Decu.”

„Za boga miloga!” reče Dorijan. U šta se ovaj svet pretvorio? I radnici na bušotinama postali su cmizdravi mekušci. Podigao je pištolj i ispalio hitac čoveku u glavu. Okrenuo se i pošao ka svojoj jedinici Imari obezbeđenja. „Počistite ovo.”

„Gospodine, nešto se dešava u kontroli portala.” Vojnik je podigao glavu. „Neko je pustio korpu.”

Dorijan je podigao glavu i usmerio pogled na ekrane. „Martin! Pošaljite tim - obezbedite kontrolno mesto! Niko ne sme da izađe iz te prostorije!” Onespokojavajuća misao prošla mu je kroz glavu. Korpa je spuštена. Kejt? „Koliko ima vremena?”

„Vremena?”

„Do eksplozije bombi koje deca nose.”

Agent Imari obezbeđenja potegao je tablet. Otkucao je nešto na njemu. „Manje od petnaest minuta.”

Mogla bi stići do njih. „Presecite kabl na korpi”, reče Dorijan. To će biti odgovarajući kraj za Kejt Vornier. Kći Patrika Pirsu umreće u mračnom i hladnom tunelu, baš kao i njegov brat Rutger.

Dejvid je pao na pod dok su se meci obijali o vrata koja su se zatvarala za njim. Okrenuo se, čučnuo i pružio vrh koplja napred, preko ramena, kao praistorijski lovac, spreman da probode plen kad se pojavi iza kliznih vrata.

Vrata se nisu otvorila. Izdahnuo je i seo na pod, da bi odmorio povređenu nogu. Nije znao kako je Patrik Pirs to uradio, kako je došao ovamo s povređenom nogom.

Ustao je kad je bol uminuo i osmotrio okolinu. Prostorija je ličila na onu koju je upravo napustio. Metalno sivi zidovi bili su isti, baš kao i svetla na njihovom vrhu i dnu. Imao je utisak da je u nekoj vrsti predvorja. Odaja je imala sedmora vrata, raspoređena u polukrugu. Ličila su na vrata lifta.

Bila je gotovo prazna, izuzev sedam ovalnih kliznih vrata i stola preko puta njih. Dopirao mu je do grudi. Da lije ovo kontrolna stanica? Površina stola bila je pokrivena tamnom plastikom ili staklom, koje je odgovaralo kontrolama u prethodnoj prostoriji.

Prišao je stolu. Naslonio je koplje na njega, da bi se poslužio zdravom rukom. Ispružio je ruku preko glatke površine, kao Atlantidanin na hologramu. Pramičci bele i plave izmaglice i svetlosti uskovitlali su se oko njegove ruke. Pucketali su, proizvodeći blage električne udare. Promrdao je prste. Svetlost i izmaglica su se naglo promenili. Osetio je pucketanje i blage električne impulse na prstima.

Povukao je ruku. Bio je van svog elementa. Jedan deo njega je očekivao, bolje reći nadao se, da će odnekud iskrsnuti neki meni za pomoć.

Podigao je koplje. *Drži se onog što znaš: svojih lovačko-sakupljačkih veština*, govorio je sebi. Pored kontrolne stanice bila su druga vrata. Da li je to izlaz? Prišao im je. Otvorila su se, otkrivajući više hodnika u stilu *Zvezdanih staza*. Vodili su ka tajnoj prostoriji graditelja strukture. Oči su mu se sasvim privikle na oskudna svetla na podu i tavanici.

Ako su Atlantidani utrčali u ovu odaju kad je brod eksplodirao pre dvanaest do petnaest hiljada godina, onda je ovo neka vrsta čamca za

spašavanje ili utvrđeno središte broda. Nova misao rodila se u Dejvidovom umu. Ako su došli ovamo, neki od njih bi još mogli biti tu. Možda su u hibernaciji u cevima.

Osvrnuo se oko sebe. Nije bilo znakova života.

Soba s liftovima gledala je na raskrsnicu u obliku slova T. Oba hodnika vodila su do istovetnih ovalnih vrata. Odabrao je kraći. Hramao je oslanjajući se na koplje. Neizmerno mu je pomagalo.

Vrata na kraju hodnika su se automatski otvorila. Prošao je kroz njih.

„Ne mrdaj!” To je bio muški glas. Promukao, kao da dugo nije govorio.

Dejvid je čuo korake iza sebe. Sudeći po ehu, čovek (ili Atlantiđanin) bio je njegove visine. Podigao je ruke, ne ispuštajući koplje. „Nisam došao da bih te povredio.”

„Rekao sam ne mrdaj!” Uskoro će stići do njega.

Hitro se okrenuo. Načas je ugledao čoveka, ili nešto drugo. Osetio je dodir električnog štapa. Pao je na pod i izgubio svest.

117

3 KM ISPOD IMARIJEVE ISTRAŽIVAČKE BAZE PRIZMA
ISTOČNI ANTARKTIK

Čelična korpa se ljuljala dok je letela niz ledeno okno. Sekla je glatki ledeni zid, zasipajući Kejtino odelo i vizir kišom ledenih krhotina. Podigla je ruke da bi zaštitila šlem baš kad se korpa nagnula unazad. Zamalo što nije ispala iz nje. Teški kabl, koji se nagomilavao iznad korpe, sve ju je više opterećivao. Korpa se za trenutak zaustavila i oštro nagnula. Dno je zaseklo jednu, a gornja ivica drugu stranu ledenog okna. Zgrabila je šipku na vrhu korpe i zarila noge u mrežasti pod, kao astronaut u simulatoru za nultu gravitaciju. Pripremila se za slučaj da se korpa okrene naopako, ili s jedne na drugu stranu. Zažmurila je i cimnula korpu svom snagom. Čekala je. Još više leda je padalo po njoj dok je korpa odskakala, udarajući u stranice tunela. Udarci su usporavali pad, ali zidovi su nestali. Prošle su duge dve

sekunde... pre udarca. Korpa se zarila u gomilu leda. Kejt je tresnula o tlo. Udarac joj je isterao sav vazduh iz pluća.

Borila se da udahne vazduh u odelu. Imala je osećaj da diše kroz tanku slamčicu za kafu. Obrnula se kad je povratila dah. Pokušala je da proceni situaciju.

Korpa se zarila najmanje metar u gomilu leda ispod mesta na kom se bušilica probila u dvoranu. Ta gomila leda spasla joj je život. Led se nakupio ispod rupe dok je bušilica izvlačena na površinu i dok je metalna korpa padala, udarajući u zidove ledenog okna.

Ledeni brežuljak podsećao je na disko-kuglu - svetlost je isijavala iz njegove dubine. Kejt je zurila u njega. Mislila je da posmatra jato svitaca, iako je znala da su to LED svetiljke, bačene da osvetle dno mračnog okna. Žarili su se duboko u komade leda. Njihova svetlost se rasprostirala po velikoj dvorani, otkrivajući njenu okolinu.

Korpa je bila do pola zarivena u gomilu ledenih krhotina. Deo iznad površine leda bio je pokriven čeličnom mrežom. Bila je zarobljena. Nazirala je mali otvor - nedovoljno veliki da bi se provukla kroz njega... ali... mogla bi da ga poveća ako bude kopala ispod njega.

Počela je da kopa rukama, kao pas koji želi da se provuče ispod žičane ograde. Sporo je napredovala, iako je kavez presekao veće komade leda. U jednom trenutku procenila je da je otvor dovoljno veliki. Gurnula je glavu ispod njega. Provukla je glavu i ruke, ali je glomazno odelo zapelo za iscepanu metalnu mrežu. Pokušala je da se vrati, ali je oštra mreža pocepala odelo. Nije mogla da mrdne. Hladni vazduh pohrlio je kroz rupu u odelu. Puzao joj je po leđima dok se borila da se oslobodi. Pritisnula je stomak o led, što je više mogla. Odgurnula se rukama i teškom mukom vratila u kavez.

Trnula je od hladnoće. Napredovala je od leđa ka unutra. Nezadrživo je osvajala sve veći deo tela. Ruke su joj drhtale. Odelo je obezbeđivalo više toplote no što je pretpostavljala. U podzemnoj dvorani vladala je smrtonosna hladnoća. Smrznuće se ako nešto ne učini.

Obema rukama razgrtala je led. Nervozno je nastojala da proširi rupu. Noge su joj se kočile. Borila se za ravnotežu dok je gurala novu gomilu leda u korpu. Rupa će uskoro biti dovoljno velika.

Hladni vazduh prljio joj je pluća. Dah joj se lepio za providni stakleni šlem, stvarajući ledenu izmaglicu. Hladnoća će joj uskoro onesposobiti pluća. Ugušiće se, pre no što se smrzne. Izmaglica je gotovo u potpunosti prekrila šlem. Obrisala ga je rukom. Ništa se nije dogodilo.

Ostala je na šlemu. Zašto nije nestala? A i kako bi kad je s unutrašnje strane. Znala je to. Zašto je pokušala da je skine sa spoljne strane? Šta joj se događa? To je hladnoća. Onesposobljavala joj je telo, ali i um. Šta je radila pre nailaska izmaglice? Ledena košuljica nahvatala se ispod šlema - više ništa nije videla. Bespomoćno se okretala oko sebe. Tragala je za zvukom u tami, oslonjena na sve četiri, kao pas u kavezu.

Pas. Kavez. Rupa. Da, kopala je rupu, da bi se izvukla odavde. Mora da izađe. Gde je rupa? Očajnički je pipala po ledu ispod sebe. Opipavala je kavez. U svim pravcima nailazila je na mrežu. Postoji li ta rupa? Konačno je napipala nešto - da, tu je. Više nije mogla da kopa. Prsti su joj utruli.

Zaronila je u rupu. Odbacila se nogama. Zanemarila je oštru metalnu mrežu na leđima. Gurala se još jače nogama. Osećala je mrežu na zadnjoj strani nogu. Napredovala je. Zarila je laktove u led i gurnula. Puzala je lakat ispred lakta, kao vojnik ispod bodljikave žice na poligonu s preprekama. Koliko daleko je odmakla? Trgnula se nogom. Oslobodila se.

Prevrnula se i ustala. Led unutar šlema ju je zaslepljivao. Gde je struktura? Potrčala je. Imala je osećaj da su joj noge od olova. Neće uspeti zbog poderanog odela i smrznutih nogu. U takvom stanju nigde neće stići. I u kom pravcu da krene? Svaki je izgledao isto - led i slaba svetlost iza njega.

Pod joj je pohrlio u susret. Zakotrljala se. Led ju je dodirivao po leđima. Slao je novi talas hladnoće u telo i napadao njen načeti sistem. Izvila je leđa i široko otvorila oči. Uvukla je vazduh. Podigla se na kolena kratkog daha.

Mora da razmisli. Ustala je. Okrenula se oko sebe. Svetla. U jednom pravcu ih je bilo više nego u drugom. Kupolasta dvorana bila je velika. Svetla - snežna kugla, sa svicima... ispod mesta na kom se bušilica probila... svetlost je na suprotnoj strani od ulaza u strukturu. Okrenula se i počela da se udaljava od svetla. Bilo joj je veoma hladno. Čula je trenje metala o metal. Dolazilo je odnekud ispred nje, malo udesno. Nastavila je u tom pravcu. Ponovo je pala. Podigla se i položila obe ruke na koleno. Povukla je nogu nagore. Nije osećala nijedan deo tela. Mahala je udovima, nošena nadom.

Led je prestao da škripi pod njenim nogama, ali hladnoća se nije povukla. Vrtelo joj se u glavi. Načinila je još jedan, pa još jedan korak. Nastavila je da hoda.

Čula je trenje metala o metal iza sebe. Zatvaranje vrata?

Bilo joj je tako hladno. Pala je na kolena, a zatim na pod, licem nadole.

118

IMARIJEVA ISTRAŽIVAČKA BAZA PRIZMA
ISTOČNI ANTARKTIK

Dorijan je gledao kako Kejt pada, ustaje i prolazi kroz džinovski ulaz. Zvono iznad nje se nije oglasilo. Pogledao je na brojčanik sata: 00:01:32.

Manje od dva minuta. Bio je siguran da će je pad ubiti, ali i nuklearna eksplozija u grobnici biće dovoljna. Daće isti rezultat.

„Naredi im da me puste, Dorijane!”

Dorijan se okrenuo i pogledao Martina Greja. Sedokosi čovek otimao se agentima Imari obezbeđenja, koji su ga držali za ruke. Dorijan je bio toliko opsednut posmatranjem Kejtine smrti da je zaboravio na matorog lešinara.

S osmehom mu se obratio. „Dakle, ti stojiš iza čitave zavrzlake sa Sahat-kulom. Odveo si ih do kineskog postrojenja, s nadom da ćeš spasti decu i sprečiti pokretanje Tobanskog protokola.” Nastavio je posle kratke pauze. „Pomogao si im da pobegnu. To si bio ti, zar ne? Uspostavio si kontakt s Imaruancima, koji su ih spasili posle eksplozije zvona. Kako si znao za njih? Kako si ih pronašao?”

„Bulazniš, Dorijane. Naredi im da me puste i prestani da se brukaš.”

„Veoma si pametan, Martine, ali se iz ovog nećeš izvući pričom. Upravo si pustio Kejt da pobegne.”

„Ne poričem to. Nikad nisam krio da je volim. Njena bezbednost i dobrobit su mi najpreči. Spalio bih i ovo postrojenje kad bih morao.”

Dorijan se nasmejavao. „Znači priznaješ da nas je tim s bušotine napao po tvom naređenju.”

Martin je prezrivo odmahnuo glavom. „Ni u kom slučaju. Razmisli o tome, Dorijane. Nemam načina da komuniciram s njima. Nikada ih nisam upoznao.”

„To sad i nije važno. Shvatio sam, Martine.” Posmatrao je starijeg

čoveka. Čekao je reakciju. „Da li si i ti shvatio? Da, kladim se da jesi. Deca su preživela zvono zato što su dobila ćelije iz pupčane vrpce mog i Kejtinog deteta. Obojica smo spaseni zahvaljujući cevima. Kejt kao nerođeni fetus u majčinoj utrobi, a ja kao dete obolelo od atlantiđanske kuge, ili španskog gripa ako ti se više dopada. To znači da i ja mogu proći kroz taj portal. Pričekaću nekoliko minuta.” Pokazao je na džinovski kompjuterski ekran s brojčanicom. Odbrojio je poslednje sekunde. Na njemu je sad pisalo 00:00:00. Crvene brojke su bleštale.

Dorijan je očekivao neka podrhtavanja na površini posle eksplozije. Izostala su. Struktura sigurno ima čvrste zidove. Tri kilometra debeo sloj leda predstavljao je dodatnu izolaciju.

Osmehnuo se. „Dve nuklearne bojeve glave upravo su eksplodirale tamo dole. Uveravam te da Kejt nije stigla do dece. Imala je manje od dva minuta da ih pronađe. Mislim da nije mogla da trči. Video si je. Mnogo je propatila, Martine. Verovatno se smrznula u tom odelu. U najboljem slučaju izgubila je većinu prstiju na rukama i nogama neposredno pre smrti.”

Zalud je čekao da Martin progovori. Klimnuo je jednom od bezbednjaka, koji se približio ormarićima i počeo da priprema svemirsko odelo. „Poći ću dole, da vidim šta se dogodilo s njom, čim povežu novu korpu. Javiću ti ako pronađem posmrtnu ostatku, iako sumnjam da će ih biti. Želeo bih da podelim nešto s tobom pre nego što krenem. Odgonetnuo sam još jednu misteriju.” Išao je ispred starijeg čoveka. „Hoćeš li da je čuješ?”

„Samo napred. Ti si gospodar ove izložbe nakaza, Dorijane.”

„Ne vređaj me. Tvoj život je u mojim rukama.”

„I tvoj život je u igri. Nijedan član saveta ne može da ubije drugog.”

„Videćemo. Malori Krejg mi je pre nekoliko dana zabranio da te ubijem, ali se u međuvremenu opametio. Poslao mi je Kejt ovamo. Sledeći put neće zaustaviti egzekuciju. Nego, gde smo ono stali - aha, kod eksplozije u Kini. Deca su lečena terapijom atlantiđanskog gena i radijacija zvona im nije naškodila. Ali zvono se drugačije ponašalo kad je Kejt prošla ispod njega - prestalo je da radi. Eto šta se desilo u Kini. Zvono ju je prepoznalo kao Atlantiđanku - jednu od svojih. Prestalo je da radi i poslalo strahovit nalet energije kroz našu mrežu. Uništilo je nuklearne reaktore i sve releje u postrojenju. Shvataš li šta to znači, Martine?”

Stariji čovek je zurio u daljinu. „Siguran sam da ćeš mi reći.”

„Ne budi zajedljiv. Znam da želiš da čuješ ono što imam da ti kažem.

To znači da je naše dete prvi potomak dvoje Atlantidana - prvi pripadnik nove ljudske rase, krajnji ishod evolucije. Njegov genom sadrži ključ razumevanja promene koja nas je zadesila pre pedeset hiljada godina. To saznanje nam može pomoći da nastavimo da evoluiramo.

„Mogla ga je zadržati, Dorijane. Tvoje...”

„Nisam to mogao učiniti.” Okrenuo je leđa Martinu. „Koliko god mrzeo Kejt zbog onog što je njen otac učinio mojoj porodici, nisam mogao da ubijem svoje dete. U laboratoriji je, u jednoj od atlantiđanskih cevi u San Francisku. To sam hteo da ti kažem. Tvoje muljanje nije urodilo nikakvim plodom. Pobedio sam. Naučni tim sad budi fetus radi ispitivanja. Uskoro ćemo imati delotvornu atlantiđansku vakcinu. Očekujem je za nekoliko nedelja ili meseci. Koristićemo je selektivno.”

Tehničar ga je prekinuo. „Spremni smo, gospodine.”

„Moram da idem, Martine.”

„Ne bih to činio da sam na tvom mestu.” Martin je zurio u njega.

„Siguran sam da ti...”

„Znam zašto ideš tamo dole.”

„Znaš?”

„Zbog poruke”, reče Martin, „koju si prikačio na decu. Znam šta je na njoj. To je pismo na nemačkom, u kom dečaćić pun nade poručuje svom tati da deca nose bombe i da mora da izađe odatle što je brže moguće. Slepac si, Dorijane. Obrati pažnju na činjenice i leševe primata u laboratoriji.

Ovdašnje zvono radilo je kad je došao, baš kao i ono na ledenog bregu, s podmornicom od pre nekoliko nedelja. Pobilo je ljude u našem istraživačkom timu. Pronašli smo kosti ispod njega. Tvoj otac nikad nije spavao u cevi. Bio je čovek, u svakom po...”

„Bio je bog. I nije mrtav. Nisam video njegove kosti”, prkosno će Dorijan.

„Još nisi. Ali mi će...”

„Dole je”, uporno će Dorijan.

„Čak i da jeste, u šta sumnjam, biće sto dvadeset godina star.”

„U tom slučaju ću videti njegove kosti, ili šta god budem našao, ali ću konačno saznati šta se dogodilo s njim. Videću još neke kosti. Pripadaće ženi u ranim tridesetim. Tog časa ću konačno ispuniti svoju sudbinu. Za svagda ću ukloniti atlantiđansku pretnju.” Obratio se bezbednjacima. „Postarajte se da ne napusti ovu prostoriju. Budno

pazite na njega. Ako ne bude potreban za istraživanja na fetusu..." Pogledao je Martina u oči. „Ubijte ga."

Stariji čovek ga je stoički posmatrao.

Tehničar je prišao Dorijanu i odveo ga u stranu. Oklevajući, rekao je: „Gospodine, što se tiče silaska tamo dole... mislimo da bi trebalo da pričekate."

„Zašto? Odelo će me zaštititi od radijacije, tako ste rekli."

„Jesmo. To je istina. Ali eksplozije su mogle izazvati druga oštećenja. Dole možda besni požar. Struktura je verovatno oštećena. Mogla bi se i srušiti. Još prikupljamo podatke o strukturi na Gibraltaru. Direktor Krejg upravo je pronašao neke drevne video-zapise. Uništena je eksplozijom metana, koja bi se mogla uporediti s detonacijama nuklearke koje smo dole poslali. U stvari bila je moćnija od njih. Sad znamo da atlantiđanska struktura nije neuništiva."

„Šta predlažeš?"

„Sačekajte nekoliko dana."

„To ne dolazi u obzir. Pričekaću najviše nekoliko sati."

Tehničar je klimnuo.

„I još nešto. Spustite tri bojevnje glave niz okno nakon što siđem u grobnice. Ako iz strukture izađe bilo ko izuzev mene ili mog oca - čovek, Atlantiđanin ili neko drugo - aktivirajte ih. Spustite ostale nuklearke niz druge bušotine. Podesite ih da eksplodiraju u isti čas."

„Eksplozije će otopiti led."

„Eksplozije će spasti ljudsku rasu. Učinite to."

119

Dejvid je otvorio oči. Obazreo se oko sebe. Ležao je na uskom krevetu, na želatinastom madracu koji se savršeno prilagođavao njegovom telu. Namirisao je nešto nalik belom luku i sladiću. Miris je zapravo bio mnogo gori od toga. Podigao je ruku da bi pokrio nos, ali se smrad samo pogoršao. Shvatio je da se širi s njegovog tela - od crne paste na ramenima i nozi. Bože, ala smrdi... ali rane su ga manje bolele. Pasta jeste izjela košulju, ali je viđala rane. Ustao je i odmah pao na želatinastu postelju. Oporavak nije bio stopostotan.

„Polako”, poručio mu je čovek koji ga je onesposobio.

Dejvid je pogledom tražio oružje u sobi. Koplja nije bilo na vidiku.

„Opusti se, neću te povrediti. Isprva sam mislio da su te poslali da me ubiješ. Ali video sam tvoje rane... pretpostavljam da bi poslali nekog... u boljoj kondiciji.”

Dejvid je posmatrao čoveka. Bio je to čovek. Sad je to video. Bio je u kasnim četrdesetim ili ranim pedesetim. Izgledao je namučeno, kao da dugo nije dobro jeo ili spavao. Ali to nije bilo sve... Lice mu je bilo tvrdo. Bio je vojnik, možda plaćenik.

„Ko si ti?” Ponovo je udahnuo miris crne paste na ramenima. Okrenuo je glavu. Zalud je pokušavao da se odbrani od gadnog mirisa. „Šta si mi učinio?”

„Iskreno, nisam siguran. To je neka medicinska pasta. Leči sve živo. Ne znam kako deluje, ali deluje. Povredio sam se i mislio da ću umreti, ali kompjuter je otvorio odeljak sa tom smrdljivom tvari. Potom mi je pokazao film o njenom nanošenju. Bio je veoma realističan. Naneo sam je u skladu s uputstvima i brzo ozdravio. Uskoro ćeš biti zdrav kao dren. Možda za nekoliko sati.”

„Zbilja?” Dejvid je posmatrao rane.

„Možda i pre. Ionako nikud ne ideš odavde. Reci mi ko si ti.”

„Ja sam Dejvid Vejl.”

„Kojoj organizaciji pripadaš?”

„Sahat-kuli. Ispostava Džakarta”, automatski će Dejvid.

Nepoznati mu se približio i potegao pištolj.

Dejvid je shvatio šta je rekao. „Ne, ne, radio sam protiv Imarija. Upravo sam saznao da je Sahat-kula bila njihova organizacija.”

„Ne laži me. Kako si me našao?”

„Nisam te našao jer te nisam ni tražio. I ne znam ko si ti.”

„Šta tražiš ovde dole? Kako si dospeo ovamo?”

„Kroz tunel ispod Gibraltara. Pronašao sam dvoranu s kopljem.”

„Kako si to učinio?”

„Pomoću dnevnika.” Protresao je glavom. Pasta ga je ometala u razmišljanju kao teška prehlada. „Dobio sam ga na Tibetu, od kaluđera. Znaš li za njega?”

„Kako ne bih znao. Ja sam ga napisao.”

Kejt je čula šištanje svuda oko sebe. Još nije osećala telo, ali je vazduh bio topao. Isprva samo nešto topliji. Svake sekunde bivao je sve ugodniji. Pokušala je da se podigne s poda, ali je pala potrbuške. Bila je tako umorna. Opustila se u zaštitnom odelu.

Toplota ga je postepeno ispunjavala. Pomagala joj je da nanovo postane svesna svog tela. Oni - ko god da su bili - povećavali su njenu telesnu temperaturu. Izmaglica na unutrašnjoj strani šlema preobražavala se u kapi vode. Tekle su niz obraze. Pod se materijalizovao pod njom. Bio je sastavljan od mnoštva linija, kao iseckana i nanovo spojena fotografija. Ležala je na metalnoj rešetki, samo što... nije mogla da vidi kroz nju. Ne, ležala je na čvrstom metalnom podu s dugim plitkim udubljenjima.

Okrenula se na leđa i zagledala u glatki metalni svod. Magla se povlačila. Još joj je bilo hladno. Osećala se beskrajno ugodnije nego u ledenoj katedrali s one strane kapije. Gde je? U nekoj vrsti komore za dekontaminaciju?

Uspravila se u sedeći položaj. Osećala je prste. Počela je da petlja oko zavrtnja na zglobovima. Nekako je skinula rukavice. Poradila je na šlemu. Deset minuta kasnije oslobodila se odela. Bila je u odeći u kojoj je napustila Gibraltar. Osmotrla je dobro osvetljenu trinaest metara široku i dvaput toliko dugačku prostoriju. Na jednom kraju bila su ogromna vrata kroz koja je upravo prošla - mnogo veća od onih na drugom. Zašla je dublje u sobu. Manja vrata otvorila su se pred njom. Prošla je kroz njih. Svetla na podu i tavanici su oživila. Bila su slaba, ali su davala dovoljno svetlosti u sivom hodniku. Podsetili su je na pokretna zrna svetlosti na podu limuzine.

Zastala je na džinovskoj raskrsnici u obliku slova T. Kuda da krene? Dok je razmislila, čula je kako se nešto kreće prema njoj. Čula je nečije korake.

Dejvid je počeo da shvata šta mu čovek govori. Vrtelo mu se u glavi od nanopaste koja mu je viđala rane na ramenu i nozi i pozleđivala nos groznim mirisom.

Čovek je tvrdio da je Patrik Pirs, to jest Tom Vorner - Kejtin otac i pisac dnevnika, američki vojnik koji je kopao tunele za Imarijev račun u zamenu za dozvolu da se oženi kćerkom jednog od njihovih vođa. Ali nije mogao biti. Da jeste, morao bi biti znatno stariji. Iako... proveo je dosta vremena u onim cevima... Da li to ima smisla? Da li govori istinu?

Pokušao je da poveže ono što zna.

Patrik Pirs se 1917. i 1918. godine oporavljao od rana iz Prvog svetskog rata. Otkrio je atlantiđansku strukturu ispod Gibraltara i zvono i pokrenuo smrtonosnu pandemiju koja je svetu predstavljena kao španski grip. Od nje je umrlo između pedeset i sto miliona ljudi. Više od milijardu zaraženo je na svim kontinentima.

Pirs je 1918. godine stavio svoju suprugu Helenu i nerođeno dete u cev.

Od 1918. do 1938. godine bio je nevoljni pripadnik Imarijeve vrhuške. Učinio je to da bi zaštitio suprugu i nerođeno dete. Završio je iskopavanja na Gibraltaru, ali je i on smešten u cev kad je Konrad Kane krenuo u ambicioznu ekspediciju. Prvo je posetio Tibet da bi povratio artefakte i masakrirao Imaruance. Nakon toga se zaputio na Antarktik da bi pronašao glavni grad Atlantidana. I nikad se nije vratio.

Malori Krejg, Patrik Pirs i Diter Kane su posle četiri decenije, 1978. godine, probuđeni iz cevi. Pirsova supruga bila je mrtva, ali dete se rodilo. Pirs ju je nazvao Ketrin Vorner. Svi su uzeli nova imena: Patrik Pirs postao je Tom Vorner, Malori Krejg postao je Hauard Kigan, a Diter Kane Dorijan Sloun.

Tom Vorner (Patrik Pirs) nestao je 1985. godine - verovatno je stradao pri eksperimentisanju.

Da li to može biti istina? Da li je Patrik Pirs, to jest Tom Vorner, bio ovde dole još od 1985. godine?

Pod pretpostavkom da je Pirs imao dvadeset i neku u Prvom svetskom ratu, kao što je pisalo u dnevniku, imao bi četrdeset i neku

kad je 1938. godine ušao u cev... To znači da bi 1985. godine imao pedeset i dve. Danas bi trebalo da ima osamdeset i neku. Pred njim je bio znatno mlađi čovek, verovatno ne stariji od pedeset godina.

Dejvid se već osećao bolje od paste. Ustao je. Čovek je podigao pištolj. „Ne mrdaj. Ne veruješ mi, zar ne?”

Teško je raspravljati se kad ste ranjeni i kad vas neko drži na nišanu, pomislio je Dejvid. Neodlučno je slegnuo ramenima. „Verujem ti.”

„Prestani da me lažeš.”

„Vidi, samo pokušavam da rekonstruišem vremenski sled događaja. Dnevnik obuhvata period od... 1918. do 1936. godine.”

„Znam datume iz dnevnika. Ja sam ga napisao. Reci mi kako si stigao ovamo.”

Dejvid je seo na postelju. „Namamljen sam u zamku. To je učinio Malori Krejg. Direktor Sahat...”

„Znam čime on upravlja. Kako te je namamio?” Čovek je govorio brzo. Pokušavao je da satera Dejvida u ćošak. Nadao se da će pogrešiti i da će se razotkriti kao lažov.

„Uz pomoć Kejt Vorner. Rekao mi je da je sišla u grobnice. Krenuo sam za njom. Pre nedelju dana oteli su dvoje dece iz njene laboratorije u Džakarti. Dobili su novi lek za autizam.”

„O čemu to, dođavola, govoriš?”

„Nisam siguran, nije mi rekla.”

„Kejt Vorner je šestogodišnjakinja! Nema laboratoriju u Džakarti, niti bilo gde drugde!”

Dejvid je procenjivao sagovornika. Verovao je u ono što priča. „Kejt Vorner je naučnica. Bavi se genetskih istraživanjima. I sasvim sam siguran da nema šest godina.”

Čovek je spustio pištolj i skrenuo pogled. „To je nemoguće!”, promrmljao je.

„Zašto?”

„Ovde sam proveo najviše mesec dana.”

122

Kejt nije mogla da veruje svojim očima. Adi i Surja trčali su hodnikom. Potrčali su još brže kad su je videli. Sagnula se da ih zagrli. Deca se nisu zaustavila.

Cimali su je za ruke da bi krenula za njima. „Hajde, Kejt, moramo da idemo. Dolaze.”

BRILKIN DOWNLOAD

Dorijan je skinuo narandžaste uprtače i skočio preostali metar do poda. Svetla na šlemu otkrila su žičanu korpu do pola zarivenu u led. Ličila je na klopku za krabe na dnu okeana. Pored nje je ležao masivni čelični kabl. Pao je preko Kejt, ali ju je korpa zaštitila od njega. Šteta.

Ustao je i krenuo ka portalu. Stao je ispod zvona koje je visilo na vrhu kupole. Nekoliko puta ga je obasjao svetlošću sa šlema. Osmehnuo se. Bilo je tiho i nepomično. Grozna sprava, koja je očas posla ubila njegovog brata i majku kugom, koja je potom zarazila sve koji su preživeli prvi udar... nije se oglasila.

Kapija se otvorila, kao da je znala da je došao trenutak ispunjenja njene sudbine. Prošao je kroz nju.

123

Dejvidov um je grozničavo radio. „Vidi, ne znam šta da ti kažem. Sad je 2013. godina.”

„To je nemoguće!” Čovek je uperio pištolj u Dejvida dok je išao ka ormanu iz kog je izvadio sjajni komad zlata. Bacio ga je Dejvidu.

To je bio ručni sat. Dejvid ga je okrenuo i pročitao datum i vreme: 19. septembar 1985. godine. „Da, Uh. Nemam zlatni sat s pogrešnim datumom, ali...” Posegnuo je u svoj džep.

Čovek je podigao pištolj.

Dejvid se ukočio u mestu. „Opusti se. Imam i ja svoju vremensku kapsulu. Fotografiju u džepu. Uzmi je i pogledaj.”

Čovek mu je prišao i izvadio fotografiju iz Dejvidovog džepa. Posmatrao je ledeni breg s podmornicom koja je štrčala iz njega.

„Pretpostavljam da Imari 1985. godine nije imao satelitske snimke ledenih bregova.”

Čovek je odmahnuo glavom i skrenuo pogled. Izgledalo je da pokušava da izađe na kraj s činjenicama. „To je Kaneova podmornica, zar ne?”

Dejvid je klimnuo. „Mislimo da su je pronašli pre nekoliko nedelja. Slušaj, zbunjen sam koliko i ti. Hajde da popričamo, da pokušamo da shvatimo situaciju. Kako si dospeo ovamo?”

„Radio sam u skrivenoj dvorani. Shvatio sam kako se rukuje njihovim mašinama.”

„Ti si pustio trodimenzionalne filmove?”

„Trodimenzionalne filmove? O, da. Učinio sam to za slučaj da se ne vratim a neko drugi pronađe dvoranu.” Seo je na ležaj. Uperio je pogled u stopala. Izgledalo je da sređuje misli. „Takođe sam stavio koplje u vrata. Isprobavao sam različite artefakte iz Imarijevog trezora. Nadao sam se da će neki oživeti mašine.”

„Uspeo sam da otvorim vrata, ali ništa nisam otkrio u prostoriji. Pretpostavio sam da je u susednoj prostoriji još jedno kontrolno mesto. Zbog toga sam ušao u nju. Pokušao sam da zaglavim koplje u vratima. Voleo bih da mi je to pošlo za rukom. A onda nisam mogao da se vratim. Mašine su ovde nekako drugačije. Većina ih je isključena. Ima još nekoliko misterija... u ovih mesec dana nisam mnogo napredovao. Nešto je počelo da se dešava neposredno pre tvog dolaska. Imam utisak da se čitavo mesto budi. Sve više mašina radi. Istraživao sam kad sam čuo da se vrata otvaraju i naišao na tebe.”

„Vratimo se vremenskom sledu. Znam da nisi Patrik Pirs ili kako ono beše, Tom Verner. On bi trebalo da ima osamdeset i neku. Reci mi iskreno ko si?”

„Ja jesam Patrik Pirs.” Čovek se nagnuo napred. „Vreme se ovde kreće sporije. Jedan ovdašnji dan sigurno odgovara... jednoj godini napolju.”

„Kako to?”

„Ne znam. Mislimo da to ima neke veze sa zvonom. Izgleda da ima dvostruku namenu. Stražari. Sprečava pristup onima koji nisu

Atlantiđani, ali to je samo polovina priče. Kad smo počeli s proučavanjem sprave, mislili smo da je vremenska mašina. Stvarala je neko polje oko sebe, nekakav mehur, generator diletacije vremena. Zapravo, vreme se kretalo sporije u blizini zvona. Mislili smo da to ima neke veze s izmeštanjem gravitacije - sa savijanjem i vitoperenjem prostora i vremena oko njega. Mislili smo da bi zvono moglo biti i neka vrsta generatora crvotočina."

„Šta?"

„To je izraz iz naučnog žargona. Ideja je zasnovana na Ajnštajnovoj teoriji opšte relativnosti. Siguran sam da je dosad unapređena ili odbačena. Dovoljno je reći da smo u godinama nakon što smo izneli zvono iz tunela ispod Gibraltara primetili da nekako usporava vreme u svojoj okolini. Verovali smo da tako generiše energiju. Uspevali smo da dovođenjem velikih količina energija u osnovi vratimo spravu unazad i smanjimo uticaj gravitacije."

„To je zanimljivo, ali je povezano i s jednim problemom. Gibraltarsko zvono uklonjeno je pre gotovo stotinu godina."

„Znam. Ja sam ga uklonio. Imam drugu teoriju. Mislim da su se Atlantiđani u trenutku eksplozije broda kod Gibraltara našli zarobljeni u delu koji se odlomio i da vrata kroz koja su prošli nisu bila prolaz u drugu prostoriju u brodu, već portal do drugog broda. Mislim da mi uopšte nismo na Gibraltaru."

124

Kejt je jedva zaustavila dečake na sledećem ćošku.

„Recite mi šta se događa", zamolila ih je.

„Moramo da se sakrijemo, Kejt", reče Adi.

„Od koga?"

„Nema vremena", reče Sur ja.

Vreme - reč je zloslutno odzvanjala Kejtinim umom. Spopao ju je silan strah. Okrenula je dečake i osmotrila digitalne brojčanike na rančevima.

02:51:37. Ostalo je još gotovo tri sata. Martin je rekao da ima manje od pola sata pre detonacije. Kako je to moguće? To sad nije bilo važno -

časovnik je još otkucavao. Morala je da razmisli.

Dečaci su je ponovo potegli za ruku. Dvokrilna vrata otvorila su se iza njih.

BRILKIN DOWNLOAD

Dorijan je skinuo poslednji deo odela. Posmatrao je prostoriju - neku vrstu komore za dekontaminaciju. Pošao je ka manjim vratima. Njegovi koraci su glasno odzvanjali u visokoj metalnoj dvorani. Vrata su se otvorila kad im je prišao, baš kao na Gibraltaru. Istina je. Ovo je još jedan atlantiđanski grad.

Svetlost je zasijala na dnu i na vrhu hodnika. Sve je izgledalo besprekorno, nedirnuto. Zasigurno nije istrpelo nuklearnu eksploziju. Zašto nije? Da li su deca zašla dublje u grobnice? Da li su ih Atlantiđani pohvatali? Da li su onesposobili bombe?

Čuo je korake ispred sebe - čizme u maršu. Ujednačeno su tukle po metalnom podu. Potegao je oružje i zakoračio u stranu, u senke potporne grede.

125

Kejt je zastala i gvirnula u sobu.

U njoj je bilo desetak džinovskih staklenih cevi. Stajale su na kraju sobe kao one koje je njen otac Patrik Pirs opisao u dnevniku. U svakoj je bio majmun, čovek, ili nešto između. Ušla je u sobu čudeći se cevima. Predstavljale su neverovatan prizor. Našla se u dvorani zaboravljenih predaka. Sve karike koje nedostaju u ljudskoj evoluciji uredno su sakupljene i izložene u ovalnoj prostoriji tri kilometra ispod antarktičkog leda. Neko ih je sakupio kao što deca skupljaju leptire u tegle. Bilo je nekoliko nižih i viših primeraka od nje. Bili su svih boja: crne, smeđe i bledobeke. Naučnici bi mogli da provedu čitav život u ovoj sobi. Veliki broj je već proveo život kopajući kosti, očajnički pokušavajući da pronađu deliće ljudi koji su netaknuti plovili pred njom, u dvanaestak staklenih cevi.

Dečaci su ušli za njom. Dvokrilna vrata su se zatvorila za njima.

Osmotrla je prostoriju. U njoj nije bilo ničeg izuzev cevi i šipke sa

staklenim pultom, koja joj je sezala do grudi. Pošla je ka njoj. Zastala je u pola koraka kad su se vrata sobe ponovo otvorila.

126

Patrik Pirs posmatrao je čoveka koji se predstavio kao Dejvid Vejl ne ispuštajući pištolj. Pustio je da ga mlađi čovek vodi. Njegova priča je zvučala uverljivo, ali mu Patrik nije verovao. *Ili nije hteo da mu veruje.*

Prolazili su dugim hodnicima. Patrik je razmišljao o Heleni i o onom danu pre sedam godina, kad se staklena cev uz šištanje otvorila...

Beli oblaci su se razišli. Pružio je ruku da je dodirne. Mislio je da će mu se ruka pretvoriti u pesak, iskruniti i razvejati kao pepeo na vetru, kad je dodirnuo njenu hladnu kožu. Pao je na kolena. Suze su mu potekle niz lice. Malori Krejg ga je zagrlio. Patrik ga je oborio na tlo. Udario ga je dva, tri, četiri puta po licu, pre no što su ga Imarijevi bezbednjaci razdvojili od njega. Krejg je bio đavolova desna ruka, čovek koji ga je namamio u zamku s namerom da ga ubije. Uplašeni dečak - Diter Kane - skupio se u ćošku. Krejg je ustao i pokušao da obriše krv koja mu je tekla niz lice. Pokupio je Ditera i pobegao iz odaje.

Patrik je želeo da sahrani Helenu s njenom porodicom u Engleskoj. Krejg nije hteo ni da čuje za tako nešto. „Potrebna su nam nova imena, Pirse. Sve veze s prošlošću moraju biti izbrisane.” Nova imena. Ketrin. Kejt, kako ju je nazvao ovaj Vejl.

Pokušao je da zamisli njen život. Bio je uglavnom odsutni otac, prilično nespretn u retkim trenucima koje je provodio s njom. Čim je uzeo Ketrin u naručje, zarekao se da će ukloniti pretnju koju predstavlja Imari i upoznati svet s misterijama Gibraltara i zvona. Hteo je da ga učini bezbednijim za nju. Nije mogao zamisliti veći dar. I nije uspeo da održi obećanje. Ako je ono što mu je Vejl rekao istina, Imari je jači no ikad. A Kejt... pa, propustio je njen život. Da sve bude gore - odgojio ju je stranac. I to nije sve, i nju su uvukli u Imarijevu zaveru. To je bila prava noćna mora. Pokušao je da izbaciti te misli iz glave. Pojavljivale su se iza svakog ugla. Izrastale su iz poda u svakom hodniku, kao uporne aveti.

Gledao je čoveka koji je hramao ispred njega. Da li Vejl ima

odgovore? Da li će biti istiniti? Pročistio je grlo. „Kakva je?”

„Ko? O, Kejt?” Dejvid se s osmehom osvrnuo. „Ona je... čudesna. Neverovatno je pametna... ima izuzetno snažnu volju.”

„Ne sumnjam u to.” Te reci zvučale su nestvarno. Nekako su mu pomogle da se pomiri s činjenicom da je njegova kći odrasla bez njega. Hteo je da nešto kaže, ali nije znao šta. Progovorio je posle izvesnog vremena. „Neobično mi je da govorim o tome, Vejle. Od mog rastanka s njom u Zapadnom Berlinu prošlo je tek nekoliko nedelja. Strašno je... kad pomislim da je moja kći odrasla bez oca.”

„Verujte mi kad vam kažem da joj ništa ne fali.” Dejvid je nastavio posle kraće pauze. „Razlikuje se od svih koje sam sreo. Prekrasna je.”

„Dobro, to je dovoljno. Hajde da... hajde da se usredsredimo na ono što radimo, Vejle.” Patrik je pružio korak, kao da je postojalo ograničenje brzine za otkrovenja... izvesne vrste. Obišao je Vejla. Imao je zdravu ruku i nogu. Vejl je bio nenaoružan, zato verovatno ne predstavlja veliku pretnju. Njegov poslednji odgovor ga je ubedio. Verovao je da govori istinu.

Dejvid su upinjao da održi korak. „Desno”, rekao je.

Ćutke su napredovali hodnicima. Patrik je posle izvesnog vremena stao, da bi dozvolio Dejvidu da povрати dah. „Izvini”, rekao je. „Znam da pasta crpi dosta toga iz tebe.” Podigao je obrve. „Doživeo sam nekoliko nesreća ovog meseca, dok sam istraživao.”

„Mogu da te pratim”, procedio je zadihani Dejvid.

„Naravno da možeš. Ne zaboravi s kim pričaš. Šepao sam ovim tunelima sto godina pre tebe. Imaj strpljenja.”

„Kad smo već kod toga, sad hodaš bez problema.”

„Tako je. Iako bih trampio zdravlje za povratak u to doba. To je zbog cevi. Izašao sam iz nje 1918. godine. Izlečio sam se za nekoliko dana provedenih u njoj. Propustio sam da to navedem u dnevniku, zato što sam u to doba mislio samo o onom što se dešavalo oko mene. Helena... španski grip...” Čitav minut je zurio u zid. „Mislim da je cev učinila još nešto. Kad sam izašao iz nje 1978. godine, mogao sam da radim sa mašinama. Mislim da sam zato prošao kroz vrata na Gibraltaru.” Pogledao je Dejvida. „Još uvek ne shvatam kako si ti mogao da prođeš kroz njega. Nikad nisi bio u cevi.”

„Istina je. Priznajem da i ja to ne razumem.”

„Da li te je Imari nečim lečio?”

„Ne. Ne bih rekao da jeste. Ali zapravo, jesam lečen... dobio sam krv od nekog ko je bio u cevima - od Kejt. Bio sam ranjen na Tibetu. Izgubio

sam mnogo krvi. Ona mi je... spasla život."

Patrik je klimnuo i pružio korak hodnikom. „To je zanimljivo.” Pogledao je na pastom pokrivene rane na Dejvidovom ramenu i nozi. „Rane su očišćene. Izgleda da su od vatrenog oružja. Kako si ih zaradio?”

„Dorijan Sloun me je upucao.”

„Dakle, pridružio se Imariju i nastavio porodični posao. Mali đavo je 1985. godine iz dana u dan bivao sve gori. Tad je imao petnaest godina.”

„Otad nije dangubio.” Dejvid se uspravio u leđima. „Hvala na svemu. Spreman sam.”

Patrik je ponovo išao prvi. Grabio je živahnim, mada nešto sporijim tempom. Dvokrilna vrata, koja se dotad nisu otvarala, uz neobičnu buku kliznula su u stranu kad su im se približili. „Uzbudljivo je gledati otvaranje prolaza koji su koliko juče bili zatvoreni. Slušaj me samo. Govorim kao luđaci koji su me iznajmili za vreme rata.”

Dejvid se trgnuo. „Rekao si rat.”

„Šta?”

„Ništa. Neobično mi je da čujem da neko govori rat misleći na Prvi svetski rat. Ovih dana to znači Rat u Avganistanu.”

Patrik se zaustavio. „Misliš na Sovjete? Mi smo u ratu sa...”

„O, ne, otišli su odande još 1989. godine. Ustvari, Sovjetski Savez više ne postoji.”

„Ko onda ratuje?”

„Al Kaida. Zapravo, to su sad talibani... radikalno islamsko pleme.”

„Amerika ratuje s avganistanskim plemenom...”

„Da, to je... duga priča.”

Svetla u koridoru su zatreptala. Zatim su se ugasila. Zastali su u mestu.

„Da li se ovo ikada dogodilo?”, prošaptao je Dejvid.

„Nije.” Patrik je izvadio svetlosnu šipku i uključio je. Osvetlila je hodnik i sve oko njih. Osećao se kao Indijana Džouns koji pali baklju da bi osvetlio drevni prolaz. Hteo je to da kaže, ali se setio da Dejvid verovatno ne bi znao ko je Indijana Džouns. *Otimači izgubljenog kovčega* sada su preko trideset godina stari film, a mlađe generacije verovatno više i ne gledaju stare filmove. Dejvid je žmirnuo i podigao zdravu ruku da bi pokrio oči.

Patrik je pažljivo zakoračio napred. Svetla u hodniku ponovo su zatreptala. Ugasila su se, baš kad se činilo da će se ponovo upaliti.

Vrata na kraju hodnika nisu se automatski otvorila kad su im prišli. Patrik je pružio ruku ka staklenoj ploči pored njih. Oskudni pramenovi magle digli su se s nje. Električni udari na njegovoj ruci bili su nešto slabiji. Šta se događa?

„Moguće je da ima nekih problema s pogonom ili nešto slično”, reče Patrik. Mislio je da će uspeti da otvori vrata. Polako su kliznula u stranu dok je manipulisao komandama.

Podigao je svetlosnu šipku i obasjao ogromni prostor. Dvorana je bila veća od bilo koje koju je dotad video, i ovde i bilo gde drugde. Izgledalo je da je kilometrima široka i dugačka.

Redovi dugih staklenih cevi uzdizali su se sve do tavanice, nedostupne pogledu. Protezale su se kilometrima napred, daleko u tamu.

Patrik je takve cevi pre mnogo godina video na Gibraltaru. Bile su iste, ali ne sasvim. Ove su bile pune tela... a bela izmaglica unutar njih se menjala. Bistrila se. Sve redi oblaci u cevima otkrivali su obrise ljudi u njima. Ako su to uopšte bili ljudi. Više su ličili na njih nego na majmunolike ljude na Gibraltaru. Da li su ovo Atlantidani? I šta se dešava? Da li se bude?

Patrikovu očaranost cevima prekinuo je zvuk duboko unutar dvorane: koraci.

127

Dvokrilna vrata prostorije su se otvorila. Kejt se trudila da sakrije iznenađenje kad je kroz njih prošao visoki i sredovečni čovek u nacističkoj uniformi. Naglo se zaustavio. Stajao je ukočenih leđa, kao kamena statua. Polako je osmotrio nju i decu.

Nesvesno je zakoračila napred da bi se postavila između njega i mališana. Usne su mu se blago svile na krajevima, kao da je tim gestom nešto otkrila, kao da mu je saopštila neku tajnu. Možda ju je korak odao, ali je njegov osmeh imao isti učinak na nju: prepoznala je tu bezosećajnu grimasu.

„Zdravo, gospodine Kane”, obratila mu se na nemačkom. „Dugo tragamo za vama.”

Patrik je osluškivao korake koji su se zaustavili negde u daljini. I on i Dejvid su se zaustavili. Čekali su.

„Kakvo je ovo mesto?“, prošaptao je Dejvid.

„Nisam siguran.“

„Nikad nisi bio ovde?“

„Nisam. Mislim da bi, možda... jednostavno ne znam“, reče Patrik dok je posmatrao cevi. U dvorani je bilo hladno. Jedina svetlost dopirala je iz cevi. Visile su u grozdovima s metalnih postolja kao banane s drveta. Da li je to moguće? Da li je Imari od početka imao pravo? „Mislim da bi ovo moglo biti džinovsko plovilo za hibernaciju. Vrata na Gibraltaru bila su portal za drugo mesto. Verovatno za strukturu na Antarktiku. A ta struktura je... ono što su i mislili da jeste.“

„Ko?“

„Kane, Imari. Tvrdili su da je struktura na Gibraltaru samo mala ispostava atlantiđanske postojbine. Pretpostavljali su da je ona pod Antarktikom. Verovali su da su Atlantiđani uspravani nadljudi, koji čekaju da se probude i zavladaju planetom.“

Ponovo su začuli korake u daljini.

Patrik je pogledao Dejvidov štap - koplje. Izraz mu je razotkrivao misli. Ako krenu u susret koracima, tajanstveni će znati da dolaze.

„Sačekaću ovde“, reče Dejvid. „Mogli bismo da oglasimo svoje prisustvo.“

„Nećemo“, prošaptao je Patrik. „Ako je Imari pronašao ulaz u Antartik... koraci bi mogli biti... možda neće biti prijateljski. Ili...“, pogledao je na cevi. „U svakom slučaju ćemo čekati.“

Povukli su se iza najbližeg grozda cevi i čučnuli u senke dok su se koraci približavali, glasno odjekujući u grobnici.

Dorijan je gledao kako nacistički vojnici marširaju pored njega slabo osvetljenim hodnikom. Istina je. Neki su preživeli. Njegov otac bi mogao biti među njima.

Istupio je iz senke, ispravio leđa i odlučno progovorio. „*Ich heisse Dieter Kane.*”

Dvojica ljudi su se okrenula u mestu i uperila mašinske puške na njega. „*Halt!*”, povikao je jedan od njih.

„Kako se usuđujete!”, brecnuo se Dorijan. „Ja sam jedini preživeli sin Konrada Kanea. Spustite oružje i odmah me odvedite k njemu.”

BRILKINDOWNLOAD

Konrad Kane prišunjaao se Kejt kao velika mačka koja proučava svoj plen, birajući najbolji plan napada. „Ko si ti?”

Kejtin um je grozničavo radio. Tragala je za uverljivom laži. „Ja sam doktorka Karolina Knap, vodeća naučnica na specijalnom Imarijevom istraživačkom projektu, poslata da vas pronađe, gospodine.”

Pomno je posmatrao nju i decu. „To je nemoguće. Ovde sam manje od tri meseca. Pokretanje druge ekspedicije potrajalo bi znatno duže.”

Kejt se pitala da li sumnja u njen naglasak. Dugo nije govorila nemački. Najbolje je da odgovor bude kratak. „Ovde ste znatno duže od nekoliko meseci, gospodine. Bojim se da nemamo vremena. Moramo da pođemo. Moramo da skinemo rance s dece i da...”

Još jedan nacistički vojnik uleteo je u odaju. Govorio je brzo na nemačkom. „Gospodine, našli smo nešto i još ljudi.” Zadihano je čekao na Kaneovu reakciju.

Kane je skrenuo pogled s njega na nju. „Vratiću se, doktorko.” Sagnuo se da bi se obratio deci. Kejt se iznenadila kad je progovorio engleski. „Dečaci, potrebna mi je vaša pomoć. Molim vas, pođite sa mnom.” Uhvatio ih je i izašao iz odaje pre nego što je stigla da se usprotivi.

Dorijan nije nimalo napredovao posle petnaestominutne rasprave s tikvanima. Glave će im se zakotrljati kad otac bude saznao za ovo. Drže ga na nišanu kao provalnika zatečenog na delu. Ućutao se. Posmatrao ih je ljuljajući se na petama.

Svaka sekunda trajala je kao večnost.

Tišina se polako razvejala. Koraci iza ugla odzvanjali su u skladu s ritmom Dorijanovog srca. Bližio se trenutak koji je čekao čitavog života. Iza ugla se pojavio čovek kog se jedva sećao, koji je položio njegovo bolesno telo u stakleni kovčeg, koji mu je spasao život i koji će spasti svet. Njegov otac je odlučno grabio ka njemu.

Dorijan je hteo da mu potrči u susret, da ga zagrli i da mu ispriča šta je učinio, kako ga je spasao, kao on njega pre gotovo stotinu godina. Hteo je da mu stavi do znanja da je izrastao u snažnu ličnost, koja se po snazi mogla meriti s njim, i da je vredan svih njegovih žrtava. Automatske puške su bili jedan, ali ne i najveći razlog što to nije učinio. Očev pogled bio je hladan, prodoran. Analizirao ga je, kao da prikuplja delove slagalice.

„Tata”, prošaptao je.

„Zdravo, Ditere.” Otac je govorio na nemačkom, bezličnim poslovnim tonom.

„Toliko toga imam da ti kažem. Probuđen sam 197...”

„Godine 1978. Vreme ovde sporije prolazi, Ditere. Sad imaš četrdeset godina?”

„Četrdeset dve”, reče Diter. Čudio se brzini očevog rasuđivanja.

„Napolju je 2013. godina. Ovde sam sedamdeset pet dana. Jedan dan u strukturi odgovara godini u spoljnom svetu. Koeficijent razlike u brzini protoka vremena je 360 prema 1.”

Dorijanov um je radio punom parom. Pokušavao je da uhvati korak. Hteo je da kaže nešto mudro, da bi dao do znanja ocu da je dovoljno pametan da reši zagonetku. Nije uspeo da izgovori ništa izuzev: „Da. Ali zašto?”

„Pronašli smo dvoranu za hibernaciju. To otkriće potvrđuje naše sumnje”, reče njegov otac. Okrenuo se i počeo da šparta hodnikom. „Zvono verovatno izvitoperava vreme unutar strukture i generiše

energiju potrebnu za hibernaciju. Možda hibernacija nije savršena. Možda stare postepeno. Nešto od toga bi se moglo pripisati i njihovim mašinama. Može se pretpostaviti da se svake godine u izvesnoj meri troše. Kakogod, usporavanje vremena im pomaže da preskaču epohe. Saznali smo još nešto. Atlantidani nisu ono što smo mislili da jesu. Istina je mnogo bizarnija od onog što smo zamišljali. Biće mi potrebno izvesno vreme da ti objasnim.”

Dorijan je pokazao na rančeve. „Deca nose...”

„Eksploziv. Da. To je pametan potez. Pretpostavljam da mogu da prođu pored zvona?”, reče Konrad.

„Tako je. Još jedna žena je prošla kraj njega. Kejt Verner. Ona je kći Patrika Pirs. Plašio sam se da će stići do njih. To sad nije bitno. Vreme je na izmaku.”

Konrad je pogledao rančeve. „Imamo još dva sata. Žena ih je pronašla, ali smo i mi našli nju. Stavićemo ih u grobnicu. Vratićemo se ako bude potrebno da završimo posao.”

„Trebalo bi da pođemo što pre. Odavde do portala ima pola sata hoda.” Dorijan se sagnuo ka deci i progovorio na engleskom. „Zdravo, deco. Rekao sam vam da će Kejt biti ovde dole. Da li ste uživali u prvoj igri?”

Dečaci su ga nemo posmatrali. Tupi su kao ćuskije, pomislio je. „Igraćemo novu igru. Šta kažete na to?” Čekao je, ali su deca ćutala. „Dobro... protumačiću to kao potvrđan odgovor. Ovog puta ćemo se trkati. Da li trčite brzo?”

Dečaci su klimnuli.

131

Dejvid je posmatrao dva nacistička vojnika koja su zalazila sve dublje među grobnice zverajući u cevi. Nosili su debele džempere. Nisu imali šlemove. Bili su mornari iz ratne mornarice. To znači da su dobro obučeni za borbu prsa u prsa. Iznenadjenje će biti od presudne važnosti ako žele da ih savladaju. Podigao je ruku da bi dao znak, ali mu je Patrik već signalizirao: sačekaj da prođu.

Pokušao je da čučne još niže, ali ga je noga oštro zbolela. Bilo je

pravo čudo što je uopšte mogao da čuči. Pasta je bila veoma delotvorna. Da li će je mornari namirisati? Patrik je čučao kraj njega, između dve cevi u grozdu najbližem vojnicima. Još dve sekunde.

Jedan vojnik se zaustavio. Da li ga je namirisao?

Bela izmaglica prosula se iz cevi iznad njihovog skrovišta. To je privuklo pažnju vojnika. Skinuli su i uperili mašinke. Dejvid i Patrik već su ih napali.

Dejvid je oborio mornara na pod i tresnuo ga bridom šake u čelo. Vojnikova glava udarila je u metalni pod i pukla. Barica krvi raširila se ispod nje.

Patrik se na metar i po odatle borio s drugim vojnikom. Mladić se popeo na njega. Imao je nož. Gurao ga je u Patrikove grudi. Dejvid je skočio na njega i svukao s Patrika. Izbio mu je nož iz ruke i pritisnuo ga o pod. Patrik mu je prslonio nož uz grlo. Nacista je prestao da se bori. To je bio nemi čin predaje. Nije mogao da mrdne.

Dejvid nije znao nemački. Pre nego što je stigao da otvori usta, Patrik je počeo da isleđuje zarobljenika na nemačkom: „*Wieviele Manner?*”

„*Vier.*”

Patrik je pomerio nož s mornarevog vrata na levi kažiprst.

„*Zwölf!*”, povikao je mladić.

„*Herr Kane?*”

Vojnik je klimnuo. Obilno se znojio. „*Toten Sie mich schnell*”, rekao je.

Patrik ga je isleđivao dok ga je Dejvid držao prikovanog za pod.

„*Schnell*”, molio je mladić.

Patrik je prešao nožem preko njegovog vrata. Krv je obilno potekla. Smrt je nastupila veoma brzo.

Patrik je spustio nož pored mornara i pao na pod. Krv mu je kapala iz rane na grudima.

Dejvid je prepuzao preko mrtvaca. Pokupio je ostatke crne paste sa svojih uglavnom zalečenih rana na ramenu i nozi i utrljao je u Patrikove rane. Ranjenik se mrštio.

„Ne brini, za nekoliko sati bićeš kao nov.” Dejvid se osmehnuo. „Možda i pre.”

Patrik je seo. „Ako budemo imali toliko vremena.” Pokazao je na vrata kroz koja su vojnici došli. „Sad znamo da smo na Antarktiku.” Ubrzano je disao.

„Koliko ih ima?”

Patrik je posmatrao mrtve vojnike. „Bilo ih je dvanaest.-Sad ih ima deset. Kane je među njima. Doći će do genocida ako uđu u ovu dvoranu. Taj zločin... neće biti nimalo dobra vest za ljudsku vrstu.”

Dejvid je pretražio leševe. Uzeo je oružje i sve što je moglo biti od koristi. „Da li je rekao još nešto?”

Patrik ga je zbunjeno pogledao.

„Da li su još nekog videli?” s nadom će Dejvid.

Patrik je shvatio o čemu njegov saborac govori. „Nisu. Nisu nikog videli. Ovde su duže od tri meseca, što se poklapa s godinom njihovog dolaska, trideset osmom. Jedan ovdašnji dan odgovara godini u spoljnom svetu, a dva sata jednom mesecu. Rekli su da su upravo našli ovu dvoranu i da je jedan od njih otišao da obavesti ostale o otkriću.”

Dejvid je dodao mašinku Patriku. Pružio mu je ruku da bi mu pomogao da ustane. „Moramo da požurimo.”

Patrik je prihvatio ponuđenu ruku. S mukom se oslonio na noge. Pogledao je mrtvog vojnika, koji mu je zamalo došao glave. „Znaš, Vejle, dvadeset pet godina nisam vojevao.”

„Sve će biti u redu”, reče Dejvid.

132

Dorijan je pratio oca. Držao je decu za ramena.

Tako to ide. Situacija se očas promenila. Sreo se s ocem. Uskoro će dovršiti životnu misiju - spašće ljudsku vrstu. Sve žrtve, sve teške odluke... Pokazalo se da je imao pravo.

Ispred njih su se razlegli pucnji.

BRILLIANT DOWNLOAD

Dejvid je skinuo dva stražara ispred vrata dvorane s cevima pre no što su stigli da otvore vatru. Još jedan stražar pojavio se iza ugla levo od njega. Zasuo ih je vatrom iz mašinke. Meci su se odbijali o metalni zid iza njega. Patrik je pogodio mornara s tri metka u grudi. Nacista je pao.

Dejvid je bacio pogled na drugu stranu hodnika. Nije bilo nikog. Okrenuo se i potrčao za Patrikom, koji se približavao ćošku iza kog se pojavio treći vojnik.

„Ja ću pogledati”, reče Dejvid. Provirio je iza ugla i - metak mu je prozviždao pored glave.

„Pokrivaču te”, reče Patrik. Pružio je pištolj iza ugla i ispalio nekoliko hitaca.

Dejvid je istrčao u hodnik. Približavao se čoveku priljubljenom uza zid. Pogodio ga je s dva hica u grudi. Ubili su četvoricu. Ostalo ih je još petoro. Petoro i Kane. Borba je još uvek neravnopravna. Izgubili su prednost iznenađenja. Ali ići će korak po korak.

Patrik ga je stigao. Posmatrali su dvokrilna vrata kroz koja je vojnik prošao. Stali su levo i desno od njih. Patrik se pozabavio staklenom pločom. Uspeo je da ih otvori. Našli su se u prostoriji s dvanaest staklenih cevi s... majmunolikim ljudima?

Dejvid je pokušavao da se pribere. Patrik nije bio toliko zbunjen. Žurno je ušao u odaju i pretražio je s uperenim pištoljem. Dejvid ga je sledio. Bila je prazna.

Neko im se približavao iza leđa. Okrenuo se u mestu i podigao mašinku, spreman da zapuca.

To je bila Kejt. Krila se iza kontrolne stanice.

Skinuo je prst s obarača i spustio oružje. Krenuo je ka njoj, s namerom da je zagrli. Ugledala je Patrika, baš kad je stigao do nje. Odmakla se od Dejvida. „Tata?”

Stariji čovek je zastao. Posmatrao ju je s mešavinom kajanja i neverice. „Ketrin...”

Suza se skotrljala iz njenog oka kad je krenula ka njemu. Zagrlila ga je. Uzvratio joj je zagrljaj s jecajem na usnama. Odgurnula ga je od sebe i nabrala nos. „Živ si i povređen. Kakav je to miris?”

„Dobro sam, Ketrin. Ja. O bože, toliko ličiš na nju.” Suze su mu navrle na oči. „Bio sam tako zabrinut, ali sam znao da... za mene je prošlo samo nekoliko nedelja...”

Klimnula je. Izgleda da je već shvatila. Dejvid joj se divio, s blagom nelagodnošću. Pružila je ruku. Prišao joj je. Zagrlio ju je i prislonio glavu uz njenu. Živa je. Ništa drugo nije bilo važno. Ostavila ga je u Gibraltaru, ali je živa. Praznina u njemu ponovo se popunjavala.

Pustila ih je i rekla. „Kako ste...”

„Gibraltar”, progovorio je njen otac. „Vrata u dvorani koju sam pronašao - bila su portal do veće strukture na Antarktiku. Ima ih više. Moramo da...”

„Znam”, reče Kejt. „Zarobili su decu. Dorijan ih je naterao da nose rančeve s nuklearnim bombama.”

Dejvid se obazreo oko sebe. Progovorio je posle kraćeg razmišljanja: „Postoji dvorana s cevima. Kilometrima je dugačka. Kladim se da su deca tamo krenula.” Smišljao je plan. Ovog puta je neće ugroziti. „Ti ostaješ.”

Odmahnula je glavom. „Neću.” Prišla je mrtvacu koji je štrčao iz njene sobe i podigla njegovu mašinku. Posmatrala je Dejvida. „Idem i ja. Ovog puta sam naoružana. Nikog neću pitati za dozvolu.”

Dejvid je muklo izdahnuo.

Patrik je pogledao kćer pa Dejvida. „Reklo bi se da ste često razgovarali na ovo temu?”

„Jesmo. Morali smo, ovo je bila skroz šašava nedelja.” Dejvid se obratio Kejt. „Nećeš ići tamo.”

„Ne mogu ostati ni ovde. To ti je jasno.”

Dejvid je grozničavo tragao za kontraargumentom.

Patrik je ih je posmatrao. Počeo je da shvata da među njima postoji nešto nedorečeno.

„Nigde neću biti sigurna, pa ni u ovoj odaji, ako ne sprečimo ono što se sprema. Potrebna ti je moja pomoć. Moramo da pronađemo decu i da izađemo iz strukture. Vas ne poznaju.”

Dejvid je znao da ima pravo, ali nije mogao da podnese pomisao da će biti tamo, da će rizikovati.

„Moraš da mi dopustiš da krenem s vama, Dejvide. Znam čega se bojiš.” Tragala je za reakcijom na njegovom licu. „Moramo da uradimo ovo. Šta je bilo, bilo je.”

Polako je klimnuo. Strah ga nije napuštao, ali je bio nekako drukčiji. Promenio se zato što je znao da je prihvatila rizik da mu veruje, i da će biti pored njega, kao partnerka.

Prišao joj je i dao pištolj. „Luger se gotovo nikad ne zaglavljuje. Napunjen je i spreman za paljbu. Uperi ga i pucaj. Ima osam metaka. To će biti dovoljno. Ne odvajaj se od nas.”

133

Dorijan je podigao ruku. Petorica vojnika iza njega su se zaustavili. Provirio je iza ugla. Ugledao je dva mrtva vojnika, levo i desno od vrata.

Da li su izlazili ili ulazili? Nadao se da su izlazili. Ponovo je provirio. Ugledao je još jedan leš, na uglu. Trčao je u njihovom pravcu. Izlazili su.

„Čisto je”, rekao je. Vojnici i njegov otac raširili su se hodnikom. Pregledali su mrtvace.

Dorijan se nagnuo prema deci. „Uh!” Okrenuo ih je prema sebi da ne bi gledali mrtvace. „Ne obraćajte pažnju na njih, samo se prave da su mrtvi. To je druga igra. Vreme je za trku. Trčite koliko vas noge nose. Prvi koji stigne do kraja dvorane dobija veliku nagradu!”

Njegov otac poslovaio je po staklenoj ploči pored džinovskih dvokrilnih vrata. Polako i bešumno su se otvorila. Dorijan je gurnuo decu kroz njih, baš kad su prvi hici odjeknuli. Dvojica od petorice vojnika odmah su pali. Dorijan se bacio na oca da bi ga zaštitio. Za trenutak je zakasnio. Metak je pogodio Konrada u ruku. Oborio ga je na tle.

Povukao je oca iza vrata. Tri vojnika su se povukla iza drugog krila. Pocepao je očev rukav i pogledao ranu. Otac ga je odgurnuo. „To je površinska rana, Ditere. Nije vreme za iskazivanje osećanja. Usredsredi se na zadatak.” Potegao je pištolj i provirio iza dovratka. Meci su zagrebali po metalu iznad njegove glave.

Dorijan ga je pribio uza zid. „Tata, pođi putem kojim sam došao. Jedan od nas dvojice mora da izađe napolje. Pokrivaču te.”

„Moramo da ostanemo.”

Podigao je oca. „Pobiću ih i krenuti za tobom.” Gurnuo ga je u hodnik i ispalio nekoliko rafala iz mašinke. Ispraznio je šaržer.

Otac je otišao. Spasao ga je.

Pribio se uza zid. Osmeh mu se razlio po licu.

134

Dejvid se obratio Patriku. „Moramo okolo. Ne možemo kroz njih - ne bez prednosti u ljudstvu ili eksplozivu.”

„Ovaj hodnik sigurno vodi do ulaza u dvoranu s cevima. Deca su trčala. Možda bismo mogli da ih stignemo”, reče Patrik.

Dejvid se obazreo oko sebe, kao da traži neki drugi put. „Slažem se. Krenite za njima. Ja ću zadržavati Slouna i njegove ljude.”

Kejt je gurnula glavu između njih dvojice. „Nemoj, Dejvide!”

„Ja sam za to obučen, Kejt.” Zvučao je smireno, hladno i bespogovorno. Dugo ga je gledala u oči. Skrenula je pogled. „Šta će biti s bombama?” Dejvid je klimnuo ka Patriku. „Tvoj tata ima plan.”

Obratila se ocu. „Imaš li ga?”

„Da, imam ga. Požurimo.”

BRILKIN DOWNLOAD

Kejt je pošla za ocem. Ušli su u dvoranu s cevima i odmah naišli na decu. „Adi! Surja!”, vrisnula je.

Dečaci su prestali da trče. Zamalo što nisu pali. Pritrčala im je i pogledala brojčanike na rancima. 00:32:01, 00:32:00, 00:32:59.

„Kako ćeš ih onespособiti?”

„Znam šta radim, Ketrin.” Povukao ju je za ruku.

Čula je paljbu iz mašinki iz pravca iz kog su došli. To je bio Dejvid. Borio se sam protiv svih. Žarko je želela da se vrati, ali nije mogla zbog dece i bombi. Otac ju je ponovo cimnuo za ruku. Išla je nogu pred nogu. Brzo se udaljavala od pušćane vatre.

135

Dejvid je čuo kako Kejt doziva decu. Odvažio se da baci pogled iza ugla. Da li su je i nacisti čuli? Vojnici na vratima hteli su da uđu u gigantsku dvoranu. Ne sme im dopustiti da stignu do Kejt. Zakoračio je prema vratima i zapucao. Pištolj se ispraznio. Bacio ga je i dograbio poslednju mašinku. Zapucao je na dvojicu ljudi u trku. I oborio ih je. Ostao je samo jedan, i Dorijan.

Poslednji vojnik provirio je iza ugla. Dejvid ga je pogodio u glavu. To je bila zamka. Trkači su bili mamac. Nadali su se da će se Dejvid uspaničiti i sakriti među grobnice. Snajper bi ga lako skinuo s leđa.

Ostao je samo jedan - Dorijan. Osluškiavao je, ali nije čuo korake. Vrata su se zalupila negde daleko među grobnicama. Kejt, Patrik i deca su izašli. Trebalo bi da se povuče i krene za njima. Zastao je pred vratima. Moraće da trči da bi ih stigao. I dalje je stajao. Jedanaesti septembar dogodio se davno. Imao je Kejt. Imao je i Imari za

protivnika. Tu je i epidemija.

Gde je Sloun? Sigurno je duboko među grobnicama. Krije se i čeka, osmatrajući ulaz. Mogao bi da ga natera da čeka. Ili... odmahnuo je glavom, kao da će se tako otarasiti neugodne misli.

Uzmakao je za nekoliko koraka. Držao je spremnu mašinku. Niko se nije pojavio. Okrenuo se od vrata i potrčao hodnikom najvećom brzinom za koju je bio sposoban.

Prvi meci pogodili su ga u leđa i izašli na grudi. Bacili su ga na zid. Pao je na pod licem nadole. Novi rafal mu je prostrelao noge dok je mlitavo ležao na podu.

Koraci. Nečija ruka ga je okrenula.

Dejvid je dva puta povukao obarač. Meci su zbrisali osmeh s Dorijanovog lica. Razneli su mu lobanju na potiljku, obojivši tavanicu u crveno i sivo.

Gorkoslatki osmeh osvanuo je na Dejvidovim usnama dok je ispuštao poslednji dah.

136

Konrad je pričvrstio šlem zaštitnog odela. Čekao je da se vrata otvore. Metalna vrata su se bučno razdvojila. Otkrila su ogromnu ledenu katedralu veoma sličnu onoj kroz koju je prošao pre tri meseca - ili pre sedamdeset pet godina. Ako je ista, iznad ulaza će visiti zvono. Zvono s druge strane strukture bilo je isključeno kad je prošao. Nije ni zatreptalo kad su promarširali ispod njega. Ali uključili su to zvono iznutra. Sad je to znao.

Kontrolni sistemi u strukturi bili su složeni. Pokušao je da sa svojim ljudima prodre u sistem za kontrolu hibernacije. Ispostavilo se da su u stvari petljali s kontrolama meteorološkog satelita. Oborio je satelit negde u Americi, verovatno u Novom Meksiku. Šta god da je uradio, pokrenulo je neki protokol protiv uljeza. Izbačeni su iz sistema i aktivirali zvono koje je pobilo ljude na podmornici.

Otad nijedan sistem nije radio. Sve do danas.

Pitao se da li su već sklonili zvono s ulaza i da li ga je ponovno uključenje kontrolnih sistema deaktiviralo. Postojala je još jedna

mogućnost. Možda napada samo one koji ulaze, a ne one koji izlaze.

Ako je još uključeno, moraće da bude brz da bi mu umakao.

Oprezno je zakoračio iz komore za dekontaminaciju. Oči su mu se privikavale. Video je skupinu mekih svetala, sličnih zvezdama. Sijale su iz gomile snega, odmah ispod metalnog kaveza.

Uočio je još nešto: metalnu korpu na debelom kablu. Da, to je to - njegov put za bekstvo, čak i ako se zvono aktivira.

Napravio je još jedan korak. Prošao je kroz kapiju. Glasna tutnjava ispunila je dvoranu. Odbijala se o odelo, možda i o kosti.

To je bilo zvono. Oživljavalo je s pretećim urlikom.

137

Kejt je cimnula ranac na Adijevim leđima. Konačno se oslobodio. 00:01:53. Okrenula se ka drugom dečaku. Crna pasta proždirla je trake na njegovom rancu. Još malo pa će popustiti. Njen otac ga je oslobodio i gurnuo prema njoj. Pokazao je ka drugim u nizu od šest vrata. „Idi, Ketrin. Pobrinuću se za ovo.”

„Neću. Reci miš šta ćeš učiniti?” Pogledom je pretraživala očevo lice. Pitala se kako će onesposobiti bombe.

Uzdahnuo je i klimnuo ka vratima. „Kad su Atlantidani izlazili iz Gibraltarske strukture, podesili su portal da bude jednosmerni izlaz u slučaju opasnosti koji vodi do ove strukture na Antarktiku. Ali ova struktura je bila zatvorena. Zbog toga nisam mogao da se vratim. Ako sam u pravu, aktiviranje ovdašnjih sistema dozvoliće Atlantidanima da se vrate nazad. Vi imate čist atlantiđanski DNK. Boravili ste u cevima. To će sigurno upaliti. Zapamti ovo - kad stigneš na drugu stranu, bićeš u kontrolnoj sobi na Gibraltaru. Ne diraj ništa. Moraš da ostaviš otvoren portal, da bih mogao da krenem za tobom. Moram da zatvorim portal... zauvek. Ove bombe ne smeju da eksplodiraju ovde, na Antarktiku.”

Kejt ga je posmatrala. Pokušavala je da shvati šta joj govori.

„Kad stigneš na drugu stranu, moraš da odeš na površinu i da se što više udaljiš od strukture. Imaćeš trista šezdeset minuta na raspolaganju, što će reći, šest sati. Ovdašnji minut je trista šezdeset

minuta u stvarnom svetu. Da li si me razumela?" Govorio je odlučnim tonom.

Suza joj se skotrljala niz lice. Konačno je razumela šta smeru. Zagrlila ga je tri duge sekunde. Htela je da se odmakne, ali on ju je čvrsto držao. Uzvratila mu je istom merom.

„Napravio sam toliko grešaka, Ketrin. Pokušavao sam da zaštitim tebe i tvoju majku..." Glas mu se slomio.

Odmakla se od njega. Pogledala ga je u oči. „Pročitala sam dnevnik, tata. Znam zašto si to učinio. Sve to. Razumem te. Volim te."

„I ja tebe mnogo volim."

138

Konrad je bio svestan kapljice znoja na čelu i sve glasnije tutnjave zvona nad glavom.

Slika se pojavila na staklu šlema. Imao je utisak da nečija minijatura sedi unutar stakla. Sedokosi čovek sedeo je u kancelariji, za velikim drvenim stolom s Imarijevom zastavicom iza sebe. Na zidu je bila mapa sveta, ali je bila drugačija, pogrešna. I čovekovo lice... Konrad ga je prepoznao.

„Malori!", povikao je. „Pomozi mi."

„Naravno, Konrade. U korpi je injekcija. Ubrizgaj je sebi."

Pohitao je napred. Očajnički je pokušavao da dosegne korpu. Dva puta je pao, pa još jednom. Shvatio je da ne može da trči u odelu. Trapavo se zanosio. Napredovao je najvećom mogućom brzinom dok je zvono sve glasnije zujalo. „Šta je u injekciji?"

„Nešto na čemu radimo. Požuri, Konrade."

Stigao je do korpe i dohvatio veliku injekciju. „Podigni me, Malori. Nije vreme za naučne eksperimente."

„Ne smemo da rizikujemo. Ubrizgaj sebi injekciju, Konrade. To ti je jedina šansa."

Otvorio je metalnu kutiju. Nakratko je osmotrio injekciju. Zvono je bivalo sve glasnije. Još nešto je teklo njegovim licem. Video je crveni odraz na staklu šlema. Koliko još? Zgrabio je injekciju i skinuo plastičnu kapicu s igle. Zario ju je kroz odelo u ruku. Tečnost koja mu se

razlivala po venama bila je hladna, iako je kutija bila spravica za zagrevanje. „Učinio sam ono što si tražio. Diži me.”

„Bojim se da ne mogu.”

Osetio je vlagu na rukama. To nije bio znoj. Zvono je sve glasnije grmelo. Osećao se neobično slabo. „Šta si mi učinio?”

Malori se nagnuo napred u stolici sa zadovoljnim izrazom lica. „Pamtiš li kako si me vodio u obilazak logora u kom si isprobavao zvono? To je bilo početkom tridesetih. Ne sećam se tačno kada, ali nisam zaboravio tvoj govor saradnicima, koji si održao da bi ih ubedio da rade te strašne stvari. Pitao sam se šta ćeš im reći. *Ovo je gnusan posao, ali ovi ljudi žrtvuju svoje živote da bismo mi razumeli zvono, da bismo spasili i pročistili ljudsku rasu. Njihova žrtva je neophodna. Neće biti zaboravljena. Nekolicina će umreti da bi množina opstala.*” Malori je zavrteo glavom. „Bio sam tako zadivljen, tako očaran tobom. To je bilo pre no što si me strpao u cev na trideset godina, pre no što si mi oduzeo život. Bio sam ti odan. Mnogo godina sam svirao drugu violinu, da bi mi se ti tako odužio. Neću ti dati još jednu priliku.”

„Ne možeš da me ubiješ. Ja sam Imari. To neće proći.” Konrad je pao na kolena. Osećao je kako zvono udara u njegovom srcu. Iznutra ga je kidalo u komadiće.

„Ti nisi Imari. Ti si naučni eksperiment. Ti si žrtva.” Malori je zašuškao papirima. Rekao je nešto nekom pored ekrana. Slušao je izvesno vreme. „Imam dobre vesti, Konrade. Prikupljamo podatke iz tvog odela. Dobićemo sve što nam je potrebno. Imamo fetus s trajnom aktivacijom atlantiđanskog gena - to je dete Patrikove kćeri i tvog sina Ditera. Baš ironično, zar ne? Bilo kako bilo, problem je što nam je bio potreban genom istog porekla pre aktivacije atlantiđanskog gena. Roditelj je idealan izbor. Bilo nam je potrebno da pratimo i testiramo taj genom dok ga zvono napada, da bismo razumeli koji geni i epigenetski faktori učestvuju u tom procesu. Poznato ti je da skidanje zvona predstavlja veliki napor, a tu je i problem energije.” Malori je nonšalantno odmahnuo rukom. „Zbog toga smo odlučili da ne diramo aktivno zvono, da pripremimo injekciju s terapijom za praćenje gena i sačekamo da izađeš iz strukture. Nikad nisam bio dobar govornik, pogotovo u poređenju s tobom, ali sam uvek dobro procenjivao ljudske postupke. Veoma si predvidljiv Konrade.”

Konrad je ispljunuo krv. Pao je licem nadole preko leda.

„Vreme je da se oprostimo, stari prijatelju. Tvoja žrtva neće biti zaboravljena.” Neko je uleteo u kancelariju kad je Malori ućutao. Malori

ga je saslušao. Zbunjeno mu se obratio. „Na Gibraltaru? Kada?”

139

Kejt je zadržala dah kad su se vrata portala otvorila. Sve je bilo onako kako je njen otac rekao da će biti. Našla se u kontrolnoj sobi s gomilom staklenih konzola. U njoj je bio neko. Stražar je sedeo na stoličici i čitao časopis.

Zevnuo je od čuda kad je ugledao Kejt i dva dečaka. Hitro je ustao. Časopis s obnaženom ženom na naslovnoj strani pao je na pod kad je zgrabio automatsku pušku oslonjenu o zid. Uperio ju je na Kejt. „Ne mrdajte, doktorko Vorner.” Imao je nepopustljiv izraz lica. Podigao je rame ka ustima i rekao: „Ovde Mils, soba sedam. Imam ih. Vornerovu i dečake. Pošaljite pomoć.”

Dva stražara došla su za manje od deset sekundi. Prepipali su ih od glave do pete. Jedan je s osmehom stavio Kejtin pištolj u džep. „Pođite s nama”, rekao je.

140

Malori Krejg špartao je po kancelariji, čekajući novosti. Podigao je glavu kad je Imarijev agent ušao u nju. „Imamo biometrijske podatke iz Kaneovog odela. Doktor Čang ih analizira. Kaže da mu je potrebno telo.”

„Fino, dostavite mu ga. Kako stojimo na Gibraltaru?”

„Uhvaćeni su dr Vorner i dvoje dece.”

„Koji sad Vorner?”, planuo je Malori.

„Doktorka Vorner, žena.”

Šta je prevideo?

„Hoćete li da...”

„Da li se još neko pojavio?”

„Nije.”

Krejb je seo za sto i počeo grozničavo da piše. Ustao je kad je završio. Gurnuo je pismo u kovertu i napisao adresu. „Moraš da ga predaš.”

„Šta će biti s doktorkom Vornier?”

Malori je zamišljeno gledao kroz prozor. Da li su Vejl i njen otac umrli u grobnicama? „Zadrži je tamo. Moramo da je ispitamo. Utrostručite stražu u sobi. Recite im da dolazim.”

141

Kejt je držala decu za ruke dok su koračali hodnicima u pratnji vojnika. Poznati glas odjeknuo je iza njih. „Stanite!”

Kejt i vojnici su se okrenuli u pravcu glasa. Bio je u pratnji dva vojnika. Nosili su uniforme sa zastavom koju Kejt nikad nije videla. Ispod nje su bile dva velika štampana slova u zagradama (II).

„Ja ću ih preuzeti”, reče Martin Grej.

„To neće ići, gospodine. Izvršavam naređenja predsednika Krejga.” Vođa njene pratnje zakoračio je prema Martinu i njegovim ljudima.

Kejt je umalo zinula od čuda kad je bolje pogledala Martina. Kosa mu je bila neuredna i zapuštena. Nije se brijao... mesecima? Jednako dugo se nije ni tuširao. Duga kosa i brada, zajedno sa izmoždenim pogledom, oštro su odudarali od čistoće i blagosti njegovog glasa. „Razumem. Imate naređenja kapetane. Mogu li pogledati decu, pre no što ih odvedete. To je zahtev Naučnog odeljenja. Hitno su nam potrebna.” Martin je zakoračio napred i kleknuo ispred dece pre nego što je bezbednjak stigao da odgovori. Zagrlio ih je i privukao sebi. Pokrio im je oči i uši, a cevi su zaplamsale i pucnjevi ispunili pretrpani hodnik.

Tri vojnika koji su sprovodili Kejt pala su na pod. Martin je podigao decu i pružio korak hodnikom.

Kejt je pojurila za njim. „Martine, moramo da odemo odavde, i to brzo.”

Njegovi vojnici pratili su ih u stopu dok su odmicali mračnim hodnicima.

„I ne sanjaš koliko nam je žurba neophodna, Kejt.” Martin se zaustavio. „Čekaj, na šta misliš?”

„Nuklearne bombe uskoro će stići u tu odaju. Biće tu za manje od dva sata”, reče Kejt.

Martin se obratio vojnicima. „Idemo u podmornicu!”

Proveli su ih nizom hodnika do okrugle sobe, načinjene od metala, drugačijeg od onog na atlantičanskoj strukturi. Ovaj deo je bio nov i delo ljudskih ruku. Čelične merdevine visile su iz velike okrugle cevi nasred prostorije. Kejt je pomislila da cev liči na kanalizacioni šaht.

„Šta se ovde dešava, Martine? Šta ti se dogodilo?”

„Čekao sam ovde. Krijem se gotovo dva meseca u nadi da će se tvoj otac pojaviti. Razgovaraćemo u podmornici. Upadaj. Krejg je verovatno već krenuo ovamo.”

142

Patrik je zakoračio kroz portal u kontrolnu sobu. Tamo je bilo najmanje deset stražara. Opazio je poznato lice iza njih. Jednom u životu bilo mu je drago što vidi čoveka koji ga je pre gotovo stotinu godina proveo tunelima, koji mu je promenio sudbinu, koji je mogao da pusti Imari da umre kad je probuđen 1978. godine. Umesto toga, odlučio je da nanovo izgradi monstruožnu organizaciju.

Malori se setio Krejgovih reči izgovorenih pre toliko godina. Poziva. Mamaca. Zamki. „Patriče. Desila se nesreća...”

Krejg je klimnuo čoveku u belom mantilu, koji je držao špric. „Uzmi uzorke.”

Patrik je podigao pištolj. Uperio ga je u čoveka u belom mantilu, koji se zaustavio u mestu.

Osmeh je zaigrao na Patrikovim usnama. „Malori. Izgleda da je istina da će krotki naslediti Zemlju.”

Krejgov izraz se promenio. „Nisam ni izbliza tako krotak, kao što misliš.”

„A možeš li da odoliš nuklearnoj bombi? Zapravo, dvema?”

Kejt, Martin, deca i vojnici popeli su se merdevinama u podmornicu. Ona je, pola sata kasnije, izronila iz vode Gibraltarskog zaliva. Malo plovilo je imalo samo jednu prostoriju, bez pregradnih zidova. Martin se obratio vojnicima: „Zaplovite Atlantikom i vodite računa o brzini. Patroliraju moreuzom.” Pokazao je Kejt da krene za njim uz još jedne čelične merdevine, koje su vodile na ovalnu osmatračnicu na vrhu podmornice.

Prišla je čeličnom zidiću. Naslonila se na ogradu pored Martina. Vetar je bio mnogo hladniji no juče na Gibraltaru. Koliko dugo je provela u grobnicama? Još nešto je bilo drugačije. Gibraltar. Bio je u mraku.

„Zašto nema nikakvih svetala na Gibraltaru?”, pitala je.

Martin se okrenuo ka njoj. Njegov neobrijani i zapušteni izgled počinjao je da je nervira. „Evakuisan je.”

„Zašto?”

„Postao je protektorat Imarija.”

„Protektorat?”

„Odsustvovala si dva meseca, Kejt. Svet se promenio. I to ne na bolje.”

Nastavila je da pogledom istražuje obalu. Gibraltar je bio mračan, ali i severna Afrika. Setila se blistavih svetala koje je videla na balkonu one noći, kad ju je Dejvid uhvatio...

Neko vreme je ćutke stajala. Konačno je videla neka svetla. Kretala su se na obali. „Vidim svetlost u severnoj Africi...”

„Nema svetlosti u severnoj Africi.”

Pokazala je na slaba, treperava svetla. „Eno ih.”

„To je brod kuge.”

„Kuge?”

„Atlantiđanske kuge”, reče Martin. Uzdahnuo je. Izgledao je još više snužden. „Kasnije ćemo se dotaći toga.” Nagnuo se na ogradu i pogledao put Gibraltara. „Nadao sam se da ću ponovo videti tvog oca. Ali ovo... ovo je kraj koji bi voleo.” Pre nego što je Kejt stigla da progovori, nastavio je. „Tvoj otac se gorko kajao. Krivio je sebe zbog smrti tvoje majke i zato što je doveo Imari do Atlantide. Smrt, za spas tvog života, Atlantiđana i sprečavanje Imarija da priđe portalu i stigne

do strukture na Antarktiku... to će biti odgovarajući kraj za njega. Želeo je da umre na Gibraltaru. I tvoja majka je ovde umrla.”

U tom času se gejzir vode i svetlosti podigao u vazduh. Sonični prasak razlegao se nebom i odjeknuo u njenim grudima.

Martin ju je zagrlio. „Moramo da siđemo. Talas će uskoro naići. Moramo da zaronimo.”

Poslednji put se osvrnula za sobom. U svetlosti eksplozije videla je kako se Gibraltarska stena obrušava - ali ne sasvim. Jedan njen deo još je opstajao, još je virio iznad vode.

144

Laboratorijski tehničar ušao je u kancelariju doktora Čanga. „Gospodine, nismo primili nikakve podatke s Gibraltara.”

„Eksplozija je prekinula prenos?”

„Nije. Prenos nije ni počeo. Nisu dobili Pirsov uzorak. Napravili smo proboj. Krejg je ostavio pismo. Imao je dobar razlog da ne dozvoli Pirsu da sahrani telo Helen Barton. Sačuvao ga je za slučaj da se jednog dana pokaže korisnim. Nalazi se u San...”

„Imate li uzorak?”

Tehničar je klimnuo. „Obavljamo simulaciju s fetusom i podacima od Kanea. Ali nismo sigurni da li će funkcionisati.”

Čang je bacio tablet na sto. „Kada ćemo znati?”

„Možda...” Tehničarev telefon je zazvonio. „Podaci su stigli.” Uzbudeno je podigao glavu.

„Pronašli smo atlantiđanski gen.”

EPILOG

Dejvid je otvorio oči da bi se suočio s belom izmaglicom i krivim staklom. Bio je u cevi. Oči su mu se navikavale na okolinu, kao da se probudio iz dubokog sna. Video je svoje telo. Bio je nag. Koža mu je bila glatka - previše glatka. Rane s ramena i noge su nestale, baš kao i ožiljci na rukama i grudima od vrelog metalnog i betonskog krša s razrušene zgrade, koji se urezao u njega pre toliko godina.

Bela izmaglica se razilazila. Pogledao je kroz cev. Levo od njega gorelo je svetlo u ogromnoj dvorani. To je bilo svetlo iz hodnika... u koji se povukao, u kom ga je Dorijan upucaao. U kom ga je ubio. Naprezao se da vidi još nešto. Eno njegovog mlitavog leša. Leži u lokvi krvi. Drugo telo leži preko puta njega.

Skrenuo je pogled s te scene. Pokušavao je da je shvati. Koliko god mu je pogled sezao, gore i dole, desno i levo od njega, behu cevi. Svi su spavali.

Sem njega.

I još nekog.

Još jedan par očiju premeravao je dvoranu. Bio je preko puta njega. Želeo je da se nagne bliže da bi ih video, ali nije mogao da se pomakne. Čekao je. Oblak pare je prošao. Video je oči i lice u drugoj cevi.

Prepoznao je Dorijana Slouna.

BELEŠKA AUTORA

Pozdrav. Zahvaljujem vam se na čitanju ove knjige. *Tragom Atlantide* je moj prvi roman. Nadam se da ste uživali u njemu. Ova knjiga je plod ljubavi. Mnogo sam naučio radeći na njoj. Pisao sam je dve godine. Priča o tome kako je završila u vašim rukama mogla bi da ispuni još ovoliko strana.

Najvažnije iskustvo za mene u čitavom procesu bila je svest o važnosti čitaoca. Izvukao sam nemerljivu korist iz vaših brojnih reakcija. Pozivam vas da mi pišete direktno o svojim idejama na ag@agriddle.com. Mudri saveti i velikodušne i ljubazne reči koje sam dobio od tolikog broja ljudi nepovratno su izmenile tok moje spisateljske karijere.

Pišem ovo deset meseci nakon objavljivanja *Tragom Atlantide*, romana koji je dobio više od šest hiljada prikaza na Amazonu. Upravo su ti prikazi skrenuli pažnju na moje delo. Ja sam novi i nepoznati pisac, pritom i nezavisan. Bez tih prikaza moj rad verovatno ne bi bio otkriven. Imam jednu molbu. Kad sledeći put budete pročitali knjigu nepoznatog pisca, koja nema mnogo prikaza, napišite jedan. Taj prikaz bi mogao promeniti nečiji život.

A kakva budućnost čeka Kejt Vorner, Dejvida Vejla i Dorijana Slouna?

Saznaćete u nastavku ovog romana!

Doznajte više na: AtlantisGene.com/Next

Još jednom vam se zahvaljujem na čitanju.

Geri

P. S. Veb-sajt sadrži i „činjenice protiv mašte” u pozadini *Tragom Atlantide*, deo koji se bavi naukom i istorijom prisutnim u romanu.

ZAHVALNICE

Odakle da počnem?

Pretpostavljam od kuće. Zahvaljujem Ani, na svemu. Pogotovo na čitanju prvog rukopisa i na dragocenim predlozima. Zahvaljujem joj i na dvogodišnjem življenju sa mnom, dok sam se pitao da li bušim suv bunar i zašto je boca *balvenija* vazda prazna (iako nije imala nijednu pukotinu). Volim te.

Pretpostavljam da svaki mladić koji piše roman duguje ogromnu zahvalnost svojoj majci, a kod mene je ona još izraženija. Veoma sam srećan što imam roditelje koji su me uvek podržavali i što imam majku koja je dvadeset godina predavala engleski (danas se to naziva jezičkim veštinama) u Srednjoj školi *Krest* u Šelbiju u Severnoj Karolini. Hvala ti, majko, na čitanju rukopisa, na izuzetnom uredničkom radu i na nepokolebljivoj veri u decu u i izvan učionice.

Spisak ljudi kojima želim da zahvalim je veoma dug. Plašim se da ću nekog izostaviti. Ne želim da preduzimam takav rizik. Stoga zahvaljujem svima koji su imali ikakvog udela u nastanku mog prvog romana i koji su mi pomagali na tom putu.

[1](#) Petak posle Dana zahvalnosti (četvrti četvrtak u novembru), smatra se početkom božićne navale na prodavnice. (Prim, prev.)

[2](#) Orig. *Food and Drug Administration* - američka Agencija za hranu i lekove u okviru Ministarstva zdravlja. (Prim, prev.)